

Giới thiệu Tâm Mạnh

Thể loại: tình cảm, hiện đại, trinh thám

Độ dài: 39 chương

Edit: Cải Trắng

Bìa: Cải Xanh

Một câu chuyện tình yêu đan xen những vụ án gây cần cần tìm ra hung thủ.

" Vì không nhìn thấy cho nên mới có thể " chứng kiến " càng nhiều.

Đội trưởng đội hình sự dần dần bị thuần hóa thành một " chú cầu nhỏ đáng yêu "

Nam chính tính tình dễ nổi nóng.

Nữ chính dịu dàng biết làm dịu người khác. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Giới thiệu

" Vì không nhìn thấy cho nên mới có thể " chứng kiến " càng nhiều.

Đội trưởng đội hình sự dần dần bị thuần hóa thành một " chú cầu nhỏ đáng yêu "

Nam chính tính tình dễ nổi nóng.

Nữ chính dịu dàng biết làm dịu người khác. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Giản Ninh (1) - Tâm lý giấy dựa

Edit: Cải Trắng

Tháng mười, đội hình sự có thay đổi nhân sự, đội trưởng đội hình sự Cao Vũ Tường được điều tới thành phố Z làm việc, còn đội phó Lục Trinh được thăng cấp lên làm đội trưởng đội hình sự.

Ngày đầu nhận chức mới là một buổi sáng thứ hai, Lục Trinh lái một chiếc xe thể thao nghênh ngang đi tới cục cảnh sát, tới bãi đỗ xe anh liền dựng phải thành viên đội mình là Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương. Hai người này là anh em sinh đôi, diện mạo cả hai cũng không khác nhau nhiều lắm, tính cách và ngữ điệu nói cũng gần giống nhau, còn cổ ý chọn trang phục và kiểu tóc giống hệt nhau, nếu không phải là cùng làm việc với nhau thì chắc cũng chẳng phân biệt nổi, khi làm việc trong đội thì tự hai người lại có cách thức làm khác nhau.

Anh trai Quý Hạo Nhiên thì ở gần mắt có một chấm nốt ruồi, còn em trai Quý Hạo Dương thì khi cười sẽ giương khoe miệng lên, trông có chút vô lại, nên nếu cẩn thận quan sát hai người thì cũng không nhận nhầm được.

Nhìn thấy Lục Trinh vừa từ xe thể thao bước xuống, em trai Quý Hạo Dương liền nhanh chóng tới bên cạnh, cười cười nịnh nọt Lục Trinh: " Đội trưởng, chúc mừng anh. "

Lục Trinh đóng cửa xe lại, nhướn mày: " Tin tức có vẻ lan nhanh quá nhỉ. "

Lúc này Quý Hạo Nhiên cũng đã đỗ xe xong, đi tới chỗ anh, nghe thấy lời Lục Trinh liền nói: " Đội trưởng của chúng ta là ai, dò la một chút trong cục

cảnh sát này một chút là biết hết, hơn nữa đây còn là một tin tức vô cùng quan trọng. "

Lục Trinh cười ha ha hai tiếng.

Quý Hạo Dương đưa sò vào chiếc xe thể thao của Lục Trinh, cười hi hi, đôi mắt lóe sáng: " Đội trưởng, lúc này anh cho em mượn xe đi thử nhé, cho thỏa mãn mong ước của em. "

Lục Trinh còn chưa nói gì, Quý Hạo Nhiên liền đi tới vỗ vỗ đầu em trai nói: " Thôi đi, người mù đường như em mà cũng đòi lái xe à? Em quên lần trước có một lần em lái xe, lái nửa tiếng liền tới một địa phương khác, trực tiếp chạy thẳng từ nội thành ra ngoại thành, nếu mà em mượn xe đội trưởng mà đi, đoán rằng sẽ trực tiếp đi ra khỏi thành phố luôn. "

Quý Hạo Dương về mặt đau khổ nói: " Bởi vì lúc đó ngồi bên cạnh em là Triệu Cường. "

Lục Trinh nghe tới đây thì cạn lời, tròn tròn mắt: " Hai người mù đường đi với nhau, hai cậu trở về đây được đúng là kỳ tích. "

Vừa nói chuyện, ba người liền đi vào thang máy.

Quý Hạo Nhiên đột nhiên cao giọng, như là đang nhắc tới chuyện gì quan trọng: " Đúng rồi đúng rồi! Nói tới Triệu Cường tôi liền nhớ tới tổ trọng án, đội trưởng biết vợ của đội trưởng Tần không. "

Lục Trinh gật gật đầu: " Đương nhiên là biết, tuần trước không phải mới vừa làm đám cưới sao, tổ mình cũng đã đi còn gì. "

Quý Hạo Nhiên khoanh hai tay lại: " Nghe nói vợ anh ấy vô cùng lợi hại, mọi người đừng có khinh thường nhìn cô ấy nhỏ con, nhưng chỉ cần nhìn vào mắt cô ấy thôi thì cảm giác như cô ấy có thể nhìn thấu hết cõi lòng mình. " Thanh âm nói càng lúc càng trầm, giống như là đang kể chuyện thời xưa vậy.

Lục Trinh bỗng chốc nhớ lại: " Nghe nói lúc đó cô ấy được cục đặc biệt mời tới, hình như là tiến sĩ về tâm lý học tội phạm. "

Quý Hạo Nhiên gật gật đầu nói: " Cái tôi muốn nói chính là cái này, đội trưởng, theo nguồn tin đáng tin cậy gần đây, hình như đội ta có thêm người mới. "

Lục Trinh chớp mắt, đối với tin này cũng không phản ứng gì, thần nhiên nói: " Có người mới tới? Cái này không phải bình thường sao, Cao đội trưởng vừa đi rồi nên đội đang thiếu người, có người tới vừa hay bù vào được vào chỗ trống. "

Thấy Lục Trinh vẫn chưa hiểu được ý mình, Quý Hạo Nhiên tiếp tục nói: " Vấn đề ở đây là nghe nói được cục mình mời tới. "

Lục Trinh hừm một tiếng, thần nhiên nói: " Thế à? "

Quý Hạo Nhiên liền hỏi: " Đội trưởng, anh có thể đừng trả lời cứng ngắc như Mộc Cửu có được không? " Nói xong liền quay qua em trai mình nói: " Bất quá, nói tới cứng ngắc tự dưng nghĩ tới Tần đội trưởng và Mộc Cửu, không hiểu sao thành viên tổ trọng án chịu được. "

Lục Trinh liếc xéo hần một cái, nhưn mày.

Quý Hạo Dương cũng đồng ý với câu của anh trai mình, nói: " Đúng là như thế, nói không phải em bội phục thành viên tổ anh Tần đâu, lần trước ở hôn lễ em còn muốn trêu chọc bọn họ một chút, ai ngờ kết quả lại bị Mộc Cửu cho một đao giết luôn tại chỗ. "

Quý Hạo Nhiên liền phụ họa theo: " Cho nên đội trưởng Tần mới là người thu phục được Mộc Cửu đó. "

" Dừng. " Lục Trinh lên tiếng cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, neho neho mắt nhìn hai người đầy vẻ bất mãn: " Hai người ở đây cung cấp tin tức xong tiện thể khen đội trưởng Tần trước mặt tôi là đang muốn chê tôi đó hả? "

Hai anh em họ Quý ngay lập tức lắc đầu xua tay, biểu tình vô tội: " Không phải, đội trưởng, chúng tôi không có ý đó. "

Lục Trinh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: " Một chút cũng không có à? "

Hai người cười hi hi, xong mỗi người đặt một tay lên bả vai Lục Trinh: " Đội trưởng, nói không chừng lần này người mới tới là nữ đó. "

Lục Trinh nghĩ một chút, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ trong lời của hai người: " Nói linh tinh cái gì thế! Trong đầu anh em hai người có thể đừng suy nghĩ không đúng đắn được không? "

Quý Hạo Dương ngay lập tức phản bác: " Có chỗ nào không đúng đắn cơ chứ, đội trưởng, không phải vừa hay có thể thay đổi số phận cầu độc thân của anh sao, thấy bảo chú di cũng giục anh rồi đó. "

Lục Trinh nghe bọn họ nhắc tới vấn đề này, lại cảm thấy phiền, bây giờ mẹ anh mỗi lần gọi điện tới câu đầu tiên nói sẽ hỏi về bạn gái, câu tiếp theo nói là sẽ cho anh đi xem mắt, nhưng cũng bởi vì tính chất công việc, chính mình cũng không quan tâm tới chuyện này cho nên cứ đùn đẩy mãi.

Lục Trinh thờ dãi một hơi, cùng hai người kia đi vào văn phòng đội hình sự.

Đang đứng đợi lấy cà phê, Tang Vũ Hân liền nhìn thấy bọn họ đi vào, ngẩng đầu lên nói: " Đội trưởng, cục trưởng bảo tôi chuyển lời nói anh tới văn phòng cục trưởng một chuyện. "

Mới vừa bước vào văn phòng được một bước anh liền quay ra, xua xua tay với cô: "Ừm, được, tôi đi qua đó đây. "

Lục Trinh vừa đi khỏi, hai anh em họ Quý liền vây lấy Tang Vũ Hân dò la tin tức: " Em gái Tang, cục trưởng gọi đội trưởng qua văn phòng là có chuyện gì vậy? "

Tang Vũ Hân là một cô gái có mái tóc ngắn, cô cúi đầu lấy cốc cà phê xong uống, ngẩng lên thì thấy mình bị hai người chặn đường: " Hai người chặn đường tôi sẽ không nói. "

Quý Hạo Dương nhanh chóng đi ra để có lối đi cho cô: " Được rồi được rồi, giờ cô cũng không bị chặn đường nữa, mau nói cho tôi xem, cục trưởng gọi đội trưởng đi là có chuyện gì vậy? "

Tang Vũ Hân dùng cái muỗng khuấy khuấy cốc cà phê, bĩu môi nói: " Làm sao mà tôi biết được, cục trưởng chỉ để lại cho tôi một câu đó thôi. Nhưng mà nghe Phương Dịch nói hình như hôm nay cục trưởng tới đây cùng một cô gái. "

Quý Hạo Dương nghe tới đây kích động nói: " Đó đó, nghe chưa, tôi đoán không sai, quả nhiên người tới đây là nữ. " Nói xong lại quay đầu nhìn một người con trai đeo kính ngồi cách đó không xa: " Phương Dịch, cô gái đó trông thế nào? Trẻ không? Có xinh không? "

Phương Dịch vẫn ngồi ở chỗ của mình, chống cằm ngây ngẩn mắt nửa ngày, chân mày nhăn lại, mãi lúc sau mới nhả được ra một câu: " Rất trẻ rất xinh đẹp. "

Hai anh em họ Quý nghe xong muốn học mấu tại chỗ: " Tôi thấy cậu im im nửa ngày, tưởng rằng cậu sẽ có một bài thao thao bất tuyệt miêu tả về cô gái đó, ai ngờ cậu lại chỉ phun ra có năm chữ. "

Tang Vũ Hân che che miệng bật cười, xong vỗ vỗ bả vai họ: " Thôi đủ rồi, hai người chỉ có thể dùng mấy từ như thế để miêu tả một cô gái à? "

Hai anh em lập tức bĩu môi.

" Nhưng mà, tôi có liếc qua một chút cảm thấy đôi mắt cô ấy rất đặc biệt. " Phương Dịch tuy rằng có hơi mù về mặt nhận diện, nhưng mà đối với hắn thì hắn sẽ luôn chú ý vào điểm người đó gây ấn tượng với hắn, hắn cũng hay dựa vào cái này để phân biệt mọi người.

Quý Hạo Nhiên nghe xong tay liền buông lỏng: " Cũng có một đôi mắt đặc biệt? Xong rồi, tôi sao lại nghĩ tới cô gái cũng sẽ giống Mộc Cửu. "

Phương Dịch lắc đầu, nói thêm: " Không, cảm giác không giống nhau đâu, khi nhìn vào đôi mắt Mộc Cửu sẽ làm cho chúng ta cảm thấy bị lộ trần, áp bức nhưng mà cô gái kia khi nhìn vào mắt lại cảm thấy thật yên bình, an tĩnh. "

" Là sao? " Quý Hạo Nhiên nghe xong liền nghi ngờ.

Lúc này, ở cửa xuất hiện tiếng chân, bọn họ quay đầu nhìn phát hiện Lục Trinh đã quay trở lại.

Bọn họ chạy nhanh tới hỏi: " Đội trưởng, thế nào rồi? Cục trưởng tìm anh có chuyện gì vậy? "

Lục Trinh đi vào bên trong, vừa đi vừa nói: " Đúng như các cậu đoán, có người mới tới, đúng là con gái, lại còn sẽ tới nhận vị trí đội phó. "

Tang Vũ Hân chớp chớp mắt: " Vị trí cũ của anh? "

Hai anh em lại không hên mà cùng nói một câu: " Mới vào mà đã trở thành phó đội sao? Lợi hại vậy? " Vừa tới đội hình sự liền trở thành đội phó, làm bọn họ càng tò mò, rốt cuộc người này từ nơi nào đến?

Lục Trinh cũng không biểu hiện gì: " Ừ, một lát nữa sẽ tới đây, mọi người chuẩn bị chào đón một chút đi. " Anh nhìn qua văn phòng một chút: " Đùng rồi, Tô Duy đâu? "

Tang Vũ Hân để cốc xuống, nói: " Cậu ta đang ở phòng pháp y, để tôi đi gọi cậu ta tới đây. "

Mọi người cảm thấy Lục Trinh lúc này có chút kỳ quái, vừa mới đi không bao lâu đã trở về, với tính cách nóng nảy của anh mà giờ lại mang tâm trạng nặng nề như này? Là vấn đề về cục trưởng Cung và đội phó mới sao?

Bên kia, vì bị quấy rầy nên Tô Duy rất không tình nguyện đi theo Tang Vũ Hân trở về văn phòng, cậu đẩy đẩy gọng kính: " Làm sao vậy? Lại có chuyện gì lớn? "

Tang Vũ Hân liền giải thích với cậu: " Đội ta có thành viên mới, là một cô gái, một lúc nữa sẽ tới. "

Tô Duy nghe xong liền hừ một tiếng: " Thì ra là vậy. " Cậu tình nguyện ngồi ngốc luôn trong phòng pháp y để giải phẫu còn hơn.

Tang Vũ Hân nói: " Không được đâu, cô gái này tới đây nhận chức đội phó. "

Tô Duy nhú mày, lúc này cũng nhịn không được liền hỏi: " Vừa tới liền nhận chức đội phó? Rốt cục đây là người như thế nào? "

Tang Vũ Hân nghe thấy ngữ khí của cậu, liền cười: " Có biết đâu, cậu xem, nếu cậu đã tò mò như vậy thì tới xem, đội trưởng nói một lúc nữa cô ấy sẽ tới nên tôi mới tới phòng pháp y gọi cậu. "

Tô Duy dút hai tay vào túi quần, không nhanh không chậm đi về phía trước: " Tạm thời cứ đi xem xem là người như thế nào? "

Hai người đi tới văn phòng liền nhìn thấy cách đó không xa cục trưởng cùng một cô gái đang đi tới đây, Tang Vũ Hân liền nhanh chóng kéo cậu vào, còn nói vào bên trong: " Nhanh nhanh, cục trưởng tới rồi. "

Mọi người nghe thấy đều đứng lên, không nhin được ngo chăm chăm ra cửa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cục trưởng đã tới trước cửa văn phòng đội hình sự, đi theo sau là một cô gái trẻ tuổi.

Cục trưởng Cung vừa thấy ánh mắt của họ, liền ho khan một tiếng: " Tất cả mọi người đều đã biết, đội trưởng Cao đã được điều tới thành phố Z cho nên hiện tại Lục Trinh sẽ đảm nhiệm chức đội trưởng, vị trí đội phó vì thế mà để trống. " Ông tạm dừng một chút, sau đó liền dịch người, để cho mọi người nhìn rõ người đi theo sau ông: " Tôi giới thiệu một chút, đây là Giản Ninh, từ nay trở đi sẽ đảm nhiệm chức vụ đội phó. "

Cô ở phía sau, không nhanh không chậm mở miệng nói: " Chào mọi người, tôi tên là Giản Ninh. "

Tầm mắt của mọi người đều dừng trên người cô, đương nhiên cũng bao gồm cả Lục Trinh, cô có một mái tóc đen dài ngang vai, gương mặt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, nụ cười của cô có cảm giác hơi xa cách, đôi mắt cô nhìn thẳng về phía trước, đứng như Phương Dịch nói, ánh mắt này làm cho người khác nhìn vào cảm thấy thật yên bình, cô cũng không buồn chớp mắt, con ngươi đen láy, rõ ràng đây là một đôi mắt đẹp nhưng mà nhìn vào vẫn làm cho người khác cảm thấy nó thiếu đi vài phần linh động.

Lục Trinh nhìn vào đôi mắt cô, trong đầu nghĩ tới câu nói mà cục trưởng Cung vừa nói với anh lúc này

" Lục Trinh, Giản Ninh là một người mù. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Giản Ninh (2)

Edit: Cài Trắng

Sau khi giới thiệu Giản Ninh với đội hình sự xong, cục trưởng liền dẫn Giản Ninh đi làm những thủ tục liên quan.

Khi bọn họ ra ngoài, Lục Trinh nhìn theo bóng dáng cô chú ý thấy cô không sử dụng gậy để dò đường, mà cục trưởng Cung cũng không đỡ cô, cô cứ đi đằng sau cục trưởng, chỉ cách ông ấy hai ba bước, bước đi rất giống như người bình thường, bóng lưng thẳng tắp, anh cứ nhìn theo bóng cô mãi cho tới khi bóng cô khuất hẳn thì mới thu hồi tầm mắt lại.

Thấy bọn họ đã đi xa, Lục Trinh liền nói với mọi người trong đội: " Giản Ninh từ giờ trở đi sẽ là đội phó của chúng ta, mặc kệ có phục hay không thì bắt đầu từ giờ phải gọi cô ấy là đội phó Giản, biết chưa? " Lục Trinh dừng một lát, rồi nói thêm: " Cũng như cục trưởng Cung đã nói, tình huống của cô ấy tương đối đặc thù. "

Trước khi anh định nói thêm, Tô Duy lúc này đứng dựa vào bàn, mở miệng: " Cô ấy là người mù, đúng không? "

Lục Trinh hơi hạ thấp khoe miệng xuống: " Tôi biết là cậu sẽ nhìn ra mà. Không sai, Giản Ninh là người mù. "

" Hả? " Mọi người nhất thời đều kinh ngạc, lúc này quả thật không nhìn ra cô có điểm nào giống người mù.

" Người mù? " Quý Hạo Nhiên giật mình mở to hai mắt: " Như vậy thì làm sao mà tra án được? "

Quý Hạo Dương thấy vậy liền nói theo: " Đúng, làm sao nhìn thấy gì? "

" Cục trưởng Cung an bài cô ấy tới đây khẳng định là có lý do. " Lục Trinh tuy nói vậy nhưng trong lòng cũng hoài nghi, trước đây cục chưa từng có trường hợp đặc biệt như thế, kể cả Giản Ninh có thật sự ưu tú tới đâu, thì anh cũng không hiểu là cô sẽ trợ giúp cho đội kiểu gì, anh thờ dài, nói tiếp: " Dù sao cô ấy khẳng định sẽ có điểm bất tiện hơn người khác, mong mọi người chiều cố một chút, đặc biệt là Tiểu Tang, trước đây không phải cô luôn oán hận rằng đội hình sự không có nữ sao, giờ có cô ấy thì cô chiều cố một chút. "

Giản Ninh tới đây, vui vẻ đương nhiên chỉ có Tang Vũ Hân, cô liền đáp ứng luôn: " Đương nhiên rồi, tôi chắc chắn sẽ chiều cố đội phó Giản. "

Mà Tô Duy thì không còn kiên nhẫn nữa, liền cầm đôi gang tay của mình đi ra ngoài: " Nếu không còn việc gì khác thì tôi quay lại phòng pháp y đây. "

Lục Trinh xua xua tay, biết cậu ta không muốn quản cái khác.

Trước khi trở về văn phòng của mình, Lục Trinh còn dặn dò: "Chút nữa đội phó Giản tới, các cậu hỗ trợ dọn dẹp lại bàn làm việc của cô ấy đi."

Bên kia, Giản Ninh vẫn đi theo sau cục trưởng, đi được một đoạn cô mở miệng nói: "Cục trưởng."

Cục trưởng dừng bước, quay lại nhìn cô: "Làm sao vậy?"

Giản Ninh trực tiếp nói thẳng ra suy nghĩ của mình: "Cục trưởng, cháu cảm thấy cháu không thích hợp làm đội phó đội hình sự đâu."

Cục trưởng Cung nói: "Cháu cảm thấy như vậy là không thích hợp? Nhưng chú cảm thấy thích hợp, nên liền chọn cho cháu vị trí đó."

Giản Ninh nghĩ nghĩ một lúc, nói: "Chú không cần vì cháu là người mù mà chiều cổ cháu."

Cục trưởng Cung nói, giọng như đang đùa: "Giản Ninh, cháu nghĩ là như vậy sao? Chú đã gần 50 tuổi nhưng cũng không phải lão già hồ đồ đâu." Ông thở dài, ngữ khí đột nhiên trở nên nghiêm túc: "Giản Ninh, không phải vì chú chiều cổ cháu mà cho cháu làm đội phó, mà là cháu có thực lực đảm nhiệm chức vụ đó, còn có Lục Trinh, tuy cậu ấy có năng lực lãnh đạo nhưng đôi khi làm việc có hơi hấp tấp, gặp chuyện sẽ dễ mất bình tĩnh, đây là khuyết điểm của cậu ấy, mà vừa hay cháu có thể bù vào cho khuyết điểm này, chú tin tưởng cháu là sự trợ giúp rất lớn cho đội hình sự, cho nên lần sau vấn đề này, cháu đừng nghi ngờ suy nghĩ của chú, biết không?"

Nghe được cục trưởng Cung nói vậy, Giản Ninh cũng không hỏi gì nữa: "Vâng, cháu hiểu rồi cục trưởng."

Sau khi làm xong các loại thủ tục, cục trưởng Cung hỏi thêm: "Mọi việc xong hết rồi, về văn phòng cháu có ý kiến gì không?"

Giản Ninh lắc đầu: "Không có vấn đề gì."

Cục trưởng Cung liền vỗ vỗ bả vai cô: "Vậy sau này có vấn đề gì cứ đến tìm chú."

Cục trưởng Cung đi rồi, Giản Ninh liền một mình quay trở lại văn phòng, tuy rằng cô không nhìn thấy gì, nhưng cũng vì đã rèn luyện từ nhỏ, cộng thêm việc cô đi đường chỉ cần một lần là nhớ, nên lúc cô đi về không có vấn đề gì, tựa như trong đầu cô có một bức bản đồ vậy.

Tang Vũ Hân vừa nghe thấy tiếng bước chân liền quay đầu lại xem, phát hiện là Giản Ninh đi tới, nhanh chóng đi về phía cửa: "Đội phó Giản, chị đã về rồi."

Giản Ninh hơi hơi mỉm cười: "Chào cô, cô cứ gọi tôi là Giản Ninh là được."

Tang Vũ Hân lắc đầu: "Không được đâu, đội trưởng đã dặn dò chúng tôi rồi, đội phó Giản, tới đây, tôi giới thiệu chị với mọi người."

Giản Ninh thấy cô ấy không chịu thay đổi cách xưng hô, chỉ đành gật đầu: "Cảm ơn."

"Tôi tên là Tang Vũ Hân, đội phó Giản cứ gọi tôi là Tiểu Tang là được, còn có, bên kia là cặp anh em sinh đôi, anh trai là Quý Hạo Nhiên còn em là Quý Hạo Dương, bọn họ lớn lên giống nhau y như đúc, nhưng vẫn có cách để phân biệt bọn họ, Quý Hạo Nhiên ở khóe mắt có a..." Tang Vũ Hân ban đầu là đang tự mình nói rất hăng say, xong đề ý Phương Dịch vẫn luôn dùng ánh mắt ra hiệu cho cô, hai anh em nhà Quý cũng liếc mạt tự chỉ vào hai mắt mình, lúc đầu cô mới nhớ ra là Giản Ninh không thể nhìn thấy, làm sao mà phân biệt được.

Phát hiện mình đã lỡ lời, cô liền vội tự bịt lấy miệng mình, nhìn sắc mặt Giản Ninh, giọng có chút khàn khàn: "Đội phó Giản, thật ngại quá."

Chỉ là cô ấy vô ý mà thôi, như vậy cũng không có lỗi, cô cũng không để ý: "Không có gì, cô cứ tiếp tục giới thiệu cho tôi đi."

Tang Vũ Hân vẫn còn đang xấu hổ, Quý Hạo Nhiên liền giới thiệu mình đơn giản: "Đội phó Giản, tôi là Quý Hạo Nhiên."

Quý Hạo Dương cũng mở miệng: "Đội phó Giản, tôi là Quý Hạo Dương."

Giản Ninh nói: "Được, tôi đã nhớ kỹ."

Quý Hạo Dương ngo ngắc hỏi lại: "Đã nhớ kỹ rồi?"

Giản Ninh phân biệt rõ thanh âm, lập tức mở miệng nói: "Ừ, cậu là Quý Hạo Dương."

Tang Vũ Hân không còn xấu hổ nữa, đột nhiên cảm thấy thật thần kỳ: "Trời ạ, đội phó Giản, chị thật thần kỳ, hai người họ thanh âm không khác nhau là mấy, vậy mà chị phân biệt được."

Giản Ninh giải thích với bọn họ: "Một là hai người ở vị trí khác nhau, hai là khi hai người nói thanh âm có khác biệt, đôi mắt tôi không thể nhìn, chỉ có thể dựa vào âm thanh phân biệt mà thôi."

Bốn người liền cảm thấy kinh ngạc, cảm thán không thôi.

Phương Dịch cũng mở miệng nói: "Đội phó Giản, tôi là Phương Dịch."

Tang Vũ Hân vội vàng bổ sung: "Đội phó Giản, Phương Dịch là người có khuôn mặt nhỏ. "

Giản Ninh đột nhiên thấy âm thanh này có phần quen thuộc: "Chúng ta đã gặp nhau sáng nay rồi, khi đó còn có cả cục trưởng Cung. "

"Đúng đúng, không sai. " Phương Dịch cảm thấy cô nhận được giọng mình đúng là ngoài ý muốn, vì sáng nay cậu có chào cục trưởng một câu.

Giản Ninh cười khê: "Xem ra sáng nay cậu cũng đã nhớ kỹ tôi. "

"Đúng vậy. " Phương Dịch ngượng ngùng đưa tay lên gãi đầu.

"Đó là điều đương nhiên, đội phó Giản xinh đẹp như vậy. " Quý Hạo Dương nói thật lòng, chứ không hề nịnh, Giản Ninh tuyệt đối xứng với danh xưng nữ thần, không chỉ dung mạo xuất sắc mà trên người cô còn có khí chất đặc biệt.

Giản Ninh nghe xong cũng hào phóng mà tiếp nhận lời khen: "Cảm ơn. "

Tang Vũ Hân lúc này mới nhớ ra cô còn chưa giới thiệu Tô Duy, liền nhanh chóng nói: "Đúng rồi, đội phó Giản, đội chúng ta có một vị pháp y tên là Tô Duy, cậu ta giờ đang ở phòng pháp y. À, tôi đưa chị tới văn phòng nhé, chị cùng với đội trưởng sẽ đều làm việc ở văn phòng riêng. "

Giản Ninh nở nụ cười nhân nhậ với cô: "Được, vậy làm phiền cô rồi. "

Kỳ thật lối tới văn phòng riêng cũng không xa, chỉ là giờ Tang Vũ Hân không biết đưa Giản Ninh đi kiểu gì, giờ là đỡ đi sao?

Giản Ninh cảm giác được Tang Vũ Hân đang do dự không biết làm sao, liền mở miệng nói: "Tiểu Tang cô đi trước tôi được rồi, tôi sẽ đi theo sau cô. "

"À được. " Tang Vũ Hân nhẹ nhàng thở hắt ra, nhanh chóng đi lên phía trước.

Gõ cửa đi vào phòng làm việc riêng, Tang Vũ Hân liền nói với Lục Trinh: "Đội trưởng, đội phó Giản tới. " Nói xong liền đưa cô tới trước bàn làm việc.

Lục Trinh ngẩng đầu nhìn các cô: "À, Tiểu Tang, cô giúp đỡ dọn dẹp lại một chút đi. "

Tang Vũ Hân đang định làm thì Giản Ninh mở miệng: "Không cần phiền như vậy, tôi tự mình làm là được rồi. "

Lục Trinh thấy thế cũng không ép buộc, liền nói với Tang Vũ Hân đang đứng sững sờ một bên: "Nếu không còn việc gì, thì cô ra ngoài trước đi. "

Tang Vũ Hân gật gật đầu, nhìn Giản Ninh một cái rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng.

Trong phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh, Lục Trinh vẫn nhìn Giản Ninh nãy giờ, cũng không có nói chuyện, chỉ lẳng lẳng mà nhìn, Giản Ninh bắt đầu dùng tay lấy đồ của mình để lên trên bàn làm việc, hoàn toàn đầu vào đấy, không hề có chút khó khăn gì, có mấy chỗ không vừa lòng liền sửa lại một chút, như vậy là xong.

Lục Trinh nhìn vậy, cảm khái một câu: "Xem ra thật sự cô không cần người khác giúp. "

Giản Ninh nhìn về phía anh, nói: "Tôi không muốn tạo thêm phiền toái cho người khác, sống như vậy bao nhiêu năm cũng thành thói quen rồi. "

Lục Trinh nghĩ thấy cô sống được như vậy cũng không dễ dàng gì, liền nói: "Không cần cảm thấy phiền phức, mọi người đều là cùng một đội, có chuyện gì cứ trực tiếp nói ra. " Xong anh nhớ mình cũng tự giới thiệu, liền nói thêm: "Đúng rồi, tôi tên là Lục Trinh. "

"Giản Ninh. "

Lục Trinh ừ một tiếng.

Lục Trinh nhìn cô một lúc lâu cũng không biết nói gì, hai người cứ thế ngây ngời trong văn phòng, Lục Trinh nhìn đồng hồ phát hiện đã 11 giờ, liền nói: "Trưa rồi, tôi đưa cô đi ăn cơm. "

Giản Ninh gật đầu, đứng lên.

Lục Trinh cùng Giản Ninh đi ra khỏi văn phòng, thấy bốn người kia đang tụ lại nói chuyện với nhau, phát hiện ra động tĩnh liền tản ra chỗ khác, nhìn qua thấy người nào người nấy có hơi xấu hổ.

Trùng mắt cảnh cáo bọn họ một cái, Lục Trinh nói: "Đi thôi, đi ăn cơm. "

Hai anh em họ Quý cùng với hai người họ đi tới phòng ăn, vừa vặn tới cửa phòng ăn đụng phải Tần Uyên với Mộc Cửu.

Lục Trinh mở lời chào hỏi trước: "Chào, Tần Uyên. "

Hai anh em kia đồng thời nói: "Chào đội trưởng Tần. "

Tần Uyên gật đầu với hai anh em kia, vỗ vỗ bả vai Lục Trình, có thể thấy quan hệ giữa hai người không tồi: "Lục Trình bây giờ đã là đội trưởng đội hình hình sự rồi, chúc mừng."

Lục Trình cười cười, nói: "Lần sau tôi sẽ mời mọi người ăn cơm. À, đúng rồi, giới thiệu một chút, đây là đội phó đội tôi, Giản Ninh, chuyên gia tâm lý học."

Giản Ninh quay về hướng Tần Uyên: "Chào đội trưởng Tần."

"Chào." Tần Uyên bắt tay với cô, nhìn vào đôi mắt cô, phát hiện ra cô có điểm đặc biệt, nhưng rất nhanh sau đó quay đầu lại nói với Mộc Cửu: "Mộc Cửu, tới đây, đây là đội phó đội hình sự, Giản Ninh."

Mộc Cửu nhanh chóng đi tới: "Chị Giản Ninh." Vẫn là thanh âm đó, không có lấy một tia căng thẳng.

Giản Ninh: "Chào em."

Mộc Cửu vẫn luôn nhìn vào đôi mắt Giản Ninh, hiển nhiên cũng giống như Tần Uyên, cô đã nhận ra.

Hai anh em Quý cũng nhanh chóng chào hỏi: "Mộc Cửu cô nương."

Mộc Cửu liếc mắt nhìn bọn họ đầy lạnh nhạt, mặt không hề có biểu cảm nào: "Không tốt."

Tần Uyên cười cười: "Đừng để ý, cô ấy thù dai đó."

Quý Hạo Nhiên, Quý Hạo Dương: "...."

Sau khi đồ ăn được mang lên, mọi người liền chọn một bàn ngồi xuống ăn cơm, Mộc Cửu cố ý ngồi bên cạnh Giản Ninh, tựa hồ cô ấy rất có hứng thú với cô.

Lục Trình ăn một miếng cơm, rồi ngẩng lên nói chuyện với Tần Uyên ở phía đối diện: "Tần Uyên, anh vẫn còn chưa đi hưởng tuần trăng mật à?"

Tần Uyên bắt đầu dĩ lắc đầu: "Gần đây vừa mới kết thúc một vụ án, chỉ có thể chờ một thời gian nữa rồi đi."

Lục Trình tỏ vẻ thông cảm, còn đưa ra ý kiến: "Không thì anh đơn giản cứ lên máy bay ra luôn nước ngoài đi, sẽ không có vụ án nào tìm anh đâu."

Tần Uyên cười cười: "Nếu có thể được như vậy thì tốt."

Mấy người bọn họ cùng nhau nói chuyện, Mộc Cửu ngồi bên cạnh cũng nói chuyện với cô, Mộc Cửu là kiểu người không dễ mở lời ra nói chuyện với người khác cho nên lúc này mấy người kia cũng tò mò không biết hai người nói gì.

Mộc Cửu ăn một chút, rồi hỏi Giản Ninh: "Chị Giản Ninh cũng là được cục trưởng mời tới sao?"

Giản Ninh gật đầu: "Ừ, cũng không khác em là bao."

Về mặt Mộc Cửu dừng dừng nói: "Đúng là cục trưởng càng ngày càng nghiện làm Nguyệt Lão."

Bốn người: "...."

Mộc Cửu lại tiếp tục nói: "Nhưng mà em có nghe chị Tiêu Nhã nói là đội trưởng Lục còn có một biệt danh là Lục nhị*."

"Lục nhị": trong tiếng Trung chữ ngũ và số 2 đọc cũng na ná nhau cho nên Lục nhị ý là Lục Trình ngũ đó =)))

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương nghe xong liền tục gật đầu, đúng là như thế đó.

Lần này Lục Trình liền nổi sùng: "Cô mới ngũ đấy."

Mộc Cửu nhìn Giản Ninh: "Chị xem đi."

Giản Ninh gật đầu: "Đúng là thế thật."

Lục Trình: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tâm lý giãy dụa (1)

Edit: Cài Trắng

[Trong mỗi con người luôn tồn tại một loại bệnh]

Tại ký túc xá nữ, có hai nữ sinh đi tới cửa phòng 402, nói vào: " Ni Ni, cậu muốn đi ra ngoài ăn cơm không? "

Kim Ni Ni về mặt tức giận đi qua đi lại trước cửa phòng vệ sinh, nghe thấy bên ngoài có người gọi, liền chạy nhanh về phía phòng ngủ, nói với hai nữ sinh bên ngoài cửa: " Các cậu đợi một chút, tớ phải đi WC xong đã. "

Cô nữ sinh tóc dài nhìn Kim Ni Ni với vẻ mặt kỳ quái: " Vậy cậu đứng ở cửa làm gì, mau chạy vào đi xong rồi ra đi. "

Kim Ni Ni một bụng tức anh ách, oán giận nói: " Có người đang tắm, bên trong ướt như vậy làm sao tớ vào được, đợi ở cửa cũng được 10 phút luôn rồi. "

Nữ sinh tóc ngắn lấp bắp kinh hãi, thăm dò: " A, lại tắm sao, không phải cậu ta vừa mới đi về đó chứ? "

Về mặt Kim Ni Ni tràn đầy bức bối: " Chắc các cậu không biết chuyện quan trọng nhất đối với cậu ta chính là tắm rửa, mỗi lần tắm có khi ở trong đó tới 2 tiếng, nhiều lúc muốn đi vệ sinh mà WC bị chiếm lại đành quay lại phòng ngủ, chẳng có biện pháp nào để đổi phòng cả. "

Nữ sinh tóc dài nghe xong cũng cạn lời, không biết phải nói sao nữa: " Đúng là con người kỳ quái, cậu còn định ở đây chờ tới bao giờ đây, giờ đi tới phòng ngủ của bọn tớ và đi WC đi. "

Kim Ni Ni gật đầu, cô quay lại đá thật mạnh vào cửa nhà vệ sinh đang đóng chặt cho bõ tức, rồi mới đi ra ngoài: " A, ghen chết tớ rồi, thật là tức chết đi được. "

Giây tiếp theo, cửa phòng ngủ bị đóng mạnh một cái, bên ngoài vẫn truyền tới tiếng mấy nữ sinh kia nói chuyện.

Nữ sinh tóc ngắn lúc này nói: " Đây không phải cậu ta có bệnh đó chứ, tớ cũng là một người thích sạch sẽ nhưng không tới mức như vậy đâu. "

Kim Ni Ni trong người giờ đang chứa một bụng lửa giận, chỉ muốn xả hết luôn thôi: " Chính là á, buổi sáng tắm một lần, tan học về tắm một lần tới cả tự học xong đi về tắm thêm lần nữa, một ngày đôi không biết bao nhiêu bộ quần áo, ga giường thì hai ngày thay một lần, quần áo phơi bên ngoài chỉ cần có gió lớn là lại lấy vào giặt tiếp, nói là gió lớn rất ô nhiễm, bản nên phải giặt. "

Nữ sinh tóc dài nghe xong thậm chí hít một hơi, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại: " Ôi trời ạ, như vậy là điên rồi, khẳng định là đầu óc có vấn đề. "

Kim Ni Ni sau khi đi WC, rửa tay xong liền trở ra ngay, lúc đi qua cửa phòng ngủ của mình còn bĩu môi, trừng mắt, tựa hồ làm như vậy cô mới thấy hả giận: " Thôi thôi, không quan tâm tới con người kỳ quái đó nữa, chúng ta đi tìm đồ ăn ngon đi. "

Ngoài cửa dần dần yên tĩnh trở lại, giờ có thể nghe rõ được cả tiếng nước chảy từ vòi hoa sen xuống và tiếng bông tắm đang ma sát trên làn da.

Trong phòng tắm đang có một nữ sinh, cô đứng dưới vòi hoa sen, để mặc cho nước chảy ướt từ tóc mình xuống, hai tay không ngừng dùng xà bông kỳ cọ bản thân, thẳng tới khi làn da của mình trở nên ửng hồng, cô làm như vậy cũng không thấy đau.

Cô thở hắt ra, cô kỳ cọ sạch sẽ từ chỗ này tới chỗ khác, tựa như trên người cô đang bám rất nhiều thứ ô nhiễm, nào là vi khuẩn, rác rưởi, những khối bụi ngoài đường, tất cả đều bám sâu vào người cô, cô nhất định phải tắm rửa thật sạch sẽ.

Một tiếng sau, thẳng tới khi làn da của cô vì bị xoa quá nhiều mà trở nên đỏ ửng cô mới hài lòng.

Sạch sẽ, cuối cùng cũng sạch sẽ, cô tự mình lắm bầm,

Cô giương khoe miệng nở nụ cười, dần dần cười to thành tiếng, cứ giống như một bệnh nhân tâm thần vậy.

Cô lấy khăn sạch từ một cái túi ra, lau khô tóc, sau đó quấn khăn lên tóc, rồi lại lấy thêm một cái khăn nữa, lau sạch sẽ người, lau xong liền để chiếc khăn đó lên chậu rửa mặt rồi đi ra ngoài, cô lấy túi đựng quần áo ra mà chậm rãi thay đồ, lúc mặc quần cô cố ý túm ống quần lên cao để tránh đụng khỏi sàn nhà đầy nước.

Lại không nghĩ tới, cô làm như vậy sẽ mất đà, trượt chân mà ngã xuống, cô chống tay xuống, khăn tắm quấn trên tóc cũng rơi xuống, mái tóc cô xõa xuống che đi khuôn mặt cô trắng bệch.

" A, a. " Tay cô run lên, cô giơ bàn tay đó lên ngang mặt mình, thấy bàn tay trái của mình đã dính nước trên sàn nhà, còn dính một vài cái bẩn bẩn, cô liền nhanh chóng túm lấy cái khăn tắm vừa rơi xuống sàn, cũng phát hiện nó cũng dính nước ở sàn liền ném luôn, dùng tay phải với lấy cái khăn tắm trên chậu rửa mặt.

Âm

Chậu rửa mặt liền rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang

"A, a, a" Cô bắt đầu gào thét, tự vò vò mái tóc mình, cứ kéo nó xuống như muốn che lấy thân thể mình. Hành động giống như một kẻ điên vậy.

[Những thứ dơ bẩn đó rốt cuộc là cái gì đây?]

Tới giờ tan tầm, Lục Trinh cầm chìa khóa xe đứng lên chuẩn bị về, anh nhìn Giản Ninh đang ngồi phía đối diện hỏi: "Tan tầm rồi, cô định về nhà như thế nào?"

Giản Ninh ngẩng đầu lên trả lời một câu đơn giản: "Ngồi xe buýt."

"À." Lục Trinh chỉ ậm ừ một tiếng, sau đó đi qua bàn Giản Ninh mà đi tới cửa, lúc này lại nghe được tiếng âm thanh đang sắp xếp đồ đạc, tay anh cứ đặt ở tay nắm cửa, không biết nghĩ nghĩ thế nào liền quay đầu lại nói: "À, hay là tôi đưa cô về nhà nhé?"

Giản Ninh cầm lấy túi của mình đi về phía cửa: "Được, cảm ơn."

Giản Ninh trả lời như vậy làm cho Lục Trinh ngẩn cả người, vậy mà cứ tưởng cô sẽ từ chối cơ. "Hả? Vậy mà tôi còn tưởng cô sẽ nói không cần đâu."

Giản Ninh dừng bước chân lại, nhìn về phía anh nói: "Thế có nghĩa là lời vừa rồi chỉ là anh hỏi cho có thôi à?"

Lục Trinh im lặng hai giây: "Ừm, không phải." Anh mở cửa ra: "Đi thôi."

Ở bên ngoài Quý Hạo Dương vừa thu dọn đồ đạc xong liền thấy Lục Trinh đi ra ngoài, cậu liền giơ tay lên vẫy vẫy: "Đội trưởng."

Lục Trinh cạn lời nhìn cậu, một lúc sau mới nói: "Quý Hạo Dương, cậu đừng có mà suốt ngày y như con khỉ, cứ nhảy nhót lung tung."

Quý Hạo Dương nói to: "Đội trưởng, cho em đi nhờ xe."

Lục Trinh nhìn lên trên nói: "Hết chỗ rồi." Xong lại tiếp tục đi về phía trước.

Giản Ninh đi ở đằng sau cũng mỉm cười nhìn Quý Hạo Dương: "Xin lỗi."

Lục Trinh đi ra khỏi văn phòng vẫn còn nghe thấy tiếng Quý Hạo Dương ở đằng sau gào lên: "Đội trưởng, hay là cho em ngồi lên nóc xe cũng được, hoặc là cốp xe."

Lục Trinh: "...." Sao anh lại có được đội viên thích nhảy như thế nhỉ.

Lục Trinh dẫn Giản Ninh đi tới chỗ thang máy, đi tới nơi Lục Trinh dừng lại mà Giản Ninh cũng dừng lại theo, nghe thấy tiếng Lục Trinh ấn nút thang máy, cô liền mở miệng hỏi: "Đi thang máy xuống à?"

Lục Trinh không suy nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời: "Ừ, để xe ở dưới hầm mà."

Giản Ninh cắn môi hỏi: "Không thể đi thang bộ được sao?"

"Ở đây là tầng sáu, cô muốn chạy xuống sao?" Cô muốn xuống thì đi thử đi, nhưng câu này Lục Trinh chỉ dám nghĩ trong lòng, không có nói ra.

Giản Ninh nghe ra được Lục Trinh không muốn đi thang bộ, liền nói: "Thôi được, một mình tôi đi là được rồi."

Lúc này Lục Trinh cảm thấy kỳ quái: "Không phải đi thang máy sẽ tiện hơn sao, cô muốn đi thang bộ làm gì?"

Giản Ninh cũng không trả lời câu hỏi của anh, chỉ nói: "Không sao đâu, thang bộ ở ngay bên cạnh, tôi một mình đi xuống được." Giọng nói ảm chứa nỗi bất an, nói xong liền xoay người đi về phía cửa thang bộ.

Không biết lúc này trong lòng Lục Trinh nghĩ cái gì, đột nhiên lại nói: "Cầu thang bộ đang tu sửa, không đi được đâu."

Giản Ninh dừng bước lại, quay đầu nhìn Lục Trinh, giọng nói có chút nghi ngờ: "Nhưng buổi sáng tôi vẫn đi được thang bộ mà."

Lục Trinh càng nói dối càng thuận miệng: "Tan tầm một cái là họ tu sửa cầu thang bộ, ở trước cửa còn để cái bảng nữa."

Thang máy vừa lúc tới nơi, Lục Trinh nói: "Thang máy đến rồi, mau đi vào thôi."

Giản Ninh cắn cắn môi dưới, tâm rồi như tơ vò, nhưng cuối cùng vẫn bước vào thang máy.

Cửa thang máy khép lại, cô liền đứng sát vào một góc thang máy, tay phải bám vào cái thanh trong thang máy, như đang tìm một sự chống đỡ nào đó.

Lục Trinh quay lại liền bắt gặp khuôn mặt Giản Ninh đột nhiên trắng bệch: "Cô làm sao vậy?" Làn da của cô vốn đã trắng, giờ lại trông càng trắng hơn.

Thang máy chậm chậm di chuyển xuống dưới, Giản Ninh không mở miệng nói chuyện, chỉ ra sức giữ lấy thanh đó, thân thể run rẩy.

Lục Trinh đột nhiên ý thức được, giọng anh có chút khản trương: "Không phải là cô sợ đi thang máy đó chứ? "

Cô gật đầu, khuôn mặt vẫn trắng bệch.

" Vậy sao cô không nói sớm cho tôi biết. " Lục Trinh cảm thấy vô cùng buồn bực, chính mình lại không phát hiện ra, hóa ra là do Giản Ninh sợ đi thang máy nên mới kiên trì muốn đi thang bộ, giờ thì gặp rắc rối rồi! Anh liền nhanh chóng ấn nút xuống tầng ba.

Thang máy nhanh chóng xuống tới tầng ba, cửa thang vừa mở ra, Lục Trinh nói: " Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi. " Anh muốn đỡ Giản Ninh đi ra ngoài nhưng không ngờ vừa chạm vào cánh tay cô đã bị cô đẩy ra, động tác đẩy có hơi mạnh làm anh còn tưởng đó là ảo giác chứ.

Lục Trinh thấy tay mình đang lơ lửng giữa không trung, không hiểu sao trong lòng có chút hụt hẫng, anh đành đi theo Giản Ninh ra khỏi thang máy.

Bầu không khí giữa hai người dường như lạnh hơn, một lúc lâu sau Lục Trinh mới mở miệng: " Cô bị như vậy phải nói cho tôi biết chứ. " Nói xong mới phát hiện ra giọng nói của mình như là đang oán giận, không biết là vì cô không nói nguyên nhân cho anh biết hay là vì lúc này cô tránh đi.

Nhìn thấy khuôn mặt của Giản Ninh trắng bệch, Lục Trinh cũng biết là mình sai, có giận cũng không tới lượt mình giận, nên nhỏ giọng hỏi: " Xin lỗi. Hiện tại cô đã cảm thấy tốt hơn chút nào chưa? "

Giản Ninh gật đầu, lúc này sắc mặt cũng bắt đầu tốt hơn.

Lục Trinh nuốt một ngụm nước miếng, cảm thấy hơi xấu hổ: " Vậy thì chúng ta đi xuống dưới bằng thang bộ thôi. "

Thanh âm của Giản Ninh có chút lạnh nhạt: " Không phải vừa mới nói là thang bộ đang tu sửa sao? "

".... " Thừa nhận nói dối như thế này đúng là mất mặt, nhưng mà lỡ rồi thì cũng mặt dày mà nói tiếp thôi: " Chỉ tu sửa tới tầng năm thôi, ở đây vẫn có thể đi được. "

Giản Ninh nghe xong cũng không nói gì, chốc lát liền an tĩnh trở lại, Lục Trinh nhìn vào đôi mắt cô, dù biết là cô không thể nhìn thấy nhưng vẫn không tránh khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Cũng may là Giản Ninh không vạch trần lời nói dối của anh, anh nhẹ nhàng thở ra.

Qua một lúc, cuối cùng hai người cũng lên được xe, Lục Trinh hỏi: " Nhà cô ở chỗ nào? "

Giản Ninh nói địa chỉ ra.

" Cũng rất gần nhà tôi đó. " Lục Trinh phát giác hành vi lúc này của mình đúng là làm mất hết hình tượng cho nên giờ muốt vót vát lại: " Nếu gần như vậy, tôi có thể mỗi ngày đưa cô đi làm được đó. "

Giản Ninh cài dây an toàn xong, nghiêng đầu nhìn anh: " Tôi có thể yên tâm mà nhận lời được à? "

".... " Lục Trinh đuối lý một lúc: " Đương nhiên là có thể. "

Xe đi ra khỏi cục cảnh sát, Lục Trinh quan sát Giản Ninh qua kính chiếu hậu, mở miệng hỏi: " Tôi có thể hỏi cô vì sao cô lại sợ thang máy như thế không? "

Giản Ninh nhàn nhạt nói ra nguyên nhân: " Chúng sợ không gian khép kín. "

" Hóa ra là nguyên nhân này. " Anh lập tức đổi giọng: " Mỗi người đều có một bệnh tâm lý riêng của mình, tôi cũng có nữa. "

Giản Ninh lập tức trả lời: " Ủ, ầu trĩ. "

Lục Trinh: "..... "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Tâm lý giãy dụa (2)

Edit: Cải Trắng

[Mỗi người đều có một hương thơm thuộc về riêng mình]

Một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa, mặt mũi thanh tú đang đứng chờ ở một con đường nhỏ gần một trường học, nhìn cô có chút khản trương, hai tay nắm lại thành quyền, cả người cô mỗi rã rời vì đứng quá lâu, cô hay ngó nghiêng bốn phía xung quanh, hình như đang đợi người.

Hôm nay trời ít mây, mặt trời cứ thế chiếu thẳng xuống mặt đất, dù là đứng dưới bóng cây mát nhưng trên trán cô chỉ một lúc sau đã đổ mồ hôi, cô liền nhanh chóng lấy trong túi mình ra túi khăn ướt bé bé, rút một tờ ra lau mồ hôi trên trán.

Cách đó không xa truyền tới tiếng bước chân đang lại gần, động tác của cô dừng lại, như là đang lắng nghe xem người đang tới đây là ai.

Người tới đó là một người trung niên: "Hôm nay làm phiền em đã tới đây rồi, còn cô ý ở lại đây nữa, các học sinh trong trường hưởng ứng tương đối tốt."

Tiếp theo là thanh âm của một người trẻ tuổi: "Thầy, thầy không cần khách sáo với em như vậy?"

Người trung niên kia cười cười: "Được, vậy mời em đi ăn cơm coi như là đáp lễ vậy."

Hai người kia cách cô nữ sinh nọ càng ngày càng gần, họ đang đi vào con đường nhỏ, cô túm lấy góc áo mình, hít một hơi thật sâu để chuẩn bị tốt tinh thần, sau đó đi về hướng hai người kia.

"Chào thầy." Thanh âm có chút sợ sệt vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, hai người dừng chân lại nhìn cô: "Chào em."

Cô nữ sinh đó khản trương mở miệng, nhìn về phía người trẻ tuổi kia, thanh âm cũng dịu hơn một chút: "Cô, em có vấn đề này cần nhờ cô giúp đỡ, không biết cô có thời gian không."

Người trung niên kia vỗ vỗ vai người trẻ tuổi, nói: "Hóa ra là từ em, thôi hai người cứ từ từ nói chuyện trước, thầy sẽ tới chỗ ăn chờ em."

Người trẻ tuổi quay lại gật đầu với người trung niên: "Vâng."

Người trung niên đi rồi, nhưng nữ sinh đó vẫn khản trương không dám mở miệng, hai tay cứ xoắn xuýt vào nhau.

Thấy cô đang khản trương, người trẻ tuổi liền nói: "Không cần khản trương, em tên là gì?"

Nữ sinh cúi đầu nhẹ nhàng nói: "Em tên là Đới Giai Âm."

Thanh âm của người trẻ tuổi kia trầm thấp ôn nhu: "Ừm, tên của em rất đẹp, có thể gọi em là Giai Âm không?"

Cô gật gật đầu: "Có thể."

Thấy cô không nói gì, người trẻ tuổi kia mới hỏi: "Vậy Giai Âm có chuyện gì cần hỏi cô à?"

"Cái này..." Đới Giai Âm cảm thấy chuyện này rất khó mở miệng, nói chậm rì rì: "Em cảm thấy bản thân mình có vấn đề."

Người trẻ tuổi kia liền hỏi lại: "Là vấn đề như thế nào?"

Đới Giai Âm cắn môi, phút chốc im lặng, trong lòng cô đang bối rối.

Người trẻ tuổi kia liền cổ vũ tinh thần cô: "Giai Âm, không có việc gì cả, đầu tiên phải giải quyết vấn đề của em đã."

Đợi một lúc cuối cùng nữ sinh cũng mở miệng nói chuyện: "Lúc nào em cũng cảm thấy rất khó chịu, em cảm thấy mình thật bẩn, mà xung quanh cũng rất bẩn."

Người trẻ tuổi kia suy nghĩ một lúc, rồi mới hỏi: "Em cảm thấy đứng ở đây cũng khó chịu sao?"

Nữ sinh thành thật trả lời: "Khó chịu ạ." Hai tay cô ôm lấy chính cơ thể mình, từ đó có thể thấy được cô đang bất an.

"Cho nên khi về tới phòng ký túc xá em sẽ đi tắm và thay luôn quần áo mới đúng không?"

Thanh âm của nữ sinh nhanh hơn, như là đang bức tức: "Vâng, bằng không em sẽ cảm thấy khó chịu, như là mọi cái bẩn đều ở trên người em vậy."

Người trẻ tuổi lập tức trấn an cô: "Điều này có thể chứng minh rằng em rất sạch sẽ, Giai Âm, đầu tiên em phải nghĩ đây không phải vấn đề lớn, em mới khắc phục được nó. Em tới tìm cô là muốn giảm bớt cái cảm giác không thoải mái này đúng không?"

Nữ sinh liền gật đầu: "Đúng vậy, em muốn bình thường giống như mọi người, bây giờ mọi người đều coi em là quái nhân, đều tránh xa em."

"Suy nghĩ của em như thế là tốt rồi, coi như đó là bước đầu tiên."

Về mặt nữ sinh tràn đầy đau khổ, trong mắt chứa một tầng hơi nước: "Em cảm thấy thực sự sợ hãi, em cảm thấy mình như một kẻ điên, em không muốn tiếp tục như vậy nữa."

Người trẻ tuổi kia lần nữa trấn an cô, bắt đầu dẫn đường cho cô: "Không có việc gì phải sợ, Giai Âm, trước tiên em nhắm mắt lại, đứng rồi chính là như vậy, giờ nói cho cô nghe xem em đã nghe thấy gì? "

Cô cau mày lại, cảm thấy nỗi bất an càng ngày càng lớn, cảm giác như là mọi thứ rác rưởi xung quanh cô bất cứ lúc nào cũng có thể dính lên người cô, càng nghĩ cô càng nhủ mày chặt hơn: " Mùi thối, mùi rác rất thối. "

Thanh âm người trẻ tuổi trầm thấp dịu dàng, mang lại cho người khác cảm giác an tâm: " Không, nơi này không có rác, nơi này rất sạch, hãy thả lỏng nào. "

Nữ sinh đó nhủ mày càng lúc càng chặt, tay cũng nắm chặt lại thành quyền: " Còn có cả sâu bọ nữa. "

" Giai Âm, em không thể cảm nhận được mùi của sâu bọ, nó ở cách em rất xa, thả lỏng nào, cảm giác bây giờ của em còn cảm nhận được gì nữa? "

Biểu tình của nữ sinh dường như đỡ hơn một chút: " Còn có mặt trời nữa. "

" Đúng, rất tốt. " Người trẻ tuổi tiếp tục mở lối cho cô: " Em đứng rồi đấy, mặt trời rất tốt cho em, còn gì nữa không? "

" Còn có hương vị của bùn đất nữa, rất bản. " Đối Giai Âm lại bắt đầu khẩn trương.

" Nhưng em không thể chạm được vào chúng, em đang đứng ở trên đường còn bùn đất thì đang ở trong những chậu hoa. " Người trẻ tuổi ngồi xổm xuống trước chậu hoa gần đó, ngắt một bông đưa lên gần mũi cô: " Giai Âm, nói cho cô biết giờ em cảm nhận được cái gì nữa? "

Đối Giai Âm hít một hơi, dường như hương thơm này giúp cô thả lỏng được đôi chút: " Có mùi như là mùi của hoa. "

Người trẻ tuổi nói: " Đúng, không sai, bây giờ thì mở mắt ra xem đi. Em xem, đó là hoa đúng không, rất thơm rất đẹp, tựa như em vậy. "

Nữ sinh ngơ ngẩn trước bông hoa đó.

Người trẻ tuổi cảm nhận được sự biến đổi của Đối Giai Âm, liền nói tiếp: " Không nên từ chối nó, phải tin rằng em có thể ngửi được, cảm nhận được nó cho dù nó được sinh trưởng trong bùn đất đi chăng nữa, em xem, nó vẫn như thế, vẫn thơm vẫn sạch sẽ như cũ, em cũng như vậy, cho nên không cần phải bài xích những thứ đẹp đẽ, bao gồm cả em, bởi vì tự biết mình trong sạch cho nên tự tin không bị những thứ bản thủ làm ô nhiễm. "

Đối Giai Âm ngẩng đầu nhìn người trẻ tuổi, thanh âm có chút run rẩy: " Thật vậy sao? "

Người trẻ tuổi cười: " Đương nhiên là thật, tuy cô không thể nhìn thấy em nhưng cô cảm nhận được em là một người con gái rất sạch sẽ xinh đẹp. "

" Cô, cảm ơn cô. " Đối Giai Âm cầm lấy bông hoa, khuôn mặt căng thẳng bỗng nở ra nụ cười.

Người trẻ tuổi đưa tay lên sờ sờ tóc cô, xong từ túi của mình lấy ra danh thiếp của mình, nói với cô: " Trên đây có số điện thoại di động của cô, em có thể liên hệ với cô bất cứ lúc nào em cảm thấy cần giúp đỡ. "

*****

Sáng sớm hôm sau, Lục Trinh đỗ xe dưới nhà Giản Ninh, anh đỗ xe xong liền gọi điện thoại cho cô: " Giản Ninh, tôi đang ở dưới nhà cô rồi, mau xuống đi. "

" Được. "

" Tôi còn mua... " Lục Trinh còn chưa nói xong đã nghe thấy tiếng cúp điện thoại, anh bĩu môi, buông điện thoại xuống, cúp nhanh như vậy làm cái gì chứ?

Không lâu sau, anh liền thấy Giản Ninh đi ra, anh hạ cửa sổ xe xuống, nói với cô: " Ở chỗ này. "

Giản Ninh xác định vị trí xe, đi tới mở cửa xe rồi ngồi xuống, thắt dây an toàn: " Chào. "

" Chào. " Lục Trinh đưa cho cô một túi đồ ăn còn đang nóng: " Tôi có mua cả đồ ăn sáng cho cô này. "

" Cảm ơn. " Giản Ninh cầm lấy túi đồ ăn sáng, đưa lên mũi ngửi: " Là bánh bao. "

Lục Trinh không nhận được từ cô một câu: " Đúng quá thật mũi cô thính như mũi cầu vậy. "

Giản Ninh cũng chẳng thèm nói chuyện với anh, cứ thế cắn từng miếng bánh bao một.

Lục Trinh không nói gì nữa, khởi động xe đi ra khỏi tiểu khu.

Đi ra khỏi tiểu khu được mười phút, Lục Trinh thấy Giản Ninh đã giải quyết xong cái bánh bao, liền tò mò hỏi: " Ngày thường cô ở nhà ăn cơm như thế nào vậy? "

Giản Ninh lấy khăn giấy ra lau miệng, rồi trả lời: " Tự nấu tự ăn. "

Lục Trinh nghe xong còn không tin: " Tự làm? Vậy có gây nguy hiểm gì không? "

Giản Ninh nhàn nhạt trả lời: " Đó đã thành thói quen của tôi rồi nên chả có chuyện gì xảy ra cả. "

" À được rồi. " Lục Trinh cảm thấy một người bình thường như mình còn không biết nấu ăn thì không biết cô ấy nấu kiểu gì: " Hôm nay tan làm cho tôi tới xem cô nấu cơm có được không? "

Giản Ninh quay đầu nhìn anh: " Anh muốn tới ăn cơm? "

" Khụ khụ. " Lục Trinh bị sặc, điều chỉnh lại một chút nói: " Tôi chỉ là tò mò không biết cô nấu cơm thế nào thôi. "

Giản Ninh hơi cong khóe miệng lên: " Vậy ở nhà anh có thể nhắm mắt lại xem nấu ăn, như vậy là được trải nghiệm rồi đấy. "

Lục Trinh: "... " Ở nhà anh tới cái nồi còn không có, được không.

Trong lúc chờ đèn đỏ, chuông điện thoại của Lục Trinh đột nhiên vang lên, là Tang Vũ Hân gọi tới, Lục Trinh hơi nhăn mày, nhận cuộc gọi: " Alo, Tiểu Tang, ừ được rồi tôi biết, chúng tôi lập tức qua đó ngay. " Nói xong liền cúp điện thoại.

Giản Ninh nghe ra được giọng nói của anh có thay đổi: " Có vụ án? "

Lục Trinh khởi động xe, thấp giọng nói: " Đúng, hơn nữa còn là ở trường học. "

*****

Hiện trường được phong tỏa nghiêm ngặt, nơi này ngoại trừ cảnh sát thì không còn ai lui tới nữa, thi thoảng có một số học sinh tò mò đứng từ đằng xa nhìn ra đây. Lục Trinh và Giản Ninh trình giấy xác nhận thân phận ra rồi nhanh chóng tiến vào khu bị phong tỏa, ở đó hai người thấy Tô Duy đang làm kiểm tra.

Ở giữa vũng máu có một nữ sinh đang nằm, mặc đồng phục màu trắng, đầu vẹo sang một bên, khuôn mặt thanh tú, nhìn mà thấy ghê người. Đây rõ ràng là một người tràn đầy sức sống tuổi trẻ, nhưng lại vì như này mà mất đi cuộc sống.

Lục Trinh mang găng tay vào, đi qua ngồi xổm xuống cạnh thi thể: " Tô Duy, thế nào? "

Tô Duy không ngần đầu, nhanh chóng nói ra kết luận: " Rơi từ trên tầng xuống, một vết thương trí mạng dẫn đến tử vong, ngoài ra trên người còn có mấy vết thương, hẳn là do đụng phải cửa sổ trong lúc mở ra. "

Lục Trinh ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên có một chỗ không có đóng cửa sổ.

Lục Trinh lại hỏi: " Thời gian tử vong là lúc nào? "

" Tử vong được khoảng 9 tới 10 tiếng rồi. " Tô Duy nói.

Lục Trinh suy nghĩ một chút: " Vậy là vào khoảng từ 11 giờ đêm tới 0 giờ. " Rồi sau đó anh lại hỏi viên cảnh sát đang đứng bên cạnh: " Ai là người phát hiện ra hi thể? "

Viên cảnh sát đó nói: " Là một người lao công, sáng nay đi gom rác thì phát hiện ra lập tức báo cảnh sát, nhà trường liền cho phong tỏa chỗ này, hiện trường không bị phá hư. "

Đang nói thì thấy Quý Hạo Dương và Quý Hạo Nhiên đi tới, nhìn thấy mấy người Lục Trinh liền nói: " Đội trưởng, đội phó Giản, hai người tới rồi, vừa nãy chúng tôi vừa đi hỏi thăm xung quanh, có người nói lúc 10 giờ 23 thì thấy nữ sinh này đi vào khu dạy học, một lúc sau cũng không có người đi vào, lúc 11 giờ 26 phút có thể xác nhận là thời điểm nữ sinh này ngã xuống, lúc đó cho tới giờ cũng không ai ra vào khu này. "

Quý Hạo Dương nói ra ý nghĩ của mình: " Phán đoán cơ bản của tôi cho rằng vụ này là một vụ tự sát. " Camera theo dõi khu này rất rõ ràng, một người đi vào thì người đó là nạn nhân.

Lục Trinh còn muốn nói gì đó liền nghe thấy thanh âm Tô Duy vang lên phía sau: " Đội phó Giản, làm phiền chị cách xa thi thể một chút, nhờ đâu chị lại vấp phải thi thể, thì có khi tôi phải đưa cả chị và thi thể vào phòng pháp y mất. "

Lục Trinh cùng hai anh em họ Quý đồng thời quay đầu lại, liền nhìn thấy Giản Ninh đang ngồi xổm bên cạnh thi thể, cách thi thể một khoảng rất gần.

Giản Ninh nghe vậy liền cách xa thi thể một chút, ngẩng lên nói với Tô Duy: " Xin lỗi, tôi chỉ cảm thấy có chút kỳ quái? "

Lục Trinh nghe được chạy nhanh tới hỏi: " Kỳ quái ở chỗ nào? "

Giản Ninh nhàn nhạt nói ra hai chữ: " Hương thơm. "

Chương 5: Tâm lý giãy dụa (3)

Edit: Cài Trắng

[Cô không cách nào không chế được, đây là một loại cưỡng ép gây nghiện]

"Mùi?" Lục Trinh nhíu mày, cúi người xuống ngửi thử, quả nhiên là có mùi: "Trên thi thể có mùi rác rưởi, mùi của máu và còn mùi thi thể nữa, ngoài ra còn có mùi gì nữa đâu."

Giản Ninh nghe xong liền lắc đầu: "Không phải tôi nói về mùi này, mà là mùi nước khử trùng, trên thi thể này chỗ nào cũng có mùi đó."

Ba người liền nhìn về phía Tô Duy.

Tô Duy lạnh lùng gật đầu: "Đúng là có mùi như vậy."

Một nữ sinh nhảy lầu tự tử, mà trên người lại có mùi nước khử trùng, đúng thật là kỳ lạ.

Ở đây mọi người còn đang suy nghĩ về vấn đề kỳ quái đó thì Tang Vũ Hân đã điều tra xong thân phận và quay về.

Trong tay cô cầm một quyển sổ, nói với Lục Trinh: "Đội trưởng, tôi đã tra ra được thân phận của nạn nhân, nạn nhân tên là Đới Giai Âm, mười tám tuổi, là học sinh trung học lớp 12."

Giản Ninh đột nhiên ngẩng đầu lên, quay về phía Tang Vũ Hân nói: "Cô vừa mới nói nạn nhân tên là gì?"

"Hả?" Tang Vũ Hân trong nháy mắt còn tưởng mình đang bị ảo giác, cô thấy Giản Ninh đang quay về phía mình, hơn nữa là đang nhìn mình, cô liền ý thức được và nhanh chóng đáp lại: "Đội phó, nạn nhân tên là Đới Giai Âm."

Sắc mặt Giản Ninh đột nhiên trầm xuống.

Lục Trinh phát hiện ra sắc mặt Giản Ninh có thay đổi, liền hỏi: "Làm sao vậy? Không lẽ cô biết nạn nhân à?"

Giản Ninh quay mặt đi, nhìn về phía thi thể, nói: "Hai năm trước tôi có tới trường này, có một buổi hội thảo ở đây, Đới Giai Âm đã tới tìm tôi mong tôi có thể giải quyết vấn đề tâm lý của cô bé."

Lục Trinh liền hỏi lại ngay: "Là vấn đề tâm lý gì?"

Giản Ninh đứng thẳng lên, chậm rãi nói: "Bệnh sạch sẽ quá mức, như một kiểu cưỡng ép, cảm thấy trên người mình lúc nào cũng có bụi bẩn bám vào, chỉ cần cô bé đi ra cửa thì khi trở về nhất định phải tắm rửa, hơn nữa mỗi ngày sẽ rửa tay rất nhiều, căn bản cô bé cảm thấy mọi rác rưởi và vi khuẩn sẽ bám hết lên người mình."

Quý Hạo Dương liền kinh hãi: "Ôi mẹ ơi, sao lại kinh khủng như vậy?" Rồi Quý Hạo Dương quay đầu nhìn về phía anh trai mình, thấy biểu cảm của Quý Hạo Nhiên cũng chẳng khác gì mình, trong đầu hai anh em đều có cùng một suy nghĩ, đó là nữ sinh này cả ngày chắc hẳn chỉ có tắm tắm tắm. Ngoài tắm ra cũng chỉ là tắm!

Lục Trinh cũng nhíu mày, có chút không tưởng tượng nổi: "Cho nên cô là người đã từng chữa bệnh tâm lý cho cô ấy?"

"Hai năm trước, tôi có chữa bệnh tâm lý cho cô bé một thời gian, lúc đó bệnh cũng đã giảm bớt được đôi chút. Nhưng hiện tại xem ra, còn có thể ngửi được mùi thuốc khử trùng trên người cô bé, khẳng định bệnh đã nặng thêm, hơn nữa còn rất nặng!"

Tang Vũ Hân liền nói ra suy đoán của mình: "Có thể bệnh tình giờ tái phát, lúc trước tốt lên, nhưng giờ tái phát sẽ càng nặng hơn."

Giản Ninh sắc mặt có hơi trầm trọng, lắc lắc đầu: "Cái này có vẻ không hợp lý lắm."

Tang Vũ Hân không hiểu: "Không hợp lý sao?"

"Đúng!" Giản Ninh còn chưa mở miệng thì Lục Trinh đã nói: "Không sai, đúng là có điểm không hợp lý, nơi đây toàn là rác thải bẩn thỉu, nếu là một người sạch sẽ, sao có thể chọn tự sát ở đây?"

Quý Hạo Nhiên liền phân tích phán đoán của mình: "Nhưng mà cũng không phải không có khả năng, lúc cô ấy tới đây thì đã là 10 giờ tối, 10 giờ bước

vào khu dạy học mà tới 11 giờ mới nhảy, lúc đó trời hoàn toàn đen kịt, cô ấy làm sao biết được ở dưới chỗ này là thùng rác. "

Giản Ninh vẫn lắc đầu: "Trường hợp này không thể nào xảy ra, cô bé tương đối nhạy cảm với mùi hương, dù chỉ là một chút rác cũng có thể ngửi thấy, huống gì dưới này là nơi để đổ rác. "

Tang Vũ Hân lúc này vô cùng buồn bực: "Nếu đã biết nơi này bẩn như thế, cô ấy còn nhảy xuống đây làm gì, đây là tình huống gì vậy? "

Giản Ninh liền giải thích: "Cô bé này đang đi theo hướng tiêu cực, đi từ suy nghĩ tiêu cực này tới suy nghĩ tiêu cực khác, chắc hẳn gần đây có chuyện gì đó đã xảy ra với cô bé, khiến cô bé bị kích thích nghiêm trọng. "

Lục Trinh im lặng một lúc, cuối cùng cũng tìm ra được một điểm kỳ lạ nữa: "Còn nữa, từ khu dạy học tới chỗ cô ấy nhảy xuống, đi tới đây ước chừng phải mất 1 tiếng. "

Rồi Quý Hạo Dương cũng gật đầu: "Đúng vậy, thời gian đi cũng quá dài, nhưng nếu đi bằng đường trên mái nhà, ước chừng cũng chỉ mất có 15 phút. "

Lục Trinh nắm được một số tin tức hiện tại, liền phân công: "Thế thì, Quý Hạo Dương cùng Quý Hạo Nhiên, hai người tiếp tục thăm dò hiện trường, đặc biệt thăm dò toàn bộ khu dạy học, xem có thể lần ra được thêm manh mối nào nữa không? "

Hai người gật đầu: "Rõ, đội trưởng. "

Lục Trinh nói xong liền quay sang nói tiếp với Tang Vũ Hân: "Tiểu Tang, cô đi tìm hiểu một chút về người nhà nạn nhân, xem xem lần cuối nạn nhân liên hệ với người nhà có tâm trạng như thế nào? "

"Rõ, tôi đi ngay. "

Tô Duy tiến hành kiểm tra hoàn tất, cảm thấy không còn điểm nào khả nghi liền nói với Lục Trinh: "Tôi sẽ về phòng pháp y tiếp tục nghiệm thi. " Tô Duy có hơi hướng nội, ngại giao tiếp với mọi người, hơn nữa mọi người trong đội đều biết, cậu chỉ có về phòng pháp y mới thấy tự do.

Lục Trinh nhìn cậu gật đầu, sau đó quay lại nói với Giản Ninh: "Chúng ta đi xem phòng ký túc của cô ấy. "

"Được. "

Lục Trinh cùng Giản Ninh đi tới khu ký túc xá của Đối Giai Âm, tới nơi họ thấy một di quản lý đang ngồi ở đó.

Lục Trinh ngay lập tức mở miệng: "Chào dì, cho tôi hỏi chút Đối Giai Âm thường hay ở trong ký túc xá sao? "

Di quản lý vừa nghe thấy họ hỏi về Đối Giai Âm, trong lòng liền nổi lên sự tò mò: "Đúng vậy, đồng chí cảnh sát, có phải Đối Giai Âm nhảy lầu không? "

Vụ án còn chưa được điều tra rõ, đương nhiên Lục Trinh sẽ không để lộ ra bất cứ tin tức nào, chỉ nói: "Chúng tôi còn đang tiến hành điều tra, theo tôi được biết, học sinh nội trú ở trong trường sẽ có giờ giới nghiêm đúng không? "

Di quản lý gật đầu, nói: "Đúng vậy, 10 giờ thì các phòng phải tắt đèn đi ngủ, trước 9 giờ 45 họ đều phải có mặt ở trong phòng. "

Lục Trinh nhớ hình như ở trường vào giờ giới nghiêm đều có người đi kiểm tra: "Chắc là mỗi ngày sẽ có người đi kiểm tra các phòng chứ. "

Di quản lý: "Có, là tổ trưởng Lâu, bình thường cũng sẽ cử thêm hai học sinh cùng mình đi kiểm tra cả khu. "

Lục Trinh mới hỏi: "Thời điểm đi kiểm tra các phòng thì Đối Giai Âm cũng ở trong phòng sao? "

Di quản lý liền nhớ lại đợt kiểm tra hôm qua, nói: "Hôm qua đi kiểm tra thì mọi người đều có mặt trong ký túc xá, không thiếu một ai cả. "

Lục Trinh hỏi lại lần nữa: "Hơn 10 giờ liệu có ai ra khỏi ký túc xá được không? "

Di quản lý dứt khoát lắc đầu: "Không có, sau 10 giờ cửa khu ký túc xá sẽ được khóa lại, không ai đi ra ngoài được, mà muốn đi vào bên trong cũng không thể, phải có chúng tôi mở cửa. "

"Tôi thấy ở đây xung quanh có rào chắn, liệu có học sinh nào trèo qua đây mà bỏ trốn không? "

"Không có khả năng đó đâu, ở đây chỗ nào cũng có camera theo dõi. " Vừa nói, di quản lý vừa chỉ tay về phía màn hình camera.

"Làm phiền cho chúng tôi xem một chút. " Lục Trinh liền xem camera quay buổi tối hôm đó, tới 9 giờ 45 quả thật không còn ai ra vào ký túc xá nữa, mà anh muốn điều tra xem Đối Giai Âm đã đi những đâu, nghĩ tới đó anh liền gọi điện cho Quý Hạo Nhiên, bảo hắn đi hỏi lấy về cuốn băng ghi lại camera giám sát của trường, giao cho Phương Dịch.

Lục Trinh ngắt điện thoại, lại quay lại nói với di quản lý: "Được, vậy tôi liền bài trừ khả năng cô ấy rời khỏi ký túc xá, vì lúc 10 giờ 23 cô ấy xuất hiện ở khu dạy học, không hề có mặt ở phòng ngủ. "

Di quản lý nghe điều này, liền bắt mắt: "Ai nha, người đi kiểm tra hôm đó hẳn là chưa kiểm tra kỹ, đợi nó đi học về tôi sẽ dạy dỗ lại nó thật tốt. "

"Dì à, hiện tại không phải lúc để truy cứu trách nhiệm, Đới Giai Âm ở phòng ký túc nào, giờ dì dẫn chúng tôi đi xem qua một chút. " Lục Trinh liền cắt ngang lời dì.

"Được được, đồng chí cảnh sát chờ một chút, tôi đi lấy chìa khóa. "

Dì quản lý cầm theo chìa khóa phòng ký túc của Đới Giai Âm, dẫn bọn họ lên tầng, lúc đi còn nói: "Hiện tại mấy đứa trẻ bây giờ đúng là, không chịu thừa nhận năng lực của mình tới đâu, mắng hai câu liền có thể khóc, gặp chuyện gì lớn lập tức trong lòng sẽ nghĩ không thông. "

Lục Trinh thấy dì quản lý có vẻ biết rất nhiều chuyện, liền hỏi: "Dì à, Đới Giai Âm bình thường ở ký túc xá cư xử như thế nào? "

Quả nhiên dì quản lý biết tất: "Là một cô gái rất sạch sẽ, bình thường bàn hay tủ quần áo của cô ấy đều không cho ai chạm vào, hơn nữa một ngày đều tắm rất nhiều lần, mỗi lần tắm có khi tới 2 tiếng, có mấy nữ sinh cùng phòng với cô ấy không chịu nổi, đều yêu cầu đổi phòng, phòng vệ sinh mà cứ đóng chiếm một mình như vậy chẳng ai chịu nổi. "

Lục Trinh suy nghĩ một lúc, bệnh tâm lý này nói không chế không thể không chế được hoàn toàn, lúc mới đầu có thể ổn ổn, nhưng lâu dần cứ sinh hoạt như thế thì đúng là không ai chịu nổi: "Cho nên cô ấy cùng với các bạn nữ cùng phòng quan hệ không tốt. "

"Đương nhiên là không tốt rồi, cô ấy mỗi ngày đều cứ như thế, khẳng định các bạn học sẽ cô lập, rất nhiều lần tôi nghe được nữ sinh cùng phòng với cô ấy nói chuyện với bạn học khác, nói rằng cô ấy là quái nhân. Đoán là trong lòng cô ấy không chịu được. " Dì quản lý lắc đầu.

Đang nói, dì ngừng bước lại trước một căn phòng: "Đây rồi, chính là phòng này. " Sau đó dì quản lý liền cầm chìa khóa vào, mở cửa phòng.

Lục Trinh liền nói với dì: "Cảm ơn dì, làm phiền dì rồi. "

"Không có gì, đây không phải là đang trợ giúp cảnh sát sao, hai người cứ từ từ điều tra, tôi đi xuống trước. " Dì quản lý cười cười.

Giản Ninh cũng nói với dì: "Cảm ơn dì. "

Hai người một trước một sau tiến vào phòng ngủ của Đới Giai Âm, Giản Ninh lần lần đường đi tới trước nhà vệ sinh, đẩy cửa ra, ngửi thấy mùi thuốc khử trùng, liền quay lại nói với Lục Trinh: "Có thể là sau khi tan học cô bé đã trở về phòng ngủ, tắm một lần rồi mới đi ra ngoài. "

Lục Trinh quan sát phòng ngủ, xong tóm tắt đại khái tình hình với Giản Ninh: "Phòng ký túc này có 4 giường ngủ, có hai giường là trống không, có lẽ Đới Giai Âm chỉ chung phòng với một bạn nữa thôi. "

Xong anh lại còn phát hiện ra: "Ôi, trời ạ, giá sách của cô ấy còn dùng một màn đen che khuất, bên trong còn bọc thêm nilon trong suốt. " Rồi anh lại quay sang mở tủ quần áo: "Bên trong tủ mỗi bộ đều được để riêng với nhau, hơn nữa còn đặt trong một cái túi đựng quần áo rồi treo lên, khăn lông cũng có nhiều, còn được giữ riêng trong một cái túi. " Anh đóng cửa tủ quần áo lại vẫn không ngừng ca thán: "Cạnh chân tủ quần áo, để các loại dầu gội, sữa tắm, rồi còn cả bao tay, nước khử trùng có còn. "

Nghe những gì Lục Trinh miêu tả, về mặt Giản Ninh lại trầm xuống: "Xem ra tình huống của cô bé vô cùng nghiêm trọng. "

Lục Trinh nhìn về phía giường của Đới Giai Âm, nhìn mà lắc lắc đầu: "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tôi cũng không tưởng tượng được sinh hoạt của nạn nhân sẽ như thế nào. "

Giản Ninh có chút bất đắc dĩ: "Có nhiều lúc, cô bé không thể không chế được, đây là một loại cưỡng ép gây nghiện. Anh cũng có thể nhìn xem hộp bút của cô bé, không hề có bút chì và tẩy. "

Lục Trinh về phía hộp bút, rồi lại nhìn về phía Giản Ninh: "Đúng là như vậy. "

"Cho nên loại bệnh này không chỉ ảnh hưởng tới sinh hoạt của cô bé, mà còn ảnh hưởng tới học tập và các mặt khác. "

"Xem ra cô ấy sống rất mệt mỏi, cũng có thể hiểu vì sao mà cô ấy tự sát, vấn đề là... " Lục Trinh còn chưa nói xong liền nghe thấy tiếng động ở cửa. Anh quay lại nhìn thì thấy cửa mở ra, có một nữ sinh đi vào.

Nữ sinh nhìn bọn họ liền sùng sốt, rồi ngay lập tức phản ứng, nói to: "Hai người đang làm gì ở đây? "

Lục Trinh xuất rất từ từ ra trước mặt nữ sinh kia: "Chúng tôi là cảnh sát. Bạn học này, bạn ở đây à? "

Hai tay nữ sinh đó gắt gao nắm chặt lấy quai cặp mình, chậm rãi tiến tới: "Đúng vậy. "

"Nói vậy thì cô là bạn cùng phòng với Đới Giai Âm. " Anh nhìn thoáng qua thời gian một chút: "Nhưng bây giờ chắc hẳn là đang trong giờ học. "

Nữ sinh đó đi tới trước chỗ của mình, liếc hai người bọn họ một cái rồi lại đi về phía tủ của mình: "Nghe nói cậu ấy đã tự sát, tôi về phòng muốn thu dọn đồ của mình, tôi muốn đổi phòng. "

Về mặt Lục Trinh hơi kinh ngạc: "Vội như vậy sao? "

Trên mặt nữ sinh đỏ lỏ rõ về phiền chán: " Có thể không vội sao, bạn cùng phòng với tôi giờ đã chết, nhờ đâu nửa đêm lại hiện hồn về tìm tôi thì sao. " Nữ sinh đó nói xong liền lôi vali ra, bắt đầu cho quần áo vào trong đó.

Lục Trinh nhìn động tác của cô: " Xem ra quan hệ giữa cô và Đới Giai Âm không tốt lắm. "

Nữ sinh đó nhú mày, buông quần áo trong tay ra, chỉ về phía giường Đới Giai Âm: " Ai có thể có quan hệ tốt được với loại quái nhân như thế, mấy người cũng có thể thấy được, cậu ta có thói sạch sẽ quá mức, tôi vẫn luôn cảm thấy đầu óc cậu ta có vấn đề. "

Lục Trinh ngẫm nghĩ một lúc, làm vẻ như đã hiểu, rồi hỏi tiếp: " Đêm qua, Đới Giai Âm rời khỏi phòng lúc nào cô có biết không? "

Nữ sinh rõ ràng cảm thấy rất phiền phức, nhưng vì đối phương là cảnh sát nên vẫn thành thật trả lời: " Hôm qua lớp có tiết tự học, mà cậu ta không tới, nên tôi không biết, tôi học xong trở về phòng ngủ cũng không thấy cậu ta đâu, cho tới lúc tắt đèn phòng cũng không thấy cậu ấy trở về. "

Lúc này Giản Ninh mới mở miệng hỏi cô: " Vậy Đới Giai Âm có di động hay máy tính gì không? "

Nữ sinh đó đưa mắt nhìn Giản Ninh một cái: " Có đó, cả di động và máy tính đều có, sáng hôm qua tôi còn thấy cậu ta dùng máy tính. " Nói xong cô liền tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Cô nói xong thì sắc mặt Lục Trinh trở nên nghiêm trọng: " Nhưng mà ở phòng ngủ cũng không có, ở hiện trường cũng không phát hiện được. "

Đây cũng là một vấn đề, giờ di động và máy tính đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tâm lý giã dụa (4)

Edit: Cải Trắng

[Như đang có một lớp sương mù, che đi những bí mật và chân tướng]

Đây chính là một phát hiện quan trọng, ngay lập tức Lục Trinh gọi điện cho Phương Dịch: " Phương Dịch, cậu xem kỹ đoạn băng ghi hình ngày hôm qua, xem xem Đới Giai Âm đã đi qua những đâu, có làm rơi đồ vật gì không. "

Phương Dịch ngay lập tức trả lời: " Rồi, hiện tại tôi đang xem tới cuốn băng ghi hình sáng hôm qua, cô ấy 7 giờ rời khỏi ký túc xá, 7 giờ 30 xuất hiện ở nhà ăn, 7 giờ 43 rời khỏi đó đi tới khu dạy học. "

" Cậu xem xem cô ấy có cầm theo di động hay là máy tính theo không? " Lục Trinh hỏi lại ngay.

Phương Dịch nói: " Cô ấy có mang theo một cái túi, không biết bên trong có điện thoại hay máy tính không, vì tôi chưa thấy cô ấy lôi ra lần nào. "

Lục Trinh: " Được rồi, cậu cố gắng xem tiếp đi, cúp máy đây. "

Lục Trinh ngắt điện thoại, sau đó quay ra nói chuyện với Giản Ninh: " Hiện tại có hai khả năng có thể xảy ra, một là Đới Giai Âm đã mang theo điện thoại và máy tính rời khỏi phòng ngủ, không biết nguyên nhân vì sao, ở hiện trường không có hai đồ vật này, còn hai là điện thoại và máy tính đều ở phòng ngủ, Đới Giai Âm không mang theo, nhưng cũng không biết tại sao lại không cánh mà bay. "

Nữ sinh kia vừa nghe xong lập tức nói: " Ý anh là tôi trộm đồ sao? Tôi mà đi trộm đồ của cậu ta sao? "

Lục Trinh liền giải thích với cô nữ sinh kia: " Tôi không có ý này, bình thường phòng ngủ của hai người có ai tới đây không? "

Nữ sinh nhẹ nhàng thờ ra một hơi, lắc đầu: " Không có, bình thường tôi chỉ ngủ ở đây thôi chứ ít khi ngồi trong ký túc xá lắm, phòng này chỉ có cậu ta thường xuyên ở. "

Giản Ninh hỏi: " Vậy không có bạn bè nào tới tìm cô bé sao? "

Nữ sinh kia cảm thấy chuyện này thật nực cười: " Cậu ta làm gì có ai chơi cùng chứ, hơn nữa đồ vật của cậu ta còn không cho người khác đụng vào, xem xem tủ của mình cũng tự khóa vào. "

" Khoan đã, cô nói là khóa tủ sao? " Lục Trinh quay đầu lại nhìn, tủ để đồ và tủ quần áo đều không có khóa mà: " Đêm qua cô nhìn thấy mấy cái tủ đó vẫn khóa chứ? "

Nữ sinh kia nói: " Đúng vậy, tôi chắc chắn là có khóa, đêm qua cũng vậy. "

Nhưng hiện tại mấy cái tủ này lại không có khóa, mà đêm qua Đới Giai Âm đã chết, vậy thì có lẽ có người khác đã mở tủ rồi.

Lục Trinh cùng Giản Ninh đi ra khỏi phòng ngủ của Đới Giai Âm, Lục Trinh vừa đi vừa phân tích: "Bạn cùng phòng của Đới Giai Âm 7 giờ có lẽ đã rời khỏi phòng ngủ, chúng ta tầm 9 giờ 23 mới xuất hiện ở đó, vậy khoảng thời gian ở giữa có tận hơn hai tiếng không có người trong phòng ngủ. "

Giản Ninh liền nói: " Cho nên còn một khả năng là có người đã lợi dụng khoảng thời gian này đột nhập vào đây lấy đi. "

Lục Trinh nhíu mày: " Đây có lẽ là phán đoán gần đúng nhất, nhưng tại sao người đó lại muốn lấy đi di động và máy tính chứ? "

Giản Ninh nói thêm: " Bởi vì trong di động và máy tính có nội dung gì đó mà người đó không muốn cho người khác biết. "

" Cho nên chỉ cần trộm đi thì nghĩ chắc chắn sẽ không ai biết được nội dung đó, hơn nữa chủ nhân của nó cũng đã chết. " Lục Trinh thờ dãi, thấp giọng nói: " Xem ra đây không phải đơn giản là một vụ tự sát. "

***

Quý Hạo Dương và Quý Hạo Nhiên cùng lúc cũng thăm dò hiện trường xong xuôi, bởi vì đã tới thời gian ăn trưa nên bốn người liền tới nhà hàng gần đó giải quyết.

Bốn người sau khi gọi đồ ăn xong liền thảo luận về vụ án.

Quý Hạo Nhiên nói: " Đội trưởng, bọn tôi đã xem hiện trường rất kỹ, hoàn toàn không thấy túi của Đới Giai Âm, cũng không thấy di động hay máy tính hoặc chìa khóa. "

Lục Trinh liền hỏi lại: " Chìa khóa cũng không có. "

Quý Hạo Nhiên buông tay xuống: " Không có, chẳng có cái gì cả. "

" Thôi được, ăn cơm trước đi, chốc nữa chúng ta quay trở lại cục xem xem Phương Dịch theo dõi tới đâu rồi. " Lục Trinh thờ dãi nói.

Quý Hạo Dương cười ha ha: " Em khẳng định là đôi mắt của cậu ấy sẽ hoa lên, nhìn mặt ai cũng thấy giống nhau. "

" Yên tâm đi, phần mềm nhận biết sẽ giúp cậu ấy. " Lục Trinh cũng cười.

" Giản Ninh? Là em sao? " Giọng của một người trung niên cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, mấy người họ liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy một người đeo kính đáng người trung trung tiến về phía này, trên mặt mang theo ý cười.

Giản Ninh nghe thấy thanh âm này lập tức nhận ra: " Thầy Đường? Chắc chắn là thầy Đường rồi. "

Thầy Đường cười, làm cho các nếp nhăn trên khuôn mặt càng rõ hơn: " Thật không dễ gì, hóa ra em vẫn nhận ra giọng của thầy, lần cuối hai chúng ta gặp mặt cũng là ở buổi tọa đàm hai năm trước rồi, bất quá trong năm đó thầy liền ra nước ngoài, tới giờ mới trở về, hiện tại em là cảnh sát sao? "

Giản Ninh gật gật đầu: " Vâng, ở đội điều tra hình sự ạ. "

Thầy Đường nhìn về phía những người khác, gật đầu cười: " Không tồi, đúng rồi, lần này mọi người tới đây là về vụ án của Đới Giai Âm rồi. "

Giản Ninh nói: " Đúng vậy, thầy biết học sinh này sao? "

Thầy Đường lắc lắc đầu, có chút tiếc nuối: " Thầy không biết, đúng là một đứa trẻ đáng thương, có lẽ nguyên nhân là vì áp lực học tập. Nhưng mà nếu như em cần giúp việc gì, cứ liên hệ với thầy. "

" Cảm ơn thầy. " Giản Ninh cười nhẹ.

" Không có gì, tôi cũng không quấy rầy mọi người ăn cơm nữa, tôi nên quay về trường học thôi. "

Giản Ninh gật gật đầu: " Tạm biệt thầy. "

Sau khi thầy Đường rời khỏi, Lục Trinh mới tò mò hỏi: " Người này giáo viên trước kia của cô sao? "

" Không phải, là thầy giáo tôi quen thôi. " Giản Ninh lắc đầu.

" Ừm. " Lục Trinh lên tiếng, coi như đã hiểu, anh thấy thức ăn đang được mang lên dần, Lục Trinh sợ Giản Ninh không gấp được thức ăn, liền liên tục gấp thức ăn cho cô.

Quý Hạo Dương nhìn động tác của Lục Trinh, đột nhiên thay đổi âm giọng, nói với Quý Hạo Nhiên: " Anh, em muốn ăn cà tím, ăn gấp cho em miếng. "

Quý Hạo Nhiên vừa mới gấp được miếng thịt đưa lên gần miệng, đột nhiên nghe thấy giọng nói của em trai, tay cầm đũa run lên, miếng thịt rơi luôn xuống

bàn, Quý Hạo Nhiên buông đũa quay sang nhìn em trai mình: " Em tới giờ phát bệnh thần kinh hả? "

Lục Trinh nhìn khuôn mặt tươi cười bát quái của Quý Hạo Dương liền biết cậu ta đang nghĩ cái gì, giọng nói lạnh nhạt: " Đúng rồi, bị phát bệnh thần kinh đấy, lo mà ăn cơm đi. "

Quý Hạo Dương bĩu môi, không nói gì.

Lúc này, Giản Ninh lại mở miệng nói: " Tôi phát hiện ra trong đội hình sự ai cũng có tính trẻ con. "

Lục Trinh nhanh chóng chối bay chối biến: " Không có tôi đâu, chỉ có hai người là có tính trẻ con nhất. "

Giản Ninh liền quay đầu nói với anh: " Ủ anh thì là ấu trĩ. "

Lục Trinh: "... " Cô gái này đúng là thù rất dai!

Ăn cơm xong, Quý Hạo Nhiên và Lục Trinh đi lấy xe, Quý Hạo Nhiên liền nói với Lục Trinh: " Đội trưởng, tôi hỏi chút, có phải anh bị đội phó Giản nắm được nhược điểm nào trong tay không, sao tự dưng anh lại có thể ngoan ngoãn nghe lời như thế được. "

Lục Trinh ngay lập tức nổi đóa: " Nói lung tung cái gì đó, gì mà nắm được nhược điểm, đây là tôi đang chiều cổ cô ấy, còn nữa tôi là động vật hả? Cái gì mà ngoan ngoãn nghe lời. "

Quý Hạo Nhiên thấy thế, lập tức lấy lòng anh: " Ha ha, đội trưởng, tôi nói đùa đó, có dạy bảo cũng là anh dạy bảo. "

Lục Trinh nắm lấy bả vai của hắn, nghiêm giọng nói: " Được rồi, đừng nói lung tung nữa, hiện tại vụ án vẫn là quan trọng nhất, có lẽ ngay từ đầu đây không phải là một vụ án đơn giản. "

***

Bốn người liền lái xe trở về cục, hiện tại trong đội chỉ có Tang Vũ Hân đang đi điều tra về gia đình Đới Giai Âm nên không có mặt ở cục, bọn họ đi vào văn phòng thì thấy Phương Dịch đang ngồi xoa xoa huyết thái dương, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào máy tính.

Lục Trinh đi ra chỗ cậu: " Làm sao vậy, Phương Dịch, hoa mắt à? "

Phương Dịch ngừng động tác, quay qua nhìn bọn họ, kẻ khờ: " Đội trưởng, mọi người đã về rồi. Sao có thể không hoa mắt cho được, nhiều người như vậy. Hiện tại tôi nhìn mấy người đó cơ hồ đều na ná nhau. "

Quý Hạo Nhiên cùng Quý Hạo Dương liền trêu cậu, cả hai cùng tiến thẳng tới trước mặt cậu: " Phương Dịch, có phải hiện tại cậu thấy mặt hai anh em bọn tôi rất giống nhau không? "

Phương Dịch quay đầu nhìn hai người bọn họ, cảm thấy mình còn chóng mặt hơn, liền đau khổ che đi hai mắt mình: " Trời ạ, tôi xin hai người đó, lúc này thì làm sao tôi phân biệt được hai người. "

Lục Trinh nhanh chóng đá bay hai kẻ dở hơi ra ngoài: " Được rồi, hai người đừng có mà trêu cậu ấy nữa, Phương Dịch, có thêm thông tin gì không? "

Phương Dịch thở một hơi, uống một ngụm cho thanh cổ họng, rồi mới bắt đầu báo cáo: " Ngày hôm qua nạn nhân đi tới khu dạy học, sau đó đi học, giữa trưa đi ăn cơm, buổi chiều tiếp tục đi học, tới lúc ăn tối lại đi ăn cơm. "

Quý Hạo Dương nghe xong còn không tin vào những gì mình vừa nghe: " Chỉ có như thế thôi á. "

Phương Dịch bất đắc dĩ nói: " Không còn gì khác, những gì tôi nhìn thấy chỉ có như vậy. "

Lục Trinh nói: " Đừng có để ý cậu ta, Phương Dịch, tiếp tục báo cáo đi. "

Phương Dịch đẩy đẩy lại gọng kính: " Ăn cơm tối xong cô ấy liền đi tới thư viện, ở đó tới 9 giờ mới rời khỏi. "

Lục Trinh liền hỏi: " Cô ấy làm gì thư viện có biết được không? "

Phương Dịch thờ dãi, đem đoạn ghi hình đó mở lên cho bọn họ xem: " Không có, trừ bỏ camera ở vị trí quây ra thì bên trong không có camera theo dõi. "

Lục Trinh nhìn đoạn ghi hình có xuất hiện Đới Giai Âm, nhíu mày: " Cho tới khi cô ấy xuất hiện lần nữa, thì khoảng thời gian ở giữa là bao lâu. "

" Xuất hiện lần tiếp theo là lúc 10 giờ, lúc đó cô ấy đi tới khu dạy học. " Phương Dịch trả lời.

Lục Trinh vẫn nhíu mày: " Vậy là khoảng thời gian trống là 1 giờ. " Rốt cục cô ấy tới khu dạy học để làm gì?

Giản Ninh hỏi: " Phương Dịch, cặp sách buổi sáng cô bé đeo đâu? "

Phuong Dịch xem lại đoạn lúc 10 giờ, chỉ vào hình ảnh nữ sinh trong đoạn ghi nói: " Đúng, chính vào lúc 10 giờ, đã không thấy cặp sách. "

Bọn họ không biết vì sao tới đó Đới Giai Âm lại không tới tiết tự học của lớp, mà một mình chạy đi thư viện.

Cũng không biết sao cô ấy lại tới thư viện? Là tới đó để học bài hay là gặp người nào đó, rồi sau đó biến mất 1 tiếng liền, có thể là cô ấy vẫn còn ở bên cạnh người đó trong thời gian này, lúc đó đã tránh đi những góc mà camera có thể chiếu tới.

Không biết vì sao cô ấy lại bỏ lại cặp của mình, không biết hiện tại cái cặp đó ở đâu.

Bọn họ cũng không biết lúc đó cô ấy mang tâm trạng như thế nào mà đi tới khu dạy học, không biết vì sao cô ấy lại lựa chọn nhảy lầu.

Đáp án mà mọi người muốn đều bị một màn sương mù che phủ, màn sương mù đó che giấu chân tướng, có lẽ còn che giấu một bí mật nào đó, mà bọn họ chưa thể nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tâm lý giãy dụa (5)

Edit: Cải Trắng

[Những cánh cửa đen đang đóng chặt đó, nó đối mặt với tôi sao?]

Sau khi nghiệm thi xong thì thể Đới Giai Âm cũng không phát hiện ra được điều gì đáng ngờ, lúc ở hiện trường Tô Duy cũng kiểm tra tử thi sơ qua, cũng không phát hiện ra Đới Giai Âm có nuốt thứ gì đáng nghi, cho nên loại trừ khả năng uống thuốc độc tự sát.

Tối chiều, Tang Vũ Hân mới trở lại cục cảnh sát, lúc này khi thẩm tra bố mẹ của nạn nhân, Tang Vũ Hân không khỏi cảm thấy đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể hỏi bọn họ về những sinh hoạt thường ngày của nạn nhân, hình ảnh mẹ của Đới Giai Âm khóc lóc thảm thiết bố cô ấy thì thờ dài liên tục, cô đồng cảm với họ, có lúc tâm cô cũng lung lay, định từ bỏ thẩm tra hai người đấy, nhưng vì để điều tra được chân tướng, vì có thể tìm được nguyên nhân dẫn đến cái chết của Đới Giai Âm, cô chỉ có thể nhẫn xuống.

Tang Vũ Hân hít sâu một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của mình, rồi nhìn bọn họ và bắt đầu nói: " Lúc tôi tới nhà bố mẹ Đới Giai Âm, thì cả bố và mẹ cô ấy đều ở nhà, tôi phát hiện mẹ của Đới Giai Âm cũng có bệnh thích sạch sẽ, nhưng không tới nỗi nghiêm trọng như nạn nhân. "

Giản Ninh lúc này ngồi ở trên ghế, bắt đầu giải thích cho bọn họ nghe về căn bệnh của Đới Giai Âm: " Đới Giai Âm mắc bệnh sạch sẽ như này nguyên nhân là do ngày bé đã bị kích thích, khi cô bé mười tuổi, gia đình cô bé nhận lúc nghỉ hè liền cho cô bé về quê thăm ông ngoại, vì để cho ông ngoại ngạc nhiên nên cô bé đã rón rén đi tới phòng ông mình, nhưng cô bé đi tới đã thấy ông ngoại của mình qua đời từ lúc nào, lúc đó thời tiết cũng nóng bức vì thế mà trên thi thể rất dễ có dòi trú ngụ, việc này đã là bóng ma tâm lý của cô bé, một thời gian dài sau đó, cô bé luôn cảm thấy có dòi bò ở khắp người mình, cho nên từ đó mới dần dần hình thành bệnh sạch sẽ. "

" Chuyện như này mà lại xảy ra với một đứa bé, chắc hẳn đã để lại một bóng ma rất lớn. " Một đứa bé mười tuổi đã nhìn thấy cảnh như vậy, hẳn là bóng ma đó vĩnh viễn không thể xóa được.

Tang Vũ Hân tiếp tục nói: " Nhưng lúc này tôi nghe mẹ Đới Giai Âm nói tuy rằng có thấy Đới Giai Âm thường xuyên tắm rửa, rửa tay liên tục, nhưng cũng không nghĩ ở trường lại xảy ra nghiêm trọng như vậy, vì bà ấy cũng chưa từng thấy con mình dùng nước khử trùng bao giờ. "

Giản Ninh im lặng một lúc, sau đó nói ra phán đoán của mình: " Đây có thể đoán được nguyên nhân kích thích cô bé là ở trường học, ở nhà làm cho cô bé cảm thấy thoải mái nhưng ở trường thì không như thế, nó làm cho cô bé cảm thấy khẩn trương, thậm chí là nguy hiểm. "

Tang Vũ Hân lập tức lấy ra bốn quyển sổ nhật ký khá dày: " Tôi cũng có tới phòng Đới Giai Âm, tôi thấy trong phòng có mấy quyển nhật ký, bắt đầu viết từ khi cô ấy học lớp 5, quyển sổ cuối cùng là viết vào hai năm trước, khi đó đội phó Giản là bác sĩ tâm lý của cô ấy, cô ấy có viết trong này là sự giúp đỡ của đội phó Giản có tác dụng rất lớn với cô ấy, còn sau đó hình như cô ấy không còn viết nhật ký. "

Lục Trinh hỏi: " Quyển nhật ký cuối cùng của nạn nhân viết về cái gì? "

Tang Vũ Hân xem lướt qua một số trang trong quyển nhật ký, nói: " Không có gì đặc biệt, chỉ nói về hoạt động của trường. "

" Có thể là cô ấy dùng hẳn không viết nữa rồi. " Quý Hạo Dương suy đoán.

Giản Ninh phủ nhận suy đoán của cậu ngay lập tức: " Không đâu, đây đã là thói quen được hình thành nhiều năm rồi, nếu không phải có chuyện gì xảy ra thì cô bé sẽ không vô duyên vô cớ dừng đâu, hơn nữa cô ấy còn mắc chứng cưỡng ép, sẽ không dễ gì thay đổi đâu. "

Lục Trinh nghĩ một lúc rồi nói: " Có khi nào Đới Giai Âm viết tiếp nhật ký trên máy tính? Cô ấy vẫn viết nhật ký, chẳng qua là thay đổi phương thức viết

thôi. "

Tang Vũ Hân gật đầu nói: " Chuyện này cũng có khả năng, bởi vì máy tính đã được mua vào năm ngoái. À, đúng rồi, còn một chuyện nữa, sáng nay có một nữ sinh đi tới nhà bố mẹ Đới Giai Âm, báo cho họ việc Đới Giai Âm đã tử vong, cô ấy nói mình là bạn của nạn nhân, sau khi ngất người trong phòng nạn nhân một lúc liền rời đi. "

Lục Trinh cảm thấy đây chính là manh mối quan trọng, lập tức hỏi lại: " Trước kia bố mẹ Đới Giai Âm đã gặp qua người bạn này chưa? "

" Không có, họ nói đó là lần đầu tiên họ thấy nữ sinh đó, nhưng nữ sinh đó lại có vẻ rất hiểu Đới Giai Âm, hơn nữa bộ dáng cũng thật thương tâm, cho nên bọn họ nghĩ cô nữ sinh đó chính là bạn thân của Đới Giai Âm, chẳng qua nạn nhân chưa nói với họ. " Tang Vũ Hân lắc đầu nói.

Tang Vũ Hân lấy ra trong túi một quyển vẽ: " Đúng rồi, tôi còn có ý bảo bọn họ miêu tả đại khái ngoại hình của cô nữ sinh đó, giờ có thể tra xem ai là người đã trốn tiết đầu ngày hôm nay thì khả năng sẽ tìm ra. "

***

Ở ngoài phòng họp, Giản Ninh đang nói chuyện với thầy Đường: " Thầy Đường, làm phiền thầy rồi. "

Thầy Đường lắc đầu, cười nói: " Không có gì, không phải chỉ là cung cấp chút thông tin cho em sao, học sinh đang chờ ở bên trong rồi. "

Lục Trinh nhìn ông gật đầu, sau đó mở cửa cùng Giản Ninh đi vào.

Một nữ sinh tóc ngắn đang ngồi đợi ở bên trong, mặt hơi cúi xuống, tuy trên mặt không biểu hiện gì nhưng hai tay nữ sinh không ngừng xoắn xuýt, chứng tỏ là đang khẩn trương.

Lục Trinh mở miệng gọi tên cô bé: " Thái Mẫn. "

Thái Mẫn không nói gì cả, thậm chí cũng không phản ứng.

Lục Trinh tiếp tục hỏi: " Sáng nay cô là người trốn học, đúng không? "

" Anh có đang ghi âm không? " Thái Mẫn không trực tiếp trả lời vấn đề của Lục Trinh, mà lại hỏi ngược lại.

Lục Trinh hơi sùng sốt, có chút không hiểu sao cô bé lại hỏi vậy: " Gì cơ? Tôi không có ghi âm. "

Lúc này, Giản Ninh mở miệng nói: " Lục Trinh, tắt điện thoại đi động đi. "

" Hừm. " Tuy Lục Trinh không biết nguyên nhân tại sao, nhưng vẫn lời điện thoại ra tắt nguồn, sau đó nói với Thái Mẫn: " Tôi đã tắt nguồn luôn rồi. "

Nghe được âm thanh tắt nguồn, Giản Ninh mới nói tiếp: " Thái Mẫn, hiện tại còn cái gì khiến em không thoải mái nữa không? "

Thái Mẫn lạnh lùng nói: " Không có. " Cô bé vẫn cúi đầu như cũ.

" Được, vậy chúng ta quay trở lại vấn đề chính. Sáng nay cô không đi học, đúng không? " Lục Trinh nói.

Thái Mẫn không nhìn anh, chỉ hỏi ngược lại: " Không đi học cũng có tội sao? "

" Không có, nhưng cô đi tới nhà Đới Giai Âm, đúng không? " Lục Trinh nói.

Thái Mẫn ngay lập tức thoải mái thừa nhận: " Không sai, tôi đi tới nhà cậu ấy. "

Xem ra tiến triển công việc không tồi, Lục Trinh lại tiếp tục hỏi: " Cô và cô ấy là bạn bè? "

Thái Mẫn do dự một chút, rồi phủ nhận: " Không phải. "

" Vậy cô tới nhà của nạn nhân làm gì? " Lục Trinh hỏi.

" Tôi muốn đi xem một chút. " Thanh âm của Thái Mẫn đột nhiên cao lên.

Đúng lúc này, Giản Ninh mở miệng: " Em muốn tìm thứ gì ở đó? "

" Nơi đó thì có gì chứ, tôi chỉ là đi xem. " Thanh âm Thái Mẫn rõ ràng là đang kích động.

Giản Ninh đã nắm rõ được trong lòng, nói: " Xem ra ở đó cũng không tìm được đồ mà em đang tìm. "

Thái Mẫn đột nhiên ngừng đầu nhìn Giản Ninh: " Tôi nói tôi không có tìm đồ vật. "

Giản Ninh cũng không thêm để ý cô bé, tiếp tục nói: " Em muốn tìm cái gì đây, di động, cameras, máy tính, bút ghi âm. " Giản Ninh nói tới đây liền ngừng

một chút: " Xem ra là tìm bút ghi âm, Đới Giai Âm có một cái bút ghi âm đúng không? Em đã nhìn thấy cô bé sử dụng bút ghi âm, nên chắc hẳn cái bút này có liên quan tới em. "

Thái Mẫn thờ hờn hờn, im lặng vài giây, sau đó nói, ngữ khí có chút tức giận: " Trước kia có một lần tôi đi ngang qua cậu ấy, chẳng may thấy cậu ấy đánh rơi túi mình làm lộ ra trước bút ghi âm, khi đó tôi nghĩ chắc chắn cậu ấy đã lên ghi lại những gì tôi nói, nhưng mà thứ đó cậu ấy luôn mang theo bên người, căn bản tôi không thể đụng vào nó, nhưng hiện tại cậu ấy đã chết nhưng bút ghi âm thì vẫn còn, tôi định tìm để tiêu hủy nó. "

Giản Ninh xác định lần nữa: " Nhưng mà em lại không tìm được thứ đó ở nhà cô bé. "

Giọng nói Thái Mẫn có chút chán nản: " Không thấy. "

Lục Trinh hí hóp mắt lại, hỏi thêm câu nữa: " Vậy cô cũng đi qua phòng ngủ của nạn nhân sao? "

" Không có, lúc đầu sau khi đi khỏi nhà cậu ấy tôi cũng định tới đó một chuyến, nhưng xung quanh lại toàn cảnh sát, tôi không vào được. " Thái Mẫn lắc đầu.

Đi ra khỏi phòng họp, Lục Trinh lại lệnh cho Phương Dịch xem đoạn ghi hình hoạt động của Thái Mẫn đêm qua và sáng nay, đúng như những gì cô bé nói, hơn nữa Tang Vũ Hân có hỏi qua bố mẹ Đới Giai Âm nhưng họ cũng không biết con gái mình có một chiếc bút ghi âm.

Lục Trinh ngắt điện thoại, hỏi Giản Ninh: " Cô tin những gì cô ấy nói sao? Tin là Thái Mẫn không tìm thấy chiếc bút ghi âm ở nhà Đới Giai Âm. "

" Tin, vì em ấy không có nói dối vấn đề này. " Giản Ninh nói.

Giản Ninh giải thích thêm một chút: " Em ấy mắc chứng ảo tưởng bị người khác hăm hại, luôn cảm thấy có người nghe lén hoặc là theo dõi mình, đặc biệt là di động, máy tính, camera, bút ghi âm hay những sản phẩm tương tự, điều này làm cho em ấy cảm thấy khẩn trương, cảm giác như mình không có không gian riêng tư, nghiêm trọng hơn nữa thì những người mắc bệnh này còn có cảm giác những ai đeo kính cũng đang theo dõi mình. "

Lục Trinh dường như tỉnh ngộ ra, học sinh ngày nay rất hay mắc phải những vấn đề tâm lý như thế này, một là bệnh sạch sẽ, hai là ảo tưởng bị người khác hăm hại: " Cho nên cô ấy mới hỏi tôi có ghi âm hay không, vì lúc đó tôi để điện thoại trên bàn. "

" Không sai, lúc đó tôi cũng đã phỏng đoán như vậy, những sự việc sau đã chứng minh phỏng đoán đó của tôi là đúng khi tôi hỏi em ấy đang tìm đồ gì, ngữ khí của em ấy biểu hiện sự khinh thường, phản ứng khá kịch liệt, đúng như dự đoán, em ấy đang tìm đồ. " Giản Ninh nói.

" Kết hợp với việc em ấy có chứng ảo tưởng bị người khác hăm hại, thì chắc chắn em ấy tới nhà Đới Giai Âm là để tìm thiết bị nghe lén, khi tôi nói tới những đồ như di động, máy tính, camera thì hồ hạp của em ấy vẫn bình thường, không hề có bất cứ phản ứng gì, nhưng khi tôi nói tới bút ghi âm thì hồ hạp của em ấy dồn dập hơn, chứng minh đó là đồ em ấy đang tìm. "

Cư nhiên chỉ qua những điều này đã biết, Lục Trinh cảm khái một câu: " Đúng là thần kỳ. "

" Không có gì là thần kỳ cả, vì tôi không thể nhìn thấy cho nên tôi chỉ có thể thông qua những gì mình nghe thấy để lấy tin tức thôi. "

Lục Trinh nhìn thẳng vào đôi mắt đen láy của Giản Ninh, đột nhiên anh lại nghĩ tới những lời cục trưởng Cung trước đó đã nói với anh: " Đừng tưởng đôi mắt của Giản Ninh không thể thấy gì, thực ra những gì con bé " thấy " còn nhiều hơn người bình thường. "

Giản Ninh cảm giác được Lục Trinh đang trầm mặc, liền mở miệng nói: " Không cần phải bội phục tôi đâu. " Thanh âm bình ổn làm cho người khác cũng chẳng cảm nhận được rằng cô đang tự luyện.

Lục Trinh cười cười: " A, cô đều nghe ra được à? "

Giản Ninh chẳng thèm tiếp tục câu chuyện vớ vẩn kia, chỉ nói ra ý nghĩ của mình về vụ án: " Thái Mẫn tuy rằng không liên quan tới vụ án lần này, nhưng em ấy đã cho tôi không ít thông tin. "

Lục Trinh hơi giương khóe miệng lên, cảm giác được sự thông minh lanh lợi: " Tôi cảm thấy chúng ta chắc hẳn là có cùng ý nghĩ đi. Đới Giai Âm cầm theo chiếc bút ghi âm đó, làm cho Thái Mẫn không ngừng nghĩ tới việc mình bị nghe lén, có lẽ những người khác cũng có cảm giác như này. "

Giản Ninh rũ mắt xuống, thanh âm thấp xuống, dịu dàng: " Còn có một khả năng nữa, đó là Đới Giai Âm thực sự đã ghi âm lại. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tâm lý giãy dụa (6)

Edit: Cái Trắng

[Trước mắt chúng ta hiện tại là sự thật mà chúng ta luôn hy vọng?]

Từ phòng hiệu trưởng đi ra, nụ cười trên khuôn mặt Diêu Thân Kiệt đã tắt, sắc mặt biến đổi nhanh chóng, không thể nào có thể tưởng được cái người vừa khom lưng cúi đầu kia với người này là một, ánh mắt hẩn hung hăng nhìn cánh cửa đang đóng chặt kia, tưởng như ánh mắt đó có thể xuyên qua cửa đâm chết người bên trong, nhưng ánh mắt hẩn không thể làm cho người bên trong thấy, ít nhất hiện tại thì không thể.

Hẩn cắn chặt răng, nghĩ tới giờ người bên trong đang đắc ý, trong lòng hẩn đang không ngừng chửi rủa, hẩn đứng tại chỗ một lúc, sau đó mới rời khỏi, hẩn đi rất chậm, tựa như hẩn đang điều chỉnh tâm trạng của mình, đi tới khúc ngoặt thì hẩn khôi phục lại vẻ mặt bình thản, hẩn ưỡn ngực đi thẳng, làm ra vẻ mình là người có uy quyền, có thân phận.

" Thư ký Diêu. "

" Chào, thư ký Diêu. "

Hẩn nhìn những người đi qua hẩn ở hai bên đều cúi người chào hẩn, ngữ khí vừa cung kính vừa có chút lấy lòng làm cho hẩn rất hưởng thụ. Hẩn mỉm cười gật đầu chào bọn họ, hẩn rất hưởng thụ cảm giác này, cho nên hẩn không thể để người khác đoạt được vị trí của hẩn, hẩn muốn với lên vị trí cao hơn.

Diêu Thân Kiệt đi tới cửa văn phòng mình, dùng chìa khóa mở cửa, bên trong là một gian phòng rộng rãi, là không gian của một mình hẩn. Tới khi khép cánh cửa lại hẩn mới có thể thả lỏng toàn thân, hẩn đi vòng qua bàn làm việc, ngồi xuống, chỗ ngồi thuộc về hẩn, hẩn dựa lưng vào ghế, tìm tư thế thoải mái nhất rồi nhắm mắt lại. Một tia mệt mỏi xuất hiện trên mặt hẩn, thật lâu sau không thấy hẩn động đậy gì nữa, tựa như đang ngủ vậy.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa liền truyền tới tiếng gõ cửa, có chút dồn dập.

Diêu Thân Kiệt cảm thấy thật phiền toái, hẩn nhíu mày một cái, mới yên tĩnh được không bao lâu lại có người tới quấy rầy, hẩn mở mắt ra, ngồi thẳng dậy, hắng giọng ho một tiếng, rồi nói: " Mời vào. "

Cửa mở ra, sau đó lập tức đóng lại, Diêu Thân Kiệt nhìn người vừa mời đi vào, đang bình thường bỗng nhiên hẩn trở nên giận dữ, người đó còn chưa kịp mở miệng, hẩn đã thấp giọng mắng: " Cô làm sao lại tới đây nữa? Không phải tôi nói khoảng thời gian này đừng có tới tìm tôi cơ mà. "

Người đi vào là hình như là một cô giáo, trông cô có vẻ mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, đi tới trước bàn làm việc, vội vàng mở miệng: " Diêu thư ký, tôi cũng không còn cách nào cả, cậu nói xem hiện giờ chuyện của tôi nên làm thế nào? "

Diêu Thân Kiệt đen mặt lại, có vẻ không kiên nhẫn: " Tôi thì làm gì có cách nào, cô có ép tôi cũng vô dụng. "

Cô dường như bất lực hoàn toàn, hai tay liên tục xoa xoa vào nhau: " Diêu thư ký, cậu thấy tôi có nên báo không, có lẽ ngay từ đầu tôi nên làm vậy. "

Diêu Thân Kiệt vừa nghe thấy cô báo muốn báo, cả người liền nhảy dựng lên, hẩn mở to hai mắt, nhìn cô quát: " Cô đúng là điên rồi, tôi cảnh cáo cô, chuyện này cô không thể báo được, một khi cảnh sát tham dự vào chuyện này thì chẳng mấy chốc là tra được những chuyện trước kia, một khi chuyện đó được đưa ra ánh sáng, cô nghĩ là cô còn làm giáo viên được à? "

Cô giáo kia bị hẩn quát cho, sợ hãi lùi về phía sau mấy bước, khóc nức nở: " Nhưng hiện tại phải làm sao, bây giờ tôi rất dễ xảy ra chuyện, vạn nhất chuyện kia lộ ra, tôi, tôi. " Trong đầu cô nghĩ tới viễn cảnh không lâu sau chuyện này bị phát hiện, đau khổ mà che mặt lại.

Diêu Thân Kiệt sợ mình quá hung dữ sẽ dọa cô đi tìm cảnh sát báo, nhất thời liền dịu giọng lại, trấn an cô: " Cô Vương, bình tĩnh lại suy nghĩ một chút, cô cho rằng chỉ cần mình để cảnh sát nhúng tay vào vụ này sẽ không đụng tới mấy đứa học sinh đó sao, việc cô phải làm bây giờ là phải ổn định mấy đứa nhóc, bằng không thì chỉ cần một câu của chúng nó cũng khiến cả đời này cô không thể ngẩng đầu lên. "

Cô Vương buông thông hai tay, trên mặt đầm đìa nước mắt: " Nhưng mà, thư ký Diêu, không phải cậu bảo cậu sẽ giúp tôi loại bỏ những học sinh đó sao? "

Diêu Thân Kiệt cầm tờ khăn giấy, vốn là muốn đưa cho cô lau nước mắt, nhưng nghe cô oán trách mình liền thẳng tay ném luôn tờ giấy vào thùng rác, ngồi lại vào chỗ mình, hừ lạnh: " Giờ thì cô đang trách tôi đó hả? Cô nên nhớ rõ chuyện này là do cô tạo ra, chẳng có dính líu gì tới tôi cả. " Hẩn ngay lập tức giữ sạch mọi quan hệ.

Cô Vương thấy hẩn muốn trở mặt, liền nhanh chóng nói: " Tôi biết, tôi biết, là tôi quá nóng nảy rồi. "

Hẩn nhìn cô khóc mà cảm thấy phiền lòng, liền khoát tay xua xua cô đi: " Được rồi, cô đi về đi, hiện tại trường mới có học sinh chết, còn chưa chịu đủ hậu quả hay sao, cô cũng đừng gây cho tôi phiền toái gì đấy. "

Ánh mắt cô Vương vô cùng cầu khẩn: " Thư ký Diêu, cậu nhất định phải giúp tôi. "

" Tôi chỉ có thể cam đoan rằng tôi sẽ không nói ra chuyện của cô thôi. " Diêu Thân Kiệt vẫn kiên nhẫn nói.

" Cảm ơn thư ký Diêu, tôi đi đây. " Trên mặt cô vẫn còn vương chút nước mắt, cô xoay người liếc nhìn Diêu Thân Kiệt một cái, nhưng lại không thấy hẩn đáp lại, cô chỉ có thể chậm rãi xoay người đi ra ngoài, thân thể hơi run rẩy, nhìn trông cực kỳ đáng thương.

Nhìn theo bóng lưng cô, Diêu Thân Kiệt chẳng có lấy một điểm thương cảm, trong mắt chỉ toàn là phiến toái, bỗng dưng hắn nghĩ ra cái gì đó liền ngừng đầu lên: " Từ từ. "

Vương lão sư ngay lập tức dừng bước, xoay người lại, cô nghĩ là hắn đã nghĩ ra cách.

Nhưng Diêu Thân Kiệt chỉ nghiêm mặt nói: " Mau lau khô nước mắt của cô đi, bằng không các thầy cô giáo khác nhìn thấy lại không biết nói thế nào. "

Vương lão sư liền chạy tới bàn rút ra vài tờ khăn giấy lau khô nước mắt, xong xuôi mới mở cửa bước ra ngoài.

Lần thứ cánh cửa mở ra rồi lại đóng vào, Diêu Thân Kiệt xoa xoa huyệt thái dương, tầm mắt hắn di chuyển tới cái ngăn kéo thứ nhất của bàn làm việc, hắn lấy chìa khóa ra mở ngăn kéo đó, bên trong có một xấp ảnh chụp, ảnh chụp không được coi là quá rõ ràng nhưng cũng đủ nhìn được người trong hình là ai, đang làm cái gì.

Gân xanh trên trán Diêu Thân Kiệt lộ cả ra, hắn cầm một tấm ảnh, cầm làm nhăn một góc ảnh, hắn tức giận tới nỗi toàn thân phát run, trong lòng hắn này sinh sự độc ác muốn xóa tan những thứ trong ảnh, hắn cảm thấy bị sỉ nhục, so với vừa rồi thì bây giờ cảm giác sỉ nhục thật mãnh liệt.

***

Nghe những lời Giản Ninh vừa nói, Lục Trinh liền đâm chiêu, xoa xoa cằm: " Nhưng mà cô ấy chỉ là một cô nhóc học sinh, thì có thể đi nghe lén chuyện gì được chứ? "

" Đây chỉ là khả năng thôi. Hiện tại suy đoán một chút thì là Đới Giai Âm đã không viết nhật ký từ năm ngoái, nên có lẽ khoảng thời gian đó cũng là khoảng thời gian cô bé bắt đầu dùng bút ghi âm. " Giản Ninh nói.

Lục Trinh nhanh chóng tán đồng ý kiến cô đưa ra, rồi còn phân tích thêm: " Đúng, hiện tại cũng có thể xảy ra khả năng này, có khả năng là Đới Giai Âm chỉ dùng nó thay thế cho việc viết nhật ký hàng ngày, nhưng lại bị người khác nghĩ là nghe lén, hoặc là như cô nói, đúng là Đới Giai Âm đi nghe lén người khác, ghi âm cuộc nói chuyện, nhưng mục đích là gì thì chưa rõ lắm. "

Giản Ninh lập tức bổ sung thêm: " Hoặc là có khả năng, có người bảo cô bé đi nghe lén, rồi nói lại cho người đó nghe. "

" Khả năng thứ nhất tạm thời bỏ qua đã, còn nếu như rơi vào khả năng thứ hai hay thứ ba như cô nói thì chắc là trong hoạt động của trường có xảy ra chuyện gì giữa cô ấy với người khác. " Lục Trinh nói.

Lục Trinh nói xong liền gọi điện thoại cho Phương Dịch: " Phương Dịch, cậu mau đi tra xem trong một năm trở lại đây hoạt động trong trường của Đới Giai Âm như thế nào, có thay đổi gì khác thường hay không. " Rồi ngắt điện thoại, Lục Trinh lắc đầu nói: " Khẳng định là trong lòng Phương Dịch lúc này đang không ngừng chửi rủa tôi. "

Giản Ninh cười nhẹ.

Đúng lúc này, thầy Đường liền đi tới chỗ bọn họ: " Giản Ninh à, hết bận rồi sao? Bây giờ cũng đã 5 giờ rồi, hay là thầy mời hai người bữa cơm nhé. "

Giản Ninh quay đầu, nhìn về phía thầy giáo kia, mỉm cười: " Vâng, cảm ơn thầy. "

Lục Trinh cũng nói: " Vậy làm phiền thầy rồi. "

" Không cần khách sáo, gần trường vừa có một nhà hàng mới mở, đồ ăn cũng ngon. "

Thầy Đường đưa bọn họ tới nhà hàng gần đó, vừa mới vào, bầu không khí có vẻ rất tốt, gọi xong đồ ăn, trong thời gian đợi đồ được đưa lên, thầy Đường liền mở miệng nói: " Mọi người vẫn chưa điều tra xong sao? "

Lục Trinh rót cho Giản Ninh một ly nước ấm, nghe ông nói vậy liền ngừng đầu lên nhìn ông: " Đúng vậy, có vấn đề gì sao thưa thầy? "

" Không phải. " Đối diện với ánh mắt của Lục Trinh, thầy Đường chỉ cười cười: " Chẳng qua là vì học sinh thấy cảnh sát cứ thường xuyên lui tới trường học điều tra, nhìn cảm thấy căng thẳng, sắp tới học sinh còn có kỳ thi sợ ảnh hưởng tới việc ôn tập của mấy em ấy. "

Lục Trinh đã hiểu: " Thực ra cũng không còn cách nào khác nữa. " Bọn họ cũng muốn nhanh chóng khép lại vụ án, nhưng mà tới giờ mọi chuyện vẫn chưa được điều tra rõ ràng.

Đồ ăn vẫn còn chưa được đưa ra, thầy Đường liền cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, do dự một chút rồi buông cốc xuống nói: " Hai người hôm nay tới tìm Thái Mẫn nói chuyện, có phải là đứa nhóc đó có liên quan tới vụ của Đới Giai Âm không? "

Giản Ninh nói: " Không sao cả, cô bé đó không liên quan tới vụ này. "

Thầy Đường nghe xong liền nhẹ nhàng thở phào một hơi: " Vậy là tốt rồi, nếu như để liên quan tới học sinh khác thì không tốt. "

" Thầy Đường, hiện tại thầy còn làm ở khoa tâm lý không? " Hàn Huyền vài câu, Giản Ninh mới hỏi.

Đường lão sư có hơi dao động: " Bắt đầu từ năm trước thầy đã không còn dạy nữa rồi, tất cả đều do học trò của thầy giảng dạy, nếu có vấn đề gì mới

tới tìm thầy. "

Giản Ninh gật gật đầu, cũng không nói gì nữa.

Đồ ăn bắt đầu được phục vụ đưa lên, ba người liền tạm dừng cuộc nói chuyện tại đây, tập trung vào ăn cơm.

Sau khi ăn xong bữa cơm, trước khi đi Giản Ninh hỏi Lục Trinh một câu: "Lục Trinh, thư viện gần đây anh có cho người qua điều tra không? "

Lục Trinh có hơi mơ hồ nhìn Giản Ninh, nhưng vẫn trả lời: "Chút nữa bảo Quý Hạo Nhiên mang người qua đó điều tra, xem có tìm ra được gì không. "

Giản Ninh uống ngụm nước rồi nói: "Chút nữa chúng ta qua đó xem luôn đi. "

"Được rồi. " Lục Trinh liền đáp ứng ngay.

Thầy Đường sau khi nghe bọn họ nói chuyện thì suy nghĩ một chút, rồi nói với hai người: "Thầy không làm phiền hai người nữa, Giản Ninh, có chuyện gì cần hỗ trợ nhớ gọi cho thầy. "

Sau khi thầy Đường đi, hai người liền đi tới thư viện gần đó, bên trong không có camera nên cũng chẳng có thu thêm được gì.

Không bao lâu, họ liền rời khỏi đó.

Mười phút sau, liền có một bóng người lén lút đi tới chỗ này, hẩn ngó xung quanh một lúc, đảm bảo rằng quanh đây không còn người qua lại, sau đó liền nhanh chóng chạy tới khu rừng nhỏ cạnh đó, hẩn dừng ngay ở bìa rừng, cúi xuống một thân cây, móc trong túi áo ra một cái xẻng nhỏ, bắt đầu đào bới, như đang tìm đồ vật gì đó. Ở đây không thấy hẩn liền chuyển qua gốc cây khác, giầy ra và ông quần hẩn đều đã dính bùn đất nhưng hẩn vẫn không ngừng đào bới, về mặt hẩn có vẻ nôn nóng, động tác tay càng lúc càng nhanh.

Ở một nơi cách đó không xa, Lục Trinh đang nhỏ giọng nói chuyện với Giản Ninh: "Cô nói xem hẩn đang tìm cái gì? "

Sắc mặt Giản Ninh không thay đổi, nói chậm chậm: "Đại khái hẩn cho rằng đồ hẩn cần tìm được Đới Giai Âm chôn ở dưới đất. "

Lục Trinh tắc lưỡi hai tiếng, cười trào phúng: "Hẩn quả thật là đã gấp tới không chờ được nữa rồi, chúng ta rời đi không bao lâu liền tìm tới đây. "

"Bởi vì chuyện này làm cho hẩn không cách nào không trở nên vội. " Giản Ninh thờ dãi, giọng nói có chút bất đắc dĩ.

Cái này là trong màn đêm lớp sương mù đang dần tan ra, phía trước liệu có phải là sự thật mà họ vẫn luôn hy vọng không?

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tâm lý giãy dụa (7)

Edit: Cái Trắng

[Lời nói dối, sự phẫn nộ, che giấu.]

Lục Trinh nhìn về phía Đường lão sư, sau đó quay sang hỏi Giản Ninh: "Tôi nói này, Giản Ninh, cô nghi ngờ thầy Đường từ bao giờ thế? " Anh đúng là từ trước tới giờ không hề mấy may nghi ngờ người thầy giáo nhiệt tình này, hơn nữa, còn là người Giản Ninh quen biết.

Giản Ninh hơi quay đầu về phía anh: "Anh không nhớ rõ sao? Trước đó tôi có hỏi ông ấy, hỏi rằng ông ấy có biết Đới Giai Âm hay không, khi đó ông ấy không cần suy nghĩ gì mà trả lời luôn là không quen, ngược lại làm tôi cảm thấy ông ấy đang muốn phủ nhận về sự tồn tại của Đới Giai Âm. "

Lục Trinh nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Có thể là ông ấy đúng là chưa nghe qua cái tên này. "

"Một người khi nghe thấy một cái tên xa lạ, phản ứng đầu tiên là sẽ nghĩ xem mình có quen người đó hay không, khoảng thời gian ở giữa đó ước chừng hai giây, huống hồ thầy Đường rõ ràng biết Đới Giai Âm hơn nữa còn từng là bác sĩ tâm lý của cô bé. Tôi và Tiểu Tang đã xem kỹ nhật ký của cô bé vào hai năm trước, Đới Giai Âm đã viết là thầy Đường cũng từng làm bác sĩ tâm lý của cô bé. Cho dù thầy Đường có thể không nhớ rõ Đới Giai Âm, nhưng hẩn phải nhớ chuyện này. " Giản Ninh lắc đầu, giải thích.

Lục Trinh cuối cùng cũng hiểu rõ, liền cười: "À, hóa ra là như thế này, thế nhưng ông ta muốn phủ nhận chuyện này để làm gì chứ. "

Giản Ninh hơi rừ mắt xuống, chậm rãi nói: "Lúc đó tôi chỉ là hơi nghi ngờ ông ấy thôi, còn có một nguyên nhân nữa, ông ấy quá chú ý vào vụ án này, ông ấy vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chúng ta, còn nói có gì cứ nói với ông ấy để ông ấy hỗ trợ, mỗi lần chúng ta có manh mối mới ông ấy đều xuất hiện, nếu như không phải có liên quan tới vụ án, ông ấy nóng lòng muốn biết rõ làm gì chứ. "

Ánh mắt Lục Trinh liền sáng lên: "Đừng, tựa như một số hung thủ sẽ dừng chân tại hiện trường, lẫn trong đám đông, lại có một số thì đóng vai người chứng kiến, cung cấp manh mối cho cảnh sát. "

" Cho nên lúc ăn cơm tối tôi có thăm dò thử, một là ông ấy đã tự để lộ dấu vết, hai là tôi muốn thử xem ông ấy có đang cầm túi của Đới Giai Âm hay không. " Giản Ninh gật đầu nói.

" Xem ra cái túi đó cũng không ở trong tay ông ấy. " Lục Trinh hướng ánh mắt về phía đó nói: "Được rồi, một người đã hơn 40 tuổi như ông ấy còn đào tiếp sẽ mệt lắm, để tôi qua xem một chút. "

Giản Ninh liền lên tiếng ngăn cản anh: " Từ từ đã. "

Lục Trinh hồ nghi nhìn cô, khóe miệng hơi rút: " Từ từ? Cô thật sự muốn cho ông ấy đào tung chỗ này lên hay sao? "

" Không. " Giản Ninh liền giải thích cho Lục Trinh: " Xem tiếp theo ông ấy làm gì. "

"Được rồi. " Lục Trinh đành nghe lời cô lùi xuống, buổi tối nơi này có gió lạnh thổi qua, Lục Trinh chà xát hai lòng bàn tay vào nhau, anh nhìn qua thấy hôm nay Giản Ninh không mặc quần áo dày: " Nơi này có gió lạnh thổi tới, cô có lạnh không? "

Giản Ninh nhàn nhạt trả lời: " Vẫn còn tạm được. "

Lục Trinh đương nhiên là không tin lời cô nói: " Chúng ta đều là một đội, cô không cần phải tỏ ra quá cứng rắn trước mặt tôi, tôi cảm thấy cô ở phương diện nào đều tốt, ở trước mặt người khác cũng không tỏ ra mình yếu đuối nhu nhược, tôi cũng đã nói với cô rồi, thói quen này không phải lúc nào cũng tốt đâu, nhìn xem nữ pháp y ở tổ trọng án, 28 tuổi mới tìm được người yêu. " Anh suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm: " Đương nhiên, cũng tại cô ấy tâm lý quá mức âm u vận vẹo, lại thích khủng bố người khác. Aiii, nói rõ ra thì, dù sao cũng đều là phụ nữ, nên tỏ ra yếu đuối nhu nhược một chút, thế thì là đàn ông mới nảy sinh ra ý muốn bảo vệ. "

Giản Ninh thấy anh càng nói càng đi xa chủ đề, liền cắt ngang lời anh: " Tôi cũng cảm thấy mặt nào của anh cũng tốt, chỉ là anh nói nhiều quá. "

" Tôi đây là.... " Lục Trinh vẫn còn đang muốn cãi nhau tay đôi với cô, liền cảm thấy có trên môi có thứ gì đó mềm mại chạm tới, nhìn tới thì phát hiện đó là ngón tay của Giản Ninh.

Lục Trinh đột nhiên cảm thấy cô thật là thần kỳ. Rõ ràng là không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể đưa tay chạm vào môi anh được.

" Ông ấy muốn gọi điện thoại. "

Thanh âm của Giản Ninh cắt đứt mạch suy nghĩ của anh, lúc này anh mới dời sự chú ý từ tay Giản Ninh sang người kia, nghĩ thầm tại sao cô biết ông ấy muốn gọi điện thoại hay vậy.

Đường lão sư bắt đầu từ rừng cây nhỏ đó đi ra, thờ hồn hể, một tay ông cầm xẻng, một tay cầm điện thoại, ông ần ần vài cái rồi đưa điện thoại tới bên tai: " Hiệu trưởng, tôi không tìm thấy, tôi đã đào hết chỗ này rồi nhưng không có gì cả, hiệu trưởng xem có thể tìm thấy hay không, được, tôi biết rồi, tôi sẽ tiếp tục tìm. "

Lục Trinh sợ tới ngây người, không chế không được thốt ra: " Hiệu trưởng? Chuyện này ngăn cả hiệu trưởng của một trường học cũng tham gia vào? "

Bên kia Đường lão sư vội vã tắt điện thoại rồi bắt đầu đi ra khỏi đó, đi đúng tới chỗ ngoặt, Đường lão sư liền đụng phải Giản Ninh và Lục Trinh.

Trong nháy mắt ông thay đổi sắc mặt, ông cố gắng ngăn lại sự hoảng loạn trong nội tâm mình, mở miệng nói: " Giản Ninh, em, hai người như thế nào vẫn ở đây? "

Lục Trinh cười cười, anh nhìn vào cái xẻng trong tay ông chưa kịp cất đi, lập tức vạch trần: " Thầy Đường đúng là vất vả quá, đổ cả mồ hôi rồi, đào lâu như vậy mà. "

" Tôi, tôi chỉ là... " Đường lão sư muốn mở miệng giải thích, nhưng lời tới miệng rồi lại không cách nào nói ra được, đành im lặng cúi đầu.

Lục Trinh nhìn về mặt ông, cười nói: " Thầy Đường tốt nhất là nên theo chúng tôi đi nói chuyện một chút, à đúng rồi, không bằng gọi cả cái người là hiệu trưởng kia đi. "

Đường lão sư nhìn đi động trong tay mình, mặt xám ngoét.

Đang nói thì điện thoại của Lục Trinh vang lên, anh nhìn thoáng qua màn hình rồi nhận điện thoại: " Alo, Hạo Dương, cái gì? " Quý Hạo Dương ở đầu dây bên kia nói gì đó khiến Lục Trinh nhũn nhũn, thấp giọng nói: " Tôi biết rồi, tôi đang ở chỗ trường học, tôi lập tức qua đó đây. "

Giản Ninh nghe tiếng anh ngắt điện thoại, liền hỏi: " Làm sao vậy? "

Lục Trinh thờ dãi, thấp giọng nói với cô: " Lại xảy ra án mạng. "

***

Diêu Thân Kiệt đổ xe vào trong gara, cầm lấy văn kiện để ở ghế phó lái đi xuống xe, đi về phía lối vào tòa nhà, hấn ấn nút chờ thang máy. Cửa thang máy nhanh chóng mở ra, hấn đi vào ấn nút lên tầng 18, xong hấn đứng dựa vào một bên thang máy nhắm mắt nghỉ một chút, mấy ngày hôm nay liên tiếp phát sinh ra chuyện không hay khiến hấn không nghỉ ngơi được.

Đình một tiếng, cửa thang máy mở ra, hấn nhìn về phía màn hình hiển thị ở góc phát rồi mới chậm rãi đi ra ngoài.

Tới trước cửa nhà, hấn lấy chìa khóa ra mở cửa, thay đôi dép trong nhà, rồi đi thẳng tới một căn phòng đang đóng chặt, lấy khóa mở cửa phòng ra.

Trong phòng vô cùng hỗn loạn, sách, cốc và gối đều nằm lộn lác trên mặt đất, khay đồ ăn sáng và cơm trưa vẫn còn trên đất, hấn nhíu mày nhìn qua, tất cả vẫn còn nguyên chưa được đụng tới.

Người con trai ngồi trên giường nghe tiếng mở cửa cũng không buồn ngẩng đầu lên nhìn, cứ thế thu mình ngồi ở một góc.

Diêu Thân Kiệt nhìn xung quanh căn phòng, tức giận sôi máu, hấn ném luôn văn kiện trong tay đi: "Mày đang muốn làm gì đây? Tuyệt thực à?"

Tập văn kiện bị ném đi đập trúng vào đầu người con trai đó, chịu cái ném như vậy, cuối cùng cậu cũng ngẩng đầu lên, hai tay cậu buông thõng xuống tập văn kiện liền theo đó rơi xuống giường.

Người con trai đó cứ nghiêng đầu nhìn, khuôn mặt chẳng có cảm xúc gì khi đối diện với Diêu Thân Kiệt đang trừng mắt, chỉ là ánh mắt của cậu như đang kháng nghị.

Diêu Thân Kiệt cảm thấy bất mãn với ánh mắt của cậu, mắng: "Nhìn cái gì mà nhìn! Tao hỏi sao mày không nói, tôi cùng mày muốn cái gì đây?"

Người con trai đó cuối cùng cũng mở miệng: "Tôi cũng muốn hỏi ông đang muốn làm cái gì? Tại sao lại giam tôi không cho tôi đi học, không phải ông rất coi trọng thành tích học tập của tôi sao, sao lại không cho tôi đi học, không đi học thì làm sao có được thành tích tốt."

Nói đến thành tích, Diêu Thân Kiệt càng sôi máu hơn, hấn chỉ tay về phía người đó: "Mày còn mặt mũi mà nói chuyện đó với tao sao! Nếu không phải mày làm ra cái chuyện tốt đẹp đó, tao có thể, có thể bị bức thành như này à."

Người con trai đó vẫn không chịu kém cạnh: "Cứ nói thẳng ra đi sao ông phải nói vòng vo, chẳng phải ông rất mất mặt sao?" Ngực khí tràn đầy sự trào phúng.

Diêu Thân Kiệt dùng tay ôm lấy đầu mình, vì tức giận mà vẻ mặt hấn trở nên khó coi: "Đúng vậy, mày làm tao thấy rất mất mặt, tại sao tao lại có thể sinh ra đứa con như mày."

Người con trai đó có vẻ nghe nhiều lời như thế này rồi, chỉ nhìn hấn nói: "Chùng nào thì ông mới cho tôi đi ra ngoài đây?"

Diêu Thân Kiệt cắn răng, như đang cố gắng khắc chế sự tức giận của mình: "Tao hỏi lại mày một lần nữa, thứ đó có đang ở chỗ mày hay không?"

Người đó liền quơ tay một cái, lắc lắc đầu: "Tôi đã nói là không có rồi, không phải là ông cũng đã tìm thử rồi sao, làm gì có."

Diêu Thân Kiệt đã tức tới nổi nổi gân xanh: "Tao đã nói là mày đừng có mà lừa tao, dù thế nào thì tao cũng là bố mày."

"Cho nên tôi có lừa ông, thì cũng là học từ ông đấy." Cậu hơi nhếch khóe miệng, trào phúng mà gọi hấn một tiếng: "Bố."

Diêu Thân Kiệt rốt cuộc cũng không chống chế được cảm xúc của mình, xông lên cho cậu một cái tát, đánh xong còn chỉ tay vào cậu, hung tợn quát: "Tao nói cho mày biết, đừng có nghĩ là mày có thể bước ra khỏi cánh cửa này, cứ ở ngốc trong phòng này đi, mỗi bữa tao sẽ mang đồ ăn vào cho mày, có ăn không thì tùy mày."

Nói xong, hấn cầm lấy văn kiện của mình trên giường, rời khỏi phòng, dùng sức đóng cánh cửa lại. Tiếng đóng thật mạnh, tựa hồ như căn phòng cũng bị chấn động theo lực đóng cửa.

Tay hấn run run lấy khóa khóa cửa phòng lại, vẻ mặt hấn giấu không được sự giận dữ, đem chìa khóa cất vào trong túi, một tay hấn ôm lấy đầu mình trở về phòng.

Bên ngoài truyền tới tiếng mở rồi đóng cửa lại, người con trai đó dán cả người vào cửa để nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi xác định bố mình đã trở về phòng, cậu đi tới trước kệ sách, bắt đầu di chuyển kệ sách, ở mặt sau của kệ cậu sờ thấy một vật cứng, cậu lập tức đem nó lấy ra, gắt gao cầm chặt ở trong tay.

Đi ra ngoài, cậu nhất định phải đi được ra ngoài!!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tâm lý giãỵ dựa [8]

Edit: Cài Trắng

[Từ vong, sự bi thương, phát tiết.]

Lục Trinh giao Đường lão sư lại cho Quý Hạo Nhiên rồi cùng Giản Ninh đi tới hiện trường vụ án.

Hiện trường vụ án cách trường học không xa, là một rãnh mương, bên cạnh chính là khu đất hoang, nơi đây cỏ dại đã mọc đầy, mặt đất gồ ghề, nước trong mương vốn đã bẩn giờ còn lẫn cả máu của người chết. Là máu chảy từ phần đầu thi thể, mùi nơi này rất nồng.

Thi thể được đặt nằm ngay cạnh mương, trên đầu be bết máu, mà máu thịt lẫn lộn, không thể thấy rõ được hình dáng ban đầu. Bên cạnh thi thể có một viên gạch dính đầy máu, khả năng đây chính là hung khí.

Tô Duy ngồi xuống cạnh thi thể tiến hành kiểm tra, vừa kiểm tra vừa nói với bọn họ: " Vết thương trí mạng ở phần đầu, do mất nhiều máu quá dẫn đến tử vong, thời gian tử vong là khoảng 1 tới 2 tiếng trước, nhìn vết máu ở đây có thể đoán rằng đây là hiện trường gây án, còn viên gạch bên cạnh này tôi sẽ mang về kiểm nghiệm xem đây có phải hung khí hay không. "

Lục Trinh ngồi xổm xuống quan sát vết thương trên đầu thi thể, miệng vết thương rất sâu, liền hỏi: " Có thể đoán được đã bị đập bao nhiêu lần không? "

Tô Duy: " Đánh liên tục, ít nhất là 4 tới 5 lần. "

Lục Trinh thờ dài lắc đầu: " Chả trách giờ đây máu thịt lẫn lộn nhìn không ra, xuống tay cũng đủ tàn nhẫn. "

Đúng lúc này Quý Hạo Dương đi tới: " Đội trưởng, bên khoa giám định đã phát hiện ra có dấu giày ở hiện trường, chúng ta đi xem xung quanh một chút. "

" Được, đi thôi. " Lục Trinh gật đầu với Quý Hạo Dương, rồi lại đi tới bên cạnh Giản Ninh: " Dựa theo tình huống ở hiện trường cho thấy nạn nhân bị hung thủ tập kích từ đằng sau, mà lúc này hướng nạn nhân nhìn tới là trường học. "

Trong tay Tang Vũ Hân đang cầm một túi vật chứng, cô đưa lên cho Lục Trinh xem: " Đội trưởng, đây là vật chứng tìm được trên người nạn nhân, đã xác định được thân phận nạn nhân, là Vương Duệ, là một học sinh cấp ba. "

Lục Trinh chống cằm nói: " Là một học sinh mà muộn như vậy còn chạy tới nơi hẻo lánh này, xem ra, có thể là có người đã hẹn cậu ta ra đây, hơn nữa rất có thể người hẹn chính là hung thủ. "

Đội anh nói xong, Giản Ninh mới nói: " Nếu như hung khí là viên gạch kia, thì nguyên nhân dẫn đến án mạng là do quá xúc động, Hung khí là thứ có sẵn ở hiện trường, không phải hung thủ mang tới, cho nên khi hung thủ hẹn nạn nhân ra đây mục đích ban đầu không phải là giết, có lẽ ban đầu hai bên đang nói chuyện, nạn nhân nói gì đó chọc giận hung thủ, cho nên khi nạn nhân chuẩn bị rời đi thì hung thủ nổi lên sát tâm, cầm viên gạch ra đập vào đầu nạn nhân, lúc ngã xuống vẫn chưa chết, nạn nhân muốn phản kháng thì hung thủ tiến tới đập thêm vài phát cho tới khi nạn nhân không còn động đậy nữa. Sau khi gây án xong hung thủ khủng hoảng, cho nên rời khỏi hiện trường luôn, cũng không xử lý gì cả. "

" Hung thủ có thể là người quen của nạn nhân cho nên tôi sẽ nhờ Phương Dịch tra xem người cuối cùng nạn nhân nói chuyện là với ai. " Lập tức Lục Trinh lấy điện thoại ra gọi cho Phương Dịch: " Phương Dịch, nạn nhân là Vương Duệ, là một học sinh cấp ba, cậu tra cho tôi xem vài giờ gần đây nạn nhân tiếp xúc với những người nào. "

Phương Dịch nghe thấy tra cái này mới nhẹ nhàng thờ phào, phải biết mấy ngày nay cậu xem mấy cuốn băng ghi hình kia tới phát chán rồi: " Được được, chỉ cần không phải ngồi quan sát băng ghi hình là được. Trong mấy giờ gần đây, nạn nhân có hai cuộc điện thoại, đều là số điện thoại di động. "

Ngay lập tức Lục Trinh cảm thấy hứng thú: " Có thể tra được họ tên người nạn nhân đã liên lạc không? "

Phương Dịch gõ bàn phím mấy tiếng: " Tra được rồi, tên Hà Thu. " Cậu còn điều tra tư liệu về người này, thấy được liền ngạc nhiên: " Trời ạ, đây là giáo viên môn tiếng anh. "

Lục Trinh trầm giọng nói: " Lập tức gửi địa chỉ qua cho tôi. "

Hà Thu không có mặt ở trường, khi cảnh sát tìm tới nhà cô ta, thấy cô ta vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo dính đầy máu, ngồi xổm ở trước cửa, biểu tình đầy hoảng hốt, bộ dáng mất hồn. "

Vậy viên gạch mà Tô Duy đang kiểm nghiệm khẳng định là hung khí, máu trên người Hà Thu khẳng định là của Vương Duệ, dấu giày và vân tay trên viên gạch chắc chắn là của Hà Thu.

Lục Trinh và Giản Ninh trở về cục cảnh sát, hai người đi tới phòng thẩm vấn để xem tình trạng hiện tại của Hà Thu.

Cô ta như là bị kích động, hai tay tự ôm lấy đôi chân mình, sắc mặt trắng bệch, miệng cứ như lẩm bẩm cái gì đó, đang tự hỏi bản thân.

" Tôi không giết cậu ta, không ngờ, tôi không còn cách nào. "

Lục Trinh gọi một tiếng: " Hà Thư. "

Nghe có người gọi tên mình, cả người cô ta vẫn không ngừng run rẩy, bỗng nhiên cô ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía hai người hét lớn: " Không phải tôi, tôi không giết cậu ấy, tôi không có cách nào, không có cách nào. "

Tình trạng hiện tại của Hà Thư không cách nào có thể thăm vấn được, Giản Ninh liền nói với Lục Trinh: " Lục Trinh, trước khi thăm vấn, bảo một nữ cảnh sát khác mang cô ấy đi tắm rửa sạch sẽ, cho dù giờ cô ấy đã thay quần áo khác nhưng trên tay vẫn còn vết máu, điều này làm cho cô ấy không thể bình tĩnh được. "

Lục Trinh nghĩ nghĩ một lúc, rồi đồng ý: " Được, vậy cứ theo lời cô đi. "

Hơn nửa tiếng sau, Hà Thư lại một lần nữa quay về phòng thăm vấn, lúc này anh đặt trước mặt cô ta một ly nước ấm.

Tình trạng bây giờ của Hà Thư so với lúc trước đã tốt hơn nhiều, nhưng hai tay cô ta vẫn như cũ tự ôm lấy tay mình, cúi đầu không nói gì, tóc rũ xuống che khuất gần nửa khuôn mặt.

Giản Ninh mở miệng gọi cô ta một tiếng: " Hà Thư. "

Hà Thư ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, rồi lại cúi đầu.

" Tôi biết cô không muốn giết cậu ấy. " Thanh âm của Giản Ninh nhẹ nhàng, chậm rãi truyền tới cô ta.

Hà Thư nghe xong những gì cô nói, vẫn không tin vào tai mình, tâm trạng hơi kích động nói: " Cô, cô tin tôi sao? Thật không? "

Giản Ninh cố gắng làm ổn định cảm xúc của Hà Thư: " Tôi tin tưởng cô, giờ cô nói cho tôi biết, cô và Vương Duệ gặp nhau nói chuyện để giải quyết vấn đề gì phải không? "

Hà Thư lại cúi đầu, nửa ngày sau* mới nhỏ giọng nói: " Không sai, tôi tìm cậu ta là muốn nói chuyện để giải quyết vấn đề, tôi nghĩ tôi sẽ nói chuyện với cậu ta bình thường, nhưng không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy. "

Nửa ngày sau: Một cách nói quá của TQ

Giản Ninh chậm rãi mở miệng: " Cậu ấy uy hiếp cô sao? "

Hà Thư khiếp sợ nhìn Giản Ninh, có chút không thể tin được: " Cô sao lại biết được? Tôi, tôi...." Cô ta cắn môi, những lời định nói đều nuốt xuống.

Giản Ninh biết cô đã đoán đúng rồi: " Cậu ấy uy hiếp cô bằng cách nào? "

" Tôi không thể nói, không nói được. " Hà Thư liếc mắt lác đầu, rất khó mở miệng.

Giản Ninh lại tiếp tục nói: " Có phải là ở di động không? Cho nên cô mới đập nát di động của cậu ấy? "

" Hu hu hu " Trên mặt Hà Thư lúc này toàn là nước mắt: " Tôi chỉ là muốn cậu ta xóa nó đi. Cậu ta muốn tôi lấy trộm đề kiểm tra lần này, nếu không cậu ta sẽ tung thứ đó lên mạng, tôi không thể để chuyện này xảy ra được, nó sẽ hủy hoại tôi. Hủy hoại cả đời tôi! " Cô ta đau khổ tự cào loạn mái tóc của mình, trong lúc này mọi sự ức chế trong người đều tuôn ra hết.

Giản Ninh bắt đầu phán đoán dựa theo lời nói của cô ta: " Là một bức ảnh đúng không? "

Hà Thư sùng sốt, rồi nghẹn ngào nói: " Tôi không thể để nó được tung lên, không thể! "

Giản Ninh nói, cô như đang suy xét một vấn đề gì đó: " Chuyện cậu ta uy hiếp cô, cô có nói chuyện này với ai nữa không? "

Hà Thư im lặng không nói gì, cắn cắn môi, chỉ còn tiếng khóc thút thít.

Thấy Hà Thư không phối hợp điều tra, điều này khiến Lục Trinh mất kiên nhẫn, thấp giọng nói: " Hà Thư, đã tới nước này rồi, cô còn định che giấu chuyện gì nữa. Dù di động có bị đập nát thì bọn tôi vẫn có cách khôi phục lại bức ảnh, cho nên một là cô thành thật khai báo, hai là để bọn tôi tự đi xem bức ảnh đó. "

Hà Thư run rẩy cả người, lời Lục Trinh nói khiến lòng cô ta không ngừng giãy dụa.

" Là Điều Thân KIỆT. " Nói tới bốn chữ này, trong ánh mắt nảy sinh sự ác độc, nói gần như hét lên, nói xong thì khóc lóc thảm thiết, giống như cô ta đang phát tiết vậy.

Lục Trinh nghe tới đây liền cười hai tiếng: " Hóa ra là bí thư của trường. " Không biết hai vụ án này đã liên quan tới bao nhiêu người ở trường học đây

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Tâm lý giãy dụa (9)

Edit: Cái Trắng

[Giấy dụa, vết nhor, rửa sạch.]

Trong lòng Lục Trinh thật ra vẫn chưa chắc chắn có thể nhìn được ảnh chụp trong máy Vương Duệ không, nhưng dù sao đây cũng là một vật chứng quan trọng, nên anh đi tới tổ trọng án tìm Thạch Nguyên Phi giúp đỡ.

Tần Uyên nhìn thấy Lục Trinh đi tới: "Lục Trinh, sao cậu lại tới đây?"

Lục Trinh trực tiếp nói thẳng vào vấn đề: "Tần Uyên, tôi tới mượn người."

Triệu Cường ngay lập tức lộ ra vẻ mặt đau khổ như bị ai ép làm việc gì đó.

Lục Trinh xua xua tay với hắn, ý muốn nói là không cần hắn: "Tôi tới tìm kỹ thuật viên, là tìm Thạch Nguyên Phi."

Từ sau cái bàn máy tính gần đó, Thạch Nguyên Phi đứng lên hỏi lớn: "Được thôi, đội trưởng Lục, giúp xong có thể giới thiệu cho tôi một cô bạn gái không?"

"Không thành vấn đề, mấy cô gái trong đội tôi cho cậu chọn." Lục Trinh vô cùng hào phóng.

Triệu Cường đứng bên cạnh không nghe nổi cuộc đối thoại này nữa: "Chắc chắn, đội trưởng Lục, anh đây là đang đào hố chôn cậu ta sao, ai chẳng biết Tang cô nương phòng bên đã sớm có người trong lòng, còn đội phó Giản, không phải là cục trưởng cố ý giới thiệu cho anh sao?"

Lục Trinh đứng là không còn lời nào để nói, sao ai cũng nghĩ anh và Giản Ninh là cùng một chỗ vậy: "Mau biến đi, đừng có ở đó mà nói linh tinh. Thạch Nguyên Phi, không thì mấy đội viên nam trong đội tôi tùy cậu chọn, nhưng trừ tôi ra."

Thạch Nguyên Phi xoa xoa hai tay vào nhau: "Đội trưởng, đột nhiên tôi thấy mình không nên tới đội của đội trưởng Lục vội."

Vừa vặn lúc đó Mộc Cửu từ phòng pháp y đi về văn phòng, nghe được cuộc đối thoại, cô múc một thìa kem to vào trong miệng, rồi nói: "Vậy đừng đi nữa."

Lục Trinh quay đầu nhìn thấy người kia đang ăn một cốc kem to, anh không ăn mà cũng đang thấy lạnh cả người: "Tôi nói này Mộc Cửu cô nương, thời tiết như thế này mà cô vẫn còn ăn kem được sao?"

Sắc mặt Mộc Cửu không thay đổi, trả lời: "Không còn cách nào khác, chỉ trách răng tốt quá."

"...."

Nghe có tiếng bước chân đằng sau, Mộc Cửu quay người lại thấy Giản Ninh đang đi tới, cô liền muốn chia sẻ cốc kem của mình với Giản Ninh: "Chị Giản Ninh, chị ăn kem không? Hương trái cây đó."

Giản Ninh lắc đầu: "Cảm ơn Mộc Cửu, chị không ăn."

"Được rồi." Mộc Cửu nhất thời cảm thấy ừ ừ.

Lục Trinh thấy bất ngờ khi Giản Ninh xuất hiện ở đây, nghĩ thầm sao cô có thể xuống mà không cần ai giúp đỡ vậy, anh nhanh chóng đi tới bên cạnh cô: "Giản Ninh, cô đi xuống đây làm gì vậy?"

Giản Ninh quay đầu về phía anh, nói: "Tới đây để xem, có thật là anh ở đây chơi vui quá tới quên việc chính không."

Lục Trinh vội vã bào chữa: "Tôi mà là loại người đấy sao?"

Giản Ninh và Mộc Cửu không hẹn mà cùng đồng thanh trả lời: "Đúng."

"...."

Cuối cùng Thạch Nguyên Phi vẫn là đi theo bọn họ về đội hình sự.

Lục Trinh đưa cho Thạch Nguyên Phi cái điện thoại của Vương Duệ: "Cái điện thoại này đã bị ném nên hỏng rồi, ảnh bên trong điện thoại liệu có khôi

phục được không? "

Thạch Nguyên Phi vỗ ngực, vô cùng tự tin nói: " Được chứ, cứ giao cho tôi. "

Không lâu sau, họ thấy được tấm ảnh đầy hiện trên máy tính, ảnh được chụp vào năm ngoái ngày 14 tháng 8, trên ảnh có sự xuất hiện của hai người, nữ là Hà Thư còn nam chính là bí thư trường học Điều Thân Kiệt, địa điểm trong bức ảnh là phòng của một khách sạn, bởi vì tên của khách sạn được in trên tủ đầu giường. Trong ảnh có thể thấy Điều Thân Kiệt đang nằm trên giường ngủ, còn Hà Thư đang nhìn thẳng vào camera, bức ảnh này đoán là chính Hà Thư chụp.

Lục Trinh nhìn bức ảnh cười lạnh, nói: " A, hóa ra ảnh này là nói về vấn đề này, Điều Thân Kiệt là người đã có gia đình nhưng lại đi ngoại tình, vợ của hắn mới đầu tháng 1 năm nay mất vì bệnh, bức ảnh này chứng minh hai người có quan hệ tình nhân. Khó trách sao Hà Thư không cho Vương Duệ phát tán bức ảnh này, nếu bức ảnh này mà công khai, với tốc độ truyền thông hiện nay, không cần tới một ngày thì cả trường sẽ biết. "

Nguyên Phi gãi gãi đầu, trong lòng cảm thấy kỳ quái: " Ở nhưng mà đội trưởng Lục, tôi nghe nói vụ án bên anh tiếp nhận là vụ nữ sinh tự sát mà, sao bỗng chốc lại chuyển thành vụ này rồi. "

Lục Trinh bắt đầu nói: " Vụ tự sát kia không đơn giản như vẻ bề ngoài, bất quá hiện tại chưa tìm được điểm liên quan giữa hai vụ này, trường học này thật sự rất loạn, từ học sinh, giáo viên tới lãnh đạo đều có vấn đề. "

Nguyên Phi gật gật đầu: " Vậy mọi người tiếp tục tra án đi, tôi đi về trước. "

Vào lúc như thế này Lục Trinh vẫn không quên trêu đùa: " Hay là tôi bảo Quý Hạo Dương đưa cậu về nhé? "

Thạch Nguyên Phi sợ anh bảo Quý Hạo Dương ra thật, hắn chạy nhanh ra cửa: " Ai nha, không cần đâu, tôi tự mình đi về là được rồi. "

Tối cửa vừa vận động phải Quý Hạo Dương, Thạch Nguyên Phi hoảng sợ lách người qua một bên, chạy thẳng ra ngoài.

Quý Hạo Dương nhìn theo bóng lưng hắn, buồn bực: " Anh Nguyên Phi làm sao vậy, vừa thấy tôi như là thấy quỷ vậy? "

Lục Trinh làm ra vẻ không có việc gì: " Không có gì, chắc là do cậu lớn lên nhìn giống con quỷ cậu ta thấy trong phim tối qua. "

Hả? Quý Hạo Dương nghe xong càng thêm buồn bực, chẳng lẽ nhìn cậu giống quỷ lắm sao?

Lục Trinh vừa quay qua lập tức thấy Giản Ninh đang nhìn mình, anh cũng không nhiều chuyện nữa: " Trở lại vụ án thôi, bây giờ tạm thời chúng ta tách hai vụ án ra. Tôi và Quý Hạo Dương sẽ đi tìm Điều Thân Kiệt, còn Tiểu Tang cùng đội phó Giản sẽ đi tới trường học thăm vấn hiệu trưởng và Đường lão sư. "

" Được, đội trưởng, đội phó Giản, chúng ta đi thôi. "

Giản Ninh và Tang Vũ Hân đi tới trường học, hai người đi tới phòng hiệu trưởng liền bắt gặp trong phòng có hiệu trưởng Tiền, Đường lão sư và Quý Hạo Nhiên nữa.

Giản Ninh mở miệng nói với Đường lão sư: " Thầy, chúng ta nói chuyện riêng đi. "

Giản Ninh và Đường lão sư tiến vào phòng hội nghị ngay bên cạnh, bên trong phòng yên tĩnh không có một âm thanh nào.

Đường lão sư ngẩng mặt lên, ông nhìn thẳng vào đôi mắt Giản Ninh, thật sự an bình, đột nhiên trong lòng ông dấy lên sự hồ thẹn, cô đã từng cùng ông giải quyết vấn đề cho các học sinh, nhưng hôm nay mọi thứ đều thay đổi, ông thờ dãi. Trong lòng tránh không được có chút tự trách.

" Thầy biết em muốn hỏi thầy cái gì, thầy có biết Đới Giai Âm, đã từng là bác sĩ tâm lý cho cô bé, cho nên cô bé đã từng rất tin nhiệm thầy, năm ngoái cô bé có mua một chiếc bút ghi âm, cô bé nói với thầy cô bé cũng đi gặp bác sĩ khác, bác sĩ nói là nó nên mang theo một thứ bên mình để lúc nào phát bệnh còn dùng thứ đó làm phân tán sự chú ý, giúp nó quên đi hiện trạng, cho nên cô bé đã mua cho mình một cái bút ghi âm để mang theo. "

Đường lão sư dừng một chút, rồi lại nói tiếp: " Nhưng có một ngày, cô bé chạy tới chỗ thầy, cô bé nói mình đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Điều Thân Kiệt và Hà Thư, lúc đó thầy mới biết hai người họ có quan hệ tình nhân, bởi vì Điều Thân Kiệt luôn bất hòa với hiệu trưởng Tiền, cho nên thầy đem chuyện này nói cho hiệu trưởng biết. Đồng thời lúc đó Đới Giai Âm vô cùng yêu thích bút ghi âm, cho nên thầy đã bảo con bé chú ý tới hai người kia một chút, cẩn thận ghi lại cuộc nói chuyện của hai người. "

Giản Ninh kiên nhẫn nghe Đường lão sư nói, rồi mới hỏi: " Thế cô bé có thành công không? "

" Thành công, nhưng mà... "

Giản Ninh bình tĩnh " nhìn " ông, rồi tiếp lời của ông: " Thế nhưng con bé không cẩn thận ghi lại cả cuộc nói chuyện của ông và hiệu trưởng. "

Đường lão sư nhìn Giản Ninh, hơi cười: " Giản Ninh, em quả nhiên là thông minh. Ngày đó khi hiệu trưởng Tiền tìm thầy thì Đới Giai Âm cũng ở đó, nhưng bọn thầy lại không biết, tất cả đều được Đới Giai Âm ghi âm lại. "

Giản Ninh trong lòng đã hiểu rõ, nhưng cô vẫn hỏi: " Lúc đó hai người đang nói cái gì? "

Đường lão sư có chút tự giễu: " Còn có thể là gì nữa? Là tiền đó. Nhưng lúc đó thầy vẫn chưa biết là cô bé ghi âm lại, chính cái tối hôm trước khi tự sát, cô bé tới tìm thầy, nói với thầy rằng mình đã có đầy đủ chứng cứ, hy vọng thầy có thể giúp cô bé tung chuyện này ra, nhưng hiệu trưởng Tiền cũng không tính tung chuyện này ra, hơn nữa chuyện này đã qua lâu rồi, vợ Điều Thân Kiệt cũng đã qua đời. "

Cuối cùng Giản Ninh đã sáng tỏ mọi thứ: " Hiệu trưởng Tiền chỉ là muốn dùng đoạn ghi âm đó uy hiếp Điều Thân Kiệt, phải không? "

Đường lão sư gật đầu, cả người dường như già nua hơn: " Đúng vậy, cho nên lúc đó thầy nói có hơi hàm hồ, nói rằng cô bé có thể giao bút ghi âm cho thầy, nhưng có lẽ Đối Giai Âm lường trước được việc thầy không tố cáo Điều Thân Kiệt, cô bé nói mình đã giấu bút ở một nơi khác, cô bé sẽ tự dùng cách của mình để giải quyết, chỉ là thầy không nghĩ Đối Giai Âm sẽ tự sát, lúc đó thầy chỉ nghĩ nó sẽ làm to chuyện này lên thôi. "

Giản Ninh hỏi tiếp ông: " Vậy làm thế nào mà ông biết được cô bé ghi âm lại cuộc nói chuyện của ông và hiệu trưởng? "

" Ngay buổi tối hôm đó, sau khi cô bé dời đi không lâu đã gửi cho thầy một tin nhắn, nói rằng cuộc nói chuyện của thầy và hiệu trưởng đã bị ghi âm lại. "

Giản Ninh nói, giọng điệu mang theo sự trào phúng: " Cho nên ông đã sốt ruột? "

" Nhưng mà thầy không thể tìm thấy cái bút ghi âm đó, cho tới khi các em nói hôm đó cô bé có mang theo túi, thì thầy mới đi tìm, cuối cùng thì bị phát hiện. " Đường lão sư dùng hai tay che mặt, có chút hối hận: " Thầy trước nay chưa từng nghĩ chuyện sẽ xảy ra như vậy, thầy thật sự hối hận. "

Đối với sự sám hối của ông, Giản Ninh không chút động lòng, lạnh lùng mở miệng: " Nhưng mà, chính mấy người đã bức cô bé tới bước đường cùng. "

" Cô bé mắc chứng bệnh sạch sẽ cưỡng bức, sẽ không chịu nổi dù là một vết bẩn, từ khi ông bảo cô bé đi tìm chứng cứ của Điều Thân Kiệt, trong lòng cô bé đã sớm cảm thấy đau khổ, phát hiện chuyện này đúng là như vậy. " Giản Ninh thấp giọng nói: " Thầy Đường, đây là lần cuối cùng tôi gọi ông như vậy. Đối Giai Âm trước đó ngày ngày mang theo nước sát trùng bên người, ông có cảm thấy cô bé đang tuyệt vọng về chuyện này không, vì sao mà cô bé lại lựa chọn nhảy vào đồng rúc? Bởi vì, cô bé muốn dùng việc này để có thể tẩy rửa sạch sẽ sự nhơ bẩn của mấy người. "

Giản Ninh lập tức đứng lên đi ra ngoài: " Tôi tin lần này sẽ rửa sạch sẽ tất cả. "

Giản Ninh đi ra khỏi phòng họp, nhẹ nhàng thở phào một hơi, nữ sinh này đúng là có chấp, sự cố chấp làm cho người khác đau lòng, khi cô bé tự sát đã chọn phương pháp cực đoan nhất, xung quanh mình chỉ toàn là những thứ bẩn thỉu, nhưng cũng nhờ vậy mà khiến cho ngôi trường này lộ ra được sự nhơ bẩn sâu bên trong.

" Alo. " Giản Ninh nghe điện thoại, hóa ra là Lục Trình gọi tới, cô liền đem cuộc nói chuyện vừa rồi với Đường lão sư kể lại cho anh.

" À, quả nhiên là vậy, tôi cũng tìm được bút ghi âm của Đối Giai Âm rồi, ở chỗ con trai Điều Thân Kiệt, là tối hôm đó Đối Giai Âm đưa đồ cho cậu ấy, tất cả mọi thứ đều đưa cho cậu ấy. " Lục Trình quay đầu nhìn Điều Tề đang điên cuồng cười, vừa cười vừa rống lên với Điều Thân Kiệt, anh chau mày: " Giản Ninh, cô nói xem tại sao lại có những người vì tham vọng thứ trước mắt mà không nghĩ tới hậu quả? "

Giản Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, chỗ kia chính là nơi Đối Giai Âm tự sát, màn đêm dần buông xuống nhuộm màu bi thương, cô nhẹ giọng nói: " Ai biết được đây. "

Thấy không khí có hơi nặng nề, Lục Trình ở đầu dây bên kia liền nói: " Ài, tự dưng muốn ăn kem quá, chúng ta mau về cục cảnh sát tìm Mộc Cửu cô nương đi. "

Giản Ninh: "... "

***

" Con người quả nhiên là loài động vật yếu ớt, chỉ cần dẫn đường cho họ là họ sẽ đi theo con đường ta trải sẵn, ha ha. " Trên ghế sofa là một người phụ nữ mặc sườn xám màu xanh lam, trên tay cô ta cầm một đóa hoa hồng, nhẹ nhàng dùng tay bứt những cánh hoa, cánh hoa liền cứ thế mà rơi xuống đất.

" Đúng vậy, thế nên mọi chuyện mới thú vị. " Chất lỏng trong ly sóng sánh, một màu đỏ tươi như máu.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Trò chơi truy đuổi (1)

Edit: Cải Trắng

Cuối cùng vụ án cũng kết thúc, đội hình sự sau mấy ngày không được nghỉ ngơi đầy đủ thì hôm nay đã có thể về nhà rồi.

Lục Trinh lái xe đưa Giản Ninh về nhà, anh đỗ xe dưới tiểu khu của cô, Giản Ninh nhanh chóng cời dây đai an toàn, nghiêng người nói với anh: " Cảm ơn, tạm biệt. "

Anh không nói gì, đồng thời cũng cời dây đai an toàn của mình.

Giản Ninh cầm theo túi bước ra khỏi xe, cô đi về phía cửa tòa nhà, lại nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, cô quay đầu lại hỏi: " Anh làm gì đấy? "

Lục Trinh xoa xoa bụng, mặt dày nói: " Bây giờ đã tới giờ ăn cơm rồi, tôi đói bụng, hơn nữa đây là vụ án đầu tiên của cô sau khi gia nhập đội, phải kỷ niệm một chút chứ, chúng ta nên ăn mừng nhân dịp kết thúc vụ án. "

Cô nhướn mày hỏi: " Cho nên anh muốn ăn cơm sao? "

Lục Trinh dừng một chút, rồi lại mặt dày nói tiếp: " Tôi muốn ăn cơm ở nhà cô. "

Giản Ninh thân nhiên nói: " Vậy hiện tại anh đang muốn một người nấu cơm cho anh sao? "

Lời này của cô làm cho Lục Trinh nhất thời cảm thấy ngượng ngùng: " A, tôi sẽ giúp cô nấu cơm. "

Giản Ninh không nói gì, quay đầu tiếp tục đi về phía trước, Lục Trinh ngẫm hiểu là cô đã đồng ý nên nhanh chân đi theo cô.

Nhà Giản Ninh ở tầng bốn, đi thang bộ một lúc là tới, Lục Trinh đi theo sau Giản Ninh, vừa đi vừa nói: " Tôi thấy may là nhà cô chỉ ở tầng bốn, chứ nếu nhà cô ở từ tầng mười trở lên thì ngày ngày đi thang bộ đúng là không dễ dàng. "

Giản Ninh: " Cho nên tôi mới mua nhà ở tầng bốn. "

Lục Trinh nghĩ nghĩ một lát rồi nói: " Nhà tôi trên tầng tám, đi bộ xem ra vẫn ổn. " Anh chỉ buột miệng nói ra thôi, không có ý tứ gì khác đâu.

Tới cửa nhà, Giản Ninh lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, thuận thực thay dép đi trong nhà, Lục Trinh lấy một dép khác đi vào, ừm đi êm lắm, chỉ là: " Cái dép này sao nhỏ thế. "

Giản Ninh đi vào bên trong: " Tôi chỉ ở một mình thôi. "

" Được rồi. " Nghĩ lại dù sao cũng là anh một mực muốn tới, bỏ qua chuyện này đi.

Lục Trinh hưng phấn đi theo sau Giản Ninh vào bếp: " Đúng rồi, tối nay chúng nay ăn gì? "

Giản Ninh mở tủ lạnh ra: " Ăn mì. "

" Ăn mì, ừm. " Lục Trinh còn nghĩ sẽ được ăn món ngon chứ, cuối cùng lại là ăn mì, nhưng anh nghĩ nghĩ thế nào đột nhiên lại nghĩ tới: " Từ từ, có phải hôm nay là sinh nhật cô không? Tôi lần trước có xem qua sơ yếu lý lịch của cô. "

Giản Ninh thân nhiên trả lời: " Ừ. "

" Sao cô không nói sớm chứ? Bằng không chúng ta có thể đi ra ngoài ăn, hoặc không thì mua bánh kem đem về, cô đợi chút tôi đi mua bánh về, ăn mỗi mì thôi thì quá nhạt nhẽo rồi. " Lục Trinh nói xong liền đi ra khỏi bếp, tựa hồ như anh muốn đi mua bánh kem rồi về thật.

Cô chạy nhanh ra ngăn anh lại, nói: " Không cần, không cần phải đón sinh nhật đâu. "

Lục Trinh cảm thấy kỳ quái, không phải mỗi dịp sinh nhật đều quan trọng sao: " Trước kia cô đều không đón sinh nhật sao? "

Giản Ninh bình thân trả lời: " Đón một mình thì cần gì chứ. "

Lục Trinh nghe giọng điệu của cô, bất giác cảm thấy không thoải mái: " Hiện tại không phải là có hai người sao, nhanh thôi, tôi thấy gần đây có cửa hàng bánh ngọt. "

Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người. Giản Ninh nhíu mày, cô nhanh chóng đi ra mở cửa.

Lục Trinh chạy tới phía trước, căn cô không cho mở cửa, xong chính mình thì đi tới trước cửa: " Đợi chút, để tôi ra mở cửa cho. " Anh nghĩ thầm, người mà buổi tối gõ cửa tìm đến hẳn không có ý tốt.

Lục Trinh mở cửa, bên ngoài là một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi: " Ông tìm ai? "

Người đàn ông đó âm thầm đánh giá anh, rồi la lớn: " Cậu là ai? Giản Ninh đâu? Đây không phải là nhà của Giản Ninh sao? "

Nghe được thanh âm quen thuộc, Giản Ninh giật mình, đi ra ngoài: " Bố, sao bố lại tới đây? "

Bố Giản Ninh liền bắt mắt ra mặt: "Sao lại không thể, bố không thể tới nhà con gái sao! A, không tởi, đã tìm được một người đàn ông rồi. "

Giản Ninh cau mày, cô chen ra đứng giữa bố mình và Lục Trinh: "Bố, bố tới đây làm gì? "

Bố cô dừng dung trả lời: "Không có chỗ ở. "

"Nhà của bố đâu? " Nghe câu này xong sắc mặt Giản Ninh càng không tốt.

Ông nhún vai tỏ vẻ chẳng có chuyện gì: " Bán rồi, nếu không trả nợ thì họ sẽ giết bố đấy, mà bố đương nhiên cần cái mạng già này rồi, không phải chỗ con còn chỗ ở hay sao. "

Giản Ninh: " Tiền mỗi tháng con gửi cho bố đâu? "

Bố Giản Ninh đẩy cô ra, ông tự nhiên đi vào trong nhà: " Số tiền đó thì sao mà đủ trả nợ, đừng làm phiền nữa, mau nấu chút đồ ăn đi, bố đói chết rồi. "

" Bố, bố muốn ở lại đây sao? "

Ông làm ra vẻ như đó là điều hiển nhiên: " Bằng không thì tao có thể đi đâu, sinh ra một người mù như mày mà không vứt đi, còn nuôi mày lớn lên, chẳng lẽ tới lúc tao giờ không thể nương tựa vào mày? "

Lục Trinh cảm thấy mình nghe không lọt tai nữa, vừa nãy anh nhìn nhin không chen vào nói, nhưng nghe thấy lời này anh đúng là không nhịn được nữa: " Chú nghe cháu nói này. "

Bố Giản Ninh lập tức chú ý tới anh: " Thăng nhóc này có tiền không đó, tôi nói cho cậu biết tuy con bé là người mù, nhưng cũng là do tôi nuôi lớn, không có tiền thì đừng hòng cưới được con bé. "

Thấy bố mình trước mặt Lục Trinh nói ra những lời này, Giản Ninh cảm thấy vừa xấu hổ vừa tức giận: " Bố, bố đang nói cái gì đấy? "

Bố cô bắt mắt: " Rõ ràng với tao làm gì, chẳng lẽ tao nói không đúng sao? "

Cô biết bố mình chắc chắn sẽ không cho qua chuyện này, cô quay người nói với Lục Trinh: " Lục Trinh, anh đi trước đi. "

Ai ngờ bố cô còn nói: " Đợi chút, lần đầu gặp mặt cứ đưa cho tôi 1 vạn đây, gần đây không đi chơi, có chút ngựa tay rồi. "

Biết ngay là bố mình sẽ làm ra loại chuyện này, mặt Giản Ninh trắng bệch, thúc giục anh mau đi: " Lục Trinh, thật ngại quá, anh mau đi đi. "

Ông sẵn đang tức giận trong người, lúc này bộc phát ra, ông tát thẳng vào mặt Giản Ninh một cái, quát ầm lên: " Con khốn, tao nói chuyện với cậu ta, mày chen vào để làm gì. "

Giản Ninh và Lục Trinh đều không nghĩ tới ông sẽ cư xử như thế, cô cứ như vậy mà đón lấy một cái tát, cô đưa tay lên ôm lấy má phải, nhất thời ngây ngốc.

Lục Trinh nhanh chóng kéo cô ra sau lưng mình, nói với ông: " Đây, cô ấy là con gái. Cô ấy làm gì ông mà ông đánh? "

Bố Giản Ninh cảm thấy mình chẳng làm gì không đúng cả, xông lên mà nói: " Tao đánh con tao khi nó mắc lỗi đấy! Sao? Luật pháp có luật cấm điều đấy không? "

" Giản Ninh, chúng ta đi ra ngoài. " Lục Trinh cảm thấy ông vô lý tới cực hạn, không có cách nào nói chuyện, anh liền kéo tay Giản Ninh đi ra ngoài.

Ở phía sau vẫn còn nghe thấy tiếng chửi của bố cô, Lục Trinh gắt gao nắm chặt lấy tay cô kéo cô đi về phía trước, thật muốn nhanh mạng cô đi khỏi cái chỗ này.

Cứ như vậy mà lôi kéo nhau đi xuống dưới tầng, lúc này Lục Trinh mới thấy xấu hổ mà buông tay ra: " Ngại quá, vừa nãy là tình huống cấp bách. " May mà bố cô không đuổi theo xuống dưới, đoán là thấy đã chiếm được nhà Giản Ninh nên không cần đuổi theo nữa.

Giản Ninh lắc đầu, tóc cô có hơi loạn: " Tôi mới là người thấy ngại, làm liên lụy tới anh rồi, tôi không nghĩ là ông ấy sẽ tới. "

" Tôi không sao cả, cô có thấy đau không, đồ hết cả lên rồi. " Lục Trinh nói. Anh thấy trên gương mặt trắng nõn của Giản Ninh xuất hiện dấu tay đỏ, không nhịn được cảm thấy đau lòng, sao lại có người bố như vậy chứ!

Ai ngờ Giản Ninh lại lắc đầu, nhàn nhạt trả lời: " Tôi quen rồi. "

Câu trả lời của cô nằm ngoài dự đoán của anh, trong lòng anh lại càng tức giận hơn: " Cái gì? Chẳng lẽ trước kia bố cô hề tức lên là đánh cô sao? "

" Ai kêu tôi lại là người mù chứ. " Đối với vấn đề này Giản Ninh chỉ có thể cười khổ.

Lục Trinh cắt ngang lời nói: " Không thể nói như vậy được, cô so với người thường còn lợi hại hơn. Hiện tại làm sao bây giờ? "

Giản Ninh nói: " Anh đi về đi. "

" Vậy giờ cô phải làm sao? Chẳng lẽ cô còn định trở về nhà sao? Nhờ đâu ông ta lại đánh cô thì sao? Đánh tới chết thì làm sao bây giờ? " Lục Trinh lo lắng hỏi.

Giản Ninh lắc đầu, không cần phải lo lắng thái quá như vậy: " Ông ấy tới đây chỉ để đòi tiền thôi, sẽ không tự đánh chết công cụ kiếm tiền của mình đâu. "

" Không được, tốt xấu gì thì giờ cô cũng là cảnh sát, làm gì có lý nào cảnh sát lại để người khác đánh. Huống chi tôi cũng là cảnh sát, sao có thể thấy người khác bị đánh mà mặc kệ được. " Anh kiên quyết nói.

Giản Ninh nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: " Trước tiên tôi đi thuê một khách sạn ở tạm, sau đó sẽ đi tìm phòng mới sau. "

" Đi khách sạn làm gì chứ? Cô tới nhà tôi đi, nhà tôi vẫn còn phòng trống đấy. " Lục Trinh lập tức nói ngay.

" Không cần, tôi tới khách sạn gần đây là được rồi. " Giản Ninh lắc đầu, từ chối lời đề nghị của anh.

Anh cần môi nghỉ ngơi, con người khẽ chuyển động, rồi mở miệng nói: " Haizz, giữa chúng ta còn cần khách sáo à, lại nói, nhà tôi có phòng trống, một mình tôi thì làm sao mà ở được, vừa lúc cho cô tới ở. "

Giản Ninh bán tính bán nghi: " Vậy tôi đưa cho anh tiền thuê nhà nhé. "

Lục Trinh lập tức xua xua tay: " Không cần không cần, cô qua đó ở vừa lúc có thể quét dọn vệ sinh phòng đó, cô biết đấy, lâu không đụng vào phòng đấy thành ra nó hơi bụi. "

Cô cảm kích nói: " Vậy làm phiền anh rồi. "

" Không phiền, lên xe đi, hành lý lần sau trở về lấy là được. " Lục Trinh cười cười.

Xe dừng lại trước nhà Lục Trinh, anh đỡ xe xong liền cùng cô đi thang bộ lên tầng.

Đi tới tầng tám, Lục Trinh liền nói " Tới rồi. "

Tới đây Giản Ninh càng thêm hoài nghi: " Vậy mà anh mua nhà có hai phòng ngủ sao? "

Lục Trinh cười xấu hổ: " Ha ha, mua đúng lúc thôi. "

Lục Trinh lấy chìa khóa mở cửa đi vào, thuận thực đổi dép, sau đó lấy thêm một đôi dép đi trong nhà đưa cho Giản Ninh.

Giản Ninh đổi xong dép, ngồi xuống sờ sờ tú giày: " Anh chỉ ở đây một mình, sao ở đây có nhiều giày dép vậy? "

Lục Trinh nhìn thoáng qua tú giày, cười gượng: " Ha ha. "

Giản Ninh lại tiếp tục nói: " Hơn nữa còn không có một hạt bụi nào. "

" Cái này, là bởi vì có dì giúp việc định kỳ tới quét dọn. "

Giản Ninh còn ngửi thấy cả mùi hương nữa: " Còn có cả mùi mì gói, không lẽ dì giúp việc nấu lên để ăn sao? "

"... "

Kết quả hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng, Lục Trinh cạn lời lấy hai tay ôm đầu, nói: " Đôi lúc tôi cảm thấy cô như thấy được mọi thứ vậy, không, so với thấy được còn kinh khủng hơn. Cô yên tâm đi, nhà tôi chỉ có mình tôi mà thôi, không cần băn khoăn gì cả, cô cứ yên tâm ở lại, hơn nữa có cô ở đây tôi có thể được ăn cơm tối miễn phí rồi. "

Lục Trinh đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra xem: " Bất quá nhà tôi chỉ có thực phẩm đông lạnh, nhưng mì sợi hẳn là vẫn có. "

Giản Ninh đi theo anh vào phòng bếp: " Vậy ăn mì đi, có trứng không? "

" Có có, tôi muốn ăn hai quả trứng. " Lục Trinh giơ hai ngón tay, nhưng chợt nhớ ra cô không nhìn thấy nên nhanh chóng hạ tay xuống.

Rất nhanh, Giản Ninh làm nóng cháo rồi chiên ba quả trứng.

Lục Trinh nhìn cô đang chế biến mì sợi liền hỏi: " Có muốn uống chút rượu vang không? Chúc mừng một chút. "

Giản Ninh nhú mày: " Đã ăn trứng chiên còn uống rượu vang? " Nghĩ thế nào thì vẫn cảm thấy kỳ quái.

" Văn hóa phương Đông và phương Tây kết hợp. " Lục Trinh vừa nói vừa đi lấy chai rượu vang đỏ.

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, anh rót một ly rượu cho Giản Ninh: " Giản Ninh, sinh nhật vui vẻ. "

Giản Ninh cụng ly với anh: " Cảm ơn. "

Cô uống một ngụm rượu vang, khoe miệng hơi nhếch lên: " Đại khái thì đây là lần đầu tiên tôi đón sinh nhật. "

Anh ngừng động tác lại, cảm thấy đau lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: " Xem ra tôi là người đầu tiên đón sinh nhật cùng cô. "

Giản Ninh cười khê: " Đúng vậy. "

" Nếu đã như vậy, tôi hát một bài mừng sinh nhật cô nhé. " Lục Trinh nói xong lập tức hát luôn: " Sinh nhật vui vẻ, sinh nhật vui vẻ, chúc mừng sinh nhật cô. "

Giản Ninh nghe tiếng hát của anh liền hoảng sợ, nói vội: " Được rồi. "

" Không cần cảm động đâu, hát một bản tiếng Trung rồi thì giờ tôi hát tiếp bằng tiếng Anh. "

Giản Ninh nhấp một ngụm rượu, nói thẳng: " Không cần, khó nghe lắm. "

Anh trầm mặc hai giây: " Happy birthday to you, happy birthday to you. Happy birthday Giản Ninh. Hay là hát thêm tiếng Hàn nhé? "

Giản Ninh: " .... "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Trò chơi truy đuổi (2)

Edit: Cái Trắng

[Cổ chấp, nổi giận, máu]

" Vào giờ. "

" Cả lớp đứng. "

" Chúng em chào thầy. "

" Chào các em, tất cả ngồi xuống đi. " Thầy giáo bắt đầu mở sách ra, và nói với học sinh: " Hôm nay chúng ta sẽ học nâng cao, Hoàng Thanh Phong, cậu đang làm cái gì đấy? " Giọng của thầy đột ngột cao lên khiến cả lớp chú ý.

Trong lớp lúc này có một nam sinh đang ngồi thì đột ngột đứng dậy, như là không nghe thấy lời thầy giáo nói, hần nhìn đông ngó tây, sau đó bắt đầu đi ra khỏi chỗ đi xung quanh lớp.

Thầy giáo thấy mình nhắc mà hần không nghe lời, liền bắt mẫn: " Hoàng Thanh Phong, hiện tại đang trong giờ học đấy! Cậu trở về chỗ ngồi ngay cho tôi. "

Hoàng Thanh Phong ngẩng đầu lên nhìn thầy giáo một cái: " Em không thấy bút của mình đâu. "

Thầy giáo lập tức chau mày: " Bút không thể để hết tiết rồi tìm sao, cậu không còn cái bút nào khác sao? Nếu không có thì mau đi mượn bạn học khác một cái đi. "

Hần không nghe, chỉ lặp lại lời của mình: " Em không thấy bút của mình đâu. "

Thầy giáo lúc này đã tức giận rồi, chỉ tay về phía cửa lớp học: " Hoàng Thanh Phong, một là cậu trở về chỗ ngồi, hai là cậu đi ra khỏi lớp cho tôi. "

Đột nhiên Hoàng Thanh Phong đi tới một gần một bạn học nữ, đoạt luôn bút trong tay cô bạn, bắt đầu chất vấn: " Là cậu lấy bút tôi à? "

Cô bạn đó bị hần dọa cho sợ, xong liền mạng lắc đầu: " Không phải, đây là bút của tôi mà. "

" Là của tôi. " Hần trừng to hai mắt.

Bốp! Hấn vung một nắm đấm, đánh cho cô bạn kia ngã ra đất, rồi dùng chân đá vào bụng cô bạn, vừa nói: " Là của tôi. " Đồ đạc trên mặt bàn bị hất văng xuống đất, nhưng hấn chỉ lấy đúng cái bút kia đi.

" A. " Cô bạn đó khóc rống lên, cuộn tròn thân thể lại vì đau.

" Hoàng Thanh Phong! " Thầy giáo chạy nhanh tới, dùng sức kéo hấn ra, nói với các học sinh ở xung quanh: " Nhanh nhanh, mau đưa bạn ấy xuống phòng y tế. "

Hoàng Thanh Phong nhìn cảnh tượng lớp học hỗn loạn do mình gây ra, trên mặt không biểu hiện cảm xúc gì.

Lúc sau, trong văn phòng thầy giáo đang ngồi đối diện với một người đàn ông trung niên: " Bố Hoàng, hôm nay Hoàng Thanh Phong không coi kỷ luật lớp ra gì, đứng lên tự do đi tìm bút, sau đó còn gây gỗ đánh nhau với một học sinh nữ, đấm một quyền lại còn đá vào bụng, hiện tại cô bé đó đã được đưa tới bệnh viện kiểm tra rồi. Bố Hoàng, anh nên chú ý giáo dục con mình con tốt, đây không phải là lần đầu tiên, còn cứ như thế này thì sau này không biết sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa. "

" Được, cảm ơn thầy, tôi sẽ trở về dạy lại nó thật tốt. " Ông nói xong liền trừng mắt nhìn Hoàng Thanh Phong một cái, về mặt vô cùng hung ác.

Thầy giáo nhìn thấy biểu tình của bố Hoàng Thanh Phong, liền khuyên nhủ: " Anh chỉ cần dạy dỗ nó vài câu là được, không nhất thiết phải đánh thẳng bé. "

" Tôi biết, vậy thầy giáo, tôi xin phép dẫn nó đi về, còn chi phí thuốc men của cô bé kia tôi sẽ chịu. " Ông tạm biệt thầy giáo, tự tay xách cổ áo con mình lôi về, dùng sức túm lấy, lôi đi.

Thầy giáo nhìn theo bóng dáng của hai người, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Trên đường về nhà về mặt ông vô cùng u ám, không nhìn con mình lấy một cái, ông về đến nhà liền lấy chìa khóa mở cửa, một cước đá con mình vào trong nhà.

Đóng cửa nhà lại, ông bắt đầu xắn tay áo lên, mắng: " Lần này là chuyện gì đây? Sao lại đánh con gái nhà người ta như thế, hậu quả thì sao, tao phải gánh hết những hậu quả mà gây ra, chi phí cho con bé đó tao phải chịu, thẳng nhai ranh. "

Hấn nhìn bố mình, nói: " Con không thấy bút của mình. " Tựa hồ đây là một việc vô cùng quan trọng.

" Bút không thấy, chỉ vì chuyện đó. " Bố hấn ngay lập tức cho hấn một cái bạt tai.

Mặt hấn nghiêng sang một bên, nhưng vẫn không có cảm xúc gì, thậm chí hấn còn giữ nguyên tư thế đó mà nhìn bố mình.

Bố hấn nổi trận lôi đình, lập tức cho hấn thêm một cái tát nữa, lần này Hoàng Thanh Phong ngã ra đất, khoe miệng còn chảy máu.

Ông nhìn bộ dáng của hấn, trong lòng vẫn chưa hả giận, ông lấy cặp sách của hấn, tìm hộp bút rồi mở ra lấy bút bi, ông ấn cho ngòi bút lộ ra ngoài, kéo lấy thẳng con mình đang ngã trên mặt đất, ông kéo áo của hấn để lộ ra tám lưng, dùng bút chọc vào lưng hấn.

" Tao có dạy mày đánh người à. " Mỗi lần nói là một lần chọc xuống.

" Tao vì mày mà gặp rắc rối. " Cứ như thế, trên lưng Hoàng Thanh Phong có những chấm nhỏ li ti đang chảy máu, hấn thế mà lại không la hét chỉ là toàn thân hấn cứng lại, mày nhúu chặt.

Không biết đã chọc được bao lâu rồi, ông thở hỏn hển đứng dậy, ném cái bút bi dính máu sang một bên, ông không để ý tới con mình, cứ thế về phòng mình đóng sầm cửa lại.

Hoàng Thanh Phong chậm rãi đứng lên, tay hấn run run bỏ lại đồ vào trong cặp sách, hấn cố nén đau lê từng bước một đi về phòng.

Hấn buông cặp sách ra, ngồi vào bàn mở máy tính, lưng hấn vì đau mà không thể ngồi thẳng được.

Hấn nhìn bàn phím máy tính, bởi vì đau hấn phải dần dần thả lỏng người.

***

Buổi sáng ngày hôm sau, khi đồng hồ báo thức vang lên, Lục Trinh đánh ngáp ngủ đứng dậy, anh xoa xoa mái tóc, mắt nhắm mắt mở mở cửa đi ra ngoài, đi tới phòng vệ sinh để rửa mặt.

Đi được vài bước thì anh thấy bên ngoài phòng khách có người. Từ từ, sao lại có người ở đây?

Anh đưa tay dụi dụi mắt, lúc này anh mới phát hiện Giản Ninh đang chuẩn bị đồ ăn sáng, giờ anh mới nhớ ra hôm qua chính mình đưa Giản Ninh tới nhà.

" Chào. " Giản Ninh nghe được tiếng Lục Trinh di chuyển, liền quay đầu nói chuyện với anh: " Đồ ăn sáng tôi đã chuẩn bị rồi. "

" Ha ha, cảm ơn. " Anh nhìn Giản Ninh cười cười, sau đó cúi đầu nhìn chính mình, ôi mẹ ơi, ngoại trừ cái quần nhỏ thì anh chẳng mặc cái gì cả, anh dùng

hai tay che người chạy nhanh về phòng, đi gần tới nơi anh mới nhớ ra là Giản Ninh không nhìn được, dù cho có đứng trước mặt cô, vậy thì anh hẳn trượng cái gì không biết.

Lục Trinh lại xoay người đi về phía nhà vệ sinh, lúc này lại nghe thấy Giản Ninh nói: " Anh không mặc quần áo? "

Quả nhiên anh bị dọa, anh dùng khăn tắm tự che lấy thân thể mình, trừng lớn: " Tôi, tôi làm cái gì cô đều biết thế? Giản Ninh, cô vậy mà thực sự không thấy được gì á. "

" Ừm, tôi thấy được. " Giản Ninh quay đầu nhìn anh, khoanh hai tay trước ngực: " Đáng người chẳng ra làm sao. "

Lục Trinh nghe xong, liền ném luôn khăn tắm trong tay đi: " Cô nói như vậy là tôi an tâm rồi, đúng là cô không nhìn thấy thật. "

Giản Ninh không nói gì, tiếp tục chuẩn bị đồ ăn sáng.

Rửa mặt và thay quần áo xong Lục Trinh quay trở lại bàn ăn, thấy trên bàn có đầy đủ đồ ăn sáng cùng một ly sữa tươi, vui vẻ nói: " A, đây là lần đầu tiên tôi ăn sáng ở nhà từ sau khi chuyển ra ở một mình, cảm giác thật tuyệt. "

Giản Ninh không nói lời nào, cúi đầu chuyên tâm ăn sáng.

Lục Trinh cắn một miếng bánh, không tiếc lời khen: " Bánh trứng này thật sự rất ngon, so với mua ở cửa hàng còn ngon hơn. "

Giản Ninh uống một ngụm sữa tươi.

Lục Trinh tiếp tục nói: " Cô mấy giờ rời giường thế? Thành thói quen rồi sao? "

Giản Ninh buông ly sữa xuống, nhàn nhạt mở miệng: " Tôi ăn xong rồi. "

Lục Trinh không nói được gì nữa, chỉ còn cách cúi đầu xuống ăn sáng: "... "

Ăn sáng xong, Lục Trinh lái xe chở Giản Ninh đi tới cục cảnh sát, tới nơi vừa vặn dừng phải Tần Uyên và Mộc Cửu ở bãi đỗ xe.

Mộc Cửu đi xuống xe, một tay cầm bánh bao, tay kia cầm cốc sữa đậu nành, ăn vô cùng vui vẻ, thấy Giản Ninh đi tới liền vui vẻ chạy tới chỗ cô: " Chào chị Giản Ninh. " Sau đó lập tức mặt lạnh chào anh: " Chào đội trưởng Lục. "

Giản Ninh xoa xoa đầu Mộc Cửu: " Chào em. "

Lục Trinh cạ lờ nhìn Mộc Cửu: " Mộc Cửu cô nương, cô không thể trút giận lên người khác như thế. " Rồi nhìn thấy Tần Uyên, anh nói: " Tần Uyên, chào. "

Tần Uyên đưa tay kéo Mộc Cửu về bên mình: " Chào, hai người đi cùng nhau tới à? "

Lục Trinh thuận miệng trả lời: " Đúng, hiện tại Giản Ninh ở nhà tôi. "

Anh vừa nói dứt câu, vẻ mặt Tần Uyên liền nghiêm túc lại, Mộc Cửu thì nheo mắt nhìn anh.

Lục Trinh bị hai người nhìn chằm chằm, tự nhiên cảm thấy xấu hổ: " Sao nhìn ghê vậy? Đừng có hiểu lầm nha, Giản Ninh hiện tại không có cách nào về nhà nên mới tới ở tạm nhà tôi thôi. "

Tần Uyên đi tới vỗ vỗ vai anh, chỉ nói đúng năm từ: " Tự giải quyết cho tốt. "

Mộc Cửu híp híp mắt nhìn anh, cũng nói ra ba từ: " Không an tâm. " Nói xong hai người liền đi luôn.

A? Lục Trinh cảm thấy buồn bực, đây không phải anh đang giúp người sao.

***

Rèm cửa dày che kín, tới một tia sáng cũng chẳng thể lọt vào, trong phòng vô cùng tối tăm, từ trên giường tới mặt đất khắp nơi đều hỗn loạn. Căn phòng chỉ có ánh sáng duy nhất từ màn hình máy tính.

Những ngón tay lướt trên bàn phím máy tính, phát ra âm thanh nhỏ, tựa như trong phòng chỉ có tiếng gõ bàn phím, màn hình máy tính phản chiếu khuôn mặt người đang ngồi, hần cười, khuôn mặt hần vô cùng vận vận.

Đôi mắt hần nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, không buồn chớp mắt lấy một cái. Thời gian cứ thế trôi qua, tốc độ đánh máy của hần càng lúc càng nhanh, nụ cười của hần càng lúc càng lớn, tựa như thứ đang hiển thị kia làm hần rất phấn khởi.

Đúng lúc này: " Mau ra ăn cơm đi, gọi bao nhiêu lần rồi. "

" Mày có nghe hay không. Mau đi ra đây nhanh. "

Cho dù đang đeo tai nghe nhưng tiếng gọi ở cửa vẫn quấy nhiễu hấn, hấn chau mày, giở đây hấn đột nhiên cảm thấy bất mãn, nhưng bàn tay hấn vẫn không rời bàn phím, vẫn không ngừng đánh máy.

Ầm Ầm Ầm! Ầm Ầm Ầm! Tiếng đập cửa càng ngày càng lớn, tiếng hét the the bên ngoài như tiếng phụ nữ đang chửi loạn xạ bên ngoài giống như đang tra tấn lỗ tai hấn, tay hấn nắm lại, ngay lập tức trên màn hình xuất hiện một dòng chữ:

GAME OVER!!!

Hấn mở to hai mắt nhìn, tay hấn chớp lấy màn hình màn tính, miệng hấn mấp máy như muốn nói gì đó nhưng mãi vẫn không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

" Con có ổn hay không đây! Không ra là mẹ phá cửa vào đây! "

Ngồi ở trên ghế im lặng một lúc, hấn bắt đầu đứng dậy đi tới bên cạnh một con búp bê, cầm lấy cái kéo, từng chút một phá hủy gương mặt búp bê. Từ đôi mắt, mũi, miệng mỗi chỗ hấn đều cắt, chẳng mấy chốc gương mặt con búp bê đã không nhìn được hình dạng ban đầu. Việc này giống như là hấn thường xuyên làm vậy, hấn làm không ngừng tay, về phần nộ trên gương mặt hấn dần biến mất. Hấn lại lần nữa toét miệng ra cười, lúc này trên màn hình máy tính xuất hiện dòng chữ tiếng anh đỏ tươi:

" Bộc phát ra đi, trong nội tâm cậu có ma quỷ. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Trò chơi truy đuổi (3)

Edit: Cái Trắng

" Hừ hừ. " Người đàn ông đó thở phì phò, đứng dựa lưng vào vách tường đằng sau, cả người dính sát vào vách tường, đóng tai lên nghe động tĩnh xung quanh.

Tí tách! Tí tách!

Bên tai truyền tới tiếng nước chảy cách đó không xa, ở một nơi trống trải như này thì nghe càng rõ ràng. Trừ tiếng nước chảy thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác, hấn thở phào một hơi, trong lòng cảm thấy bình tĩnh hơn, hấn trượt theo vách tường ngồi xổm xuống. Chạy liên tục hơn nửa tiếng khiến cho hấn mất sức, trên người hấn đổ nhiều mồ hôi, khi có cơn gió lạnh thổi qua, sẽ cảm thấy ớn người.

Hấn xoa bóp nhẹ căng chân mình, bị căng cơ rồi. Vì đề sẵn sàng cho hành động tiếp theo, hấn một bên xoa bóp chân, nhưng vẫn quan sát động tĩnh xung quanh. Bốn phía đều là bức tường xám xịt, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một cái móc bằng thép, ánh trăng chiếu vào căn phòng qua cái cửa sổ cũ kỹ, làm căn phòng sáng lơ mờ.

Thứ này là tốt nhất, hấn cân nhắc.

Vì thế hấn đứng lên tiến tới chỗ móc bằng thép đó, hấn nhón chân vừa tầm tay chạm tới cái móc, hấn dùng sức giật ra, nhưng mà nó vẫn không rơi ra được.

Hấn không cam tâm, hấn thả tay ra khỏi cái móc, hấn lần nữa nhảy lên, lợi dụng trọng lượng cơ thể mình, lần này thì hấn đã lấy được cái móc xuống.

Bụp!!

Trong tay hấn cầm cái móc kia, ngã lộn ra đất.

Xong rồi, sẽ bại lộ, phải nhanh chóng chạy ra khỏi chỗ này.

Hấn cẩn thận nhanh chóng đứng lên, lùi người sát vào vách tường, đầu hơi ngó ra dùng đôi mắt ngó chừng vách tường phía sau.

Không có người, hấn nhìn chằm chằm về phía cầu thang, trong lòng mặc niệm ba lần, rồi một bước chạy nhanh về phía vách tường đó. Trái tim hấn đập thình thịch, hấn lại một lần nữa đứng dựa vào vách tường, hấn sợ hãi nhưng cũng cảm thấy kích thích, hấn liếm liếm bờ môi, rồi chậm rãi đi tới chỗ cầu thang.

Chỉ còn một bước nữa là hấn sẽ tới cầu thang, hấn dừng bước chân lại, nghe ngóng động tĩnh xung quanh, xác định chỉ có âm thanh của tiếng nước chảy, hấn liền từng bước từng bước, xoay người, tiến tới cầu thang.

Hai mắt hấn bỗng chốc mở to.

Dưới ánh trăng mờ mờ, hắn có thể thấy được, một đôi mắt bình tĩnh, người đó cầm theo một con dao, để đúng ngay vị trí ngực hắn.

Theo bản năng thân thể hắn còn phản ứng nhanh hơn so với não, hắn hoảng sợ, nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng người đó quả nhiên là chỉ chờ hắn xuất hiện, thấy hắn lùi về phía sau, liền một dao đâm chết hắn.

Đau đớn từ ngực truyền tới, nhưng hắn làm gì còn tâm trí xem vết thương của mình sâu như thế nào, lão đảo mà lùi về sau, nhưng tay cầm móc thép kia lại nhanh chóng đánh vào mặt người đó.

Nhưng mà xui xẻo làm sao, người đó nhanh nhẹn tránh được, lại còn thêm một dao nữa vào cánh tay của hắn.

Tình huống bây giờ đối với hắn rất không ổn, người đó thì không may bị thương nhưng chính hắn lại ăn hai nhát dao liền. Hắn lại dùng móc thép công kích lần nữa, thừa dịp người đó né đi, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, hắn bỏ chạy.

Không thể để bị bắt được, nếu không chỉ có đường chết mà thôi.

Sợ hãi dần bao trùm lên cả sự kích thích của hắn, hắn bỏ chạy như điên, bên tai là tiếng gió và phía sau là tiếng bước chân đuổi theo. Người đó giống như là quỷ vậy, khoảng cách giữa hai người không xa, người đó gặt gao đuổi theo hắn.

Chân dần dần mất hết sức lực, vết thương trên người mỗi lúc một đau, còn có cảm giác máu trong người mình như đều chảy ra ngoài. Hắn há to mồm để thở, hắn cảm thấy sức lực hắn vất vả và hồi phục lại trong chốc lát chẳng còn nữa, thậm chí còn mệt hơn, cứ như thế này thì hắn chỉ có thể chết thôi.

Hắn rẽ, đi vào một con đường tối om không chút ánh sáng, hắn dò được một căn phòng ở đó, hắn trốn vào. Vào phòng chân trái hắn đụng phải thứ gì đó, hắn ngồi xổm xuống sờ thử, thì ra là vỏ chai bia.

Hắn cầm chặt lấy chai bia này, ở trong bóng tối âm thầm đợi người đó.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, hắn nuốt một ngụm nước miếng, hắn cảm thấy mọi thứ đều tĩnh lặng.

Tiếng bước chân càng ngày càng rõ ràng, cũng càng lúc càng chậm, người đó tựa như đã xác định được vị trí của hắn.

Hai mắt hắn mở to, chỉ chờ người kia xuất hiện ở cửa hắn sẽ cho một phát trí mạng. Đột nhiên một bóng người đi ngang qua cửa, hắn xông ra, liền hung hăng đập chai bia thật mạnh vào đầu người đó.

Chai bia vỡ, người đó ngã mạnh xuống đất, phát ra tiếng động. Hắn vẫn còn đang nắm một nửa thân chai bia, hắn tiếp tục đánh vào đầu người đó, từng chút một, hắn nghe được tiếng chai bia đập vào đầu. Giờ mũi hắn tràn ngập mùi máu tươi, hắn không nhìn xem giờ người đó ra sao, nhưng mà loại cảm giác này làm hắn cảm thấy kích thích.

Không biết qua bao lâu, người phía dưới hắn đã không còn phát ra bất kỳ động tĩnh gì nữa, hắn lại máy móc đập thêm vài cái, xong hắn mới đứng thẳng người dậy.

Ném chai bia xuống đất, hắn cảm nhận được trên người hắn lúc này đang dính đầy máu, máu của hắn và máu của người đó nữa.

Hắn toét miệng, cười man rợ:

"Ha ha ha. "

Hắn thắng rồi! Thắng!!

***

Đêm khuya hắn trở về nhà, trong nhà không có một bóng người, hắn cũng không bật đèn lên, thay dép lê rồi đi thẳng tới nhà vệ sinh. Hắn trút bỏ quần áo xuống, từng chút một, đặt quần áo vào chậu rồi xả nước, hắn cầm lấy cái xà phòng bên cạnh, dùng sức mà tẩy quần áo.

Hắn không nhanh không chậm tẩy sạch quần áo, thẳng tới khi không còn mùi gì nữa, xong hắn đổ nước xuống cống, từng chút một đều biến mất.

Giặt xong quần áo, hắn lấy cây lau nhà lau một lượt rồi cẩn thận giặt và vắt khô. Bóng tối căn bản không làm ảnh hưởng tới hắn.

Giờ đã là 2 giờ sáng, hắn hoàn tất công việc nhà, hắn cầm lấy balo của mình rồi trở về phòng. Hắn mở máy tính, nhờ ánh sáng từ màn hình máy tính, hắn lôi ra trong ba lô mình một con dao, cẩn thận lau sạch.

Hắn cầm con dao xoay đi xoay lại, để xem con dao đã thực sự sạch sẽ hay chưa. Phản lưới dao sáng bóng chiếu thẳng vào đôi mắt bình tĩnh đen láy của hắn.

***

Mới 6 giờ sáng, người ở đội hình sự đã chạy tới hiện trường vụ án.

Tang Vũ Hân tới hiện trường sớm, lúc này đang báo cáo tình hình với Lục Trinh: "Đội trưởng, trên thi thể nạn nhân đã tìm được thứ để chứng minh thân phận, nạn nhân là Hoàng Hồ, 41 tuổi, là người dân ở đây. "

Lục Trinh nghe Tang Vũ Hân nói, gật đầu: "Được, mau liên hệ với người nhà nạn nhân, hỏi xem lần cuối họ thấy nạn nhân là lúc nào và ở đâu. "

Tang Vũ Hân đi rồi, Lục Trinh liền nhìn thấy Tô Duy cúi bảo gắng tay, biết cậu đã nghiệm thi xong, liền hỏi: " Tô Duy, thế nào? "

" Miệng vết thương ở phần đầu, vì mất quá nhiều máu nên dẫn tới tử vong. Thời gian tử vong có thể là từ 12 giờ đêm tới 1 giờ sáng, phần đầu của nạn nhân bị đánh nhiều lần, miệng vết thương còn có mấy mảnh thủy tinh nhỏ, hung khí có thể xác định là chai bia vỡ bên cạnh, trên chai bia có dính bụi cho nên có thể thấy rõ vết cầm, vết máu xung quanh tôi phải lấy mẫu về kiểm nghiệm một chút xem có phải tất cả đều là máu của nạn nhân không. " Tô Duy bình tĩnh nói.

Lục Trinh nghe xong gật đầu nói: " Được, cậu vất vả rồi. "

Lúc này Quý Hạo Nhiên đi tới: " Đội trưởng, đây là một nhà xưởng bị bỏ hoang, tổng cộng có sáu tầng, xung quanh không có camera theo dõi, sáng nay thi thể được phát hiện do một người đi nhặt ve chai nhìn thấy, sau đó báo cảnh sát. "

Lục Trinh gật gù đầu, sau đó hỏi: " Còn vết máu ở cửa thì sao? "

" Hạo Dương đang cho người xem, dựa theo vết máu để lại, tôi suy đoán là cơ thể hung thủ bị thương phần bên trái và tay trái. "

" Hung thủ có khả năng bị thương. Hạo Nhiên, cậu dẫn người đi kiểm tra những bệnh viện gần đây xem, đặc biệt là các phòng khám tư nhân, xem những người tới bệnh viện hôm nay có ai phù hợp với tình trạng trên. " Lục Trinh suy nghĩ một chút, rồi nói.

" Rồi, đội trưởng. "

Người ở hiện trường dần dần bớt đi, lúc này Lục Trinh mới hỏi Giản Ninh: " Giản Ninh, sao rồi? Cô có suy nghĩ gì hay không? "

Giản Ninh: " Chúng ta đi dọc theo vết máu một lần đi, xem xem khi đó đã có chuyện gì xảy ra. "

Hai người đi dọc theo vết máu, cả một đoạn đường dài, sau đó liền nhìn thấy một cái móc thép, bên trên không dính máu.

Còn đoạn đường phía trước, không còn vết máu nào.

Lục Trinh ngồi xổm xuống bên cạnh vách tường, nhìn vết máu trên mặt đất: " Dựa theo vết máu chảy, khẳng định chỗ này có người bị thương, hơn nữa vết thương không giống như do chai bia đánh vào, nhìn giống như là do một vật sắc nhọn làm ra, nhưng rốt cuộc đây là của hung thủ hay nạn nhân thì chưa xác định được. Xem ra địa điểm đầu tiên hai người xảy ra xung đột là ở đây, sau đó thì một người chạy, một người đuổi theo, thẳng tới hiện trường. "

Lục Trinh sờ sờ cằm, quay ra lại phát hiện Giản Ninh đang ngồi xổm ở vách tường bên cạnh, cúi đầu không biết đang làm cái gì.

Lục Trinh liền đứng lên đi qua: " Giản Ninh, cô đang làm gì thế? "

Giản Ninh ngẩng đầu, nói với anh: " Ổ chỗ này có mùi, so với chỗ khác thì nặng hơn. "

" Há? "

Giản Ninh giải thích: " Có nghĩa là ở chỗ này đã có người đứng một thời gian, hơn nữa hân còn ra mồ hôi, đây chính là nơi hân đứng trước khi chạy qua đó. "

" À. " Lục Trinh ngẩng đầu, lại có phát hiện mới: " À, tôi nghĩ tôi biết cái móc thép ở đâu mà có rồi, chính là ở trên trần nhà. "

" Nơi này không có vết máu, hân đã ở đây nghỉ ngơi một lúc, sau đó mới lấy cái móc thép này xuống để làm vật tấn công. Lúc sau hân tới gần cầu thang thì đụng phải một người khác, bọn họ xảy ra xung đột, có một người bị thương, rồi một người chạy một người đuổi theo, thẳng tới khi người kia giết chết người này. "

Lục Trinh: " Cô cảm thấy người bị thương là ai? "

Giản Ninh chậm rãi mở miệng: " Hung thủ. "

***

Trong phòng truyền ra âm thanh gõ bàn phím, hân ngồi thẳng lưng trước máy tính, hai mắt bình tĩnh nhìn màn hình.

Một lúc lâu sau đó, hân mở ngăn kéo ra lấy một con dao, bỏ vào trong ba lô rồi đeo lên vai, đi ra khỏi phòng.

Bên ngoài không có một bóng người, xung quanh nhàn nhạt mùi hương, hân đi ra cửa, thay giày.

Kính cong, kính cong.

Đột nhiên lúc này chuông cửa đột ngột vang lên, hấn nhìn qua mắt mèo, rồi sau đó mở cửa ra.

" Cậu là Hoàng Thanh Phong sao? "

" Là tôi. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Trò chơi truy đuổi (4)

Edit: Cái Trắng

[Cái hung thủ hường thụ không phải cảm giác giết người trong nháy mắt, mà là quá trình truy đuổi]

Sau khi Tang Vũ Hân từ nhà người bị hại trở về, liền cung cấp tin tức: " Đội trưởng, nhà của Hoàng Hồ chỉ có con trai nạn nhân mà thôi, vợ của nạn nhân mấy năm trước do không chịu nổi tính tình bạo lực của ông ta nên đã ly hôn, tôi có hỏi con ông ta, ông ta thường xuyên sau khi tan tã không trở về nhà, ở bên ngoài chơi cờ bạc, cả đêm căn bản không về hoặc là tới rạng sáng mới trở về nhà, cho nên đêm qua Hoàng Hồ không về nhà, con ông ta cũng không nghĩ ông ta sẽ xảy ra chuyện. "

Lại là một người bỏ không có trách nhiệm, Lục Trình lắc đầu nói: " Vậy có thể tra được nơi Hoàng Hồ thường xuyên tới đánh bài là ở đâu không? "

Tang Vũ Hân nói: " Có, ở gần nhà ông ta thôi, tôi có tới đấy hỏi thử, ông chủ ở đó nói hôm qua Hoàng Hồ tầm 10 giờ tối ra khỏi đó nói là đi mua thuốc lá, nhưng cuối cùng lại không về đấy, điện thoại của ông ta vẫn còn để ở chỗ đánh bài. "

Lục Trình nhíu mày, tự hỏi: " Hiện trường ở cách nhà Hoàng Hồ tầm 45 phút lái xe, ngày đó những người đánh bài cùng ông ta có cảm thấy ông ta khác thường hay không? Có lẽ nào ông ta nhận được tin nhắn trên điện thoại không? "

Tang Vũ Hân lắc đầu, nói: " Không có, theo như những gì họ nhớ, thì lúc đó chẳng có gì khác ngày thường cả, hôm đó Hoàng Hồ thắng được nhiều tiền nên rất cao hứng, cho nên ông ta mới ra ngoài mua thuốc lá, coi như là mời mọi người. Nhưng mà trong lúc đánh bài điện thoại của ông ta luôn reo, mà ông ta không nhận, cuối cùng cảm thấy phiền nên mới nhận cuộc gọi, có lẽ là vợ cũ của nạn nhân gọi tới. "

Nghe xong, Lục Trình lập tức phân chia nhiệm vụ: " Hạo Nhiên, cậu cùng Phương Dịch đi quan sát xung quanh khu vực đánh bài đó xem sao. " Sau đó, anh quay đầu nhìn Giản Ninh: " Giản Ninh, chúng ta đi tới nhà vợ cũ của Hoàng Hồ. "

Vợ cũ của Hoàng Hồ - Từ Á Nam cũng không ngạc nhiên khi cảnh sát tìm tới nhà, có lẽ sau khi biết được tin ông ta chết, Từ Á Nam đoán sớm muộn gì cảnh sát cũng tìm tới cửa nhà thôi.

Từ Á Nam lùi hai bước, nhường đường cho Giản Ninh và Lục Trình đi vào, rồi đóng cửa nhà lại, cô ta dẫn hai người đi tới ghế sofa phòng khách.

" Hai người ngồi đi, tôi đi lấy cho hai người cốc nước. "

Lục Trình lập tức xua tay: " Không cần phải khách sáo như vậy, cảm ơn. "

" Không phiền không phiền, tôi lấy nước xong ra ngay. " Từ Á Nam vẫn đi vào trong bếp, rót nước vào hai cốc thủy tinh rồi nhanh chóng đưa ra để trước mặt Giản Ninh và Lục Trình.

" Cảm ơn. "

Từ Á Nam ngồi đối diện hai người, xoa xoa hai tay vào nhau: " Hai người tới đây là vì việc của Hoàng Hồ rồi. "

Lục Trình nói: " Đúng vậy, cô Từ, cô hẳn là vợ trước của Hoàng Hồ. "

Từ Á Nam thờ dãi, sắc mặt có chút tái nhợt: " Đúng vậy, tôi thật hối hận khi lấy ông ta, nếu tôi không lấy ông ta có lẽ đã không bị tra tấn càng không khiến con trai mình chịu khổ. "

Thanh âm Lục Trình có hơi cao lên: " Vậy là Hoàng Hồ không chỉ hành hạ một mình cô mà ngay cả con mình cũng đánh? "

Về mặt Từ Á Nam tràn đầy sự bi thương: " Đúng vậy, tôi không thể chịu được cảnh mỗi ngày ông ta đánh chửi tôi, cho nên tôi ly hôn cùng với ông ta, giờ hai người cũng thấy đấy, sức khỏe và cuộc sống hiện tại của tôi không tốt, không có điều kiện nuôi con. Lúc trước tôi thấy ông ta đối xử với con không tệ lắm, mà ông ta cũng không có ý định giao quyền nuôi con cho tôi cho nên tôi để con cho ông ta nuôi. Chỉ là tôi không nghĩ tới, sau khi ly hôn tôi

tới nhà thăm con, phát hiện trên người con mình có dấu vết đánh, lúc thường mặc quần áo không thấy, chỉ là lúc tắm cho nó mới thấy, đứa nhỏ này không nói gì nhưng tôi biết là do bố nó đánh. "

" Tôi cảm thấy khó thở, không nghĩ ông ta ngay cả con mình mà cũng đánh, vì thế tôi liền bế con đi chất vấn ông ta, ông ta nói con ở trường học không tốt, bị gọi phụ huynh cho nên mới đánh con, nói xong liền đuổi tôi đi, không cho tôi gặp con nữa. " Từ Á Nam càng nói càng kích động, che mặt khóc nức lên.

Lục Trinh liền rút mấy tờ khăn giấy đưa cho cô ta, đợi tới khi tâm trạng cô ta ổn định hơn mới bắt đầu dò hỏi: " Cô Từ, có phải đêm qua cô gọi điện cho Hoàng Hồ không? "

Từ Á Nam gật gật đầu: " Đúng, tôi gọi cho ông ta vài cuộc, bởi vì tôi nghe thầy giáo con tôi nói nó ở trường đánh nhau, cho nên mời Hoàng Hồ lên, tôi sợ ông ta lại đánh con cho nên mới gọi cho ông ta vài cuộc, nhưng ông ta không nhận, có lẽ tới khi thấy phiền quá mới nhận, ông ta mắng tôi vài câu sau đó trực tiếp cúp điện thoại. "

Lục Trinh: " Vậy còn sau đó thì sao? "

" Tôi gọi điện về nhà, nhưng không có ai nghe điện thoại cả, tôi nghĩ là con ngủ rồi cho nên cũng không tới nữa. "

Giản Ninh lúc này mới mở miệng: " Vậy sao sáng hôm nay cô không tới nhà xem con mình? "

" Ách, bởi vì con đi học, cho nên tôi nghĩ không cần thiết phải tới. " Từ Á Nam có chút xấu hổ, cúi đầu.

Giản Ninh đoán được tâm tư của cô ta: " Là bởi vì bạn trai hiện tại của cô không muốn cô đi. "

Từ Á Nam đột nhiên ngẩng đầu lên: " Gì cơ? "

" Cô không đi tới nhà thăm con một là vì chồng cũ, hai là hiện tại bạn trai cô không muốn cô tiếp xúc quá nhiều với chính con ruột cô. " Giản Ninh phân tích.

" Sao cô có thể biết được điều đó? " Từ Á Nam giật mình nhìn nữ cảnh sát xinh đẹp ngồi đối diện mình, vô cùng bình tĩnh mà nhìn thẳng vào cô ta, Từ Á Nam nhìn kỹ một chút mới phát hiện, cô gái này hình như là không nhìn thấy... Từ Á Nam từ giật mình chuyển sang nghi hoặc.

Giản Ninh chậm rãi mở miệng, nói ra phán đoán của mình: " Sau khi ly hôn ban đầu cô còn muốn mang con về với mình, nhưng rồi về sau cô chỉ là tới trường thăm con mà thôi, vì cô có người mới rồi, và hẳn không cho cô đưa con về. Cô biết có thể con mình bị bố nó đánh, nhưng ban ngày cô không gọi điện thoại hỏi thăm mà buổi tối mới gọi, có thể là vì bạn trai cô buổi tối mới đi làm, cho nên lúc đó cô mới gọi điện thoại được. Cô rất lo lắng cho con trai mình, nhưng khi biết sáng nay bố nó xảy ra chuyện cô lại không đi thăm con trai mình, có thể là do sáng bạn trai cô đã đi làm trở về. "

Từ Á Nam há hốc miệng ngạc nhiên, cô ta im lặng một lúc rồi mới thừa nhận: " Tôi cũng còn cách nào, tôi vẫn muốn sống cuộc sống của mình, giờ tôi vẫn phải thuê nhà bên ngoài, còn phải chữa bệnh, tiền căn bản không đủ dùng. Về sau tôi mới quen được một người, anh ấy đối xử với tôi không tệ lắm, anh ấy đối xử với tôi không tệ, cuối cùng tôi cũng có chỗ để dựa vào, chỉ là anh ấy không ngờ tới tôi và chồng trước đã có con rồi. "

Đang nói, phía ngoài liền truyền tới tiếng mở cửa, một người đàn ông trung niên bước vào phòng khách, nhíu mày nhìn Giản Ninh và Lục Trinh: " Có chuyện gì đây? "

Từ Á Nam lập tức đứng lên, trông cô ta có hơi hoảng loạn, nhưng rồi lại cười với hắn: " Không có gì, chỉ là giờ Hoàng Hồ chết, cho nên cảnh sát tới điều tra một chút. "

Người đàn ông trung niên kia có vẻ không kiên nhẫn: " Hoàng Hồ chết thì liên quan gì tới em. "

Cô ta thúc giục hắn: " Không có gì cả, anh mau đi ngủ đi. "

Người đàn ông trung niên kia liếc mắt nhìn hai người một cái, rồi ngồi xuống sofa, nói: " Không cần, anh ở đây với em. "

Hỏi thêm một vài vấn đề nữa, Lục Trinh với Giản Ninh cũng chuẩn bị rời đi. Từ Á Nam tiễn bọn họ tới cửa, nhìn cô ta như muốn nói gì nhưng lại thôi, cô ta hết nhìn về phía bạn trai mình, Lục Trinh biết điều Từ Á Nam muốn hỏi là gì, liền nói: " Con trai cô không có việc gì đâu, yên tâm đi. "

Cô ta cảm kích nói: " Cảm ơn, khi nào có thời gian tôi sẽ tới thăm nó. "

Đi ra khỏi nhà Từ Á Nam, Lục Trinh vẫn chưa thể nói được sự tình kia cho cô ta: " Lúc Tang Vũ Hân đưa con trai Hoàng Hồ tới trường thì gặp chủ nhiệm lớp cậu ấy, chủ nhiệm nói cậu ấy thường xuyên đánh nhau với bạn học, mấy hôm trước còn bị vì không tìm thấy bút mà đánh một bạn học nữ. "

Giản Ninh gật đầu, trước kia cô gặp không ít người có hoàn cảnh giống với Hoàng Thanh Phong: " Bởi vì trong gia đình cậu ấy thường xuyên xảy ra bạo lực cho nên cậu ấy nghĩ bạo lực có thể giải quyết mọi vấn đề. "

" Aizz, đúng là gia đình ảnh hưởng rất lớn tới quá trình trưởng thành của những đứa trẻ. " Lục Trinh tự dưng lại nghĩ tới bố của Giản Ninh, không tiếp tục nói sâu thêm nữa, lập tức nói về vụ án: " Dựa theo tình huống của Hoàng Hồ, không thể xảy ra khả năng Hoàng Hồ bỏ phòng bài đi tới hiện trường được, cho nên có thể là khi đi mua thuốc lá đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, quan hệ xã hội của Hoàng Hồ đơn giản, không có kẻ thù cũng chẳng thiếu nợ ai, vậy ai đã ra tay với ông ta đây? "

Ánh mắt Giản Ninh tràn đầy vẻ suy tư: "Nếu hung thủ trong lúc ông ta đi mua thuốc lá mà bắt cóc rồi giết và vứt xác ông ta ở nhà xường, thì có một vấn đề xuất hiện. Hung thủ có thể giết Hoàng Hồ ở chỗ khác, vì sao lại phải tới nhà xường đó. Qua hiện trường tôi thấy, cái mà hung thủ muốn không phải trực tiếp giết Hoàng Hồ, mà là Hoàng Hồ chạy trốn còn hắn là người đuổi theo, cái hung thủ hưởng thụ không phải cảm giác giết người trong nháy mắt, mà là quá trình truy đuổi. "

Lục Trinh nghe xong thở dài: "Nếu là như vậy, có lẽ nạn nhân sẽ không chỉ có một mình Hoàng Hồ đâu. " Cái này có thể xem như là tận hưởng thú vui khi giết người, hung thủ sẽ không dừng lại, ngược lại càng làm càng cho hắn thêm sự hưng phấn, kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Trò chơi truy đuổi (5)

Edit: Cải Trắng

Ngón tay hắn giật giật, mí mắt hơn run, đầu hắn lúc này đau như búa bổ, một lát sau hắn mới chậm rãi mở to mắt, dần dần khôi phục lại ý thức.

Nơi đây tối đen, gờ bàn tay ra còn không nhìn thấy được năm ngón tay, hắn chống tay ngồi dậy, lưng dựa vào tường, hắn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ vách tường truyền tới, xuyên qua quần áo thấm vào da thịt.

Hắn phát run lên, hắn thấy mình vẫn còn đang mặc quần áo ở nhà, hắn lục lọi trong trí nhớ của mình, hắn nhớ là có người tới gõ cửa nhà hắn, rồi không hiểu sao giờ hắn lại ở địa phương nào nữa.

Nghỉ ngơi chốc lát, hắn liền thử vịn vào vách tường mà đứng dậy, thân thể cũng khôi phục được chút sức lực, hắn thận trọng đi về phía trước, bước chân nhẹ nhàng, hắn cố ý không gây ra tiếng động.

Đột nhiên chỗ này bùng sáng lên, mắt hắn không kịp thích nghi với ánh sáng, hắn liền lấy tay chắn trước mắt mình, hắn nghe được tiếng bước chân đang tiến tới, càng lúc càng gần.

Dần dần thích nghi được với ánh sáng, hắn buông tay xuống, rất nhanh hắn nhận diện được tình huống xung quanh, nơi này thật giống với nhà giam, cửa chính là những song sắt, giam hắn ở bên trong, trên đầu hắn có ánh đèn vàng, ánh đèn chiếu sáng cả gian phòng này.

Hắn đi tới trước song sắt, hơi ngó đầu ra bên ngoài xem, rõ ràng bên ngoài không có ai cả.

Rõ ràng lúc này hắn nghe thấy tiếng bước chân, sao giờ ở đây lại không có người? Hắn hoàn toàn không biết hiện tại đang xảy ra chuyện gì, ai đưa hắn tới nơi này, muốn hắn làm cái gì, chính hắn sẽ ra sao?

Hắn cào loạn mái tóc mình lên, đúng lúc hắn cúi đầu thì nhìn thấy dưới chân, bên ngoài song sắt có một cái chìa khóa.

Chìa khóa!

Hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống đưa tay với lấy cái chìa khóa, có chìa khóa rồi thì phải mở cửa, khi hắn chuẩn bị tra chìa vào mở cửa thì lại nghe thấy tiếng bước chân, nó làm hắn hoảng vội cất chìa khóa và trở về chỗ bờ tường kia.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, hắn dường như nín thở khi nghe tiếng bước chân, cả thân thể dính chặt vào bờ tường. Tim hắn đập nhanh, mồ hôi cũng bắt đầu tuả ra, là ai, là ai đang tới? Có phải là người đã đem hắn tới đây không?

Vài giây sau, một đôi giày xuất hiện trong tầm mắt hắn, là một người mặc đồ đen.

Tên đó mặc một màu đen từ trên xuống dưới, mũ đội cũng màu đen, chỉ để lộ ra hai con mắt và miệng.

Thân thể hắn run rẩy, nhìn chằm chằm vào người kia.

Nhưng tên áo đen đó chỉ liếc hắn một cái, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hắn choáng váng, tiếng bước chân càng ngày càng xa, cả người hắn tê liệt ngã xuống đất, bàn tay của hắn chạm mồ hôi lạnh, hắn từng chút một bò về phía song sắt, lên quan sát bên ngoài một chút để đảm bảo tên đó đã đi xa.

Thời điểm hiện tại, tuy hắn không biết sẽ có chuyện gì xảy ra nhưng hắn cũng không thể ngồi đây chờ chết được, hắn phải chạy trốn ra khỏi nơi giống như nhà giam này mới được.

Nghĩ là làm, hắn lập tức đem chìa khóa tra vào ổ.

Cạch cạch.

Cửa mở.

Hắn hít sâu vài cái, trong lòng không tìm được sự vui sướng, sau đó hắn lập tức quan sát bên ngoài một lần nữa, xác định không có người mới mở cửa ra.

Hắn đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, vừa nãy hắn thấy tên mặc áo đen đó đi về phía bên trái, giờ hắn muốn trốn nên đi về phía bên phải.

Tay phải hắn lần lần đi theo vách tường, bước chân cố gắng đi nhẹ nhất có thể, nơi này ánh sáng yếu, hắn chỉ cảm thấy đây là một hành lang rất dài, phía trước cứ như không thấy điểm cuối đâu vậy. Hắn thầm nghĩ phải nhanh tìm được lối ra, lúc này phía trước không có người.

Đi gần tới nơi, trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ, lẽ nào có người áo đen đó, không phải chứ?!

Chẳng lẽ? Hắn không nghĩ được nhiều như vậy, giờ hắn đang đứng ở ranh giới mơ hồ giữa an toàn và nguy hiểm, trừ người áo đen khi nãy ra ở đây còn có người khác nữa sao?

Hắn cẩn mõi, không hề gì, giờ trong lòng hắn đang sục sôi ý chí chiến đấu, lần trước hắn đã thắng, ở dưới tình huống nguy hiểm nào hắn cũng có thể thắng mà. Nghĩ nghĩ một hồi, hắn cũng cảm thấy tự tin hơn nhưng trong lòng cũng không buông lỏng cảnh giác, giờ trên người hắn ngoài chìa khóa ra chẳng có công cụ nào khác. Cho nên giờ hắn phải kiểm tra đồ gì đó để tự bảo vệ mình, lúc này hắn vừa đi vừa cúi người tìm kiếm thử xem có đồ gì không.

Đại khái đi thêm được mười mấy phút nữa, hắn lại đi tới cuối hành lang, hắn liền dán chặt người vào tường, chỉ ló đầu ra một chút để quan sát, không có người.

Hắn nhẹ nhàng thở hắt ra, hắn xoay người tiếp tục đi về phía trước. Lúc này trước mặt hắn xuất hiện hai cánh cửa, ở gần đó lại có hai gian phòng, mỗi phòng có một cái chìa khóa, có lẽ đây chính là chìa khóa để mở hai cánh cửa trước mặt.

Đằng sau là người áo đen đó, đằng này là cánh cửa thần bí, hắn phải lựa chọn thôi, hắn đi tới đi lui lựa chọn, hít sâu vài cái, hắn liền lấy một cái chìa khóa.

Đi tới trước một cánh cửa, hắn tra chìa khóa vào, cố gắng mở nhưng không mở được, xem ra chìa khóa này không phải của cửa này.

Hắn liền rút chìa khóa ra đi về phía cửa còn lại, hắn cắm chìa khóa vào lần nữa, vặn khóa, cạch cạch vài cái, xác định đây là chìa khóa của cửa này.

Bỏ tay ra khỏi chìa khóa, hắn cầm vào tay nắm ấn mở cửa, không gian phía trước hắn là một mảng đen kịt.

Hắn vừa mới đặt chân vào thì căn phòng đột nhiên bùng sáng, hắn có chút không kịp thích nghi nên nhắm mắt lại. Lần nữa mở mắt ra hắn đã thấy rõ toàn bộ căn phòng, còn có người nữa.

Hắn kinh ngạc quay đầu lại, nhưng cửa phía sau hắn đã đóng lại.

***

Tô Duy kiểm tra vết máu ở hiện trường coi như chứng minh được phán đoán của Giản Ninh, vết máu ở hành lang phía trước và bên ngoài kia không thuộc về người chết, như vậy có thể chứng minh ở đây không chỉ có một người bị thương, chắc chắn người còn lại bị thương là hung thủ, nhưng ở cơ sở dữ liệu thì vẫn chưa tìm thấy được vết máu và vân tay là của thuộc về ai.

Mà dọc theo vết máu Quý Hạo Dương cũng không xác định được vị trí của hung thủ, bởi vì sau bụi cỏ gần đó dấu vết máu đã biến mất, xem ra hung thủ đã tìm được một thứ để cầm máu.

Vụ án cứ thế đi vào bế tắc, lúc này mọi người của đội hình sự đều có mặt ở văn phòng tập trung nghiên cứu vụ án, hy vọng tìm được manh mối mới.

"Đội trưởng Lục. " Văn phòng yên tĩnh bỗng bị tiếng gọi to phá tan.

Lục Trình nghe thấy tiếng gọi lập tức đi ra, khẩn trương: "Triệu Cường! Có chuyện gì vậy? "

Giản Ninh cũng đi theo.

Triệu Cường thở hắt hên, sau đó nói: "Mau mau, xem video đi. "

Lục Trình cảm thấy khó hiểu: "Hả? Bọn tôi đang nghiên cứu vụ án gần đây, xem video gì chứ? "

"Mau xem đi, liên quan tới vụ án đấy. " Triệu Cường cũng chẳng phí hơi mà đòi co với bọn họ, hắn nhanh chóng cướp lấy máy tính của Phương Dịch, nhập địa chỉ web, lập tức xuất hiện một video: "Mấy người xem đi, thế này đúng là điên rồi. " Lập tức tất cả mọi người đều vây quanh chỗ đó.

Phương Dịch xem tới trọn tròn mắt: "Ồi trời ơi! "

Xuất hiện ở chính giữa video là một người đàn ông đang bị trói trên ghế, cái roi đang không ngừng đánh vào người đàn ông đó, quần áo trên người đàn ông đã rách nát, vết đỏ xuất hiện không ngừng.

Người đàn ông đó không ngừng la hét làm cho người xem nổi hết cả da gà.

Ngay sau đó, một mũi tên bắn trúng vào mắt phải của người đó, rồi tiếp theo là mắt trái.

Tang Vũ Hân hét lên một tiếng sợ hãi, quay đầu đi không dám xem tiếp nữa.

Đoạn video tàn nhẫn này làm cho mọi người trong văn phòng im lặng không nói tiếng nào, video tiếp tục phát, người đó tiếp tục bị ngược đãi, không ngừng la hét. Lúc sau, Lục Trình mới há hốc miệng, hỏi: "Triệu Cường, chuyện này là sao?"

"Vừa xuất hiện ở trên mạng, hơn nữa còn là phát sóng trực tiếp, Nguyên Phi hiện đang tìm cách để hạn chế việc video phát tán rộng rãi, đồng thời tìm địa chỉ đã phát video đó."

Lục Trình kinh hãi: "Có nghĩa là giờ tất cả mọi người đều có thể xem được video này?"

Triệu Cường vô cùng nôn nóng: "Đúng vậy, giờ cũng không thể làm gì khác là ngăn chặn việc phát tán ra rộng thêm, hy vọng là Nguyên Phi nhanh tay lên một chút."

Lại thêm một phút nữa, cuối cùng người đàn ông trong video cũng không chịu nổi việc tra tấn ngược đãi này, hân chết rồi. Hình ảnh lúc này đột nhiên phóng to mặt hắn, có thể thấy rõ hai mũi tên cắm vào mắt hắn, trên mặt đều là máu, khắp nơi cũng toàn máu.

Tiếp theo màn hình lại được kéo ra xa, trên vách tường lúc này lại xuất hiện hai chữ màu đỏ viết to rõ ràng:

GAME OVER!!!

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trò chơi truy đuổi (6)

Edit: Cài Trắng

[Trò chơi sinh tử]

Video kết thúc, màn hình hiển thị một màu đen, vài giây sau video lập tức bị xóa mất.

Triệu Cường lúc này mới thở ra một hơi: "Xem ra Nguyên Phi đã xóa được rồi."

Nhưng dù là thế thì chỉ cần mấy phút ngắn ngủi thôi cũng đủ để video lan truyền rộng rãi tới các cư dân mạng, một video nhuộm máu, bất luận người quay có mục đích gì khi phát trực tiếp cảnh ngược đãi này thì có lẽ đã đạt được như ý rồi.

Lục Trình, Giản Ninh đi theo Triệu Cường tới tổ trọng án. Lúc này thanh niên IT Thạch Nguyên Phi sau mấy phút liên tục tìm cách gỡ video thì giờ đang ngồi liệt luôn trên ghế, trán vã hết cả mồ hôi.

Tổ trưởng tổ trọng án Tàn Uyên hỏi: "Nguyên Phi, tình hình bây giờ sao rồi?"

Giờ cả người Thạch Nguyên Phi cảm thấy hơi lâng lâng: "Video tôi đã xóa được rồi, trước đó cũng kịp lưu một bản, lần này xem ra gặp phải cao thủ rồi, trong quá trình hân phát trực tiếp tôi không tài nào có thể xóa được video của hân."

Tàn Uyên lập tức an ủi hân: "Không sao cả, Nguyên Phi, cậu vất vả rồi. Có thể tra được vị trí của tôi đấy không?"

Về mặt Thạch Nguyên Phi đau khổ vô cùng: "Đây mới là điều khiến tôi buồn bực nhất, không tra được."

Lục Trình thở dài: "Xem ra chúng ta phải lần theo manh mối từ trong đoạn video này rồi."

Mọi người tới phòng họp, Thạch Nguyên Phi một lần nữa đem video phóng lên màn hình lớn, mọi người xem lại video một lần nữa.

Sau khi video kết thúc, người luôn chỉ nghe được video như Giản Ninh lại mở lại đầu tiên: "Có thể nạn nhân lúc đó đang ở dưới tầng hầm, căn phòng đó chắc hân cũng không lớn hơn bao nhiêu so với phòng họp này, bốn phía đều là tường, cửa lúc đó cũng đóng lại. Người đánh roi vào nạn nhân là một người đàn ông đi giày da, người bắn tên là một người phụ nữ đi giày cao gót, tôi nghe được tiếng giày cao gót."

Quý Hạo Dương: " Woa, đội phó Giản, chị thật lợi hại. "

Tang Vũ Hân lập tức phụ họa theo: " Thính giác của đội phó Giản chính là lợi hại như vậy đấy. "

Giản Ninh tiếp tục nói: " Nếu có thể tiến hành dựng lại hiện trường này, mạnh mẽ tôi thu nhập được sẽ nhiều hơn. "

Tần Uyên nghe xong lập tức chỉ thị: " Nguyên Phi, mau điều tra về thân phận nạn nhân. Sau đó Triệu Cường và Trần Mặc nhanh tới nhà nạn nhân tìm hiểu, còn giờ chúng ta đi tìm một căn phòng để dựng lại hiện trường. "

Mấy người bọn họ nhanh chóng tìm được một căn phòng khác kha khá giống với hiện trường, họ lấy một chiếc ghế để ở giữa phòng cùng với NPC* ngồi trên ghế.

NPC: mô hình người, thường dùng trong y học

Tần Uyên: " Từ video có thể phán đoán được một chút góc độ mà roi quét tới, khoảng từ 175 – 178 độ về phía bên trái. "

Lục Trinh lập tức vỗ vỗ vai Quý Hạo Nhiên: " Hạo Nhiên, 177 độ, làm đi. "

Tang Vũ Hân nói: " Vậy tôi sẽ là người phụ nữ kia, vừa vặn hôm nay tôi đi giày cao gót. "

Mọi người vào vị trí, Hạo Nhiên cầm roi đứng bên cạnh NPC, vị trí của NPC được đặt ngay chính giữa camera, còn Tang Vũ Hân đứng đằng sau camera.

Còn Tần Uyên, Mộc Cửu, Lục Trinh và Giản Ninh ở phòng bên cạnh xem video được quay lại.

Lục Trinh: " Bắt đầu đi, Hạo Nhiên. "

" Ok. " Hạo Nhiên giờ dấu ra hiệu, sau đó bắt đầu mô phỏng cách quét roi như trong đoạn video của hung thủ, liên tục quét vào NPC.

Giản Ninh nghe thanh âm roi, rồi nói: " Âm thanh hình như không đúng, bên cạnh người phụ nữ kia chắc hẳn còn cái gì đó, nhưng tôi không dám chắc. "

" Có nghĩa là hiện trường trừ nạn nhân ra còn xuất hiện hai tới ba người nữa. "

Giản Ninh quay về phía Lục Trinh: " Tôi khi nghe tiếng giày cao gót, cảm giác như là có tiết tấu vậy. "

Trở lại văn phòng, Tần Uyên lập tức nói với Thạch Nguyên Phi: " Nguyên Phi, có thể xóa tất âm thanh khác đi, tăng âm thanh giày cao gót lên không? "

" Có thể, để tôi thử xem sao. " Thạch Nguyên Phi nhanh chóng gõ phím: " Được rồi, mọi người thử lại nghe xem. "

Mộc Cửu nghe xong, đáp án lập tức tuôn ra: " Mật mã Morse "

Giản Ninh và Mộc Cửu dường như đều có cùng một ý nghĩ, đồng thời nói: " Đường Khang Nguyên. "

Mộc Cửu cọ cọ người vào Giản Ninh.

Quý Hạo Nhiên dường như không còn gì để nói: " Cô ta vậy mà thông qua cách này để nói địa chỉ cho chúng ta? " Tuy rằng như vậy sẽ giúp bọn họ rút ngắn được thời gian tìm địa điểm nhưng tại sao cô ta lại thông qua cách này nói địa chỉ cho cảnh sát chứ?

Lục Trinh cười lạnh: " Đại khái chúng nghĩ rằng cho dù có cho địa chỉ đi chăng nữa thì chúng ta cũng không tìm thấy chúng được. "

Chạy xe tới đường Khang Nguyên, bọn họ nhanh chóng tìm được ngay tầng hầm tầng tối đó, dọc theo hành lang hầm tối đi một đoạn dài, cuối hành lang có hai cánh cửa bị khóa. Tần Uyên và Lục Trinh mỗi người nhận mở khóa một cánh cửa, nhưng cảnh tượng họ nhìn thấy lại không giống nhau.

Tần Uyên đi vào một căn phòng, ở giữa phòng có một bộ bàn ghế, trên bàn còn có một cái ipad, video trong ipad đó chính là video vừa mới phát trực tiếp.

Mà Lục Trinh mở cánh cửa còn lại, lập tức mùi máu tươi ngập tràn, khứu giác và thị giác phải hứng chịu kích thích mạnh.

Chính giữa phòng chỉ đặt đúng một chiếc ghế, ngồi trên ghế chính là người đàn ông bị giết hại tàn nhẫn, trên người nạn nhân, khắp nơi, từ ghế tới mặt đất đều là máu. Bức tường sau lưng còn khắc to, rõ chữ " GAME OVER "

Nhìn thấy thi thể, Tô Duy kinh ngạc: " Đúng là quá biến thái, sao có thể tra tấn người ta như vậy. "

Trong lúc Tô Duy khám nghiệm tử thi, Lục Trinh đi tới bức tường đằng sau quan sát kỹ chữ được viết: " Đây không giống lấy máu người để viết lên. "

Quý Hạo Dương nhìn nạn nhân, lắc đầu cảm khái: " Rốt cuộc là phải hận thù như thế nào đây, ra tay thật tàn nhẫn. "

Lục Trinh xoa xoa cằm, suy nghĩ: " Đây không giống như chỉ đơn giản là giết người, bọn họ là dùng cường độ mạnh nhất tra tấn nạn nhân, nhưng không

phải vì sự hận thù, ngược lại tôi thấy là vì... "

" Trừng phạt. " Trong lúc Lục Trình còn chưa biết nói như nào thì Giản Ninh đã cướp lời.

Lục Trình gật gật đầu: " Đúng, chính là loại cảm giác này. "

Tần Uyên lúc này xuất hiện ở cửa phòng: " Mộc Cửu, ở ngoài này chờ đi. "

Tiếp theo, Mộc Cửu lại vô cùng ngang bướng không nghe lời: " Không, em muốn vào bên trong xem cơ. "

" Nghe lời anh, không nhớ vừa rồi ở cục anh nói với em như nào sao, anh đồng ý đưa em đi cùng, nhưng em không được tới hiện trường. "

Mộc Cửu bắt đầu trợn ngoáy: " Tôi đây rồi thì phải được xem chứ. "

Lục Trình thấy bọn họ đang cãi vã, đi qua hỏi: " Tần Uyên, có chuyện gì vậy? "

Giản Ninh đi qua, cười nhẹ: " Hắn là Mộc Cửu đang mang thai đi. "

" Mang thai?! " Câu nói của Giản Ninh làm cho tầm mắt mọi người giờ đều đổ dồn về phía bụng Mộc Cửu.

Tần Uyên xoa xoa đầu Mộc Cửu: " Đúng vậy. "

Lục Trình nghe vậy lập tức nói: " Vậy còn đứng ở đây làm gì nữa. Tần Uyên, mau đem cô ấy đi khỏi đây đi. "

" Đúng vậy, đi mau đi mau. "

Cứ như vậy, ban đầu chỉ có một mình Tần Uyên không cho Mộc Cửu tới gần hiện trường thì hiện tại mấy người có mặt ở đó đều nhất quyết không cho cô tới gần.

Mộc Cửu: "... "

Cuối cùng, Mộc Cửu vẫn bị Tần Uyên đưa đi chỗ khác, đội hình sự tiếp tục ở lại hiện trường làm nhiệm vụ.

Lục Trình thấy Giản Ninh đang cúi đầu suy nghĩ gì đó, liền hỏi: " Giản Ninh, cô nghĩ ra được cái gì rồi? "

Giản Ninh quay về phía bức tường có chữ kia, dường như đang suy nghĩ: " Trên bức tường kia họ viết GAME OVER, đã viết thì khẳng định có ý nghĩa, trò chơi kết thúc, điều này làm cho tôi nhớ tới vụ án trước, truy đuổi, chẳng lẽ đây không phải trò chơi sao? "

***

Trở lại cục cảnh sát, sau khi có được kết quả khám nghiệm tử thi của Tô Duy thì mọi người đều kinh ngạc. Bởi vì vết máu chưa xác định được ở hiện trường vụ Hoàng Hồ chính là của nạn nhân lần này, cả dấu vân tay trên chai bia cũng là của người này, hay nói một cách khác hung thủ vụ Hoàng Hồ đã bị người khác giết một cách vô cùng tàn nhẫn.

Đội hình sự trong chốc lát bao phủ bởi sự im lặng, tìm được hung thủ của vụ án đầu đương nhiên là một tin vui, nhưng giờ hung thủ vụ đó cũng chỉ là thi thể lạnh lẽo.

Một vụ án kết thúc kéo theo một vụ án mới.

Quý Hạo Dương ngẩng mặt nhìn trần nhà, cảm thán: " Trời ạ, giết hung thủ của vụ án trước thì được coi là hành động trọng nghĩa sao? Biết rõ vụ trước cho nên lần này mới trở lại người lại rồi ra tay. "

Lục Trình khoanh hai tay trước ngực: " Có phải là hành động trọng nghĩa hay không thì tôi không biết, nhưng liệu mọi người có thấy hiện trường vụ án giống như một nghi thức không. "

Phương Dịch ngồi ngay phía trước, hơi cau mày, cậu suy nghĩ một lúc rồi hỏi: " Đội trưởng, vết máu trên tường Tô Duy xét nghiệm có phải máu gà không? "

Lục Trình gật đầu, nhìn về phía cậu: " Đúng, chính là máu gà, sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy? "

Phương Dịch lúc này càng chắc chắn những điều mình đã nghĩ: " Lúc đầu đúng là tôi không hiểu, nhưng sau khi nghe nói là máu gà tôi đột nhiên nhớ tới một nghi thức, đây là một nghi thức cổ xưa của một bộ lạc, họ dùng nó để trừng phạt những kẻ phản bội. Sẽ dùng roi trói người đó thật chặt rồi dùng roi quất vào, quan trọng hơn nữa chính là đôi mắt, họ cảm thấy đôi mắt là thứ trong sáng, thiện lương không thể bị vấy bẩn, sau khi chết thì sẽ lên thiên đường, nhưng những kẻ phản bội thì không xứng được hưởng ánh sáng đó, cho nên bọn họ đã bắn mũi tên vào mắt người phản bội, để kẻ đó phải xuống địa ngục. Cuối cùng, họ sẽ viết tên kẻ phản bội bằng máu gà, rồi được đưa ra trước mắt toàn bộ bộ lạc. "

Quý Hạo Nhiên nghi hoặc: " Đúng là nên trừng phạt, nhưng hung thủ trừng phạt vì cái gì chứ? Bởi vì nạn nhân từng giết người? "

Lục Trinh còn đang muốn nói gì đó thì điện thoại reo lên: " Alo, Tần Uyên. "

Tần Uyên ở đầu dây bên kia nói: " Lục Trinh, bọn Triệu Cường đi tới nhà Đàm Dư Niên xem thì ngoại trừ máy tính của nạn nhân ra thì không thiếu cái gì, nghe mẹ nạn nhân nói từ sau khi tốt nghiệp hẳn cũng không đi tìm việc làm, suốt ngày chỉ ở nhà cắm đầu vào game. "

" Được, tôi biết, cảm ơn. "

Tắt điện thoại, Lục Trinh lập tức cung cấp tin tức mới cho bọn họ: " Máy tính Đàm Dư Niên không thấy đâu, trước kia nạn nhân là một người cực kỳ nghiện game. "

" Cho nên hung thủ đã cầm máy tính nạn nhân đi, trong đó hẳn có bí mật gì đó chúng ta không biết. " Manh mới đang từng chút một bày ra trước mặt Giản Ninh: " Máy tính, trò chơi, GAME OVER, trừng phạt. Lục Trinh, tầng hầm vừa rồi có hai căn phòng, ở ngoài cửa phòng có cái gì? "

" Còn có gì à? À có có, trên vách tường có hai móc. " Lục Trinh lúc này mở to mắt, lập tức nói ra phán đoán: " Móc đó để móc chìa khóa. "

Giản Ninh rũ mắt xuống, thấp giọng nói: " Có hai cái chìa khóa, mỗi chìa khóa mở được một cánh cửa, có thể là Đàm Dư Niên đã chọn sai cánh cửa nên có kết cục như vậy, hoặc là, hẳn chỉ có một sự lựa chọn vậy mà thôi. "

Lục Trinh trầm giọng nói: " Không sai, đây là một trò chơi. " Trò chơi giữa sự sống và cái chết.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Trò chơi truy đuổi (7)

Edit: Cái Trắng

[Nói dối, đối với hắn chính là một cách tự bảo vệ mình]

Lục Trinh căn cứ vào những manh mối hiện có, nói ra suy đoán của mình: " Nếu là như vậy thì mỗi trò chơi này có hai người tham gia, trận đầu tiên là Đàm Dư Niên và Hoàng Hồ tham gia, trận thứ hai là Đàm Dư Niên và một người nữa tham gia, trận đầu tiên Hoàng Hồ chết còn Đàm Dư Niên thắng nên hẳn tiếp tục chơi trò thứ hai, trò này đúng là biến thái, hoặc là bỏ mạng, hoặc là đi tiếp. "

" Ôi, trời ạ, vậy mà vẫn có người tham gia trò chơi cược cả sinh mạng này. " Quý Hạo Dương lắc lắc đầu, nói: " Nhưng bọn họ sẽ lựa chọn người tham gia bằng cách nào đây? Chọn bừa sao? "

Lục Trinh lập tức gạt phăng ý kiến đó: " Không phải, khẳng định là đã nhắm trúng người để chọn rồi, bằng không họ cầm theo máy tính Đàm Dư Niên làm gì chứ. " Nói xong, anh quay sang hỏi Tang Vũ Hân: " Đúng rồi, Tiểu Tang, nhà Hoàng Hồ có máy tính không? "

" Hình như không có, để tôi đi xác nhận lại. " Lúc trước cô tới nhà gặp Hoàng Thanh Phong thì không thấy có máy tính, mà Hoàng Thanh Phong khi đó cũng không nhắc tới điều gì liên quan tới máy tính, Tang Vũ Hân suy nghĩ một chút, cô nên hỏi thử vợ cũ và ông chủ chỗ song bạc kia thì hơn.

" Vậy giờ trong trận thứ hai đã có người thắng, tiếp theo sẽ có thêm trò mới, chúng ta phải mau tìm ra được người chơi tiếp theo, không thì sắp tới lại có thêm một thi thể xuất hiện. Phương Dịch, Hạo Nhiên và Hạo Dương, ba người các cậu theo dõi chặt một chút chỗ ở cũng như hiện trường vụ án của Hoàng Hồ và Đàm Dư Niên, xem có ai khả nghi thường xuyên xuất hiện ở đó không. "

Ba người họ lập tức chấp hành mệnh lệnh, đúng lúc đó thì Tang Vũ Hân trở về: " Đội trưởng, tôi có hỏi qua vợ cũ của Hoàng Hồ, cô ta nói mình có mua một cái máy tính cho con trai dùng, Hoàng Hồ thì không dùng máy tính, điều này tôi có thể thấy được. "

" Cho nên máy tính là Hoàng Thanh Phong dùng. " Lục Trinh thở ra một hơi, nếu máy tính là Hoàng Thanh Phong dùng chứ không phải Hoàng Hồ dùng thì vấn đề có hơi phức tạp: " Xem ra chúng ta cần tới gặp thẳng bé một chút, Tiểu Tang, hiện tại thẳng bé ở đâu? "

Tang Vũ Hân: " Hiện tại ở nhà, mẹ cậu ta chăm sóc. "

***

Lục Trinh và Giản Ninh nhanh chóng có mặt ở trước cửa nhà Hoàng Thanh Phong, hai người ấn chuông cửa. Không bao lâu liền có tiếng mẹ hắn ở bên trong vọng ra: " Là ai? " Bởi vì mấy hôm nay xảy ra quá nhiều việc làm cho cô ta cảnh giác.

Lục Trinh lập tức nói ra thân phận của mình: " Cô Từ, chào cô, chúng tôi là cảnh sát, lần trước chúng ta đã gặp nhau rồi. "

" À à. " Mẹ Hoàng lúc này mới yên tâm mở cửa ra, mời bọn họ vào trong nhà: " Đồng chí cảnh sát, lại có chuyện gì sao? "

Giản Ninh nói: " Chúng tôi muốn tìm Hoàng Thanh Phong để hỏi chút chuyện. "

Về mặt mẹ Hoàng lúc này cứng đờ lại: " Không phải lần trước cũng có người tới gặp con trai tôi rồi sao, giờ cần gặp nó nữa để làm gì chứ? "

Lục Trinh đương nhiên hiểu tâm trạng lúc này của Từ Á Nam, tuy rằng bạn trai cô ta không muốn cô ta quá gần gũi với chính con trai mình nhưng dù sao cô ta cũng là mẹ: " Cô đừng lo lắng, bởi vì Hoàng Thanh Phong ở với bố cho nên khi chúng tôi điều tra cần phải tìm hiểu kỹ từ người thân bên cạnh, chúng tôi hy vọng sẽ nhanh chóng phá án, đó cũng là điều tốt đối với Hoàng Thanh Phong. "

Nghe xong lời anh nói, mẹ Hoàng Thanh Phong do dự mãi mới miễn cưỡng gật đầu: " Vậy được, mấy người hỏi đi. "

Lúc này, Giản Ninh đột nhiên đưa ra yêu cầu: " Cô Từ, phiền cô có thể tránh đi một chút được không? "

Từ Á Nam không hiểu, so với vừa rồi xem ra còn kích động hơn: " Vì sao tôi phải tránh đi? Mấy người cứ hỏi đi, tôi cũng không quấy rầy mọi người, tôi ngồi ở bên cạnh con mình cũng không được sao? Tôi là mẹ đấy. "

Lục Trinh đồng tình với ý kiến của Giản Ninh, lập tức nói: " Nếu cô ở bên cạnh thì khi chúng tôi đặt câu hỏi sẽ có vài điều khiến thẳng bẻ bán khoản, có vài điều về bố nó mà nó không muốn nói cho cô biết. "

Hoàng Thanh Phong lúc này đang ngồi trên sofa cũng nói: " Mẹ, con không sao cả. "

Cô ta có hơi kinh ngạc quay lại nhìn con trai mình, có thể là do áy náy, cô ta chưa nghĩ tới ý muốn của con mình. Rốt cuộc, cô ta cũng đành nhượng bộ: " Vậy tôi đi ra ngoài một chút, tiện thể mua ít đồ ăn. "

Hoàng Thanh Phong nhẹ giọng nói: " Vâng. "

Mẹ Hoàng dù sao vẫn cảm thấy lo lắng, không yên lòng cầm túi đi ra cửa.

Sau khi cửa đóng lại, Giản Ninh lập tức ngồi xuống bên cạnh Hoàng Thanh Phong còn Lục Trinh thì ngồi đối diện hần.

Hoàng Thanh Phong cúi đầu, đan hai tay vào nhau, không nói một tiếng nào, nét mặt chẳng có vẻ gì là của một cậu thiếu niên, trông hần chín chắn hơn nhiều so với tuổi thật của mình, có lẽ cũng là do áp lực từ gia đình mà thành.

Bố hần thì thường xuyên nhục mạ mẹ, có lúc còn thượng cẳng chân hạ cẳng tay, mẹ hần không chịu được nữa liền ly hôn, tới khi bà ấy đi rồi thì tới hần phải hứng chịu.

Sự quan tâm của mẹ với hần không còn như trước, mọi người xung quanh dị nghị, tất cả dấy vò hần, mà trên người hần còn chịu đòn roi, những đau khổ đó hần đều phải gánh chịu. Bất kỳ ai cũng sẽ có giới hạn nhất định, tới một lúc nào đó họ đã chịu đựng đủ, họ sẽ nghĩ bạo lực sẽ giải quyết được mọi vấn đề.

Lục Trinh nhìn thẳng vào mắt Hoàng Thanh Phong, bắt đầu: " Hoàng Thanh Phong, chú muốn hỏi cháu một chuyện, mẹ cháu có mua cho cháu một cái máy tính, đúng không? "

" Phải. " Hần trả lời ngắn gọn, không một chút thừa thãi.

" Máy tính bình thường cháu vẫn thường xuyên sử dụng sao? "

" Phải. " Vẫn chỉ nói đúng một chữ.

" Dùng máy tính để làm gì? Tra tư liệu, chat qua mạng hay chơi trò chơi? "

Hần ngừng một chút, rồi nói: " Tra tư liệu. "

" Hoàng Thanh Phong. " Giản Ninh lên tiếng: " Hiện tại máy tính của cháu đang ở đâu? "

" Không biết, chẳng thấy nó đâu nữa. " Ngừ khí bình tĩnh, chẳng có nửa điểm tức giận.

" Cháu có cảm thấy là có người trộm đi không? "

" Vâng. " Trả lời ngắn gọn súc tích, chẳng có chút cảm xúc nào.

Giản Ninh hỏi: " Hôm trước bố cậu ra ngoài đánh bài, cậu ở nhà một mình sao? "

" Vâng. " Nghe nhắc tới bố, cảm xúc của hần có hơi dao động.

" Buổi tối không đi ra ngoài sao? "

" Không đi. " Trả lời không chút do dự.

" Hôm trước chủ nhiệm lớp cậu gọi phụ huynh vào trường, phải không? "

" Phải. "

" Vì sao vậy? "

" Tôi đánh người. " Cảm xúc rất ổn định.

" Vì sao cậu đánh người? "

" Bởi vì cậu ta cầm bút của tôi. " Xuất hiện sự tức giận.

" Bố cậu sau khi biết chuyện này ông ấy đã có thái độ gì? "

" Bố rất tức giận. " Cảm xúc lại bình tĩnh trở lại.

" Về tới nhà ông ấy đã làm gì? "

" Đánh tôi. "

" Đánh vào đâu. "

Về mặt hấn chẳng có chút cảm xúc gì: " Trên lưng. "

Lục Trinh nói: " Có thể cho chú xem qua một chút được không? "

" Không cần, tôi không sao cả. " Thanh âm lạnh nhạt.

Giản Ninh: " Hoàng Thanh Phong, cậu có hận bố mình không? "

" Không hận. " Âm thanh có chút áp lực.

" Trừ bỏ bọn tôi ra, còn có ai tới tìm cậu nữa không? "

" Không có. "

Giản Ninh cuối cùng hỏi: " Hoàng Thanh Phong, cậu là đang nói dối thành thói quen sao? "

Hoàng Thanh Phong liếc mắt nhìn Giản Ninh một cái: " Không có. "

Hoàng Thanh Phong vừa nói câu này xong Giản Ninh lập tức ngẩng đầu lên gật đầu với Lục Trinh. Ý là, anh có thể kết thúc cuộc nói chuyện này được rồi.

Chờ tới khi mẹ Hoàng trở về, hai người liền chào tạm biệt, trở lại xe Lục Trinh mới nói với cô: " Tôi thấy tâm trạng đứa trẻ này không đúng. "

Giản Ninh cài dây an toàn xong, ngồi thẳng, chậm rãi nói: " Hầu như tất cả mọi điều cậu ta đều nói dối, máy tính không phải dùng để tra tư liệu, khi anh hỏi vấn đề này cậu ta đã lảng tránh sự lựa chọn chơi game, hơn nữa khi anh nhắc tới chơi game thì cảm xúc cậu ta có hơi dao động, tôi nghe thấy tiếng tay cậu ta bấu nhẹ lấy chân mình, đây chính là đang tự kiềm chế, mà lúc sau tôi hỏi cậu ta có hận bố mình không, cậu ta cũng làm như vậy, điều đó cho thấy cậu ta đang cố gắng điều chỉnh cảm xúc. Mà máy tính cậu ta không có khả năng bị lấy trộm đi, đối với đồ của mình cậu ta có một loại cường chế biến thái, giống như lúc ở trường cậu ta không thấy bút của mình, liền cho là bạn cùng lớp lấy nên dùng bạo lực giải quyết. "

Lục Trinh nghĩ một chút về sắc mặt Hoàng Thanh Phong vừa rồi, cách nói của Giản Ninh cũng có lý: " Cho nên nếu nói không thấy máy tính thì cậu ta sẽ tức giận nhưng nếu không có thì cậu ta sẽ không sao cả. "

Giản Ninh nói: " Đây chính là vấn đề, máy tính không phải bị trộm đi mà là cậu ta tình nguyện đưa cho người khác. Cho nên khi tôi hỏi có người khác tới tìm cậu ta hay không, cậu ta cũng nói dối. "

Nháy mắt Lục Trinh đã có đáp án: " Cho nên rất có thể người lấy đi máy tính cậu ta chính là người tạo ra trò chơi này. "

" Mà còn một vấn đề nữa, khi tôi hỏi cậu ta có phải nói dối thành quen không, cậu ta bảo không. Lời này là thật. "

" Há? Không nói dối. " Lục Trinh có chút giật mình.

Giản Ninh quay mặt sang nói chuyện với anh: " Bởi vì với cậu ta đó không phải nói dối, cậu ta không ý thức được điều này, cậu ta tự xem đây là một cách bảo vệ chính mình, xem ra đây cũng là một thủ đoạn. "

Lục Trinh lập tức bừng tỉnh: " Cho nên những chuyện cậu ta biết đều không nói cho chúng ta nghe. " Hấn đối với bọn anh là có ý thù địch.

"Đúng vậy, hiện tại chúng ta vẫn chưa biết cậu ta có tham gia vào trò chơi này hay không."

"Tôi sẽ phái cảnh sát theo dõi cậu ta 24/24, đề phòng cậu ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Tiếp theo, bỗng nhiên anh lại nghĩ tới một điều kỳ quái: "Từ từ, nếu như con mình có liên quan tới trò chơi vậy sao người bố lại chết?"

Giản Ninh: "Bởi vì chúng ta vẫn chưa hiểu quy tắc trò chơi."

Lục Trinh nghĩ nghĩ: "Giản Ninh, quy tắc trò chơi, có người thắng thì có người thua. Người thua phải nhận sự trừng phạt thì người thắng ắt có thưởng, đây chính là quy tắc cơ bản của trò chơi, cho nên chúng ta có thể đặt giả thiết rằng Hoàng Thanh Phong đã thắng được trò chơi nào đó và phần thưởng của cậu ta chính là bố mình chết?" Tuy rằng loại giả thiết này thật đáng sợ.

Giản Ninh im lặng trong chốc lát: "Nếu là tình huống này, thì cậu ta sẽ tiếp tục tham gia trò chơi, người khác tham gia trò chơi này để tìm kiếm sự kích thích thì cậu ta chính là vì phần thưởng." Ở trong đời sống, hẳn không tin tưởng bất kỳ ai, hẳn chỉ tin tưởng bản thân mình mà thôi, mà ở trong trò chơi này, chiến thắng hẳn dành được chính là nhờ lòng tin của mình.

Tất cả đều rất công bằng.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trò chơi truy đuổi (8)

Edit: Cài Trắng

Giản Ninh mở to mắt, cô cảm thấy giờ mình đang ngồi trên mặt đất, người dựa vào vách tường, bốn phía đều vô cùng lạnh lẽo, rất yên tĩnh, dường như không có bất kỳ âm thanh nào. Cô thử cử động tay và chân, không bị trói, vẫn có thể hoạt động được.

Có thể lúc trong nhà vệ sinh ở chỗ ăn cô đã bị người ta đánh thuốc mê và đưa tới đây, rơi vào hoàn cảnh này cô tự động nghĩ rằng điều này có liên quan tới vụ án, chính cô cũng có khả năng đã biến thành người chơi trò này.

Ngồi chờ chết cũng không được, như vậy chỉ có một kết quả mà thôi, chờ tới khi bọn Lục Trinh tìm ra cô, có khả năng cô đã bị giết rồi. Cô bám vào vách tường đứng lên, cử động một chút để cảm nhận rõ hoàn cảnh xung quanh, lúc này cô đang ở trong một căn phòng không có cửa sổ nhưng cửa ra vào lại để mở, bọn họ hy vọng cô sẽ đi ra ngoài.

Dọc theo vách tường đi ra cửa, tới cửa chân cô đá phải một thứ, cô ngồi xổm xuống đất cầm lên xem, là một cái bộ đàm.

Giọng một người đàn ông phát ra từ máy bộ đàm: "Người chơi số 1, hoan nghênh cô đã tới tham gia, bây giờ tôi sẽ công bố nhiệm vụ cho cô, sau một giờ cô vẫn còn sống, cô sẽ là người chiến thắng, hiện tại cô có thể hỏi tôi hai vấn đề."

Điều này càng làm cho Giản Ninh chắc chắn hơn về suy đoán của mình, cô bình tĩnh lại, mở miệng: "Tôi có bao nhiêu đối thủ?"

"Ba người."

Giản Ninh lại hỏi: "Vũ khí của tôi ở đâu?"

Đối phương trả lời: "Không có, nhưng cô có thể cướp của người khác, nhưng cô yên tâm, vũ khí không có súng."

"Hai vấn đề đã hỏi xem, từ giờ bắt đầu tính thời gian làm nhiệm vụ, chúc cô có được thắng lợi cuối cùng."

Đối thủ có ba người, hơn nữa lại còn có vũ khí, điều này đối với cô vô cùng không ổn, một giờ, cô chỉ sợ mình không trụ được lâu tới vậy, giờ cô chỉ có thể đi bước nào tính bước đấy thôi.

Đề bộ đàm vào trong túi, cô lần lần theo vách tường mà bước đi, đây là một hành lang, hàng lang rất dài. Xung quanh cũng có nhiều phòng nhưng cửa đều bị khóa lại, Giản Ninh cảm thấy phải có phòng nào đó cửa mở nhưng mấy phòng cô thử sờ qua đều bị khóa cả.

Ở bộ đàm lúc này lại truyền tới âm thanh người đàn ông đó: "Nhắc nhở thân thiện, ba người chơi sắp tìm thấy cô rồi đấy."

Giản Ninh bỗng nhiên đứng im, cô muốn xác định xem đối phương sẽ tới từ phía trước hay là phía sau.

Tiếng bước chân truyền tới, mang theo thanh âm có vài phần tùy tiện, là một người đàn ông trẻ tuổi: "Ai nha, thì ra là một mỹ nữ."

Người đàn ông trẻ tuổi đó cười nói: "Mỹ nữ không có vũ khí sao, vậy hiện tại cô mau trốn đi, như vậy mới đúng chứ." Rõ ràng cô không phải là đối thủ của hắn.

Trong lòng Giản Ninh lúc này đã có sẵn kế hoạch: " Tôi là một người mù. "

Người đàn ông trẻ tuổi đó nhìn vào đôi mắt cô, sau khi xác nhận đúng là như vậy thì cạn lời: " Người mù? Thật chẳng thú vị gì cả! Trò chơi này vậy mà lại đi đuổi giết một người mù? "

" Đương nhiên không phải, trừ bỏ anh ra còn có hai người nữa, sao để đuổi giết tôi phải có nhiều người như vậy chứ, bởi vì trước khi mấy người quyết định thắng bại tôi không thể chết được, nhìn cái bộ đàm này đi, người kia nói một giờ sau người nào ở bên tôi tới phút cuối cùng chính là người chiến thắng, lúc đó tổ chức sẽ nói cho tôi biết phần thưởng ở chỗ nào. "

Đối phương có chút bán tính bán nghi: " Cô không phải đang lừa tôi đấy chứ? "

Giản Ninh biết hẳn trên cơ bản đã tin lời cô nói, liền bổ sung thêm: " Tôi là người mù, đối với anh mà nói, chẳng có chút uy hiếp nào cả, nếu như tôi lừa anh thì anh vẫn có thể giết tôi, tới lúc đó anh vẫn là người thắng cuộc. "

Người đàn ông trẻ tuổi suy nghĩ một chút, cảm thấy lời cô nói cũng có lý: " Cho nên hiện tại ngược lại là tôi phải bảo vệ cô? "

" Có thể nói là như vậy. "

Người đàn ông trẻ tuổi đó cuối cùng cũng đồng ý: " Vậy được, tạm thời giờ tôi sẽ không giết cô, chờ tới một giờ sau nếu như tôi biết cô lừa tôi thì tôi chắc chắn sẽ giết cô. "

" Cảm ơn. Có thể nói cho tôi biết tại sao anh biết tôi bị người kia đuổi giết không? "

Người đàn ông trẻ tuổi đó liền nói: " Người đuổi giết mặc quần áo giống nhau, tôi với cô mặc trang phục khác, đương nhiên tôi nhận ra được. "

Giản Ninh nghĩ thầm, cô chắc phải nhân cơ hội thay đổi quần áo mới được: " Thì ra là thế, đây là lần thứ hai anh tham gia trò chơi này sao? "

" Đúng vậy. Lần trước cũng may là vận khí của tôi tốt, có hai phòng, tôi chọn trúng phòng an toàn, còn người còn lại bị giết, thật kích thích. " Người đàn ông trẻ tuổi không thể quên cảnh tượng ngày hôm đó, hưng phấn tới nổi bật cười, nhưng ngay sau đó hắn liền thôi, thanh âm lạnh lùng nói với Giản Ninh: " Tôi cảnh cáo cô, đừng có mà giờ trò đây, cũng đừng có mà đứng sau lưng tôi. "

" Tôi sẽ không. "

Giản Ninh đi theo người đàn ông đó một đoạn đường, cô nghe thấy phía trước có tiếng bước chân, hẳn là người thứ ba xuất hiện rồi.

" A, vậy mà có cả học sinh sao? "

Nghe được hai chữ học sinh, trong lòng Giản Ninh bỗng thấy bất an.

" Tôi đã làm người tốt thì sẽ làm tới cùng, cậu bạn nhỏ, mau đi đi, tôi sẽ làm như không nhìn thấy cậu. Này này, ánh mắt cậu như vậy là có ý gì hả? Tôi nói cho cậu biết cậu không có vũ khí trong tay, bị người khác đánh cho một gậy có thể sẽ mất mạng đấy. "

" À, hóa ra trong tay cậu có dao? Được, đây chính là cậu muốn tìm chết đấy. "

Giản Ninh tựa lưng vào vách tường nghe động tĩnh xung quanh, bọn họ đánh nhau, vũ khí của nhóc học sinh kia xem ra lợi hại hơn, nhưng thân thể người đàn ông đó vẫn chiếm ưu thế, mặc kệ ai sẽ ra tay trước thì trước khi kịp giết người cô phải ngăn được.

" A. " Một tiếng hét thảm thiết.

Giản Ninh nghe được đó là thanh âm của người đàn ông trẻ tuổi, hẳn bị thương rồi.

Cô nghe được tiếng dao được rút ra khỏi người đàn ông, hắn quỳ rạp xuống đất, lúc này Giản Ninh lập tức lên tiếng: " Hoàng Thanh Phong, không cần đánh chết hắn, làm cho hắn bất tỉnh là được rồi. "

Cậu học sinh kia dừng động tác.

Giản Ninh nghĩ thầm, quả nhiên là Hoàng Thanh Phong.

Trên mặt đất, người đàn ông đó còn muốn đứng lên tiếp tục tìm gậy của mình thì bị hắn đá cho một cái lại ngã xuống đất.

" Cậu không cần giết người, đừng để trải qua cảm giác này, nếu không cậu sẽ không quay đầu lại được đâu. " Cô chậm rãi tiến tới chỗ bọn họ, chờ hắn lựa chọn.

Tiếp theo cô nghe được tiếng gậy đập một cái, hẳn là người đàn ông đó bị đánh cho bất tỉnh, cô thờ nhẹ ra một hơi, nếu như đứa nhỏ này giết người thì coi như xong rồi.

Thanh âm hắn nhàn nhạt vang lên: " Hẳn là ai mà không cho tôi giết? "

Giản Ninh nói thẳng: " Bởi vì tôi nói với hân là không được giết tôi, nếu giết tôi sẽ không được nhận phần thưởng. "

" Giết là có thể tới nhận thưởng. "

Giản Ninh hỏi hân: " Vậy cậu muốn phần thưởng là cái gì? "

" Người kia chết. "

" Bạn trai mẹ cậu sao? "

" Ông ta không cho mẹ tới thăm tôi, còn đánh mẹ. "

Giản Ninh thở dài: " Đây là ông ấy không đúng, nhưng không tới nỗi ông ấy phải trả giá bằng sinh mạng, bố cậu cũng vậy. "

Thanh âm hân lạnh đi: " Đây là điều ông ta nên nhận. "

Giản Ninh nghe xong cảm thấy kinh hãi nhưng vẫn nhẫn nhịn dẫn dắt hân: " Cậu ghét việc bạo lực, đúng không? Nhưng hiện tại cậu lại đang dùng bạo lực để giải quyết. "

" Tôi chỉ là không muốn trốn tránh, như cô đã nói, gặp phải vấn đề gì đều phải giải quyết nó, cho dù phải trả bằng bất cứ giá nào. "

Giản Ninh sững sốt, sau đó lại thấy kinh ngạc: " Cậu nói cái gì? " Bởi vì trước đó, cô chưa nói câu này lần nào.

Lộc cộc.

Tiếng giày cao gót vang lên rõ ràng.

Giọng một người phụ nữ vang lên: " Giản Ninh, trò chơi kết thúc. "

***

" Bố, con đói bụng. " Một đứa trẻ đứng bên cạnh bàn, kéo kéo áo một người đàn ông.

Người đàn ông không có chút kiên nhẫn nào, ông liếc nhìn cô một cái rồi lại tập trung vào việc của mình: " Ăn ăn ăn, suốt ngày chỉ biết ăn, không thấy tao đang đánh bài sao? Mẹ kiếp, thua rồi, mày đúng là cái đồ sao chổi! Cút sang một bên cho tao. " Người đàn ông đá thật mạnh vào người bé gái, bé gái ngã trên mặt đất, cô ôm bụng, nước mắt giàn dụa, vậy nhưng lại nhẫn nhịn không khóc thành tiếng.

Hình ảnh di chuyển.

" A. " Bé gái bị đập đầu vào cửa, chỉ biết lấy tay ôm đầu kêu đau.

Người đàn ông đánh bài xong trở về nhìn thấy cô, lập tức đẩy ngã cô xuống đất: " Đồ sao chổi, chỉ tại mày là một đứa mù cho nên mẹ mày mới bỏ đi theo người khác, mẹ nó, nếu không phải mày bị như vậy tao còn phải hầu hạ mày sao. Thật là xui xẻo, thua hết cả tiền. " Người đàn ông càng nói càng tức giận, ông túm lấy bé gái, đưa cô vào phòng ngủ rồi mở tủ quần áo ra, cho cô vào đấy: " Mày tốt nhất là ở im trong này luôn đi, nhìn là thấy ngứa mắt. "

" Bố, bố đừng như vậy mà. Đừng đóng cửa lại, con sẽ không khiến bố cảm thấy ngứa mắt, bố. Bố!! " Bé gái kêu khóc đập liên tục vào cửa tủ quần áo.

Người đàn ông tức giận đá chân một cái vào tủ: " Đừng có mà kêu! Phiền chết đi được, còn kêu nữa là tao để mày ở trong đó luôn. "

Quả nhiên bé gái bị dọa lập tức im lặng, ngồi trong tủ chỉ biết im lặng cắn cắn môi, sụt sịt khóc không thành tiếng.

Trán Giản Ninh lúc này đã vã không biết bao nhiêu là mồ hôi lạnh, cô nhủ chặt mày, sắc mặt thống khổ, những âm thanh đó luôn văng vẳng bên tai cô, đó là những điều xảy ra khi cô còn nhỏ, đó là âm thanh quen thuộc của bố cô.

Vì sao đã nhiều năm như vậy, thanh âm lại xuất hiện một lần nữa?

" Bố, bố, mau đưa con ra ngoài. " Bé gái gào khóc.

Giản Ninh đau khổ mà tự bịt lấy hai tai mình: " Mau đưa con ra ngoài đi. "

***

" Giản Ninh, Giản Ninh. " Lục Trình mở khóa, kéo cửa ra lập tức thấy cô ngã trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, anh nhanh chóng ôm lấy cô, đưa cô ra ngoài: " Giản Ninh, tỉnh đi, Giản Ninh. " Nhưng cho dù anh có gọi như thế nào, cô cũng không phản ứng.

Anh ôm chặt cô, gấp gáp mà gọi lớn: " Bác sĩ đâu? Xe cấp cứu, xe cấp cứu. "

Bác sĩ nhanh chóng tới nơi, đem đặt Giản Ninh ở trên cáng, nâng lên xe cứu thương. Lục Trình ngay lập tức đi lên, anh vẫn gắt gao nhìn chăm chăm vào cô, cho dù là đang bất tỉnh nhưng cô vẫn nhũn chặt mày, bộ dáng vô cùng đau khổ.

Bác sĩ lập tức bắt đầu những bước đơn giản cấp cứu.

Chờ tới khi xong, Lục Trình lập tức hỏi: "Bác sĩ, cô ấy sẽ không có việc gì chứ?"

Bác sĩ nói: "Tạm thời chỉ bất tỉnh thôi, không xảy ra vấn đề gì cả."

"Nhưng tại sao tay cô ấy lại lạnh như thế này, bác sĩ, anh kiểm tra lại giúp tôi đi."

Bác sĩ nhìn qua, nói: "Tiên sinh, đó là anh đang nắm lấy thanh cáng mà."

Lục Trình lập tức cúi xuống nhìn, quả nhiên là anh đang nắm lấy thanh cáng, đúng là lo tới hết thuốc chữa luôn rồi: "Xin lỗi, là tôi nóng vội quá."

"Tiên sinh, không cần lo lắng, bệnh nhân rất nhanh sẽ tỉnh thôi."

"Cảm ơn." Lục Trình nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Giản Ninh, nhìn sắc mặt cô trắng bệch, anh đúng là không thể tưởng tượng được, rốt cuộc cô đã gặp chuyện gì để khiến bản thân mình đau khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trò chơi truy đuổi (9)

Edit: Cái Trắng

Giản Ninh mở mắt ra, cái đầu tiên cô cảm nhận được chính là mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, trong phòng lúc này rất yên tĩnh nhưng cô cảm nhận được trong phòng còn một người nữa.

Tay trái cô giờ đang truyền dịch, tay phải lại bị người khác nắm, cô nhẹ nhàng muốn rút tay ra, không ngờ lại làm người kia giật mình.

Lục Trình đang muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, không ngờ phát hiện cô động đậy, thấy Giản Ninh đã tỉnh, lúc này anh mới thở phào: "Giản Ninh, cô tỉnh rồi, thật tốt quá, giờ cô cảm thấy trong người thế nào?"

Giản Ninh hơi nhếch nhếch khóe miệng, nói: "Tôi ổn rồi, không có việc gì cả, chỉ là muốn uống ngụm nước."

"Được, tôi lấy cho cô cốc nước." Lục Trình lập tức đáp ứng, anh đẩy đầu giường lên một chút để cho cô dễ uống nước.

Giản Ninh uống một ngụm nước vào, cảm thấy thoải mái hơn nhiều: "Tốt hơn rồi, cảm ơn."

Lục Trình nhận lấy cái cốc, anh để lại trên mặt bàn rồi nói: "Để tôi gọi bác sĩ kiểm tra lại cho cô."

Bác sĩ tới kiểm tra một chút cho Giản Ninh, rồi nói: "Không có vấn đề gì, tất cả đều ổn, mai là có thể xuất viện."

Lục Trình cười nói: "Cảm ơn bác sĩ."

Bác sĩ đi rồi, Lục Trình lại ngồi vào vị trí cũ: "Đúng rồi, Tiểu Tang bảo chút nữa cô ấy sẽ hầm canh đem qua cho cô uống." Tiếp theo lại tiếp tục tán gẫu linh tinh với cô, anh không hề đề cập tới việc cô đã xảy ra chuyện gì trước khi bị bất tỉnh, bởi vì anh cũng không biết nên hỏi cô như nào.

Thế nhưng tự Giản Ninh lại đề cập tới vấn đề đó: "Lục Trình, vụ án lần này có hai người tham gia, độ tuổi chỉ khoảng từ 20 – 25 tuổi. Người đầu tiên dùng roi quất vào người Đàm Dư Niên còn người thứ hai dùng mũi tên bắn vào mắt Đàm Dư Niên. Người đầu tiên ở ngoài đời là người nhút nhát, ở nhà mẹ hằn vò cùng hung hăng, ở trường hằn cũng thường xuyên bị bạn bè bắt nạt, không dám phản kháng lại. Hằn mê muội vào trò chơi, vì trong trò chơi đem lại cho hằn cảm giác hằn là người mạnh mẽ, còn ngoài cuộc sống hằn vĩnh viễn kém hơn mọi người một bậc, ở trong trò chơi hằn có thể vọng tưởng mọi thứ, biến những thứ khác thành bi thương, sợ hãi, và tử vong. Hằn thường xuyên mặc đồ có mũ hoặc là đội mũ, tóc hằn hơi dài, đi trên đường chỉ biết cầm mặt mà đi, nếu như có bị người khác va phải, hằn sẽ không đứng lại mắng chửi người ta mà lập tức rời đi, nhưng sau khi rời đi liền mở miệng mắng chửi, công việc của hằn thu nhập không cao, cùng lắm là đang làm phục vụ. Còn người thứ hai, hằn có một người mẹ dịu dàng nhưng lại có một người bố vô cùng nghiêm khắc, nếu hằn không đạt được yêu cầu của ông thì sẽ bị trách mắng, trong mắt người khác hằn chính là học trò ngoan, lễ phép, mọi người đánh giá hằn rất tốt. Nhưng nội tâm hằn lại vô cùng áp lực, hằn có chuyện muốn làm nhưng bị bố mình ngăn cản khiến cho hằn phản nghịch, nhìn bề ngoài hằn rất ôn hòa còn nội tâm bên trong thì ngược lại. Hằn hơi gầy, hình tượng tốt, ở trên đường lúc nào cũng ngẩng cao mặt mà đi, có một công việc không tồi, ổn định, tính cạnh tranh không cao. Quan hệ giữa hai người này khá thân thiết, không phải bạn bè lớn lên cùng nhau thì chính là họ hàng."

Lục Trinh nghe xong, nói với cô: " Phân tích giống như những gì Mộc Cửu đã nói, Giản Ninh, chúng ta bắt được họ rồi, là an hem họ. "

Giản Ninh gật gù đầu: " Thật sao? Vậy tốt quá, còn người nữ kia đâu? "

Giờ thanh âm Lục Trinh có chút nặng nề: " Bọn tôi tìm được một thi thể nữ, hiện đang điều tra thân phận nạn nhân. "

Giản Ninh giật mình: " Sao có thể chết được? "

" Ngực có vết dao đâm, sau khi chết còn bị thiêu, hiện tại thi thể đã hoàn toàn biến dạng không thể nhìn ra được hình dáng ban đầu. "

Giản Ninh cắn cắn môi, im lặng một lúc: " Hiện tại đã biết được ai giết cô ấy chưa? "

" Hai người kia đều nói không phải do bọn họ giết, bọn họ nói trước khi cảnh sát tới người phụ nữ này đã rời đi, về sau người phụ nữ này cũng không quay lại. Hơn nữa Tô Duy cũng đã khám nghiệm tử thi, quả nhiên là nạn nhân bị giết sau khi chúng ta bắt được hai người kia. "

Giản Ninh càng lúc càng nhíu chặt mày lại: " Có điều không đúng, tôi cảm thấy người phụ nữ này là người giật dây phía sau, thúc cho hai người kia hoàn thành việc này, hơn nữa tôi cảm thấy người phụ nữ này biết tôi. "

Lục Trinh có chút kinh ngạc: " Biết cô? "

" Cô ta tìm cho tôi một mũi gậy mê, sau đó đem tôi nhốt trong một không gian nhỏ hẹp, cô ta biết tôi có bệnh tâm lý, cũng biết được nguyên nhân tại sao. " Không thể nào có quá nhiều chuyện trùng hợp như vậy được.

Lục Trinh nghe cô kể lại, lại nhớ tới bộ dáng cô lúc anh mới cứu ra khỏi đó, đúng là đau lòng. Thở dài một hơi, rồi anh nói: " Hai người kia nói người phụ nữ này lúc nào cũng đeo mặt nạ, họ cũng chưa từng được nhìn thấy diện mạo thật của người phụ nữ, cô ta chỉ bảo họ gọi cô ta là J. "

" Cho nên việc cô ấy chết càng làm tôi thấy nghi ngờ. "

" Chỉ mong đó là hoài nghi, không phải thật. " Lục Trinh thấy Giản Ninh vẫn còn cau mày, nói nhanh: " Giản Ninh, đừng nghĩ nhiều làm gì, trước hết cô hãy chăm sóc tốt thân thể mình đi đã. "

Giản Ninh vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình: " Còn có, tiếng nói của cô ấy. "

" Làm sao thế? Cô nghe được rồi sao? "

" Giọng nói rất giống tôi. " Thế nên có thể hiểu tại sao Hoàng Thanh Phong lại nhầm lẫn câu đó là do cô nói.

Thi thể bị đốt cháy kia vẫn chưa thể xác nhận được thân phận, ngọn lửa lớn đó đã tiêu hủy hết những dấu vết, dấu chân, hung thủ và cả động cơ nữa.

Mà giờ cuộc sống của Hoàng Thanh Phong cũng thay đổi, mẹ hắn sau khi chia tay với bạn trai liền tới ở cùng và chăm sóc hắn, Giản Ninh còn giúp hắn tìm một bác sĩ tâm lý nữa.

Hai tuần sau khi Giản Ninh xuất viện, Lục Trinh liền đưa cô tới một trấn cổ ngay cạnh thành phố S để thư giãn tinh thần.

Lục Trinh lúc này tâm trạng lái xe rất tốt: " Sau khi làm cảnh sát, khá lâu rồi tôi không ra ngoài đi chơi, chắc hẳn cô cũng thế rồi. "

" Tôi từng đi ra khỏi thành phố S. "

" Chẳng sao cả, lần này tôi là muốn đưa cô đi chơi thôi. "

Xe chạy tới cổ trấn thì cũng đã là buổi trưa, Lục Trinh liền đưa cô tới một phố ăn vặt nổi tiếng, mua đủ thứ đồ ăn địa phương rồi sau đó mang tới chỗ cô, lấy cái đĩa xiên một cái rồi đưa tới bên miệng cô: " Nào, há mồm. "

Giản Ninh cảm thấy không quen, lùi về phía sau một bước, nói: " Tôi tự mình ăn là được rồi. "

Lục Trinh thấy cô không làm theo ý mình nhất quyết không buông tha, nhất định cô phải ăn: " Lấy cho cô ăn thì cô cứ ăn đi, cô mà không ăn là tôi nhét thẳng đấy. "

Giản Ninh đành phải ăn, cô nhai mấy lần rồi chậm rãi nuốt xuống.

" Thế nào? Cô đoán xem đây là đồ ăn vặt nào? "

Vậy mà Giản Ninh còn biết được tên đồ ăn vặt này.

" Trời, làm sao mà cô biết được vậy, từng ăn rồi sao? "

Giản Ninh nói: " Mắt tôi không thấy nhưng tai tôi không điếc, tôi nghe được tiếng chủ quán rao bán mà. "

Lục Trinh buồn bực nhét một miếng vào trong miệng. " Hóa ra là như vậy à. "

" Ăn trộm! Có ăn trộm. " Đám người phía sau bỗng nhiên nhốn nháo, một nam một nữ đang la hét thất thanh.

Lục Trinh theo phản xạ liền quay đầu nhìn, một người đàn ông cầm túi đang bỏ chạy, mà đôi vợ chồng kia vừa hét vừa đuổi theo, Lục Trinh lập tức đem đồ ăn vặt nhét vào trong tay cô, dặn dò: " Giản Ninh, ở chỗ này chờ tôi, tôi sẽ quay lại ngay. "

Giản Ninh gật đầu: " Anh chạy nhanh lên. "

Lục Trinh xoay người đuổi theo hướng tên trộm chạy, ăn trộm ở trong đám đông có thể chạy thoát, mười phần linh hoạt, nhưng rồi lại chạy một đoạn dài, thể lực đã tiêu hao không ít, tất nhiên sẽ kém so với người được rèn luyện thường xuyên như Lục Trinh. Cuối cùng Lục Trinh cũng bắt được hắn, đem hắn áp chế xuống đất, thấy hắn vẫn còn giãy dụa, anh lập tức hô lớn: " Cảnh sát đây, không được nhúc nhích. "

Ăn trộm liền thôi không giãy dụa nữa, cảnh sát địa phương cũng nhanh chóng có mặt, anh liền giao tên ăn trộm này cho cảnh sát, đem chiếc túi trả lại cho đôi vợ chồng kia.

Đôi vợ chồng kia vô cùng cảm kích anh: " Cảm ơn, thật sự rất cảm ơn anh. "

" Không có gì, là trách nhiệm của tôi mà. " Lục Trinh đột nhiên nhớ tới Giản Ninh vẫn đang chờ anh, anh cũng không nán lại lâu liền trở về phố ăn vặt, nhưng về tới nơi anh lại chẳng thấy cô đâu cả, anh thấy sốt ruột, xông ra ngoài, trong dòng người đông đúc mà tìm Giản Ninh.

Đi được một đoạn đường, anh mới nhớ ra là mình có thể gọi điện thoại: " À ừ, di động. " Anh lập tức lấy điện thoại ra bấm số Giản Ninh, điện thoại nhanh chóng được kết nối: " Alo, Giản Ninh. "

Thanh âm Giản Ninh từ đầu dây bên kia truyền ra: " Lục Trinh, tôi ở phía đối diện phố ăn vặt, qua bên đó đi. "

" Được, cô ở đó chờ tôi. " Tắt điện thoại, anh mới thở phào nhẹ nhõm, vồ vồ trái tim đang nhảy loạn xạ, chạy thật nhanh về hướng đối diện.

Giản Ninh trong tay đang dắt một đứa bé, cúi đầu hỏi: " Mẹ em nói sẽ đón em ở chỗ này sao? "

" Vâng, chính là chỗ này. " Đứa bé trai đó đang ăn bánh: " Vừa nãy có người gọi cho chị là đang đi tìm chị sao? "

" Ừ đúng vậy, mắt chị không nhìn thấy cho nên anh ấy sợ chị đi lạc. "

Đứa trẻ đương nhiên vẫn còn không hiểu rõ lắm: " Cho nên chị không thể nhìn thấy em sao? "

" Đúng vậy, nhưng chị biết em là cậu bé có khuôn mặt tròn và đôi mắt to, rất đáng yêu. "

Đứa bé mở to mắt, vô cùng hiếu kỳ: " A? Sao chị lại biết rõ như thế? "

Giản Ninh nói: " Chị đoán đấy. "

Bé trai nghĩ nghĩ, rồi vươn tay ra: " Vậy giờ chị có biết em đang giờ mấy ngón tay lên không? "

" Hai ngón. "

Đứa bé hưng phấn mà nhảy cẫng lên: " A, chị lợi hại quá. "

Lục Trinh đi tới đó, liếc mắt một cái anh nhận thấy Giản Ninh đang cười, đây là lần đầu tiên anh thấy Giản Ninh cười, trên gương mặt trắng nõn hơi ửng hồng, đáy mắt cô cũng tràn đầy ý cười, ánh mắt trông cũng linh động hơn.

Gió từ bờ sông thổi tới làm bay tóc cô, vẻ đẹp của cô lúc này có chút không chân thực, phảng phất như chỉ mấy giây sau sẽ biến mất vậy, Lục Trinh không biết nghĩ thế nào liền đi tới nắm lấy tay cô.

Khi nắm được lấy tay cô, trong nháy mắt đáy lòng anh cũng bình tĩnh lại.

Giản Ninh có hơi kinh hãi, nhưng ngay sau đó lại nhận ra là anh: " Lục Trinh? "

Lục Trinh xoa xoa đầu đứa bé trai: " Ừm, chào cậu bé. "

Đứa bé trai nhìn nhìn Lục Trinh sau đó quay sang hỏi cô: " Chị, đây là người nhà chị sao? "

Lục Trinh cười ha ha, cảm thấy đứa bé này đúng là rất đáng yêu: " Ừ, đúng vậy, anh chính là người nhà của chị ấy. " Rồi sau đó vuốt tay xoa xoa đầu Giản Ninh: " Bạn nhỏ Giản thật thích chạy loạn nha. "

Giản Ninh bật cười: " Tôi đang cùng thằng bé đợi mẹ nó. "

Bé trai đó nói với Lục Trinh: " Anh, chị rất lợi hại, chị ấy có thể đoán em đang giờ bao nhiêu ngón tay đấy. "

" Ừm, vậy anh cũng nhắm mắt lại, để anh đoán xem. "

Về mặt bé trai tràn đầy hưng phấn: " Được được, anh, đoán xem. "

" Để anh nghĩ, năm ngón. "

" A, anh cũng thật là lợi hại nha. "

Lục Trinh đắc ý nói: " Đương nhiên là vậy rồi. "

Giản Ninh nhẹ giọng nói với anh: " Rõ ràng là anh hơi hé mắt. "

Lục Trinh xoa xoa đầu cô: " Hừ, bạn nhỏ Giản không nên vạch trần tôi chứ. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Búp bê (1)

Edit: Cài Trắng

" Anh, sao về mặt anh ừ ừ thế, công việc không được thuận lợi sao? " Thanh âm cô gái nhỏ dịu dàng vang lên bên tai Trần Bản.

Trần Bản nhìn cô em gái bé nhỏ đứng bên cạnh mình, thở dài: " Sáng nay đi làm kẹt xe, muộn giờ làm nên anh bị sếp phê bình, tháng này anh đã đi muộn hai lần rồi, nếu thêm một lần nữa thì tiền thưởng tháng này đem ngâm nước luôn. "

Bé gái nghiêng nghiêng đầu, hai bím tóc lắc qua lắc lại: " Vậy anh tới sớm một chút là được rồi. "

Trần Bản xoa xoa đầu cô bé: " Còn không phải vì buổi tối em cứ đòi chơi với anh sao, làm cho anh ngủ muộn nên sáng mới không dậy được. " tuy nói thế nhưng giọng anh chẳng có chút nào như đang trách cô bé cả.

Cô bé kéo kéo góc áo Trần Bản, làm nũng: " Em rất chán mà. "

Trần Bản đương nhiên không thể nào từ chối được cô bé, chỉ có thể dặn dò: " Lần sau đừng có mà tự ý chạy tới tìm anh, bố mẹ sẽ lo lắng đấy, tới lúc đó hai người họ lại cãi nhau, trong nhà đã đủ loạn rồi. "

" Bọn họ cả ngày chỉ biết cãi nhau thôi, chẳng quan tâm gì tới em cả. " Bé gái nhỏ giọng thì thầm

Trần Bản thở dài, đối với bố mẹ hẳn cũng không thể làm gì, hẳn xoa xoa đầu cô bé: " Được, anh biết rồi, chúng ta cũng không nên làm bọn họ không vui. "

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu: " Vâng, em biết rồi anh, em sẽ nghe lời. "

" Thế mới ngoan chứ. " Về mặt Trần Bản lộ ra vẻ tươi cười, hẳn vuốt tay xoa xoa đầu cô bé, sau đó nhìn qua con búp bê trong lòng cô bé: " Em nên mang con búp bê này đi giặt đi, trông nó bẩn quá. "

Cô bé gất gao ôm chặt con búp bê hơi ngả màu trong lòng, quay người, nói lớn: " Không cần, em muốn ôm nó ngủ, nếu giặt lại phải phơi ở bên ngoài. "

Trần Bản ngẩng đầu, hẳn thấy người đi đường đang quay đầu lại chú ý mình, liền chạy nhanh giữ lấy em gái mình: " Em xem, mọi người đang quay lại nhìn chúng ta đấy, họ đang thấy tại sao một bé gái như này lại ôm một con búp bê bẩn được. "

" Không phải thế đâu. " Cô bé xoay người làm mặt quỷ với mấy người đang nhìn mình.

Sợ cô bé lại làm ra điều kỳ quặc gì khác, hẳn vỗ vỗ đầu cô bé, nói: " Được rồi, chúng ta mau chóng trở về nhà thôi. "

Ánh mắt người qua đường làm hẳn cảm thấy không thoải mái, hẳn kéo tay em gái mình bước đi nhanh hơn.

Về tới cửa nhà, Trần Bản lấy chìa khóa nhà ra mở cửa, hẳn mở cửa ra thấy người trong nhà lập tức gọi: " Mẹ. " Chú chó trong nhà trông thấy Trần Bản trở về liền chạy ra cửa cọ cọ thân vào chân hẳn.

Mẹ Trần thấy hẳn về liền quay đầu nói với hẳn: " Về rồi à, chờ bố con về thì ăn cơm thôi. "

Trần Bản thay dép đi trong nhà, hần trông thấy em gái mình đã ôm con búp bê lên vào trong phòng, hần nhìn theo tới tận cửa phòng, bắt đắ dĩ lắ lắ đầu, hần thôi không nhìn nữa quay sang hỏi mẹ: " Mẹ, hôm nay chúng ta ăn gì thế? "

Mẹ Trần trả lời: " Giống ngày hôm qua thôi, ăn hoành thánh. "

Trần Bản gật gật đầu, hần đòi với món ăn cũng không yêu cầu cao: " A, vậy con đi về phòng một chút. "

Trần Bản đi vào phòng, chú chó cũng theo hần đi vào, hần cởi áo khoác ra, rồi nói với cô em gái đang nằm trên giường: " Nào có ai như em vừa vào tới cửa đã nhảy tốt lên giường. "

" Nằm trên giường rất thoải mái ạ. " Cô bé ôm con búp bê lăn qua lăn lại trên giường, sau đó lại lấy đồ ăn vặt để ăn, phát ra tiếng nhai giòn rụm.

Trần Bản chau mày, bắt mắ nói: " Sao lại ăn đồ ăn vặt thế này, đợi chút nữa còn ăn tối chứ. "

Cô bé nhai xong miếng đồ ăn vặt, hỏi hần: " Com tối ăn gì vậy ạ? "

Trần Bản lặp lại lời mẹ hần vừa nói: " Cũng giống như ngày hôm qua thôi, ăn hoành thánh. "

Cô bé bĩu môi, chẳng có chút xú hứng thú nào: " Lại ăn hoành thánh, em không muốn ăn, em ăn đồ ăn vặt là được rồi. "

Trần Bản nghe xong nhú mày: " Em không thể nào ăn vặt thay com tối được, đợi chút nữa ra ngoài kia ăn tối, không thì cứ ngồi trên giường cũng được, anh mang vào dứt cho em. "

" Không cần, bố mẹ đều mặc kệ em mà. " Cô xoay đầu không thèm nhìn hần, tiếp tục ăn đồ ăn vặt.

Trần Bản vươn tay đánh nhẹ vào cánh mũi cô bé: " Đứng là không thể nào quản được em, cứ thế tới khi lớn lên em phải chịu khổ rất nhiều đấy. "

Cô bé bĩu môi, vẻ mặt vẫn không có hứng thú: " Em không cần phải lớn lên đâu, nhìn anh trai mình là em đủ hiểu, lớn lên chẳng tốt gì. "

Trong lòng Trần Bản khẽ thờ dài, hần cười khỏ: " Đúng vậy, em như hiện tại mới cảm thấy vui vẻ nhất. "

Bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa, chú chó cũng quay đầu ra cửa bắt đầu kêu, Trần Bản quay đầu lại nhìn rồi lập tức đứng lên khỏi ghế: " Xem ra là bố về rồi. " Hần quay đầu lại hỏi cô bé lần nữa: " Thực sự không ra ăn tối sao? "

" Không ra. "

" Tùy em. " Trần Bản nhìn cô em gái mình đang ăn đồ ăn vặt, bắt đắ dĩ lắ đầu đồng thời mở cửa đi ra ngoài.

Trần Bản nhìn người đàn ông trung niên kia, gọi một tiếng: " Bố, bố về rồi. "

" Ủ. " Bố Trần trả lời, rồi lấy một phong bì tiền từ trong túi ra ném lên trên bàn, nói với mẹ Trần: " Tiền lương này đưa bà, mới lấy ra từ ngân hàng. "

Mẹ Trần cầm lấy phong bì tiền, rút tiền ra thuần thực đếm: " Bao nhiêu đây, 2000 sao, sao lại chỉ có mỗi 2000 thế này, ông không phải là được tăng lương à? Sao lại ít hơn tháng trước 500 thế này? "

Ba Trần vẻ mặt tức giận: " Sao bà nghe được ở đâu là tôi được tăng lương? "

Bà cười lạnh một tiếng: " Ông cho rằng tôi không biết gì sao? Cái gì nhĩ, người bạn làm việc cùng ông ý, hôm trước vợ người đó có gọi cho tôi nói hần được tăng tiền lương, vậy chẳng lẽ ông không được tăng tiền lương sao? Nghe nói là toàn đơn vị ai cũng được tăng mà. "

Bố Trần ngay lập tức lớn tiếng: " Hần được tăng lương hay không tôi không biết, nhưng tôi không được tăng lương, bà tin hay không thì tùy, tiền chỉ có như thế thôi. "

Mẹ Trần ném tiền xuống mặt bàn, tức giận đùng đùng chất vấn ông: " Vậy được, cứ coi như ông không được tăng tiền lương đi, vậy tại sao ở đây lại thiếu mất 500? "

Ba Trần nói: " Hai tuần trước không phải cháu trai tôi mới kết hôn sao, tôi cho nó 1000. "

" Sao nào? Ông đưa tiền còn đưa cả phần tiền của tôi nữa sao? Tôi khiến ông đưa à? "

" Cháu trai tôi kết hôn chẳng lẽ tôi không được mừng cưới nó à? Thế chẳng lẽ nói xuôi sao? "

" Tôi không quản mấy chuyện đó, nhưng ông sao có thể đưa tôi thiếu tiền chứ, ông có biết giờ mua gì giá cũng cao không, mua đồ ăn, tiền điện nước, cái gì cũng cần tiền cả, tiền chứ có phải hoa đâu. "

Vừa nói tới đồ ăn, ông liền chỉ tay vào bàn hoành thánh: " Vậy bà nhìn đi, tiền mua hoành thánh rồi cuộc là bao nhiêu chứ. "

" Nếu như ông còn đưa tôi tiền như vậy thì giờ mỗi ngày tôi đều cho mấy người ăn hoành thánh, còn ít hơn nữa thì cả nhà ăn bánh bao chạy luôn đi. "

Trần Bản đứng một im lặng, thấy hai người họ cãi nhau càng lúc càng kịch liệt liền đứng giữa ngăn cản: " Bố mẹ, đừng cãi nhau nữa, mẹ, con đưa tiền lương cho mẹ, mẹ cứ giữ lấy mà dùng. "

Nói tới tiền lương của con trai mình, bà lại càng tức giận hơn: " Tiền lương của mày như vậy thì đủ dùng sao được? Mày mau nhìn xem bạn bè đồng trang lứa với mày đi, lương tháng chúng nó đều là mấy vạn, còn mày sao lại thấp như thế. "

Trần Bản đành phải nuốt cục tức này vào trong bụng: " Mẹ, con sẽ cố gắng, con sẽ phấn đấu lương được tăng, giờ chúng ta ăn tối trước đi đã. "

Bố Trần vung tay, lần nữa xoay người về phía cửa đi giày vào: " Còn ăn uống gì nữa, ăn ở đây để làm hỏng hoành thánh à, tôi không ăn, mấy người ăn đi, tôi đi ra ngoài ăn. "

Mẹ Trần hét vọng về phía bố Trần: " Có bản lĩnh thì đi luôn đi đừng có về đây nữa. "

Cửa bị đóng rầm một tiếng thật mạnh.

" Mẹ. " Trần Bản muốn đi qua khuyên nhủ mẹ mình một tiếng.

Bà chỉ tay về phía cửa, một bụng đầy oán khí: " Mau xem ba mày giờ thành cái dạng gì rồi. Mỗi lần hỏi tiền ông ấy cứ như là ăn xin vậy, có phải mẹ lấy tiền để dùng đâu, đều là dùng cho mọi người mà. "

" Mẹ, mẹ đừng tức giận, không nên để Tiểu Nghiên nghe được. "

Lời nói còn chưa dứt, mẹ hắn đã cắt ngang lời hắn, bà đem sự tức giận của mình trút hết xuống người con trai: " Cả mày nữa, kiếm được ít tiền như vậy, nếu mày kiếm được nhiều thêm chút nữa thì mẹ có thể thành như vậy sao. Thật muốn chết quách đi cho xong, sống thật mệt mỏi. " Nói xong, bà đẩy con trai ra đi về phía phòng mình.

" Mẹ. "

Trả lời hắn chỉ là tiếng đóng cửa phòng.

Hắn bụng một bát hoành thánh trở về phòng mình, cô em gái đang nằm trên giường liền nói: " Bố mẹ lại cãi nhau rồi. "

Hắn thở dài: " Em nghe được sao? "

" To tiếng như vậy không nghe được mới là lạ đấy. " Cô bé dường như đã quá quen với việc này, chẳng có phản ứng gì thái quá cả.

" Ngày nào cũng có thể cãi nhau. "

Cô bé bĩu môi: " Cho nên em mới không muốn ở nhà. "

" Không ở nhà thì còn nơi nào có thể đi sao. " Trần Bản cầm bát lên, yên lặng ngồi ăn hoành thánh, sắc mặt hắn không tốt chút nào. Chú chó nhỏ bên cạnh đương nhiên không hiểu được tâm trạng hắn lúc này, chỉ là ngửi được mùi hương liền vọt tới, muốn ăn.

Trần Bản bị làm phiền liền xúc mấy miếng hoành thánh để vào trong bát thức ăn cho chó, sau đó để bát lên bàn, chú chó nhỏ ngồi phía dưới im lặng nhìn lên trên bàn, môi mắt nhìn.

Chờ tới khi Trần Bản ăn xong hoành thánh hắn mới để bát thức ăn cho chó xuống, chú chó thấy được ăn liền ăn ngấu nghiến, nhোáng một cái đã ăn xong.

Trần Bản sau khi dọn sạch sẽ bát đĩa xong liền trở về phòng, hắn mở máy tính ra bắt đầu ngồi làm việc, hắn muốn mai phải giao được bản báo cáo.

Phía sau hắn luôn truyền tới tiếng đồ đạc bị vứt lung tung, Trần Bản thực sự không thể nhịn được nữa: " Tiểu Nghiên, có thể trật tự một chút được không, anh muốn làm việc. "

" Anh, chơi với em đi. " Cô em gái nhỏ xoay người, bắt đầu làm nũng.

Trần Bản cố gắng khắc chế mình: " Thứ này anh muốn giao được trong ngày mai, giờ anh phải làm cho xong, đợi anh làm xong sẽ chơi với em. "

" Vâng. " Chỗ lát căn phòng liền rơi vào tĩnh lặng, Trần Bản tiếp tục gõ bàn phím.

9 giờ tối, bên ngoài vang lên tiếng cửa mở, chú chó nghe thấy liền sủa mấy tiếng, Trần Bản bị tiếng sủa làm giật mình, tí thì đóng bản báo cáo mà không lưu, hắn ra dấu với chú chó: " Không sủa nào. "

Bên ngoài vang lên tiếng của mẹ Trần: " A, sao ông về đây làm gì? Sao không qua đêm ở bên ngoài luôn đi. "

" Bà làm gì thế, tôi không có tâm tình cãi nhau với bà đâu. "

" Ông cho rằng tôi muốn cãi nhau với ông sao, tốt nhất lần sau cơm chiều ông cũng đừng về nhà ăn nữa, như thế có khi tôi đủ tiền sinh hoạt hàng ngày. "

" Tiền tiền tiền. Mở mồm ra là bà lại nhắc tới tiền, ngoài tiền ra, bà không thể nghĩ tới thứ khác à. "

" Sao nào, không có tiền thì làm sao sống được đây, nếu mỗi tháng ông đều đưa tiền lương đúng hạn cho tôi thì tôi cần cãi nhau với ông làm gì. Ông mỗi tháng đều tiêu nhiều tiền làm gì chứ. "

" Bà thấy tôi dùng nhiều tiền lắm sao. Ngoài mua mấy bao thuốc, đi ra ngoài ăn mấy bữa, còn gì nữa sao? "

" Ông không dùng nhiều tiền nhưng tôi thì cần tiền lo cho sinh hoạt hàng ngày, chẳng lẽ chỗ tiền ông cầm không tiêu tới định mang theo vào quan tài sao? "

" Bà đang nói cái gì đấy. Bà là đang trù tôi chết đúng không? "

Tiếng bọn họ cãi nhau càng lúc càng to, Trần Bản quả thật không thể tập trung mà gõ máy tính được nữa, hần gãi gãi đầu, đập một phát vào bàn phím, đứng phắt dậy, ghé bị đẩy ra sau, hần mở cửa phòng ra, lớn tiếng nói với bố mẹ mình: " Hai người có thể đừng có mà cãi nhau nữa được không! Ngày nào cũng cãi nhau, hai người có biết ở nhà thôi cũng có áp lực không, công việc con hiện tại còn chưa làm xong, đợi con làm xong thì hai người muốn cãi nhau thế nào thì tùy. " Hần rống lên, nói xong liền đóng cửa lại.

Bên ngoài lập tức im lặng không còn bất cứ âm thanh nào, nhưng cơn giận của hần vẫn không nguôi, từ trước hai người đã cãi nhau liên tục, chỉ vì tiền, chỉ vì chút chuyện nhỏ là cãi nhau. Từ lúc em gái hần còn bé tí đã phải tập quen với những cuộc cãi vã của họ, cô bé nhiều lần còn khóc, khi đó hần chỉ nghĩ tới việc rời khỏi gia đình này, nơi đây chẳng có chút ấm áp gì của gia đình cả, không quan tâm, chỉ có cãi nhau, chỉ trích nhau, và khóc nháo.

Hần cúi đầu nhìn chú chó cách đó không xa đang tự liếm liếm mình, sự bức bối làm hần không thể kìm chế được cảm xúc của mình, hần hung hăng đá chó một cái, chú chó bị dọa, đuôi cụp xuống, muốn chui vào gầm giường mà trốn, hần còn đi qua đi lại đá cho nó vài cái nữa.

Chú chó nhỏ chỉ có thể rên ư ử đầy đau khổ, nhưng điều đó không làm hần dừng lại, hần nhận ra chỉ có như thế này mới giúp hần phát tiết được mà thôi.

" Anh, anh đang làm gì đó? Bộ đáng của anh thật đáng sợ. "

Hần ngẩng đầu, nhìn thấy em gái mình đang ôm mặt khóc, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ nhìn hần.

Hần quay đầu, nhìn biểu cảm chính mình trong gương, biểu tình dữ tợn, tóc tai bù xù, hốc mắt hơi đỏ lên.

" Anh, thật đáng sợ, hu hu hu. "

" Đừng khóc. "

" Hu hu hu hu. "

" Anh nói đừng khóc nữa. "

[Những hành động đó đều có thể trở thành tội ác, chỉ là chúng ta dùng lý trí kiềm chế nó lại, bởi vì nếu như chúng ta buông lỏng nó thì sẽ không thể kìm lại được.]

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Búp bê (2)

Edit: Cái Trắng

[Chúng ta phải làm thế nào để giải cứu được người đang giẫy dụa trong đau khổ đây]

" Anh, đây là chỗ nào? " Bé gái ôm một con búp bê hơi cũ, nghiêng đầu nhìn xung quanh, tò mò.

Trần Bản trả lời bé: " Phòng khám tâm lý. "

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Trần Bản, hỏi: " Nơi đây để làm gì ạ? "

Trần Bản suy nghĩ một chút xem nên trả lời cô bé như thế nào: " À, là nơi giúp người khác giải quyết những vấn đề tâm lý. "

" Vậy anh có vấn đề về tâm lý sao? "

Trần Bản nhìn về mặt nghi hoặc của em gái mình, cắn cắn môi không biết trả lời cô bé như thế nào, mà hắn cũng không muốn cho em gái biết.

Đúng lúc này, một cô gái mặc trang phục nhân viên đi tới chỗ hắn, khom lưng chào, sau đó nở một nụ cười chuyên nghiệp: "Tiên sinh, ngài đến rồi, mời vào."

Trần Bản lập tức đứng lên: "Cảm ơn."

Cô gái nhìn tới người đứng bên cạnh hắn, lại nói: "Tiên sinh, em gái ngài không thể vào cùng được, tôi sẽ dắt cô bé tới phòng nghỉ."

Em gái hắn là muốn cùng hắn tới, nhưng hắn cũng không muốn em gái hắn biết rõ về việc này, chính mình đang khó xử mà nghe cô gái nói vậy thì đúng là tốt rồi. Hắn cảm kích nói: "À, được, vậy làm phiền cô rồi."

"Ngài yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô bé."

Trần Bản cúi đầu nhìn em gái, không quên dặn dò cô bé mấy câu: "Tiểu Nghiên, mau đi theo chị gái kia đi, khi nào xong anh sẽ lập tức đi tìm em." Nhìn em gái đi theo cô gái vừa rồi, Trần Bản liền đi tới trước cửa, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng bài trí tương đối đơn giản, tông màu chính là tông ấm nên dễ làm cho người khác bước vào cảm thấy ấm áp, cạnh tường có một kệ sách, trên bàn có rất nhiều sách, bên cạnh còn có bàn làm việc, một máy tính, và mấy quyển sách. Đằng sau bàn làm việc là một người phụ nữ, khuôn mặt tinh xảo, làn da trắng nõn, trên người mặc đồng phục, cô thấy Trần Bản liền đứng dậy chào: "Trần tiên sinh, chào ngài."

Hắn gật gù đầu, thanh âm rất nhẹ: "Bác sĩ, chào cô."

Cô cười cười, ngữ khí vô cùng ôn hòa: "Không cần gọi tôi là bác sĩ, đây cũng chẳng phải bệnh viện lớn gì chỉ là một nơi để ngồi nói chuyện phiếm thôi, gọi tôi một tiếng Giản tiểu thư là được." Cô từ bàn làm việc đi chuyển tới ghế sofa, nói với Trần Bản: "Trần tiên sinh, chúng ta ngồi ở đây đi."

Trần Bản là lần đầu tiên tới một nơi như thế này, thân thể có chút cứng đờ đi tới sofa mà ngồi xuống, nhìn qua quả thực cẩn trọng.

"Trần tiên sinh có muốn uống chút gì không? Cà phê hay trà?"

Trần Bản quay đầu lại nói: "Một cốc nước lọc là được rồi."

Cô hơi gật gù đầu: "Ừm, cũng phải, uống trà hay cà phê tới buổi tối đều ngủ không được ngon giấc."

Mắt hắn quả thật hơi có quang thâm, mắt cũng hằn mấy tia tơ máu nhỏ.

Cô đặt hai cốc nước ấm lên bàn trà, chính mình cầm lên một cốc: "Trần tiên sinh không cần khẩn trương, nơi này rất an toàn, chúng ta chỉ là nói chuyện một chút thôi."

"Tôi biết." Hắn hơi giương khóe miệng lên, lộ ra vẻ tươi cười, nhưng hai tay hắn vẫn xoắn xoắn vào nhau, đây chính là biểu hiện hắn đang khẩn trương.

Cô nhìn bộ dáng của hắn, ngừng vài giây rồi mở miệng: "Anh nhìn trông có vẻ rất lo lắng, có thể nói cho tôi biết nguyên nhân vì sao không?"

Trần Bản nhìn nước trong cốc đang tỏa hơi nóng, hắn cảm thấy thật khó khăn khi mở miệng: "Tôi cảm thấy đôi khi tôi không khống chế được chính mình."

"Điều này làm cho anh thấy rất sợ hãi, phải không?" Thanh âm cô trầm thấp dịu dàng.

Tay hắn hơi run rẩy, dần dần nắm chặt thành quyền: "Tôi sợ tôi sẽ làm ra chuyện gì đó vượt tầm kiểm soát, tôi sợ tôi sẽ làm thương người nhà của mình."

Cô hơi nghiêng người xuống: "Vậy anh thử nói cho tôi biết, khi anh không khống chế được cảm xúc của mình, anh đã từng làm tổn thương ai chưa?"

"Tôi, tôi nuôi một con chó."

Cô hỏi: "Anh đá nó?"

Trần Bản đau khổ mà lắc đầu: "Không, không phải, tôi, tôi giết nó rồi."

Cô tiếp tục nói: "Quá trình như thế nào?"

Không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề này, hắn liếc mắt nhìn cô một cái, lại lập tức cúi đầu, hắn cắn môi, chần chừ không mở miệng: "Tôi, tôi,..."

"Không cần sợ hãi, tôi biết sau khi làm ra chuyện này anh vô cùng hối hận, đừng giữ ở trong lòng nữa, mau nói ra đi, như vậy sẽ tốt cho anh, tôi có thể hiểu được rõ hơn, nói nó cho tôi, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết."

Thanh âm cô phần nào đã trấn an cảm xúc hắn, hắn chần chừ trong chốc lát, rốt cuộc cũng mở miệng nói: "Ngày đó thực sự là quá đáng, tôi ở công ty

bị quản lý mắng cho một trận, bố mẹ tôi lại cãi nhau một trận to, lúc đó tâm trạng tôi rất không tốt, trong lòng như có lửa đốt, tôi... " Hấn hồi tưởng lại sự việc hôm đó, tay gắt gao nắm chặt vào quần, mặt mũi hấn đỏ bừng.

Cô bắt đầu dẫn dắt cho hấn: " Được rồi, chính là như vậy, từ từ nói, mau nói ra đi. "

" Tôi cũng không biết tại sao lại như vậy, quá trình như thế nào tôi cũng không biết nữa, vẫn luôn mơ hồ, cho tới lúc tôi tỉnh táo lại thì đã thấy chó nằm im trên mặt đất, xung quanh toàn là máu. Trên bộ lông màu trắng của nó toàn là máu, mà, mà trong tay của tôi cầm một con dao, là dao phay, trên dao cũng toàn là máu, còn đang nhỏ xuống. Tôi sợ hãi, tôi không hề muốn giết nó, tôi không biết gì cả, sau đó tôi lại mang nó đi chôn. " Hấn nói, hấn vẫn luôn nhìn chăm chăm vào đôi tay mình, cảm tưởng như lúc này đôi tay hấn vẫn dính đầy máu.

Cô vô cùng nghiêm túc lắng nghe, nghe xong cô hỏi hấn: " Có người trông thấy lúc đó không? "

Hấn ngẩng đầu, vội vàng nói: " Tôi, tôi không biết, tôi không biết là em gái tôi có nhìn thấy hay không. "

" Không có việc gì cả, chẳng qua anh đang cần tìm một phương pháp để phát tiết, anh không muốn tổn thương người nhà mình, anh tránh đi, đúng không? "

Tay Trần Bân nắm chặt thành quyền, phát run lên: " Tôi không thể tổn thương bọn họ, tôi sợ vạn nhất một ngày nào đó tôi không kiềm chế được cảm xúc của mình. "

Cô vươn tay vỗ vỗ vào cánh tay hấn, trấn an tinh thần hấn: " Sau khi giết chó xong, anh cảm thấy thế nào? "

" Cảm giác tức giận đã biến mất, nhưng tôi lại đi giết chú chó của mình. " Hấn cắn môi, mắt hấn hơi rung rung.

" Đây chỉ là một phương pháp mà thôi, giờ anh phải nhớ kỹ, có phải anh không muốn làm người nhà mình bị thương, đúng không? " Thanh âm cô vô cùng dịu dàng có thể trấn an người khác.

" Cô cảm thấy tôi không làm sai sao? " Ánh mắt hấn tràn đầy vẻ mê man.

Cô mỉm cười trả lời hấn: " Chỉ cần không vượt qua giới hạn đó, thì tất cả chỉ là một con đường để phát tiết mà thôi. "

***

Lại là một buổi sáng sớm, ông Vương trong tay cầm cốc nước, đi ra khỏi căn lầu nhỏ ở công trường, mặt trời vẫn còn chưa lên cao, ông hí hóp bước đi, dưới chân lúc này va phải một vật gì đó, ông thiếu chút nữa thì ngã xuống đất. Trong miệng ông giờ đang ngậm bàn chải đánh răng, ông đứng vững lại, bỏ bàn chải đánh răng ra, mở to hai mắt nhìn đồ vật mà mình vừa vướng phải, có thể là một món đồ chơi có lông, đây là loại lớn, chỉ lộ ra phần đầu, còn phần thân chắc có lẽ bị chôn trong đất.

" Ai lại đùa giỡn vớ vẩn ở chỗ này chứ. " Ông phì nhổ một trận, kem đánh răng trong miệng thì phun phì phì, tiện thể đá một cái vào cái đầu.

Đi tiếp thêm vài bước ông cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cái đầu đồ chơi bị ông đá nằm lẩn lóc ở một bên, còn lộ ra cả phần da.

" A A A A!! " Hấn vừa chạy vừa hô to, bàn chải đánh răng cũng như cốc nước trong tay đều ném đi hết: " Giết người a. "

***

Lục Trình đỗ xong xe, thở dài một tiếng

Giản Ninh hỏi anh: " Làm sao vậy? "

Lục Trình bất đắc dĩ nói: " Mới đi du lịch trở về thì lại có án mạng, giá mà trên thế giới này tội phạm ít đi một chút thì tốt biết mấy. "

Quý Hạo Dương thở dài: " Đúng vậy, đội trưởng, tôi tình nguyện ngày ngày ngồi ở văn phòng viết báo cáo. "

Lục Trình nghe xong lập tức quay đầu lại: " Vậy được, sau này viết báo cáo sẽ giao cho cậu, tôi khẳng định là Phuong Dịch sẽ rất thích điều này. "

Quý Hạo Dương mở to hai mắt, vẻ mặt đau khổ: " Đội trưởng, tôi chỉ tùy tiện nói một chút thôi mà. "

Lục Trình cũng biết là cậu chỉ nói đùa: " Được rồi, xuống xe đi, cậu đi tìm nhân chứng tìm hiểu tình huống một chút. "

Sau đó, cả Lục Trình và Giản Ninh mới xuống xe, hai người đi qua đây bị cảnh sát niêm phong, hiện trường vẫn được giữ nguyên từ lúc có người phát hiện ra, bất quá cái khăn phủ lên đã bị nhân chứng hất ra, lộ ra phần đầu của nạn nhân, là một người đàn ông trẻ tuổi.

Tô Duy đứng ở một bên sắc mặt rất kém, anh liền đi qua chỗ cậu hỏi: " Tô Duy, có chuyện gì vậy? "

Tang Vũ Hân nói: " Là nhân chứng, chính là người công nhân ở công trường này, phun kem đánh răng đầy đầu nạn nhân. "

Lục Trình nghe xong giật giật khóe miệng, đối với người sạch sẽ như Tô Duy thì đúng là không còn gì để nói: " Được rồi, may là không có ở trên người

thi thể. "

Tô Duy: " Hiện tại không có cách nào kiểm tra, ở trên thi thể hình như có đặt một món đồ chơi, tôi muốn đem thi thể về phòng pháp y tiến hành khám nghiệm. "

Lục Trinh gật gù đầu, quay sang hỏi Tang Vũ Hân: " Tiểu Tang, thân phận nạn nhân đã tra được chưa? "

Tang Vũ Hân lắc đầu nói: " Chưa tra được, những người dân mất tích gần đây không ai phù hợp với đặc điểm của nạn nhân. "

" Được, mau tiếp tục tra thân phận nạn nhân đi. "

Chờ Tang Vũ Hân đi rồi, Quý Hạo Dương đi quanh chỗ thi thể một vòng, rồi nói: " Dựa theo hiện trường mà nói, nạn nhân sau khi chết mới bị hung thủ để đồ chơi vào, để như này vào thì có ý nghĩa gì sao? "

Quý Hạo Nhiên nói: " Có thể là hung thủ muốn che dấu điều gì đó, có thể không muốn bị phát hiện cách vận chuyển thi thể. "

Giản Ninh nhàn nhạt nói: " Cũng không loại trừ có khả năng này, nhưng có thể, đối với hung thủ mà nói, giết người không phải là xong chuyện, đem con gấu bông để vào thi thể mới là điểm mấu chốt, nếu là như vậy, món đồ chơi này đối với hung thủ vô cùng có ý nghĩa. "

" Món đồ chơi này có vẻ cũng không nhỏ lắm, nhưng hung thủ lại làm ra điều này. " Điều tra xung quanh xong Quý Hạo Nhiên nói, cảm thấy đáng tiếc: " Tiếc là xung quanh đây không có camera giám sát, cho nên không thể biết được hung thủ làm thế nào để dịch chuyển thi thể tới đây. "

Lục Trinh nói: " Trước tiên cứ chờ báo cáo khám nghiệm tử thi của Tô Duy đã. "

Hiện trường không lưu lại dấu vết rõ ràng, manh mối nhân chứng cung cấp cũng không có tác dụng gì, đội hình sự sau khi khám xét hiện trường xong liền quay trở về cục.

Trong lúc chờ báo cáo khám nghiệm tử thi, mấy người Lục Trinh liền xem lại ảnh chụp hiện trường.

Phương Dịch nhìn ảnh chụp, trầm tư trong chốc lát: " Đội trưởng, con gấu đồ chơi này tôi hình như đã từng nhìn thấy rồi. "

Quý Hạo Nhiên nhướn mày hỏi một câu: " Chắc là một con gấu nào đó gần gần giống thôi. "

Phương Dịch lại nói: " Kha khá đồ vật tôi sẽ nhớ rõ hình dáng của nó, con gấu có nơ ở cổ này rất đặc biệt, tôi chắc chắn mình đã từng nhìn thấy rồi. "

Lục Trinh vỗ vỗ vào người cậu: " Thật vậy sao? Cậu mau nhớ lại xem nào. "

Quý Hạo Dương gọi ý cho cậu: " Ở trên thị trường? "

Phương Dịch lắc đầu: " Không phải. "

Lục Trinh: " Khu vui chơi giải trí trên phố. "

Phương Dịch gật đầu liên tục: " Đúng đúng, là khu vui chơi giải trí, lần trước tôi tới đây chơi còn suýt thắng được một con gấu bông như này, đây là con gấu bông do khu giải trí thiết kế ra, những chỗ vui chơi khác khẳng định không có. "

Lục Trinh chụp lấy bả vai cậu, đối với mọi người đây rõ ràng là một manh mối vô cùng quan trọng: " Theo tôi biết, trong thành phố này chỉ có hai nơi của khu giải trí này là có món đồ đó, điều tra rõ người thắng chắc chắn sẽ có manh mối. "

" Rõ, đội trưởng, tôi và Hạo Dương sẽ đi điều tra kỹ. "

Tang Vũ Hân từ bên ngoài đi vào, nói với Lục Trinh: " Đội trưởng, Tô Duy chuẩn bị lấy được món đồ chơi ở trên cơ thể ra rồi, mọi người tới xem một chút đi. "

Lục Trinh, Giản Ninh và Tang Vũ Hân cùng nhau đi tới phòng pháp y, trên bàn giải phẫu lúc này đã được chuẩn bị sẵn sàng, Tô Duy đứng một bên đang đeo găng tay.

Lục Trinh cũng đeo găng tay vào, anh cầm phần đầu con gấu bông lên nhìn nhìn, kỳ quái chính là mặt trước đầu không có vết máu nhưng phía sau lại dính đầy máu.

Lục Trinh hỏi: " Phần đầu người chết có vết thương không? "

Tô Duy bình thản mà lắc đầu: " Không có, theo những gì tôi thấy hiện tại thì, tất cả vết thương đều ở phần thân. "

Tiếp theo Lục Trinh giúp đỡ Tô Duy lấy món đồ chơi trong thi thể nạn nhân ra, giờ có thể thấy thân thể dính đầy máu, rất nhiều chỗ bị thương.

" Đây là vết thương do vũ khí sắc nhọn gây ra. " Tô Duy nhìn qua một chút: " Có khoảng hai mươi vết thương, tập trung ở vùng ngực và bụng, là đâm từ phía sau lưng, cơ bản đều là vết thương trí mạng, chỉ một hai vết thương thôi cũng đủ khiến nạn nhân tử vong. "

Rõ ràng là quá nhiều vết thương, Giản Ninh nói: " Phát tiết, hung thủ muốn phát tiết. "

Lục Trinh gật gù đầu, anh cũng có quan điểm như vậy: " Ủ, vô cùng phần nộ và oán hận, không trừ khả năng hung thủ và nạn nhân có quen biết nhau, Tiểu Tang, mau xác nhận thân phận người chết, nói không chừng chúng ta có thể xác định được hung thủ. "

Lúc này, Giản Ninh lại hỏi một câu: " Lục Trinh, anh nói phía sau phần đầu có máu đúng không? "

" Đúng vậy. "

Giản Ninh nhanh chóng phân tích: " Người chết đứng quay lưng về phía hung thủ trong lúc bị giết, có khả năng hung thủ không muốn nhìn thấy mặt nạn nhân. "

Lục Trinh nhú mày: " Bởi vì áy náy sao? "

***

" Anh ơi. " Thanh âm non nớt của một cô bé vang lên bên cạnh.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Trần Bản hoảng hốt quay đầu lại: " Em, sao em lại ra đây? Không phải anh bảo em cứ ở trong nhà sao? "

Về mặt cô bé buồn bã, kéo kéo góc áo hần: " Anh, em không thấy chú gấu đồ chơi đâu, là anh ném nó đi sao? "

Trần Bản lảng tránh ánh mắt đó: " Ủ, bởi vì nó hỏng rồi, cũng bẩn nữa. "

Cô bé nhú mày, hỏi hần: " Búp bê của em cũng hỏng rồi, lại còn bẩn, anh cũng sẽ ném đi sao? "

" Không đâu. " Hần không ngừng cam đoan với cô bé: " Không đâu, vĩnh viễn là không. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Búp bê (3)

Edit: Cải Trắng

[Chúng ta luôn muốn bảo vệ những đồ vật thuần khiết nhất]

Sau khi đi tới khu vui chơi giải trí điều tra, Quý Hạo Dương mang về cho mọi người một tin tức tốt và một tin xấu. Tin tốt là đã xác định được thân phận nạn nhân, còn tin xấu chính con gấu bông đó chính là phần quà thắng lợi của nạn nhân, mới mấy ngày hôm trước vừa mới thắng được ở khu vui chơi.

Nạn nhân tên là Lục Nhất Văn, 26 tuổi, là một nhân viên ngân hàng.

Tang Vũ Hân hiện đã liên lạc với người nhà nạn nhân, nói đại khái tình huống: " Nạn nhân có một người bạn gái, hôm qua là sinh nhật của cô ấy, hai người vốn hẹn buổi tối sẽ cùng nhau đi ăn cơm nhưng tối tối thì không thấy nạn nhân xuất hiện, hơn nữa bạn gái còn nhận được một tin nhắn từ nạn nhân, nội dung tin nhắn là nạn nhân có việc đột xuất không tới được. Cô ấy gọi lại cho nạn nhân cũng không thấy nghe máy, sau đó cô ấy về nhà luôn, bởi vì tức giận cho nên không liên lạc với nạn nhân nữa, tới giờ mới biết được tin bạn trai mình đã chết. "

Lục Trinh hỏi: " Tin nhắn được gửi đi lúc nào? "

Tang Vũ Hân nhớ lại một chút: " Khoảng tầm 7 giờ 10 gửi đi. "

Lục Trinh lắc lắc đầu: " Khi đó nạn nhân đã tử vong, tin nhắn hần là do hung thủ gửi đi. "

Tang Vũ Hân thở dài nói: " Chỉ tiếc là bạn gái nạn nhân chẳng hề may mắn nghi ngờ gì cái tin nhắn được gửi tới đó. " Vì lẽ hẹn cho nên ngày hôm sau người bạn gái quyết sẽ không nhận điện thoại nếu nạn nhân gọi tới, cô ấy rất tức giận, nhưng khi biết bạn trai mình bị sát hại, tức giận liền chuyển thành đau khổ, có thể, sau này cô ấy sẽ rất áy náy.

Giản Ninh hỏi: " Tiểu Tang, bạn gái Lục Nhất Văn có biết hôm đó khi nào thì nạn nhân rời khỏi nhà không? "

Tang Vũ Hân trả lời: " Nạn nhân xuất phát từ nhà, điều này tôi có đối chiếu qua với người nhà nạn nhân, hần rời khỏi nhà khoảng tầm lúc 6 giờ 30. Đi như thế nào thì bọn họ cũng không rõ lắm, nạn nhân không lái xe vì hần chưa có xe. "

Lục Trinh bảo Phương Dịch mở ra một tấm bản đồ, sau đó chỉ vào màn hình: "Nhà nạn nhân ở đây, địa điểm hẹn hò ở đây, chúng ta đặt giả thiết khoảng tầm lúc 7 giờ nạn nhân bị hung thủ sát hại, như vậy chúng ta tồn tại hai tình huống. Tình huống đầu tiên là hung thủ là một tài xế taxi hoặc giả làm tài xế đưa nạn nhân tới hiện trường gây án đầu tiên tiến hành sát hại, tình huống hai là khi nạn nhân đi được nửa đường thì bị hung thủ bắt cóc."

Tang Vũ Hân đã từng đi tới nhà nạn nhân xem qua: "Nếu như nạn nhân đi phương tiện giao thông công cộng thì từ tiểu khu nơi nạn nhân sống phải đi bộ khoảng 20 phút."

Giản Ninh lập tức hỏi: "Ở gần chỗ đó liệu có công trường hay chỗ nào ẩn nấp được không?"

Quý Hạo Dương đáp lời cô: "Đội phó Giản, anh tôi đang trên đường điều tra, có gì sẽ thông báo cho mọi người."

Lục Trinh nhìn màn hình hiển thị ảnh chụp hiện trường vụ án, trầm mặc trong chốc lát rồi mở miệng: "Tiểu Tang, cô đi điều tra một chút về quan hệ xã hội của nạn nhân, bao gồm cả cô bạn gái nữa, nhìn xem liệu có khả năng là giết người vì tình hay tư thù cá nhân không."

"Rõ, đội trưởng." Tang Vũ Hân nghe lệnh lập tức rời khỏi.

Giản Ninh căn cứ vào các manh mối hiện tại, nói ra phán đoán của mình: "Trên thân thể của nạn nhân xuất hiện rất nhiều vết dao đâm, số vị trí bị thương rất nhiều, nhưng trong quá trình sát hại nạn nhân, hung thủ đã để lộ tâm lý áy náy. Hắn không làm thương phần đầu của nạn nhân, thậm chí còn lấy đồ trùm lên đầu nạn nhân, hắn không dám nhìn mặt nạn nhân, tàn nhẫn sát hại nhưng áy náy. Đây là một mâu thuẫn tâm lý, rõ ràng hắn biết đây là một người vô tội, hắn không nên giết hại nạn nhân nhưng hắn không thể khống chế được cảm xúc của mình. Cho nên tuy không bài trừ khả năng giết người vì tình và báo thù, nhưng tôi vẫn thấy đây là một vụ án do quá xúc động mà giết người, hung thủ không phải là tùy tiện chọn mục tiêu, có khả năng là lấy con gấu bông đó làm mục tiêu, nên có thể là con gấu bông này gây cho ra cho hắn một ảo giác nào đó."

Giản Ninh tạm dừng một chút, rồi tiếp tục nói: "Trong quá trình giết người, cảm xúc của hung thủ là rất xúc động và phẫn nộ, nhưng sau khi gây án xong nội tâm hắn lại bình tĩnh như bình thường, hắn vô cùng thường thức con gấu bông đó, nó không bị vứt lại ở hiện trường mà được hắn cho vào trong thi thể, đây là một hành vi khá là to gan. Nhưng sau khi giết người xong tâm lý hắn không thể duy trì được trạng thái bình tĩnh quá lâu, nếu như tinh thần mà phải chịu áp lực sẽ kích thích hắn, hắn sẽ tiếp tục giết người."

***

"Alo, vợ à, anh vừa mới tan làm xong, có quà tặng cho em, chờ anh trở về nha. Đúng, anh đi đường tắt, như vậy nhanh hơn mà, yên tâm sẽ không có cướp bóc gì đâu, ừ, anh biết, anh sẽ để ý, cứ như vậy đi, chút nữa anh về." Trên mặt người đàn ông nở một nụ cười hạnh phúc, anh vui vẻ cho điện thoại vào túi quần, tay trái anh cầm một con búp bê lớn, tay phải cầm bánh kem, bước chân dường như đi nhanh hơn, anh muốn mau chóng về nhà quá.

Tiếng bước chân.

Anh nghe được phía sau lưng mình có tiếng bước chân, nhớ tới lời dặn dò của vợ, anh quay đầu lại nhìn, là một người thanh niên trong tay cầm một cái túi, nhìn qua là biết cũng là người đi làm về. Anh yên tâm hơn chút, thầm nghĩ chắc người này nhà cũng ở gần đây, đi đường tắt giống mình là muốn nhanh chóng về nhà.

Ổn định tâm tình xong anh tiếp tục đi về phía trước, nơi này đèn đường lúc sáng lúc tối làm cho chỗ này trông thật âm u, không bao lâu sau tiếng bước chân sau anh càng lúc càng gần, lại dường như rất nhanh, anh theo bản năng đi dịch sang một bên, ý muốn nhường đường cho người đằng sau đi lên.

Trong nháy mắt, anh thấy được trong tay người thanh niên kia cầm một con dao, không kịp để anh phản ứng, con dao đó đã nhanh chóng đâm vào sau lưng anh.

"A a a!!!" Anh kêu to, ném đồ về phía người thanh niên kia, muốn trốn thoát.

Dao bị rút ra, lại đâm thêm một nhát nữa.

Người đàn ông đau khổ nằm trên mặt đất, lúc này không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, đồ vật rơi đầy đất. Anh giãy dụa muốn đứng dậy, tay anh run rẩy chống xuống đất, nhưng anh cảm thấy mình chẳng còn chút sức lực nào, cảm thấy máu đang chảy xuống, không giữ lại một chút nào hết.

Anh nghiêng đầu nhìn, anh thấy người thanh niên ngồi xổm bên cạnh mình, tay cầm con búp bê lên xem, sau đó cắt phăng đầu con búp bê đi, rồi sau đó hắn cứ ngồi xổm bên cạnh mà đem moi hết đồ bên trong ra. Trong mắt hắn dường như chỉ nhìn chăm chăm vào con búp bê, chuyên chú mà nghiêm túc, thẳng tới khi...

"Anh." Thanh âm tràn đầy sợ hãi của một bé gái vang lên bên tai Trần Bân.

Tay cầm đồ của hắn ngưng lại giữa không trung, không thể tin được nhìn bé gái đang ôm búp bê đứng trước mặt mình: "Tiểu, Tiểu Nghiên, sao em lại ra đây?"

Bé gái hoảng sợ thốt lên: "Em đi theo anh ra đây, em muốn xem anh đang làm cái gì?"

"Em mau trở về đi! Đây không phải chỗ mà em nên tới." Hắn không nghĩ tới em gái hắn lại phải nhìn chỗ đồ máu me be bét này, còn chuyện mà hắn làm ra đây, hắn không nghĩ để cho em gái mình nhìn thấy.

Bé gái chỉ vào người đàn ông đang nằm dưới đất: "Anh, người đó là ai, sao trên người lại dính đầy máu?"

Không, không! Hấn đau khổ mà ôm đầu: " Tiểu Nghiên, anh không còn cách nào, em tới phía trước chờ anh một chút, anh xử lý xong liền tới đó. "

Tầm mắt của anh mơ hồ, anh nghe được thanh âm của người trẻ tuổi, từ lời nói của hấn thì có lẽ có người đang tới đây, hấn há miệng thở dốc, dùng toàn bộ sức lực vươn tay ra: " Cứu, cứu tôi, cứu tôi. "

Trần Bản nhìn cánh tay người đàn ông đang hướng về phía em gái mình, mà chính em gái mình đang chuẩn bị đi qua đó, có nghĩa là sẽ đụng vào nhau.

Hấn mở to hai mắt nhìn, không, không thể để em gái hấn chịu tổn thương được, tuyệt đối không thể như thế.

Hấn tay cầm lăm lăm cái dao.

" A! "

Tay kia vô lực mà lăn lóc trên mặt đất, máu phun ra, nhuộm đỏ một khoảng đất.

" Anh! "

" Tiểu Nghiên! Không cần nhìn, không cần nhìn... "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Búp bê (4)

Edit: Cái Trắng

[Tôi chỉ tin tưởng điều bản thân mình nhìn thấy]

Khi Quý Hạo Nhiên tìm được hiện trường đầu tiên của vụ án thì đồng thời thi thể thứ hai xuất hiện.

Tô Duy ngồi xổm xuống kiểm tra miệng vết thương cùng những vết máu xung quanh, sau đó báo cáo với Lục Trình: " Nơi này là hiện trường đầu tiên, thi thể cũng không bị di chuyển như nạn nhân đầu tiên. Bị vũ khí sắc nhọn đâm từ phía sau lưng, có hai vết thương, tay trái bị chặt đứt, thời gian tử vong khoảng từ 7 giờ tới 8 giờ tối. "

Tô Duy đứng lên cời găng tay ra, Tang Vũ Hân liền cầm bỏ vào túi luôn, cậu cũng chẳng nói gì nữa, tựa như chuyện này đã thành thói quen rồi.

Nhìn Tô Duy rời đi, Tang Vũ Hân bấu mỗi một cái sau đó tiếp tục bổ sung: " Chính xác hơn thì khoảng thời gian tử vong của nạn nhân là từ 7 giờ 30 tới 8 giờ, lịch sử cuộc gọi ở điện thoại nạn nhân ghi nhận nạn nhân đã gọi điện thoại cho vợ mình lúc 7 giờ hai mấy phút, đó cũng là cuộc điện thoại cuối cùng. Vợ nạn nhân nói lúc đó chẳng có gì bất thường cả. Vợ nạn nhân nói con đường nhỏ này là đường tắt để về nhà họ, nhưng ngày thường không có người đi qua đây vì đoạn đường này quá hẹp lánh lại không an toàn. Bình thường nạn nhân cũng không đi đường này, nhưng hôm nay là kỷ niệm ngày cưới của họ, cho nên nạn nhân muốn về nhà nhanh hơn nên đã đi con đường này. Không ngờ vì thế mà xảy ra chuyện, vợ nạn nhân thấy mãi chồng mình chưa về cho nên đi ra ngoài tìm, đi được một chút liền phát hiện ra thi thể chồng, lúc này đã báo cảnh sát. "

Quý Hạo Dương cầm túi vật chứng trong tay, nói với Lục Trình: " Mặt khác tôi tìm được búp bê trong túi của nạn nhân, con búp bê này cũng như nạn nhân vậy. "

Lục Trình gật đầu, cúi đầu nhìn thi thể rồi lại nhìn sang con búp bê bị mất đầu: " Cách hung thủ chọn người để ra tay không thay đổi, vẫn là người cầm búp bê trong tay, nhưng vì sao cách thức gây án lại thay đổi? Hấn cắt đầu con búp bê, lấy đi thứ đó, vì sao hấn lại không đem giấu thi thể này đi chứ? "

Giản Ninh đứng ở bên cạnh anh, bắt đầu tập hợp lại những chứng cứ và phán đoán của mọi người, phân tích lại: " Điểm bất đồng với nạn nhân thứ nhất chính là, hung thủ cắt bỏ một bàn tay nạn nhân đi, thủ pháp của hấn trong khoảng thời gian ngắn thay đổi, không phải tăng lên mà là giảm xuống. Đây thực sự là có chút kỳ quái. Bởi vì nạn nhân trước hấn xử lý khá tốt, có thể nguy trang thi thể như một món đồ chơi, còn vận chuyển tới địa phương khác, nhưng lần này xem ra hấn làm mọi thứ rất vội vàng. "

Lục Trình khẳng định lại lần nữa: " Đúng vậy, giống như trong quá trình hấn gây án phát sinh chuyện khác, điều này làm ảnh hưởng tới hấn. "

Quý Hạo Nhiên sau khi đi thăm dò hiện trường xong liền hưng phấn chạy lại chỗ mọi người: " Đội trưởng, có tin tốt đây, tôi tìm thấy ở gần đây có camera, hấn là nó có thể soi được tới con đường nhỏ này. "

Lục Trình nghe xong ánh mắt lập tức sáng lên: " Được, mau đưa cho Phương Dịch kiểm tra đi. "

Trở lại văn phòng, điều làm mọi người phấn chấn nhất là tìm được camera giám sát. Thực ra ban đầu đường nhỏ này không có camera, nhưng ở đây

thường xuyên xảy ra cướp bóc cho nên mới được lắp một cái, tất cả đều cảm khái, cái camera này lắp thật đúng thời điểm.

Đội hình sự ai cũng gắt gao nhìn chăm chăm vào hình ảnh đang hiện thị, đúng 7 giờ 20 phút, nạn nhân xuất hiện trong đoạn camera, trong hình nạn nhân một tay ôm búp bê một tay cầm túi, điều đó càng chứng thực thân phận.

Khoảng chừng hai phút sau thì đoạn video xuất hiện thêm một người đàn ông nữa, hắn mặc áo khoác màu xanh đen, trong tay cầm một cái túi dạng như của dân văn phòng, nhìn qua trông giống một nhân viên mới tan làm bình thường. Nếu là bình thường hắn đương nhiên sẽ thoát khỏi diện tình nghi, nhưng đúng lúc này hắn xuất hiện phía sau nạn nhân, đây là đối tượng tình nghi lớn nhất.

Rồi 15 phút trôi qua, người đàn ông này một lần nữa xuất hiện trong đoạn video, lần này hắn bước đi nhanh hơn, trông có chút hoảng loạn và động tác của hắn có hơi kỳ quái.

Giản Ninh đương nhiên không nhìn được, nhưng mấy người còn lại đều cảm thấy người đàn ông này hành động có phần kỳ quái, rất bất bình thường.

Quý Hạo Dương nhìn một chút rồi nghiêng đầu nói với Lục Trinh: "Đội trưởng, hắn có phải hơi kỳ quái không?"

Lục Trinh bảo Phương Dịch phóng to hình ảnh lên, nhìn một lần nữa, nhú mày nói: "Nhìn trông như hắn đang nói chuyện."

Giản Ninh mơ hồ cảm thấy có điểm không đúng, liền hỏi: "Lục Trinh, hắn đang làm gì? Động tác biểu hiện như thế nào?"

Lục Trinh vừa theo dõi video, vừa trả lời cô: "Giản Ninh, đầu người này hơi hướng sang bên phải, miệng hơi mấp máy, chắc là hắn đang nói chuyện, biểu tình có hơi kích động, hơn nữa hắn còn vờn tay."

Về mặt Phương Dịch buồn bực, quay đầu lại nói với Giản Ninh: "Nhưng đội phó Giản, bên cạnh hắn làm gì có gì đâu, không lẽ hắn nói chuyện một mình?"

Giản Ninh tiếp tục hỏi: "Hướng hắn nhìn như thế nào? Là hắn nhìn thẳng về phía trước hay hơi cúi xuống dưới một chút?"

Lục Trinh trả lời cô: "Hơi cúi xuống bên dưới."

Lúc này Giản Ninh đã hiểu rõ: "Bên cạnh hắn đúng là có người."

"Hả?" Về mặt mọi người đều khiếp sợ.

Giản Ninh nói tiếp về sau: "Chẳng qua camera này không quay tới người đó thôi."

Quý Hạo Dương và Quý Hạo Nhiên đột nhiên cảm thấy lòng mình như có trận gió lạnh thổi qua, chà chà hai tay, hai người đều cùng một ý nghĩ mà nói: "Hả? Không lẽ là ma sao?"

Giản Ninh lắc đầu: "Không phải, người là do hắn tự ảo tưởng ra, khi cảm xúc của hắn không ổn định hắn sẽ thấy người kia."

Tang Vũ Hân có chút không hiểu nổi: "Cho nên hắn đang nói chuyện với một người không hề tồn tại? Ôi trời, đúng là không thể tưởng tượng nổi."

Lúc này, đột nhiên Quý Hạo Dương nghiêng nghiêng đầu nhìn bên cạnh, mở miệng nói: "Cậu cũng cảm thấy kỳ quái, phải không?"

Tạm dừng vài giây, cậu gật gật đầu, tự chỉ đầu mình: "Chắc hắn là đầu óc hắn có vấn đề rồi."

Lại dừng vài giây, sau đó cậu nói: "Đúng vậy, nhưng không nên giết người chứ."

Quý Hạo Nhiên nhìn hành động kỳ quái của em trai mình, vỗ vai cậu: "Quý Hạo Dương, em đang làm cái gì vậy?"

Quý Hạo Dương quay đầu lại nhìn anh trai mình: "Em đang nói chuyện với bạn em mà."

Quý Hạo Nhiên nhú mày: "Bạn ở đâu ra."

Quý Hạo Dương chỉ chỉ khoảng trống bên cạnh mình, như là ở đó thực sự có người vậy: "Anh không nhìn thấy cậu ấy sao? Ở bên cạnh em đây này, nào, bạn tốt, cậu ra gặp anh trai mình chút đi."

Quý Hạo Nhiên biết mình bị em trai trêu đùa, liền đánh cái vào gáy cậu: "Mày đúng là ngựa đòn mả."

Quý Hạo Dương cười cười, xoa xoa đầu mình: "Đội phó Giản, có phải gần giống như tình huống vừa rồi tôi dựng không?"

Giản Ninh hơi cạ lời: "Ừm, không sai, chính là như vậy."

Trêu đùa thế là đủ rồi, tất cả mọi người đều quay trở lại vụ án, Lục Trinh hỏi Giản Ninh: "Cho nên việc hắn giết người và xuất hiện ảo giác là có liên quan tới nhau?"

Giản Ninh gật đầu nói: "Ừm, tôi cảm thấy chúng có liên quan tới nhau, hơn nữa tôi cảm thấy người hắn ảo tưởng ra là một đứa bé, khả năng là không tồn

tại, nhưng nếu có tồn tại thì đó là một người gần gũi với hắn hoặc là người thân, và đã qua đời rồi. "

Lục Trinh chống cằm: "Nếu như đứa bé đó tồn tại, khả năng khi còn sống búp bê là đồ vật mà đứa bé luôn mang theo bên người, cho nên khi cảm xúc hắn không ổn định nhìn thấy con búp bê này liền giết người. Phương Dịch, hiện tại có thể xác nhận thân phận hung thủ chưa? "

"Tôi xem qua một chút. " Phương Dịch đem hình người này tìm kiếm trong cơ sở dữ liệu: "Đội trưởng, tìm được rồi, người đàn ông này tên là Trần Bản. "

***

Người của đội hình sự tới gõ cửa nhà Trần Bản, người ra mở cửa là một người phụ nữ trung niên có hơi phát tướng, nhìn thấy cảnh sát, bà ta hơi khàn khàn: "Mấy người, có chuyện gì sao? "

Lục Trinh hỏi: "Xin hỏi đây là nhà Trần Bản sao? "

Mẹ Trần có hơi mê man nhưng vẫn cảnh giác hỏi lại: "Đúng vậy, đồng chí cảnh sát, đây là có chuyện gì? "

Giản Ninh: "Dì à, giờ Trần Bản có ở nhà không? "

Bà lắc lắc đầu: "Không đâu, nó còn không về nữa. "

Lục Trinh tiếp tục hỏi: "Bà có biết bao giờ thì cậu ấy về không? "

"Nó tan làm là sẽ về nhà ngay, tôi cũng hơi sốt ruột vì giờ mà nó còn chưa về nhà nữa. Không biết nó có xảy ra chuyện gì không? " Mẹ Trần có hơi sốt ruột, muộn thế này rồi mà con mình còn chưa về nhà, ngược lại cảnh sát còn tìm tới cửa nữa.

Lục Trinh cảm thấy giờ không thể nói rõ với bà được nên chỉ nói đại khái một chút thông tin: "Cậu ấy có liên quan tới một vụ án, cho nên chúng tôi tới tìm cậu ấy, có cách nào liên lạc với cậu ấy không? "

Nghe được có liên quan tới vụ án, bà liền trở nên nóng nảy: "Có phải nó phạm pháp hay không? Đánh người à? "

Giản Ninh trấn an bà: "Dì, hiện tại tìm ra cậu ấy quan trọng hơn. "

Mẹ Trần cân nhắc một lúc, cuối cùng đồng ý: "Để tôi gọi cho nó xem sao? "

Giản Ninh không quên dặn dò đôi câu: "Dì, đừng nói cho cậu ấy biết là cảnh sát tới tìm, cứ làm như bình thường thôi, hỏi mấy giờ cậu ấy về, hiện tại đang ở đâu. "

Mẹ Trần ngừng một chút rồi gật đầu: "Được được. "

Điện thoại mở loa ngoài, cuộc gọi đang được kết nối vang lên tiếng tút dài, nhưng mãi vẫn không ai nhận cuộc gọi.

Bà vội vàng la lên: "Nó không nhận điện thoại của tôi, làm sao bây giờ? "

Lục Trinh liếc nhìn Quý Hạo Dương một cái, cậu hiểu ý liền trấn an cảm xúc của bà, bảo bà tiếp tục gọi thử xem, mà Lục Trinh và Giản Ninh thì đi vào phòng Trần Bản.

Trong phòng không có gì đặc biệt, nhìn qua thấy khá sạch sẽ, Lục Trinh liếc nhìn một cái liền thấy trên giường có một con búp bê lớn, có vẻ bẩn lại còn cũ. Đặt nó trong phòng một người đàn ông có vẻ hơi lạ, anh cầm lấy con búp bê, nói với Giản Ninh: "Trên giường cậu ta có một con búp bê lớn, khá cũ, có vẻ đã có từ rất nhiều năm trước. "

"Chúng ta nên hỏi thăm mẹ cậu ta một chút, xem bà ấy có biết sự hiện diện của đứa bé này không. "

Lục Trinh cảm theo con búp bê đi tới phòng khách. Bà ở phòng khách gọi điện cho Trần Bản mãi không được nên đâm ra nóng vội, sắc mặt trắng bệch, Lục Trinh hỏi bà: "Dì, đây là của Trần Bản sao? "

Mẹ Trần cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Nó vẫn luôn được đặt trong phòng Trần Bản, làm sao vậy? "

Giản Ninh hỏi: "Trần Bản còn có em gái sao? "

Bà lắc đầu: "Không có, nó là con một mà. "

Giản Ninh tiếp tục hỏi: "Có phải trước kia cậu ấy vô cùng thân thiết với một đứa bé? "

"Từ từ, để tôi nghĩ lại chút, à nhớ rồi, hình như đứa bé kia tên Tiểu Nghiên. "

Lục Trinh lập tức nói: "Tiểu Nghiên là ai? "

Bà nhớ lại: " Trần Bản khi học cấp ba đối xử khá tốt với cô bé đó, đáng tiếc sau đó con bé qua đời rồi. "

" Sao cô bé lại qua đời? "

Bà thờ dài: " Đó đúng là một đứa bé đáng thương, bị bố mình đánh chết. "

Trong đầu Giản Ninh bỗng nhiên nảy ra ý nghĩ: " Dì, Tiểu Nghiên được an táng ở đâu? "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Búp bê (5)

Edit: Cái Trắng

[Dù cho chúng ta mất đi món đồ quan trọng nhất thì chúng ta cũng không có quyền tước đi món đồ quan trọng của người khác]

Nửa tiếng sau, đội hình sự đã tới nơi an táng Tiểu Nghiên, từ trong bóng tối chỉ thấy được một chút ánh sáng yếu ớt, mọi người liền di chuyển tới gần ánh sáng đó, cũng không bắt ngờ mấy khi thấy Trần Bản đang quỳ gối cạnh ngôi mộ. Bên cạnh hắn là một cặp công văn đi làm, khi tới gần, Lục Trình phát hiện trong cặp công văn đang mở đó có một con dao dính đầy máu, rất có khả năng đây là hung khí.

Chỉ ở cách Trần Bản một khoảng, hắn cảm nhận được có tiếng động đằng sau, hắn quay đầu lại thì phát hiện ra Lục Trình và mấy người nữa. Hắn cầm lấy con dao bên cạnh lập tức đứng lên, hắn vô thức lùi về phía sau một bước, ánh mắt hắn tràn ngập vẻ cảnh giác và khản trương.

Lục Trình đứng trước mặt hắn, nói: " Trần Bản, hiện tại cậu đã bị bao vây, lập tức buông dao xuống. "

" Anh, bọn họ là cảnh sát, họ tới đây làm gì? Họ tới bắt người à? "

Bên tai Trần Bản bỗng truyền tới tiếng nói của Tiểu Nghiên, hắn cúi đầu, như là Tiểu Nghiên đang đứng trước mặt hắn vậy, hắn sợ hãi, vội đẩy bé đứng ra phía sau mình: " Tiểu Nghiên, em đừng sợ, em nấp đằng sau lưng anh đi, anh trai sẽ bảo vệ em. "

Lục Trình thấy hành động của hắn kỳ quái, hơi nhíu mày, thấp giọng hỏi Giản Ninh: " Giản Ninh, cậu ta giờ vẫn còn chìm trong ảo giác sao? "

" Đúng vậy. " Giản Ninh nghĩ nghĩ, cuối cùng cô cũng có phương pháp đối phó: " Trần Bản, Tiểu Nghiên giờ đang ở cạnh cậu sao? "

Nghe thấy nhắc tới tên Tiểu Nghiên, hắn liền ngẩng đầu, hắn khản trương bảo vệ cô bé phía sau mình, gấp gáp nói: " Mấy người đừng làm tổn thương em ấy, em ấy vô tội, em ấy chưa làm gì cả. "

Giản Ninh nói, cam đoan với hắn: " Tôi biết, chúng tôi sẽ không làm tổn thương cô bé. "

Tựa hồ như nghe được giọng nói quen thuộc, Trần Bản nheo đôi mắt lại nhìn Giản Ninh, hắn có chút nghi hoặc: " Giản, Giản tiểu thư, là cô sao? Cô đang đứng ở đó sao? "

Giản Ninh sững sốt, mà không riêng gì cô, tất cả mọi người ở đây đều sững sốt, vì sao Trần Bản lại biết Giản Ninh? Bọn họ trước đây đâu có cơ hội nào gặp mặt nhau đâu.

Chuyện lần trước rồi thêm lời mà Trần Bản nói, Giản Ninh đã nghĩ tới một tình huống vô cùng đáng sợ. Hiện tại nếu muốn biết thêm cô phải nói chuyện với Trần Bản, vì hắn là người duy nhất có mối liên hệ với người phụ nữ kia, bắt được hắn, cô có thể tìm ra được người phụ nữ kia, dần dần theo chân tướng.

Giản Ninh: " Trần Bản, là tôi, là cậu làm ra những chuyện này sao? "

Bởi vì nghĩ là người quen cho nên hắn bình tĩnh hơn một chút: " Giản tiểu thư, không phải cô đã nói với tôi rồi sao, chỉ cần không gây tổn thương cho người nhà thì bất luận tôi làm cái gì cũng chỉ là một con đường để phát tiết, chỉ như thế đúng không? " Hắn có chút sốt ruột, vì lòng bất an nên hắn rất cần sự khẳng định trong lời cô.

Giản Ninh như đã hiểu ý của hắn: " Ừm, là tôi đã nói như thế, nhưng cậu nghĩ những chuyện này không tổn thương tới bố mẹ cậu sao? Bố mẹ cậu hiện tại không rõ tình huống của cậu bây giờ, mẹ cậu vẫn đang ở nhà gọi điện thoại cho cậu, bởi vì không gọi được cho cậu nên sợ cậu đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Còn nữa, Tiểu Nghiên, cậu quay lại nhìn Tiểu Nghiên đi rồi nói cho tôi biết cô bé hiện đang có biểu tình gì? "

Trần Bản chần chừ, mãi chẳng quay đầu lại, không biết là hắn không dám hay vì hắn không muốn đối mặt nữa.

Giản Ninh tiếp tục nói: " Sợ hãi, có phải không? Cô bé sợ cậu, vì sao lại vậy? Bởi vì trong tay cậu đang cầm dao, cô bé nhìn cậu như đang nhìn thấy

người bố của mình vậy, cậu hẳn là biết điều này, hơn nữa cậu nhìn thấy điều này không chỉ một lần. Cậu đã hứa với cô bé rằng cậu sẽ bảo vệ cô bé, mà..."

Hai chữ bảo vệ như đã kích thích hẳn, Trần Bản thét lớn cắt ngang lời của cô: " Là vì tôi không bảo vệ tốt cho em ấy. Tôi biết chứ, tôi biết chứ! Hiện tại không còn Tiểu Nghiên nữa rồi, em ấy mất rồi, đây là mộ của em ấy, em ấy đã mất rồi! Tôi biết bố em ấy bạo lực, nếu tôi sớm một chút ngăn lại, em ấy sẽ không chết, tất cả đều tại tôi. " Hắn nắm chuôi dao thật chặt, vẻ mặt tràn đầy sự tự trách.

Giản Ninh biết hiện tại hẳn đã tỉnh táo lại, liền trấn an: " Cậu không sai, Trần Bản, là bố cô bé đã sai. Là bố cô bé khiến cô bé qua đời, còn cậu đã làm rất nhiều việc cho cô bé rồi, kia có phải là búp bê cậu đưa cho cô bé không, cô bé vẫn luôn ôm nó ở trên tay. "

Nhớ tới búp bê, cảm xúc của hắn càng như đê vỡ, thoáng chốc đã nứt vỡ: " Khi em ấy qua đời, trên tay em ấy vẫn còn ôm con búp bê, trên người đều là vết thương, những vết thâm tím, cả người gầy rộc, hình ảnh đó vẫn còn hiện lên rất rõ trong đầu tôi, tôi vĩnh viễn không thể quên được. " Trong đầu Trần Bản lúc này hiện lên hình ảnh Tiểu Nghiên ngã xuống mặt đất lạnh băng, thân thể cô bé cũng lạnh băng, đã ngừng thở, đã không còn tươi cười, đã không còn ngọt ngào gọi hắn một tiếng anh trai.

Lục Trinh cũng khuyên nhủ hắn: " Cho nên, Trần Bản, cô bé rất quý trọng đồ mà cậu tặng, cô bé rất thích cậu vì cậu là người duy nhất cô bé có thể dựa vào, lúc đó cũng vậy, hiện giờ cũng thế. Ở trong mắt cô bé, cậu vĩnh viễn là người bảo vệ cô bé, yêu quý cô bé, cho cô bé ăn những món đồ ngon nhất, là một người anh trai tốt, chứ không phải là tên sát nhân hung ác cầm dao. Cô bé vẫn luôn ở phía sau cậu, giờ con búp bê này làm bạn với cậu cũng như cô bé luôn ở bên cạnh cậu. "

Biết cơ hội đã tới, Lục Trinh liền giơ con búp bê lên cho Trần Bản: " Trần Bản, cậu xem, cậu nhìn thấy con búp bê này chứ? Hiện tại buông dao đi, đi theo tôi tới nơi này, đây là điều Tiểu Nghiên hy vọng cậu sẽ làm. "

" Anh, con búp bê này đáng yêu quá, em rất thích. " Hắn như thấy lại cảnh tượng dưới ánh mặt trời, cô bé cười giơ con búp bê ra nói với hắn.

Trần Bản nhìn con búp bê kia, đau khổ dùng hai tay ôm lấy đầu, buông con dao xuống, quỳ xuống đất khóc rống lên, Quý Hạo Nhiên và Lục Trinh chớp thời cơ này còng tay hắn lại.

Lục Trinh nhìn vẻ mặt hắn bị thương đau khổ, chỉ lạnh lùng nói: " Trần Bản, có thể cậu mất đi người quan trọng nhất đối với mình nhưng cậu cũng không có tư cách cướp đi người quan trọng nhất của người khác, bất luận là lý do gì của cậu thì cậu vẫn đang phạm tội. "

***

Trên đường ngồi xe trở về cục cảnh sát, Giản Ninh nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi, Lục Trinh lái xe thảnh thơi quay qua liếc cô một cái, mấp máy môi, không biết có nên mở miệng hay không.

" Lục Trinh. " Trong xe vốn yên tĩnh, Giản Ninh đột nhiên nhẹ giọng gọi anh một tiếng.

" Há? " Lục Trinh nhanh chóng trả lời.

Giản Ninh mở mắt ra, ngửi khí nhân nhạ: " Anh nói xem trên đời này liệu có tồn tại người nào giọng nói giống tôi, diện mạo giống tôi, lại còn cùng họ không. "

Lục Trinh cắn cắn môi, nghĩ một lát rồi mới mở miệng: " Có lẽ là nhìn gần giống nhau, trừ lại tôi nữa cho nên cậu ta mới ngộ nhận cô là người kia. Nói họ của cô ra, hẳn là mục đích của người phụ nữ kia, để cho họ nghĩ rằng người gặp bọn họ chính là cô. "

Giản Ninh nghe xong liền quay đầu lại nói với anh: " Sao anh không thử nghĩ rằng người phụ nữ kia vốn không tồn tại, người họ gặp chính là tôi thì sao? "

Lục Trinh cười khê: " Giản Ninh, đừng có xem thường tôi, về điểm này tôi vẫn thừa sức phán đoán. Cô cả ngày đều ở cạnh tôi, căn bản không có thời gian gặp bọn họ, không lẽ tôi lại là đồng lõa của cô. "

Giản Ninh nói luôn: " Là anh bị tôi thôi miên đấy, đương nhiên anh không biết rồi. "

Lục Trinh: "... "

Quý Hạo Dương ở phía sau đang ngủ thì mơ màng tỉnh lại, trong lúc đó còn mơ màng nghe được ngay hai chữ thôi miên, nháy mắt liền tò mò: " Thôi miên? Thôi miên cái gì? "

Giản Ninh nhẹ nhàng cười, gọi cậu: " Quý Hạo Dương. "

Quý Hạo Dương lập tức nói: " A, đội phó Giản. "

Giản Ninh dùng thanh âm trầm thấp nói: " Quý Hạo Dương, cậu biết không? Cậu đang ngồi ở chỗ có một cây kim, cây kim đó ở chỗ của cậu và cậu đang ngồi lên nó. "

" Cái gì? " Quý Hạo Dương theo bản năng định đưa tay sờ sờ móng mình.

Giản Ninh đã dự đoán trước hành động của cậu, liền lên tiếng cản: " Đừng cử động, hiện tại cậu có cảm thấy đau không? "

Quý Hạo Dương vẫn cảm thấy vô cùng mờ mịt: " Không có, chẳng có cảm giác gì cả. "

Giản Ninh: " Đó chỉ là ý nghĩ của cậu thôi, đương nhiên cậu sẽ không cảm nhận được, tại sao cơ thể cậu lại căng cứng như vậy? "

" À, đúng vậy. " Bởi vì sợ kim đâm vào cho nên cả người cậu giờ đang căng cứng ra.

" Được, hiện tại thả lỏng, không cần lo lắng, chậm rãi thả lỏng cơ thể ra, hiện tại cậu có cảm giác đau không? "

Quý Hạo Dương có chút khản trương: " Có, hình như có đau một chút, tôi thả lỏng thêm tí nữa khẳng định nó sẽ đâm vào. "

" Không sao cả, tiếp tục thả lỏng, tiếp tục thả lỏng. "

Đúng lúc xe đi qua cái giảm xóc, trong xe hơi rung lắc một chút nên cậu đã ngồi hẫng xuống.

" A A, đau quá. "

Lục Trinh bị dọa cho nhảy dựng lên: " Quý Hạo Dương, cậu hét to như vậy làm gì? "

Quý Hạo Dương nhăn mặt khóc lóc kể lể: " Đội phó Giản, làm sao bây giờ, cái kim đó khẳng định đã đâm vào mông tôi rồi. "

Lục Trinh: "... " Đứa ngốc này.

Xuống xe, Quý Hạo Dương liền che mông mình chạy tới khóc lóc kể lể với Quý Hạo Nhiên: " Anh, đội phó Giản bắt nạt em. "

" Em nói cái gì? Đội phó Giản bắt nạt em? " Quý Hạo Nhiên cảm thấy đây đúng là chuyện lạ hiếm thấy.

Quý Hạo Dương mở to hai mắt, hy vọng anh trai tin tưởng mình: " Thật đó, đội trưởng cũng ngồi ở trong xe, vậy mà đội phó Giản lừa em, nói rằng em ngồi lên một cây kim. "

Quý Hạo Nhiên: " Sau đó thì sao? "

Quý Hạo Dương: " Đương nhiên là em tin. "

Quý Hạo Nhiên không còn lời nào để nói với em trai mình, sau đó quay đầu nói với Giản Ninh: " Ủm, đội phó Giản, cô vậy là không đúng rồi, sao cô có thể đi bắt nạt một đứa ngốc cơ chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Búp bê (6)

Edit: Cải Trắng

Trần Bản ngồi trong phòng thẩm vấn, tuy rằng cảm xúc của hắn đã ổn định nhưng chỉ ngơ ngác ngồi một chỗ, dường như chết lặng.

Lục Trinh và Giản Ninh đứng ở bên ngoài phòng thẩm vấn.

Giản Ninh quay đầu lại nói với Lục Trinh: " Một mình tôi đi vào thôi. "

Lục Trinh nhìn thẳng vào đôi mắt bình tĩnh của cô: " Thế có được không? "

Giản Ninh gật đầu nói: " Có thể, cậu ấy đã gặp cô ta một lần, cho nên để tôi thẩm vấn hắn là phương pháp tốt nhất. "

Lục Trinh chép chép miệng, anh vẫn không yên tâm: " Được, nhớ kỹ, có chuyện gì thì gọi tôi. "

Lục Trinh đi theo Giản Ninh tới tận cửa phòng, mở cửa cho cô vào rồi tận mắt nhìn thấy cô ngồi xuống ghế mới yên tâm đóng cửa lại.

Giản Ninh trực tiếp mở miệng: " Chào cậu, Trần Bản, cứ gọi tôi là Giản Ninh. "

Trần Bản ngẩng đầu nhìn cô, hắn không thấy cô và người phụ nữ kia khác nhau ở điểm nào, bất luận là giọng nói hay diện mạo, thậm chí cả họ, rốt cuộc người đứng trước mặt hắn lúc này là vị bác sĩ tâm lý hay cảnh sát. Hay đó là cùng một người, vì thế hắn mở miệng hỏi: " Cô, rốt cuộc là ai? "

Đối với sự nghi ngờ của Trần Bản, cô cũng không lấy gì làm lạ: "Mấy ngày trước, cậu đã gặp một người phụ nữ có diện mạo tương đối giống tôi, phải không? "

Trần Bản có hơi chần chừ: "Hai người không phải là một sao? "

Giản Ninh lắc đầu: "Không phải. " Rồi tiếp tục hỏi hần: " Cô ấy có bị mù không? "

Trần Bản nhớ lại một chút: " Không phải. "

Giản Ninh chỉ vào hai mắt mình, chậm rãi nói: " Tôi là người mù. "

Trần Bản nhìn vào đôi mắt cô, hần cảm thấy đôi mắt cô dù đang mờ như bình thường nhưng thiếu đi vài phần linh động trong ánh mắt, đúng là cô bị mù, nhưng: " Hai người lớn lên thật sự giống nhau, cô ấy cũng họ Giản, là một bác sĩ tâm lý. "

Lớn lên thật sự giống nhau... Lời này của Trần Bản khiến cô cảm thấy kinh hãi, lúc đầu cô cho rằng chỉ là người giống người, nhưng người phụ nữ kia cũng họ Giản, rõ cuộc người đó có quan hệ gì với cô? Giản Ninh áp chế suy nghĩ của mình lại, hỏi hần: " Cậu tới đó để chữa bệnh tâm lý? "

" Đúng vậy, không sai. "

" Có thể nói cho tôi biết sự tình lúc đó không? " Giản Ninh cảm thấy chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

Trần Bản thờ dãi, nhớ lại tình huống lúc đó: " Tâm tình tôi ngày đó thực sự bất ổn, tối hôm trước tôi còn giết chú chó nhà mình, đó là trong lúc tôi mê man, cho nên tôi đã tới phòng khám. "

Giản Ninh cắt ngang lời hần: " Nói cho tôi địa chỉ đi. "

" Số 444 đường Thiên Nghiệp. "

Ở cửa Lục Trình nghe thấy tin tức này, lập tức gọi điện thoại: " Hạo Dương, cậu cùng Hạo Nhiên dẫn người tới số 444 đường Thiên Nghiệp, ở đó có một phòng khám tâm lý, tới đó tìm một bác sĩ tâm lý.. " Anh tạm dừng một chút, sau đó nói: " Cô ta và Giản Ninh nhìn rất giống nhau. "

Giản Ninh gật đầu tiếp tục hỏi: " Làm sao cậu biết được ở đó có một phòng khám tâm lý? "

Trần Bản trả lời: " Tôi nhận được một danh thiếp, bởi vì tôi không biết phòng khám tâm lý là như nào nên tôi mới tới đó thử một lần. "

Quả nhiên, Trần Bản tới đó không phải do ngẫu nhiên, mà là người phụ nữ kia sắp xếp: " Hóa đơn sau khi tới đó ở đâu rồi? "

Trần Bản nói: " Ở trong phòng tôi. "

" Ngày đó một mình cậu tới đấy sao? "

Trần Bản nói, biểu tình đau khổ: " Khi đó tôi cảm thấy như Tiểu Nghiên đang ở bên cạnh tôi, ôm búp bê cùng tôi tới chỗ đó, nhưng... " Trần Bản nói tới đây liền dừng lại, hần mở to hai mắt, lúc này hần mới nhận ra sự kỳ quái lúc đó, thanh âm trở nên sắc bén: " Nhưng lúc ấy, trợ lý của bác sĩ tâm lý kia nói sẽ giúp tôi trông Tiểu Nghiên, mang em ấy tới phòng nghỉ, nhưng làm gì có Tiểu Nghiên nào ở đấy, cô ấy sao lại làm thế? " Nhất thời hần không biết tình huống lúc đó như nào nữa.

Giản Ninh lập tức hiểu rõ, cô liền giải thích cho Trần Bản hiểu: " Đó là cô ấy phát hiện ra điểm lạ ở cậu, cũng thông qua cách này làm sự ảo tưởng của cậu tăng lên. "

Trần Bản lúc này mới ngộ ra: " Hóa ra là như vậy. "

" Lúc sau thì sao, lúc cậu đi vào phòng nghỉ đã nhìn thấy gì? "

" Là một văn phòng rất đơn giản, có giá sách, bàn làm việc, cô ấy ngồi ở sau màn hình máy tính, rồi bảo tôi ngồi xuống ghế sofa. "

Giản Ninh: " Lúc nói chuyện cô ấy đã ngồi trước mặt cậu đúng không? "

Trần Bản gật đầu: " Đúng. "

" Có thể cho tôi biết cô ấy đem lại cho cậu cảm giác gì không? "

" Vô cùng tao nhã, điều đó làm cho tôi bình tĩnh hơn. "

" Lúc nói chuyện cô ấy có thói quen làm động tác gì không? " Giản Ninh hy vọng có thể thông qua miêu tả của Trần Bản để hiểu rõ về người phụ nữ kia.

Vấn đề cô hỏi làm hần sững sốt, nhưng vẫn nói: " Có, cô ấy cầm cốc bằng tay trái. " Trần Bản như nhớ tới gì đó: " Đúng rồi, tôi nhớ trên tay cô ấy có đeo một chiếc nhẫn. "

Giản Ninh tiếp tục hỏi: "Nhấn như thế nào?"

Trần Bản chậm rãi nói: " Là một chiếc nhẫn rất đặc biệt, như cánh vảy, màu vàng. "

***

Giản Ninh đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Lục Trinh nhìn cô, nhưng từ biểu tình của cô thì chẳng nhìn ra cái gì cả.

Tiếp theo, anh nói với cô về việc vừa rồi: " Giản Ninh, Hạo Nhiên và Hạo Dương vừa tới phòng khám tâm lý kia, chỗ đó đã bị dọn rồi, chẳng còn thứ gì cả, thứ duy nhất bọn họ tìm được là một cái nhẫn, màu vàng. "

Giản Ninh rù mắt xuống, tay cô nắm chặt lại, giọng nói nhàn nhạt: " Cái nhẫn này là một đôi, một chiếc nhẫn đang trong tay tôi, chiếc còn lại, là trong tay mẹ tôi. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lựa chọn (1)

Edit: Cải Trắng

Sáng sớm, Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương cùng nhau bước vào văn phòng, vào tới nơi thì thấy Tang Vũ Hân đang ngồi đọc sách, liền tiến tới xem thử: " Tiểu Tang, cô đang xem cái gì thế? "

Tang Vũ Hân vô cùng thoải mái trả lời cậu: " Cách làm chocolate. "

Quý Hạo Dương nghe được ba tiếng chocolate, cơ hồ nước miếng của cậu tự động tiết ra nhiều hơn, kích động nói to: " Tiểu Tang, cô mà làm chocolate nhất định phải cho tôi nếm thử đây, thử tôi thích ăn nhất chính là chocolate. "

Đối với hành động của em trai mình, Quý Hạo Nhiên thật sự cạn lời, hần vồ vồ vào cái ót cậu mấy cái: " Quý Hạo Dương, em bị ngốc đấy hả, Tiểu Tang làm chocolate đầu phải em muốn ăn là được? " Đây là đang chuẩn bị cho lễ tình nhân đó, hiểu không?

Bị anh trai vồ vồ cho mấy cái, cậu liền quay đầu cãi anh mình: " Quý Hạo Nhiên, anh đừng có suốt ngày nói em ngốc nữa, chúng ta là anh em sinh đôi, nếu em mà ngốc thì anh cũng ngốc thôi. "

Quý Hạo Nhiên cười hai tiếng, bình tĩnh trả lời cậu: " Đúng vậy, rốt cuộc ngốc thế nào mới là anh em sinh đôi nhỉ. "

Quý Hạo Dương nặng nề hừ một tiếng: " Vậy anh đi mà hỏi bố mẹ đi. "

"... " Tang Vũ Hân và Phương Dịch cạn lời, cứ nhìn bọn họ cãi qua cãi lại.

Phương Dịch đầy đầy mắt kính nói: " Sao anh em hai người có thể như thế chứ, lúc thì dính lấy nhau không tách ra được, lúc thì chỉ hận không lao vào đánh nhau thôi. "

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương lập tức khoác vai nhau, đồng thời nói: " Cho nên tình cảm của bọn tôi mới tốt. " Giờ thì không hiểu vừa rồi hai người cãi nhau cái gì.

Phương Dịch chà chà hai tay vào nhau, cảm thán một câu: " Đúng là không chịu nổi hai người. "

Quý Hạo Dương đi tới vỗ vỗ vai hân: " Phương Dịch, thế nào? Lễ tình nhân có dự tính gì không? "

Phương Dịch nói: " Đương nhiên hy vọng không có vụ án nào xảy ra, sau đó có thể đưa bạn gái đi chơi. "

Quý Hạo Dương trêu đùa nói: " May mắn là bạn gái cậu không có chị em song sinh đấy, nếu có thì cậu làm thế nào để nhận diện hai người đó bây giờ. "

Phương Dịch: " Sao có thể không nhận ra chứ, không phải gọi tên là biết sao. "

Tang Vũ Hân quay đầu lại nhìn bọn họ: " Hai người, hai cái bóng đèn này đừng có mà trêu chọc Phương Dịch nữa, tôi nghe nói dạo gần đây mẹ hai người cũng đang sắp xếp cho hai người đi xem mắt, tôi nói, hai người tìm thêm một cặp chị em song sinh đi, quá xứng đôi vừa lứa. "

Nghe thấy hai chữ xem mắt là cả hai anh em đều lộ ra vẻ mặt khó ỡ, đúng là gần đây ngày nào hai người cũng nghe mẹ mình nhắc tới, lập tức hai người họ đồng thanh trả lời cô: " Cô nói trông dễ dàng quá nhỉ, đâu có đơn giản như vậy. "

Phương Dịch là người phản đối đầu tiên, hẳn thật sự không nhận diện nổi mắt: "Đừng, hai người mà làm thế thì đầu óc tôi chắc không dùng được nữa. "

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương nghe hẳn nói như vậy liền nổi ý trêu chọc: " Vì để khiến cậu loạn hơn, đúng là anh em tôi nên tìm thêm một cặp sinh đôi nữa. "

Đang trò chuyện dở thì thấy Lục Trinh và Giản Ninh đi ra, sắc mặt Lục Trinh vô cùng nghiêm túc: "Được rồi, không còn thời gian nói chuyện phiếm đầu, có vụ án rồi. "

Thật vất vả mới có được quãng thời gian thành thoi thì lại có vụ án tìm đến, Quý Hạo Dương nhin không được thờ dài: " Haizz, đây chính là điều mà tôi tuyệt đối không muốn nghe. "

Lục Trinh bất đắc dĩ lắc đầu: " Ai mà chẳng không muốn nghe. Mọi người chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi tới hiện trường. "

Trên đường, Giản Ninh vẫn luôn mang trong người tâm trạng nặng nề, cả đường đi không nói tiếng nào. Lục Trinh thì thoảng liếc qua nhìn cô một chút, anh biết hiện tại cô đang để trong lòng chuyện người phụ nữ kia, giờ những manh mối liên quan tới người phụ nữ kia đều không có. Giản Ninh có trở về nhà hỏi bố mình xem liệu cô có chị em sinh đôi hay không, bố cô lập tức phủ định ý của cô, cô lại hỏi tiếp sau khi sinh cô ra thì mẹ cô hiện tại ở đâu, lập tức bố cô định cầm lấy chai bia rỗng bên cạnh đánh cô. Hiên nhiên ông một chút cũng không muốn đề cập tới mẹ cô, Lục Trinh sau đó mang Giản Ninh rời đi.

Im lặng một lúc lâu, thật sự là Lục Trinh không nhin được nữa: " Giản Ninh, đừng có ủ ê mặt mày nữa, tôi nói em nghe, cô ta làm như vậy chính là muốn em rơi vào trạng thái như bây giờ. "

Giản Ninh nghe thấy tiếng Lục Trinh, lập tức quay đầu về phía anh.

Thấy Giản Ninh có phản ứng, Lục Trinh nghĩ nghĩ một chút liền nói tiếp: " Vậy để tôi nói cho em nghe chuyện tôi từng trải qua, chắc hẳn em đã nghe nói qua, hai năm trước, có một tên sát nhân biến thái, hẳn giết người theo chu kỳ, cứ hai tuần hẳn lại giết một người. Hơn nữa mỗi lần ra tay hẳn đều lấy đi một bộ phận nào đó trên cơ thể nạn nhân. Khi đó hẳn đã giết 4 mạng người, tới khi tôi chuẩn bị tóm được hẳn thì lại để cho hẳn có cơ hội trốn thoát. "

Giản Ninh nhớ rõ vụ án này: " Khi hung thủ giết người có phải hẳn luôn mang theo một cái mặt nạ, đúng không? "

Lục Trinh nhìn thẳng phía trước, chậm rãi nói: " Đúng vậy, chính là hẳn, mọi người đều gọi hẳn là người đeo mặt nạ quỷ. Sau đó khi tôi trở về nhà thì thấy cửa nhà đang mở, đi vào trong phòng thì thấy trên giường tôi chính là cái mặt nạ đó. Mấy ngày sau đó ngày nào tôi cũng thấy cái mặt nạ đó trên giường, người bên ta đều cảm thấy kỳ quái, tôi biết là hẳn làm, vì hẳn muốn thấy tôi sợ hãi, làm tôi cảm thấy áp lực, như vậy thì tôi chẳng còn tâm tư đi bắt hẳn nữa. Ngay từ đầu đúng là tôi đã rơi vào tâm trạng như hẳn mong muốn, cho tới khi hẳn giết mất đồng nghiệp của tôi, lúc đó tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy, đợi sau khi tôi bắt được hẳn, tôi nhất định sẽ dùng hình thức tử hình bắn chết hẳn. "

" Lục Trinh, tôi biết rồi. " Giản Ninh tạm dừng một chút, nghiêng đầu nói với anh: " Nhưng mà đoạn ở giữa không phải là anh nghĩ ra đấy chứ. "

Lục Trinh còn đang nghĩ ý tưởng của mình tốt đấy chứ, ai ngờ lại bị Giản Ninh phát hiện, lập tức cảm thấy xấu hổ, nói lắp: " Khụ khụ, cái gì chứ, ừm, quá trình thế nào không quan trọng, quan trọng là em nghĩ thông suốt là được rồi. "

Giản Ninh khẽ cười một tiếng.

Nhìn thấy Giản Ninh cười, bất giác Lục Trinh cũng cười theo, anh thấy trong lòng mình nhẹ nhõm hơn nhiều: " Hừm, rốt cuộc em cũng cười rồi. "

Giản Ninh lập tức ngừng cười, quay qua hỏi anh: " Làm sao vậy? "

Lục Trinh cảm thán nói: " Trong khoảng thời gian này tôi vẫn chưa nhìn thấy em cười, tuy rằng trước kia cũng thế nhưng mà em cứ mang khuôn mặt như này thì tôi cũng không cười nổi đâu, đây chính là đang lây bệnh* cho nhau đấy. "

Ý ở đây chính là tâm trạng Giản Ninh ảnh hưởng tới tâm trạng anh ==))

Giản Ninh cười nhàn nhạt: " Vậy anh cười nhiều lên không phải có thể lây sang tôi sao. " Lòi cô nói là lời thật lòng, cô phát hiện từ sau khi cô vào đội hình sự tới giờ, cô đã cười nhiều hơn so với lúc trước rồi.

Lục Trinh thờ dài: " Chờ sau khi phá án xong đi, không thì tôi cũng không cười nổi nữa rồi. "

Vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh hai người đã tới hiện trường. Hiện trường là một nhà máy bỏ hoang, đội hình sự đi vào bên trong lập tức thấy thi thể nạn nhân.

Nạn nhân có hai người, đều rất trẻ tuổi, một nam một nữ, cùng lắm thì cả hai mới có 30 tuổi. Cả hai nạn nhân đều bị buộc chặt trên ghế, đầu cả hai đều hơi cúi xuống, miệng vết thương trên người đều đang chảy máu, dây thừng cuốn quanh người cũng vì thế mà nhuộm đỏ, xung quanh đều là máu, một vũng máu trên đất, nhìn thôi cũng thấy ghê người.

Tô Duy làm kiểm tra đơn giản thi thể nạn nhân, rồi nói với Lục Trinh: " Miệng vết thương đều do vũ khí sắc nhọn tạo ra, thời điểm hai người tử vong giống nhau, đều rơi vào khoảng từ 11 giờ tới 12 giờ đêm qua, ngoài ra, điều đặc biệt ở đây chính là ngón út cả hai người đã bị chém đứt. "

Giản Ninh nghe xong nói luôn: " Đó là ngón tay mang nhẫn. "

Lục Trinh gật gù đầu: " Có thể hai người họ là người yêu hoặc là vợ chồng. "

Quý Hạo Nhiên cầm túi vật chứng cho Lục Trinh xem, là hai ví tiền, có thể thấy một cái là kiểu dáng nam, một cái là kiểu dáng nữ: " Trên mặt đất phát hiện hai cái ví, nhưng đồ bên trong có vẻ đã bị lấy hết đi rồi. "

Nói chuyện điện thoại xong Tang Vũ Hân liền chạy tới: " Đội trưởng, tôi đã xác nhận được thân phận nạn nhân rồi, hai người họ là vợ chồng. Đôi vợ chồng này ở cùng với bố mẹ chồng, sáng nay bố mẹ nạn nhân đã tới báo cảnh sát, nói hai người họ đi cả đêm không về, cũng không có liên hệ với bọn họ. Người chồng tên là Đồng Trạch Đào, 28 tuổi, là nhân viên ở ngân hàng. Người vợ tên là Hàn Thanh, 27 tuổi, cũng là một nhân viên ở ngân hàng, hơn nữa hai người họ còn là đồng nghiệp, theo như lời bố mẹ chồng thì tối hôm qua hai người họ ra ngoài ăn cơm, rồi còn đi rạp chiếu phim, nghe nói về được đặt trước trên mạng, bộ phim đó 7 giờ bắt đầu chiếu và 9 giờ kết thúc, Phương Dịch đã tới rạp chiếu phim XX đó để điều tra. "

Lục Trinh hỏi: " Nạn nhân hôm qua lái xe đi ra ngoài sao? "

Tang Vũ Hân trả lời: " Không phải, hai người họ đi taxi. "

Lục Trinh lập tức phân tích tiếp: " Từ rạp chiếu phim ra đây mất khoảng 1 tiếng đồng hồ đi xe, nạn nhân hẳn là không tự mình tới địa phương hẻo lánh này đâu, cho nên có thể hung thủ đã bắt cóc hai người họ tới đây, cho nên tôi suy đoán hung thủ có xe đi lại. "

Tô Duy chỉ vào vết máu ở ghế dựa, mở miệng nói: " Căn cứ vào vết máu ở đây thì có thể thấy ngay từ đầu hai người này đã được đề nghị như này. "

Tang Vũ Hân nhìn thoáng qua, vẻ khó chịu thể hiện rõ trên khuôn mặt: " Cho nên hai người bọn họ, người này nhìn người kia bị hung thủ thương tổn, quá tàn nhẫn. "

Lục Trinh nói tiếp: " Tiểu Tang, cô đi tìm hiểu về mối quan hệ xã hội của nạn nhân xem, xem xem bọn họ có gây thù với ai không, hoặc làm điều gì đó ảnh hưởng tới lợi ích chung của mọi người. "

" Rõ, tôi sẽ đi ngay. " Tang Vũ Hân thở phào nhẹ nhõm, cô thật sự không nghĩ tới ngay ở trong hồ sơ đã có phát hiện.

Chờ Tang Vũ Hân đi rồi, thật lâu sau vẫn chưa có ai mở miệng nói gì. Cuối cùng, Giản Ninh lên tiếng: " Tô Duy, miệng vết thương chủ yếu là ở vị trí nào? "

Tô Duy lập tức trả lời: " Vết thương chủ yếu ở cánh tay và phần chân, ngay cả phần ngón chân cũng có, vết thương trí mạng là ở ngực, cả hai nạn nhân đều như vậy. "

Giản Ninh rù rứt, cô im lặng trong chốc lát mới mở miệng: " Hung thủ cũng không hy vọng bọn họ chết nhanh như vậy, hẳn muốn chậm rãi tra tấn hai người. Hẳn như là sử dụng dụng cụ tra tấn, cuối cùng mới giết chết hai người, chém đứt ngón tay đeo nhẫn của hai người chắc chắn là có ý nghĩa, hẳn muốn cắt đứt quan hệ thân mật giữa hai người họ, có thể là vì hấn phần nộ, hay có thể hấn ghen ghét mối quan hệ này. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Lựa chọn (2)

Edit: Cài Trắng

Điều tra liên quan tới nạn nhân nhanh chóng có phát hiện mới.

Tang Vũ Hân nói kết quả điều tra với mọi người: " Đội trưởng, tôi đi điều tra thêm chút nữa thì phát hiện trước khi kết hôn với Đồng Trạch Đào thì Hàn Thanh đã từng ly hôn rồi, hơn nữa Hàn Thanh ly hôn với chồng trước chưa được bao lâu liền kết hôn với Đồng Trạch Đào. "

Quý Hạo Dương nghe xong kinh ngạc: " Vừa mới ly hôn xong đã kết hôn? Tốc độ này cũng nhanh quá rồi đấy. "

Tang Vũ Hân gật gù đầu, tiếp tục nói: " Cho nên tôi cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc, tôi đã đi tìm bố mẹ Hàn Thanh để hỏi thử. Bọn họ nói với tôi là chồng cũ của Hàn Thanh có tính bạo lực, mới kết hôn được có mấy tháng liền giờ thói bạo lực, sau mấy lần bị đánh, Hàn Thanh không chịu được nữa liền muốn ly hôn với anh ta. Nhưng chồng cũ của cô ấy không những không đáp ứng yêu cầu mà còn uy hiếp cô ấy, nếu như cô ấy dám ly hôn thì sẽ đánh chết cô ấy, cả người nhà cô ấy nữa, cho nên lúc ấy Hàn Thanh lựa chọn nhẫn nhịn. "

" Mà Đồng Trạch Đào trước kia là bạn học đại học với Hàn Thanh, hơn nữa anh ấy vẫn luôn thích Hàn Thanh. Mà cô ấy vì không muốn để cho bố mẹ lo lắng nên có bao nhiêu tâm sự liền kể với Đồng Trạch Đào, sau đó nghe nói quan hệ giữa hai người rất tốt, bố mẹ Hàn Thanh cũng biết, sau đó Hàn Thanh liền đưa Đồng Trạch Đào về nhà mình, mọi người liền giúp cô ly hôn với chồng cũ. "

" Sau đó, Hàn Thanh nhanh chóng thông qua pháp luật ly hôn với chồng cũ, rồi kết hôn với Đồng Trạch Đào. Việc này chồng cũ của cô ấy biết, rồi còn

đưa người tới làm náo loạn lễ kết hôn, lúc đó còn tuyên bố sẽ giết chết Đồng Trạch Đào và Hàn Thanh. "

Quý Hạo Nhiên xoa xoa cằm nói: " Như vậy thì chồng cũ của Hàn Thanh đối tượng tình nghi số một hiện tại, phát hiện mình bị phản bội cho nên tức giận hành hạ hai người kia tới chết. "

Lục Trinh cũng đồng ý với quan điểm này của mọi người: " Điều này khá phù hợp với phán đoán của Giản Ninh, hung thủ chặt mất ngón tay út đeo nhẫn của bọn họ đi, chính là muốn phá hủy mối quan hệ thân mật của hai người, vô cùng tức giận, mà chồng cũ của Hàn Thanh thì hoàn toàn phù hợp. "

Phương Dịch: " Đúng vậy, làm cho bọn họ nhìn nhau lần lượt bị tổn thương, mục đích của hắn là tra tấn bọn họ, phát tiết sự bất mãn và căm hận của mình. "

Lục Trinh vỗ vỗ bả vai Phương Dịch, bảo: " Phương Dịch, tra cho tôi thông tin về chồng cũ của Hàn Thanh. "

Phương Dịch gõ bàn phím mấy cái, liền tìm được tư liệu về chồng cũ của Hàn Thanh: " Chồng cũ của cô ấy tên Triệu Quyền, địa chỉ và đơn vị công tác của anh ta tôi đã gửi tin nhắn tới mấy mỗi người. "

Lục Trinh: " Được. Chúng ta chia đội xuất phát thôi. Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương sẽ tới nơi hắn đang công tác, còn tôi và Giản Ninh sẽ đi tới nhà hắn. "

Lục Trinh cùng Giản Ninh đi tới nhà Triệu Quyền, vừa mới tới trước cổng tiểu khu nhà hắn thì anh nhận được điện thoại của Quý Hạo Nhiên.

Lục Trinh nhanh chóng nhận cuộc gọi: " Tình huống thế nào rồi? "

Đầu dây bên kia Quý Hạo Nhiên trả lời: " Đội trưởng, Triệu Quyền không có ở công ty, nghe nói hôm qua hắn bị công ty đuổi việc rồi. "

" Được rồi, bọn tôi đã tới nhà hắn rồi, cúp máy đây. " Lục Trinh cúp điện thoại xong quay qua nói với Giản Ninh: " Triệu Quyền ngày hôm qua đã bị công ty đuổi việc. "

Giản Ninh: " Đây rất có khả năng là nguyên nhân kích thích hắn. " Bị vợ phản bội rồi lại còn bị đuổi việc, hai đòn đá kích nặng nề này có thể khiến cho hắn mất lý trí.

Lục Trinh đỗ xe xong liền cùng Giản Ninh đi thang bộ lên nhà Triệu Quyền. Tới trước cửa nhà, anh gõ cửa, một lúc sau cũng không có người ra mở cửa.

" Triệu Quyền! Triệu Quyền! " Lục Trinh gọi lớn hai tiếng, anh áp tai vào cửa để nghe động tĩnh bên trong, không có bất kỳ âm thanh nào.

Anh lùi ra sau mấy bước, lấy đá để phá cửa. Sau khi phá cửa xong, anh cùng Giản Ninh đi vào bên trong, trong nhà không có một bóng người, Triệu Quyền không có ở đây.

Lục Trinh đi quanh nhà một vòng, sau đó trở về đứng bên cạnh Giản Ninh: " Hắn không có ở nhà, chắc là chạy trốn rồi. "

Trong nhà hình như thoang thoảng mùi rượu, Giản Ninh nói với anh: " Lục Trinh, xem xem có dấu vết hắn thu dọn hành lý không. "

Lục Trinh lập tức tìm kiếm, rồi phát hiện ra: " Tiền không mang đi, quần áo cũng không mang đi luôn, có thể là do hắn rời đi vội vàng cho nên không kịp chuẩn bị, trước tiên chúng ta quay về cục cảnh sát đã, nhất định chúng ta sẽ bắt được Triệu Quyền. "

Trở về cục cảnh sát cùng lúc với Hạo Nhiên và Hạo Dương, đúng lúc này thì Phương Dịch lại có phát hiện mới.

Phương Dịch mở hình ảnh mình mới phát hiện ra cho mọi người xem: " Đội trưởng, ở rạp chiếu phim hôm qua hai nạn nhân đi xem có ghi lại được cả hình ảnh Triệu Quyền tới đó, hắn tới một mình, có khả năng là theo dõi hai nạn nhân. "

Giản Ninh: " Ở đây có một vấn đề, hắn có xe sao? Khoảng cách từ rạp chiếu phim tới hiện trường là nhà xưởng bị bỏ hoang khá xa, muốn đem hai người trưởng thành đi tới nơi đó thì hắn buộc phải có một chiếc xe. "

Phương Dịch trả lời: " Đúng là hắn không có xe, nhưng hắn có bằng lái, có thể đã trộm xe hoặc mượn xe ai đó. "

" Mấu chốt là giờ làm thế nào để tìm được Triệu Quyền? "

" Nếu chạy trốn ra khỏi thành phố thì hắn phải mua vé, chỉ cần hắn dùng chứng minh thư mua vé thì tôi lập tức tra được. " Phương Dịch khẳng định.

Quý Hạo Nhiên còn nói thêm: " Hoặc chỉ cần mua vé thông hành cho xe thôi là chúng ta sẽ tra được. "

Lục Trinh: " Dưới nhà Triệu Quyền tôi cũng cho bố trí cảnh sát ở đó rồi, chỉ cần hắn trở về nhà thôi chúng ta sẽ lập tức bắt hắn. "

Kết quả một ngày sau đó, đội hình sự ngoài ý muốn gặp Triệu Quyền ở cục cảnh sát, mà nguyên nhân khiến hắn tới đây là do hắn say rượu đánh người.

Là người bị tình nghi của vụ án, Triệu Quyền nhanh chóng được giao cho bên hình sự.

Giản Ninh và Lục Trinh cùng nhau vào thăm vấn Triệu Quyền.

Lục Trinh: " Tên? "

Cả người Triệu Quyền đều có mùi rượu, hắt thở ra thôi cũng có hơi rượu nồng nặc, có vẻ hấn vẫn chưa tỉnh rượu, hấn híp mắt nhìn về phía Lục Trinh: " Mày là ai? "

Lục Trinh bảo người mang tới một bát canh giải rượu, còn thêm cả nước lạnh nữa, lúc này hấn mới tỉnh táo hơn.

Anh lạnh giọng hỏi: " Hiện tại đã tỉnh táo hơn chưa? "

Triệu Quyền hà hơi một cái, làm ra vẻ không có chuyện gì: "Ồ, tao biết, tao đang ở cục cảnh sát, mày là cảnh sát đúng không? "

Lục Trinh thấy không thuận mắt với thái độ này của hấn: " Biết là được, mày là Triệu Quyền đúng không? "

Triệu Quyền gật gật đầu, rồi hấn lập tức biện minh cho bản thân: "Đúng, nhưng mà đồng chí cảnh sát, tôi cần phải thanh minh trước đã. Tôi không có ý muốn đánh hấn, là do hấn khiêu khích tôi trước, hấn chửi tôi nên tôi mới đánh hấn. " Triệu Quyền nghĩ là họ đang hỏi về vụ đánh nhau của hấn.

Lục Trinh trực tiếp hỏi: " Triệu Quyền, anh và Hàn Thanh có quan hệ như thế nào? "

Triệu Quyền bỗng chốc cảm thấy khó hiểu, hấn hỏi ngược lại: " Việc này liên quan gì tới chuyện tôi đánh nhau chứ? "

" Anh cứ trả lời tôi đi đã. "

Ngữ khí Triệu Quyền vô cùng không tốt, mặt hấn dữ tợn: " Con tiện nhân này là vợ cũ của tôi, làm sao? "

Lục Trinh nghe ngữ khí của hấn không tốt, liền nói: " Xem ra anh vô cùng oán hận vợ cũ của mình, nguyên nhân gì khiến hai người ly hôn? "

" Sao nào, giờ cảnh sát còn quan tâm tới cả vấn đề hôn nhân của nhân dân sao? " Triệu Quyền cảm thấy hơi bất mãn, cũng tức giận.

Lục Trinh lạnh lùng nói: " Tôi nói rồi, tôi hỏi gì thì anh trả lời đấy. "

Triệu Quyền dựa cả người vào ghế, gác chân: " Được chứ, nếu mấy người muốn biết thì tôi sẽ nói. Tiện nhân này giấu tôi đi ngoại tình, ly hôn mới được một tuần liền kết hôn với người khác, anh nói xem cô ta có phải tiện nhân không? "

Triệu Quyền cứ day nghiêng hai chữ tiện nhân mãi khiến anh cảm thấy không thoải mái.

Lúc này tới lượt Giản Ninh đưa ra vấn đề: " Anh đã gặp qua Đồng Trạch Đào chưa? "

Triệu Quyền vừa nghe thấy cái tên này liền tức giận: " Đương nhiên là gặp rồi, trong hôn lễ của bọn họ. "

Giản Ninh lại hỏi: " Triệu Quyền, có phải ở hôn lễ của bọn họ anh đã tuyên bố sẽ giết chết Hàn Thanh cùng Đồng Trạch Đào không? "

Triệu Quyền nhướn mày, thanh âm cao lên: " Sao nào, tôi thuận miệng nói như vậy cũng là phạm pháp à? Giờ mấy người muốn bắt tôi lại sao? "

Lục Trinh nhìn hấn, lạnh lùng buông một câu: " Bởi vì bọn tôi cảm thấy đây không phải là lời nói thuận miệng nữa, có phải anh đã hành động rồi không? "

Triệu Quyền bị cái tin tức này làm cho sợ hãi: " Cái gì cơ? Anh nói Hàn Thanh với Đồng Trạch Đào, đôi câu nam nữ đó chết rồi sao? Như thế nào mà chết, à, khoan đã, ý anh nói là tôi giết bọn họ sao? Không thể nào! "

Lục Trinh nhần mày, tiếp tục hỏi hấn: " Đêm qua anh ở đâu? "

" Tôi uống rượu ở bên ngoài thôi. "

Lục Trinh đưa đoạn băng ghi hình cho hấn xem: " Thấy không? Đây là anh, vậy Hàn Thanh và Đồng Trạch Đào đâu, ở rạp chiếu phim đối diện chỗ của anh, là anh theo dõi bọn họ, rồi còn đánh thuốc mê, rồi đưa bọn họ tới nhà xưởng bị bỏ hoang ở ngoại thành và sát hại họ. "

Triệu Quyền há miệng thờ đốc, hấn lấp bấp biện giải cho bản thân: " Đây, đây chỉ là trùng hợp thôi, tôi đi tới đó uống rượu là vì tôi bị công ty sa thải rồi. Lúc đó tôi buồn bức muốn chết cho nên mới đi uống rượu giải sầu, mà hơn nữa cho dù tôi hận hai người họ thế nào thì tôi cũng không thể giết họ được. Tôi bị oan mà. "

Giản Ninh nghe ngữ khí của hấn cũng không giống như đang nói dối: " Vậy tầm 11 giờ tới 12 giờ đêm anh đang ở chỗ nào? "

Triệu Quyền có hơi hoảng hốt, xem ra hấn vẫn chưa thể nào tiếp nhận được tin Hàn Thanh đã tử vong: " Khi đó tôi đang uống rượu đấy, tôi và ông chủ có quen nhau thế nên sau khi say tôi liền ngủ luôn tại đó, mấy người có thể đi hỏi ông chủ, đúng là tôi bị oan mà. "

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương tìm được quán mà Triệu Quyền nói, ông chủ ở đấy cũng làm chứng cho lời hấn. Camera theo dõi bên ngoài đúng là có ghi hình lại ngày hôm qua 7 giờ tối hấn đi vào trong quán rượu sau đó mãi tới 2 giờ chiều hôm sau mới ra khỏi quán, đó là vì hấn gây ra đánh nhau thế nên bị cảnh sát bắt.

Kết quả điều tra khiến mọi người có hơi thất vọng, bởi vì rất có khả năng họ đã bắt nhầm người, Quý Hạo Dương nói: " Cho nên Triệu Quyền có bằng chứng ngoại phạm sao? Nhưng nhờ đâu ông chủ quán rượu nói dối thì sao, hoặc là tầm 9 giờ Triệu Quyền có rời khỏi đó một lúc nhưng không bị camera quay tới thôi. "

Lục Trình thờ dài nói: " Cho nên chúng ta sẽ thẩm vấn thêm lần nữa. "

Đúng lúc này thì Tang Vũ Hân chạy tới, sắc mặt rất kém: " Đội trưởng, không tốt rồi! "

Lục Trình nghe thấy liền quay đầu lại: " Làm sao vậy? "

Tang Vũ Hân chạy tới trước mặt anh, đem tới một tin tức xấu: " Lại có một vụ án nữa xảy ra, hơn nữa gần giống với hiện trường vụ án đầu. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Lựa chọn (3)

Edit: Cải Trắng

Cái gọi là gần giống với hiện trường phạm tội lần thứ nhất chính là thủ pháp gây án và cách thức lựa chọn người bị hại, nhưng chi tiết có chút thay đổi.

Hiện trường gây án là một tòa nhà ở ngoại thành đang được tháo dỡ và chuyển đi nơi khác, xung quanh chỗ đó không có camera quan sát, và bốn phía gần đó cũng không ai nghe được động tĩnh gì lạ. Giống với vụ án đầu tiên, một đôi nam nữ bị trói trên ghế, ngồi tựa lưng vào nhau, cả hai đều tử vong.

Hai người đều còn rất trẻ, nhìn qua chỉ mới hơn 20 tuổi. Khi nhìn khuôn mặt nạn nhân nữ, có thể thấy khi sống đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, nhưng giờ khi nhìn vào đó lại thấy rất ghê người.

Tô Duy kiểm tra sơ bộ hai thi thể rồi báo cáo: " Nạn nhân nữ tử vong do vết thương đâm vào người gây nên, thời gian tử vong khoảng từ 11 giờ tới 12 giờ đêm, nạn nhân nam thời gian tử vong muộn hơn một chút, khoảng từ 12 giờ tới 1 giờ sáng. "

Lục Trình nghe xong cảm thấy kỳ quái, hình như có điều gì đó không hợp lý lắm: " Nói như vậy thì thời gian tử vong của nạn nhân nam muộn hơn so với nữ tận 1 tiếng sao? "

Tô Duy tháo đôi bao tay dính máu ra: " Đúng vậy. "

Lục Trình ngồi xổm xuống phân biệt bàn tay của hai nạn nhân: " Bàn tay phải ngón giữa của người nữ bị chém đứt, còn người nam thì không sao cả. "

Quý Hạo Nhiên cũng tới gần xem, tò mò hỏi: " Đây chính là điểm khác nhau giữa hai vụ án, vậy vì sao vụ trước lại chặt đi ngón út của cả hai người mà vụ này lại chỉ chặt ngón giữa của nạn nhân nữ? "

" Hơn nữa hung thủ chỉ lấy đi nhẫn của người nữ chứ không lấy của nam. " Quý Hạo Dương giờ giờ túi vật chứng lên, bên trong là một chiếc nhẫn của nam.

Lục Trình nhìn qua chiếc nhẫn, đột nhiên hỏi: " Mang nhẫn ở ngón tay giữa thì ý nghĩa là gì? " Anh thật sự là không hiểu về mặt này.

" Thể hiện bọn họ đang ở trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt. " Tang Vũ Hân ngay lập tức trả lời anh.

Lục Trình gật gật đầu.

Quý Hạo Dương nghe xong đột nhiên nhận ra cái gì đó: " Đội trưởng, không lẽ ngoài việc đeo nhẫn ở ngón tay út là thể hiện đã kết hôn ra, còn lại ở những ngón khác có ý nghĩa như thế nào anh không biết hả? "

" Đúng thế, thì làm sao? Có nhất thiết phải biết không? " Lục Trình cảm thấy điều này không thiết thực, hơn nữa anh cũng không định nói chuyện yêu đương.

" Cho nên mới nói đôi khi đội trưởng của chúng ta thật không biết thương thức. " Hai anh em nhà họ Quý đồng thời nhún vai cảm thán.

Lục Trình trừng mắt nhìn bọn họ một cái, bất mãn nói: " Chuyện tôi có biết thương thức hay không có thể đợi tới khi phá xong vụ án này rồi mới nói có được không, giờ thì nghiêm túc vào vụ án đi. "

Hai anh em nhà họ Quý thề lưỡi làm mặt quỷ, không nói gì nữa.

Tô Duy chỉ vào ót của nạn nhân nam, nói: "Điểm khác nhau giữa hai thi thể này chính là, vết thương trí mạng của nạn nhân nữ ở phần thân còn nam là phần đầu, hơn nữa căn cứ vào hình dạng của vết thương, ta có thể thấy hung khí không phải là dao mà là búa. "

Cảnh sát bên cạnh nói: "Đúng vậy đội trưởng, chúng tôi vừa tìm được ở bụi cỏ ngoài kia một cái búa dính máu. "

Quý Hạo Nhiên cảm thấy có chút buồn bực: "Cho nên hung thủ đâm chết người nữ sau đó đâm người nam bị thương, rồi một giờ sau thì dùng búa đập vào đầu anh ta? Vậy một tiếng đó hung thủ đã làm gì? "

Tô Duy tiếp tục cung cấp manh mối trên thi thể cho mọi người: "Trên thi thể nạn nhân có dấu vết gãy dựa, tay và chân của hán ma sát với dây thừng tạo thành vết thương. Dây thừng cũng bị nói lỏng ra không ít, cho nên có thể nói là trước khi bị giết hán tử từng muốn chạy thoát, nhưng lại thất bại. "

Quý Hạo Dương nói ra phán đoán của mình: "Liệu có thể xảy ra khả năng là trong một tiếng đó hung thủ đã rời đi, sau đó lại trở lại nơi này dùng búa đập chết nạn nhân? "

Quý Hạo Nhiên lại cảm thấy không có khả năng này: "Nhưng nếu như người nam trốn thoát thành công thì không phải hung thủ sẽ bị bại lộ thân phận sao? "

"Có lẽ hung thủ mang một cái mặt nạ nên nạn nhân không thể nhận ra hán. " Quý Hạo Dương lập tức nghĩ tới nguyên nhân hung thủ rời đi: "Không phải là hung thủ rời đi để tìm búa chứ? "

Quý Hạo Nhiên lập tức xem thường em trai mình: "Chỗ này là công trường, tìm búa không mất một tiếng đâu. Hơn nữa, đây không phải là do xúc động mà giết người, sao lại không chuẩn bị đủ hung khí chứ. "

Đột nhiên Giản Ninh mở miệng: "Hoặc căn bản hung thủ không hề rời khỏi nơi này. "

Giản Ninh vừa nói xong thì mọi người đồng loạt quay về phía cô, Tang Vũ Hân nghi hoặc hỏi lại: "Hà? Vậy thì hán nói chuyện với nạn nhân nam một tiếng đồng hồ sao? Sau đó thì lấy búa đập chết nạn nhân? "

Giản Ninh lắc lắc đầu: "Tôi vẫn nghĩ là hung thủ sẽ ẩn núp ở chỗ tối để theo dõi nạn nhân. "

Tất cả mọi người đều không nói gì, chờ cô nói tiếp.

Giản Ninh chậm rãi mở miệng: "Thử nghĩ mà xem, nếu như bản thân mình là nạn nhân, tận mắt nhìn thấy bạn gái mình bị giết, còn mình thì bị thương, khi anh ta cho rằng mình sắp bị giết thì hung thủ đột nhiên rời đi. "

"Anh ta rất khản trương, nhưng hung thủ thì mãi chưa thấy quay lại, anh ta bắt đầu cảm thấy mình may mắn, có lẽ có cơ hội được cứu rồi. Anh ta nghĩ rằng hung thủ đã tha cho mình, vì thế anh ta bắt đầu có nghĩ cơi trối, nhưng dây thừng này trói rất chặt, anh ta căn bản không thoát được, lúc này anh ta nhìn thấy thi thể bạn gái mình. Thần kinh anh ta lập tức căng thẳng, khản trương, anh ta rất sợ hung thủ quay lại. "

Cho dù bọn họ không trải qua chuyện này, nhưng qua lời nói của Giản Ninh, bọn họ dường như có thể thấy được tâm trạng của nạn nhân, đau khổ, khản trương, thất bại.

Giản Ninh tiếp tục nói: "Thời gian cứ mỗi phút mỗi giây trôi qua, tuy rằng anh ta vẫn chưa trốn thoát được, nhưng anh ta cảm thấy hung thủ đã buông tha cho mình. Anh ta hiện tại đang an toàn, chỉ cần ở đây chờ tới sáng, chắc chắn sẽ có người phát hiện ra mình, thế thì anh ta có thể sống sót, nhưng mà... " Cô tạm dừng một chút, ngữ khí thay đổi: "Một tiếng sau, anh ta lại nghe thấy tiếng bước chân, rất giống với tiếng bước chân của hung thủ. Anh ta biết hung thủ đã quay trở lại, sự sợ hãi bắt an lại lần nữa lan khắp cơ thể anh ta, nạn nhân kêu to nhưng cũng chỉ hung thủ nghe được tiếng kêu này, nạn nhân dùng hết sức lực gãy dựa nhưng vẫn không thể thoát khỏi dây trói. Anh ta lúc này cảm thấy mình thật giống như một con vật đang đợi làm thịt, đúng lúc này hung thủ xuất hiện từ đằng sau, một phát búa đập chết nạn nhân. "

Cho rằng mình chắc chắn sẽ phải chết, nhưng lại không chết, liền mong muốn mình có thể trốn thoát được, cuối cùng vẫn là không thoát được.

Quý Hạo Dương kêu lên: "Mẹ nó, cái này đúng là tra tấn người. "

Lục Trình cũng nói: "Không sai. Nếu đúng như lời Giản Ninh nói, hung thủ là tra tấn thể xác của cô gái nhưng lại tra tấn tinh thần của người đàn ông. "

Tang Vũ Hân cắn cắn môi, nhìn về phía Giản Ninh: "Vì nguyên nhân gì khiến hán thay đổi? Thời gian gây án lần này còn dài hơn so với lần trước. "

Thanh âm lạnh lùng từ phía sau vang lên: "Hơn nữa thủ pháp của hung thủ càng lúc càng thuần thục. "

Mọi người liền quay lại nhìn Tô Duy: "Là như thế nào? "

Tô Duy giải thích với mọi người: "Những vết thương trên người nạn nhân nữ sẽ không làm mất quá nhiều máu, tuy rằng là dao đâm nhưng trong thời gian ngắn sẽ không tử vong được. "

Tang Vũ Hân nhin không được phát run: "Trời ạ, thế thì cô ấy cứ ở trong tình trạng sống dở chết dở sao? "

Tô Duy nhìn thoáng qua biểu tình của Tang Vũ Hân, chặn chừ một chút rồi vươn tay chụp lấy bả vai cô, sắc mặt không đổi: "Hơn nữa trên miệng nạn nhân có vết băng dính, có vết bị cào rách. "

Tang Vũ Hân cảm thấy so với vừa nãy đã đỡ hơn nhiều, cô khẽ nhìn bàn tay đang để trên bà vai mình.

Sắc mặt Lục Trinh lạnh lùng: "Hung thủ dán băng dính trên miệng nạn nhân là không muốn để cho người khác nghe được tiếng nạn nhân la hét khi bị tra tấn, nhưng hẳn lại thường xuyên bỏ ra lại dán lại, hung thủ muốn cho bạn trai cô gái nghe được tiếng cô gái đang thống khổ. " Hung thủ thật sự am hiểu cách tra tấn người.

Giản Ninh gật đầu nói: "Tra tấn liên tục. Khẳng định là có nguyên nhân nào đó khiến hung thủ thay đổi, có lẽ là xuất phát từ nạn nhân, chắc chắn là so với hai nạn nhân trước thì hai người này có điểm gì đó khác, mà chính vì điểm khác này làm cho hung thủ thay đổi cách đối xử. Tìm được nguyên nhân đó, có lẽ chúng ta sẽ biết được mục đích hung thủ giết người. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lựa chọn (4)

Edit: Cải Trắng

Nhờ sự cố gắng của Tang Vũ Hân và Phương Dịch, cuối cùng đội hình sự cũng tra được thân phận hai nạn nhân.

Nạn nhân nữ tên là Liễu Tâm Nhan, 21 tuổi, là một sinh viên đại học. Nạn nhân nam tên Trần Lôi, 22 tuổi, cũng là một sinh viên đại học. Hai người học cùng trường với nhau, hơn nữa còn cùng chuyên ngành.

Quý Hạo Nhiên tới trường học của hai người, sau khi hỏi thăm những người bạn của họ ở trường thì xác định hai người đang yêu nhau.

Đội hình sự hiện tại đang tập trung tại phòng họp để thảo luận về vụ án, Lục Trinh nghe tới phần báo cáo của Quý Hạo Nhiên thì hỏi thêm: "Đã điều tra về người yêu cũ của cả hai chưa? "

Quý Hạo Nhiên gật đầu, nói: "Theo như bạn học của Liễu Tâm Nhan nói thì trước đây Liễu Tâm Nhan chưa yêu ai, Trần Lôi là mối tình đầu của cô ấy. Trần Lôi thì khi đại học năm nhất đã từng có bạn gái, sau khi bạn gái cũ ra nước ngoài thì chia tay, khoảng nửa năm sau mới yêu Liễu Tâm Nhan. Bạn học của cả hai nói bình thường hai người này cũng chỉ âm thầm cố gắng, không trêu chọc vào ai cả. "

Phương Dịch bổ sung thêm: "Đội trưởng, tôi có xem một số tin nhắn hai người họ trao đổi với bạn bè, xác định không nhận được bất cứ tin nhắn uy hiếp nào. "

"Vậy nên chúng ta trừ bỏ khả năng giết người để trả thù, Giờ chúng ta phải liên kết hai vụ án này lại với nhau. " Lục Trinh đi tới trước bảng trắng, cầm bút lên bắt đầu viết, bắt đầu từ phía bên trái liệt kê sơ qua về vụ án đầu tiên.

Hân Thanh – 27 tuổi, nữ. Đồng Trạch Đào – 28 tuổi, nam.

Nhân viên ngân hàng. Quan hệ vợ chồng, đã kết hôn được 1 năm.

Thời gian tử vong: từ 11 – 12 giờ đêm

Địa điểm: tại một nhà xưởng bỏ hoang.

Trên người có nhiều vết thương dẫn tới mất máu quá nhiều và tử vong.

Ngón út đeo nhẫn của cả hai người bị chặt đứt.

Phần miệng nạn nhân không có dấu vết của dán băng dính.

Viết xong, lại tiếp tục qua bên kia viết tiếp.

Liễu Tâm Nhan – 21 tuổi, nữ. Trần Lôi – 22 tuổi, nam.

Sinh viên đại học. Có quan hệ tình nhân, yêu nhau được 1 năm.

Thời gian tử vong: nạn nhân là nữ khoảng 11 – 12 giờ đêm, còn nạn nhân nam từ 12 – 1 giờ sáng.

Địa điểm: tại một tòa kiến trúc đang được tháo dỡ.

Trên người nạn nhân nữ có rất nhiều vết thương do vật sắc nhọn đâm. Còn nạn nhân có một vết thương trí mạng ở phần đầu, hung khí gây án là búa.

Nạn nhân nữ bị chặt mất ngón tay giữa đeo nhẫn.

Nạn nhân nữ ngoài miệng có dấu vết dính băng dán.

"Được rồi. "Lục Trinh buông bút xuống, quay lại nói với mọi người: "Đầu tiên chúng ta tìm điểm tương đồng giữa hai vụ án này. "

Những manh mối đó hiển nhiên đã được ghi nhớ trong đầu, Giản Ninh lập tức mở miệng: "Giữa hai nạn nhân nam và nữ đều hơn kém nhau 1 tuổi, thời gian xác định quan hệ đều là trên 1 năm. "

Quý Hạo Dương: "Thời điểm tử vong cũng giống nhau, đều là sau 11 giờ, có thể đây là thời gian đặc biệt để hung thủ gây án. "

Quý Hạo Nhiên: "Địa điểm gây án đều là vùng ngoại thành, đều chọn những nhà xường bị bỏ hoang. "

Lục Trinh: "Hung khí là dao, trong quá trình đều là tra tấn. "

Tang Vũ Hân: "Đều chặt bỏ ngón tay của nạn nhân nữ có đeo nhẫn. "

Đội mọi người phát biểu ý kiến xong, Lục Trinh lại nói: "Tiếp theo, là điểm khác nhau của hai vụ án. "

Giản Ninh tiếp tục là người mở miệng đầu tiên: "Nạn nhân nữ thứ hai bị hung thủ dán băng dính vào miệng trong lúc gây án, còn những nạn nhân khác thì không có đặc điểm đó. "

Quý Hạo Nhiên nói tiếp: "Nạn nhân nam thứ hai không phải là bị dao đâm nhiều nhất dẫn tới tử vong mà do búa đập một phát trí mạng. "

Quý Hạo Dương: "Vụ án đầu tiên thời gian tử vong của hai nạn nhân khá tương đồng còn trong vụ thứ hai thời gian tử vong của nạn nhân nam muộn hơn 1 tiếng. "

Tang Vũ Hân tiếp tục bổ sung: "Hơn nữa nạn nhân nam thứ hai là người duy nhất không bị chặt bỏ ngón tay đeo nhẫn, ngay cả nhẫn cũng không bị lấy đi. "

Phương Dịch: "Hai nạn nhân đầu tiên và hai nạn nhân thứ hai ở trong mối quan hệ xã hội cũng không hề quen biết nhau, hơn nữa địa điểm gây án của cả hai vụ cách nhau khá xa. "

Lục Trinh gật đầu nói: "Cho nên căn cứ vào các manh mối hiện giờ chúng ta có, có thể thấy rằng, hung thủ không hề tùy ý lựa chọn nạn nhân. Hắn có mục đích lựa chọn người bị hại, nạn nhân có thể có quan hệ vợ chồng hoặc người yêu. Hắn có một chiếc xe để trở nạn nhân tới hiện trường gây án, hắn lựa chọn gây án vào ban đêm, có thể là vào ban ngày hắn có công việc, hoặc là hắn dành thời gian ban ngày để quan sát nạn nhân. "

Sau khi anh nói xong, lập tức Giản Ninh bổ sung thêm: "Khoảng thời gian gây án giữa hai vụ đều rất ngắn, có khả năng ở vụ án đầu tiên hắn đã sớm nhắm mục tiêu rồi. Trong quá trình gây án hắn đã tạo ra rất nhiều vết thương nhưng không cái nào là vết thương trí mạng, cái hắn hướng thụ trong quá trình gây án chính là cảm giác tra tấn người khác. "

Quý Hạo Nhiên nhìn về phía bảng trắng, đột nhiên giơ tay lên: "Mọi người có cảm thấy lần gây án này có liên quan tới lễ tình nhân không? Mấy ngày nữa là tới lễ tình nhân, mà hung thủ gần đây lại ra tay với những cặp vợ chồng hoặc tình nhân, thật kỳ quái. "

Phương Dịch nghe xong lấp bắp kinh hãi: "Không thể nào, chẳng lẽ bởi vì hung thủ thất tình hoặc là không có người yêu cho nên mới đi ra tay với các cặp tình nhân. "

Quý Hạo Dương thở dài, cậu vỗ vỗ vai hắn, làm bộ như kiểu người anh em, hãy bảo trọng: "Nếu như đúng như vậy thì Phương Dịch, cậu phải chú ý một chút, cậu hiện tại là người duy nhất trong đội có người yêu đấy. À, đúng rồi, cả đội trưởng nữa, hiện tại anh và đội phó Giản không phải ở chung sao. "

Lục Trinh nghe Quý Hạo Dương nói lung tung lập tức đáp trả, nhướn mày: "Cái gì mà ở chung cơ. "

"Ờ? Không phải sao? "Nói xong, Quý Hạo Dương liền đi tới trốn sau lưng anh trai mình.

Lục Trinh còn chưa phản bác thì Giản Ninh ngồi ở bên cạnh đã nói: "Vậy thì Quý Hạo Dương, cậu cũng phải cẩn thận đấy, không phải cậu đang ở cùng Quý Hạo Nhiên sao. "

Giản Ninh chỉ là thuận miệng trêu đùa một câu, ai mà ngờ được Quý Hạo Dương lại nghiêm túc suy nghĩ, vẻ mặt rất nghiêm túc, nói: "Đúng vậy, anh trai, sao em lại không nghĩ tới điểm này nhỉ, xem ra chúng ta cũng phải cẩn thận. "

Đối mặt với người em trai ngốc như thế này, Quý Hạo Nhiên chỉ có thể đưa tay đỡ trán không nói gì, hắn nghĩ thầm sao mình lại có một đứa em trai như thế này.

Lục Trinh liếc nhìn Giản Ninh một cái, sau đó lại quay sang trừng mắt với Quý Hạo Dương: "Được rồi, dù sao tất cả mọi người cũng phải cẩn thận. Chúng ta đều xem qua những đặc điểm đó, có thể thấy được từ phương thức gây án của hung thủ là hắn muốn cắt đứt quan hệ thân mật giữa các cặp tình nhân. Cho nên, đối với mặt tình cảm này, hung thủ vô cùng ghen ghét và đố kỵ. "

Quý Hạo Dương đơn giản tổng kết lại một chút: " Chính là vừa hâm mộ vừa ghen ghét. "

Vậy nên Giản Ninh liền khẳng định suy đoán lúc nãy của cậu: " Cho nên suy đoán vừa rồi của Quý Hạo Dương là có khả năng tồn tại. "

" Ha ha. " Suy đoán của mình được khẳng định, Quý Hạo Dương lập tức tươi cười hơn hở.

Quý Hạo Nhiên nhìn bộ dáng lúc này của em trai mình, lắc đầu, đứng là thẳng ngốc mà!

Tang Vũ Hân xoa xoa cằm, nói: " Nhưng điểm kỳ quái chính là, theo như manh mối, hai người bị hại này bản chất không có gì khác nhau lắm, tại sao lại đối xử khác biệt như vậy? "

Lục Trình trầm tư trong chốc lát, rồi nói: " Vậy thì khoảng thời gian ở giữa nhất định có chuyện gì đó, hoặc là góc nhìn giữa hung thủ và chúng ta không giống nhau. "

Giản Ninh chậm rãi nói: " Cho nên hiện tại chúng ta muốn tìm ra hung thủ thì phải xác định được phương thức tìm mục tiêu của hắn. "

" Hai đôi đều không có bất cứ tiếp xúc gì với nhau, đều là người xa lạ. Điểm chung duy nhất của hai đôi là đều có quan hệ yêu đương, hơn nữa lễ tình nhân..." Tang Vũ Hân đang cúi đầu nhỏ giọng thì thào, bỗng nhiên như nghĩ ra cái gì đó, liền ngẩng đầu lên: " Đúng rồi! "

Giản Ninh hỏi: " Tiểu Tang, cô nghĩ tới cái gì? "

Tang Vũ Hân nói: " Là các hoạt động trong ngày lễ tình nhân đó. Vào lễ tình nhân có rất nhiều nơi tổ chức hoạt động cho các cặp đôi, những cặp đôi sẽ thi nhau tới báo danh. "

Lục Trình nghe xong mắt như sáng lên, gật đầu nói: " Cái này đúng là một manh mối hữu ích, hung thủ có thể là xem trong danh sách báo danh để chọn mục tiêu. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Lựa chọn (5)

Edit: Cài Trắng

Tìm hiểu một chút có thể thấy được, vào lễ tình nhân ở thành phố S có rất nhiều hoạt động diễn ra. Phương Dịch tổng hợp lại những địa điểm tổ chức hoạt động vào lễ tình nhân, hắn tìm qua một chút quả nhiên là tìm thấy tên Đồng Trạch Đào và Hàn Thanh, nhưng thất vọng ở chỗ hắn không tìm được tên của Liễu Tâm Nhan và Trần Lôi.

Đối mặt với kết quả này, hắn cảm thấy có chút thất vọng. Tang Vũ Hân pha một ly cà phê đưa tới trước mặt hắn, vỗ vỗ vai: " Có thể là chúng ta vẫn chưa tìm kỹ, chắc là làm sót mất hoạt động hai người này đăng ký. "

Quý Hạo Nhiên cũng nói: " Đúng vậy, đây chỉ là danh sách những hoạt động có quy mô lớn thôi, còn những nơi tổ chức hoạt động nhỏ chúng ta chưa tìm mà. "

Lục Trình biết được kết quả liền sắp xếp lại công việc: " Vậy đi, Tiểu Tang, cô giúp Phương Dịch tiếp tục tìm danh sách. Còn lại chúng ta tới nơi tổ chức hoạt động mà Đồng Trạch Đào và Hàn Thanh đăng ký xem sao. "

Hàn Thanh và Đồng Trạch Đào đăng ký tham gia hoạt động ở một trung tâm, bình thường ở đây vào ngày hội nào cũng tổ chức một số hoạt động mới, rất thu hút người tham gia. Mỗi lần tổ chức hoạt động đều nhận không ít lời khen ngợi, cho nên quy mô tổ chức cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhiều người tham gia, và hoạt động vào lễ tình nhân cũng thế.

Quý Hạo Nhiên lúc đầu nghe thấy tên trung tâm sáng tạo này liền thấy quen quen, mãi tới khi đi vào trong một lúc, hắn mới nhớ ra: " Hèn gì tôi thấy tên trung tâm này nghe quen quen, hóa ra là nơi trước đây tôi từng tham gia hoạt động. "

Quý Hạo Dương cũng bừng tỉnh: " A, em cũng nhớ ra rồi. "

Lục Trình quay đầu lại hỏi cậu: " Hoạt động gì vậy? "

Quý Hạo Dương liền trả lời Lục Trình: " Là về cặp đôi song sinh, mấy năm trước có tổ chức hoạt động này. Khi đó có rất nhiều cặp song sinh tới thi đấu, hoạt động diễn ra rất thú vị. "

Quý Hạo Nhiên khoanh tay trước ngực, gật đầu nói: " Ừm, rất thú vị đó, mà cũng nhờ hoạt động lần đó tôi mới biết được em trai mình tới bên trái bên phải còn không phân biệt được. "

Quý Hạo Dương nghe xong lập tức phản bác: " Anh thì cũng hơn lắm đấy, chả biết thương thức gì cả. "

" Chắc chắn. " Nói xong, cả hai cơ hồ đều ngừng lại, về mặt trào phúng nhìn đối phương, Quý Hạo Nhiên híp mắt bất mãn nói: " Những cặp song sinh nhà người ta thì thường tâm linh tương thông với nhau, mà em thì anh trai mình thích anh gì cũng không biết luôn. "

" Ha ha. " Quý Hạo Dương cười gian hai tiếng: " Em chỉ cần biết về mối tình đầu của anh là được. Đội trưởng, đội phó Giản, hai người không biết thì thôi, hồi còn học mẫu giáo anh ấy với một bạn nữ trong lớp còn hứa lớn lên sẽ sống với nhau, kết quả sang ngày hôm sau bạn nữ đó nhận nhầm tôi thành anh ấy, thế là tặng tôi không biết bao nhiêu bánh kẹo. Tất cả đều vào bụng tôi hết rồi. "

Giản Ninh cười khê: " Sau đó là cậu bị sâu răng rất lâu nhì. "

Quý Hạo Dương lập tức không nói được lời nào: "... "

Với hành động tự bê đá đập vào chân mình của Hạo Dương khiến cho Quý Hạo Nhiên sung sướng cười lớn: " Ha ha ha, đội phó Giản nói đúng, tên nhóc này xứng đáng bị thế. "

Lục Trình cảm thấy đúng là nhưc đầu, hai đứa này thật giống một đôi dở hơi: " Không phải hôm nay hai người tới đây để đâm chọc nhau chứ. "

" Không có, chúng tôi vô cùng nghiêm túc tới đây tra án. " Hai người lập tức khoác vai nhau, về mặt nghiêm túc tỏ vẻ vô tội, một chút cũng không thể nhìn ra được mới vài giây trước hai người này còn đang cãi nhau.

Lục Trình lắc lắc đầu: " Đúng là phục hai người. "

Nháo loạn một hồi, bốn người liền tiến về phía trung tâm sáng tạo, trước đó họ đã liên hệ với bên tổ chức kế hoạch cho ngày lễ tình nhân.

Bọn họ đi theo thư ký tới văn phòng, trung tâm này được thiết kế theo phong cách vô cùng trẻ trung và thời thượng. Dọc đường đi có thể thấy nhân viên ở đây đa số là những người trẻ tuổi, mà lần này người dựng kế hoạch cho lễ tình nhân cũng là một người khá trẻ, nhìn qua đoán chừng mới 27 28 tuổi thôi.

Điền Nghị Nhiên nhìn thấy nhóm người Lục Trình liền đứng lên: " Chào mọi người. "

Lục Trình tiến tới bắt tay với hắn: " Chào anh. Bọn tôi là người bên đội hình sự. "

Lục Trình đội Giản Ninh ngồi xuống ghế rồi mới bắt đầu nói thẳng vào chủ đề chính: " Lần này chúng tôi tới là hy vọng Điền tiên sinh có thể giúp chúng tôi điều tra một vụ án. "

Khuôn mặt Điền Nghị Nhiên tràn đầy vẻ khiếp sợ, hắn đội mình bình tĩnh một chút mới nói: " Đương nhiên là có thể, tôi sẽ cố gắng trợ giúp mọi người, xin hỏi đó là vụ án gì vậy? "

Quý Hạo Nhiên trả lời hắn: " Án giết người, nạn nhân là một cặp vợ chồng, trước khi bị sát hại thì hai người đó đã đăng ký tham gia hoạt động vào dịp lễ tình nhân của trung tâm. "

Điền Nghị Nhiên nghe xong gật gật đầu: " Đúng, vào lễ tình nhân chúng tôi có tổ chức hoạt động, hơn nữa tôi là người lập kế hoạch. "

Lục Trình hỏi: " Những người đăng ký tham gia hoạt động này đều là các cặp tình nhân sao? "

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương nghe xong câu này, trong lòng hai người âm thầm phi nhổ, đây không phải là hỏi thừa sao, không phải người yêu thì tham gia cái hoạt động này làm gì!

Điền Nghị Nhiên vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của anh: " Đúng vậy, đều là các cặp tình nhân và vợ chồng. "

Lục Trình tiếp tục hỏi: " Vậy phương thức đăng ký tham gia hoạt động này như thế nào? "

Điền Nghị Nhiên đẩy đẩy mắt kính, mở miệng nói: " À, đăng ký qua mạng, đăng ký qua điện thoại, tới nơi đăng ký tham gia, nhưng đa số mọi người đăng ký qua mạng. "

Lục Trình nói: " Vậy thì chắc hẳn người đăng ký rất nhiều? "

" Đúng là rất nhiều người đăng ký. " Nói tới đây trên khuôn mặt hắn không giấu nổi vẻ tự hào: " Nhưng không phải tất cả những người đăng ký đều được tham gia, chúng tôi chỉ chọn một phần những người đủ tiêu chuẩn thôi. "

Giản Ninh hỏi: " Tiêu chuẩn lựa chọn là gì? "

Điền Nghị Nhiên nhìn về phía Giản Ninh, trả lời: " Độ tuổi thích hợp từ 20 – 30 tuổi, thời gian yêu nhau và kết hôn trong vòng hai năm, sau đó những người được giữ lại sẽ có cơ hội được bốc thăm, 50 cặp được bốc thăm sẽ tham gia hoạt động. "

Lục Trình nhú mày, cảm thấy khó hiểu: " Vì sao lại trong vòng hai năm? "

Điền Nghị Nhiên lập tức giải thích: " Vì khi đó những cặp đôi đang trong thời kỳ yêu nhau nồng nhiệt và tân hôn, chúng tôi hy vọng những cặp đôi sẽ thông qua hoạt động lần này mà hiểu nhau hơn. "

Lục Trinh rót cục cũng hiểu rõ, gật đầu: " Vậy nên những người đăng ký may mắn sẽ được ở lại tới cuối cùng và tham gia. "

" Đúng vậy. "

Lục Trinh nói: " Không biết Điền tiên sinh còn giữ danh sách những người đăng ký tham gia hoạt động không? "

Điền Nghị Nhiên nghĩ nghĩ một lúc: " Hiện tại chắc là vẫn còn giữ, tôi sẽ bảo người phụ trách sắp xếp lại một chút rồi đưa cho mọi người. "

" Được, cảm ơn. "

Giản Ninh: " Còn nữa, Điền tiên sinh, không biết anh có thể cung cấp cho chúng tôi một chút thông tin về nhân viên ở trung tâm sáng tạo không? "

Điền Nghị Nhiên chần chừ một chút rồi gật đầu: " À, có thể, không thành vấn đề. "

Tờ danh sách rất nhanh được sắp xếp xong, sau đó thì chuyển nó qua cho Phương Dịch, lần này thì tìm thấy tên Liễu Tâm Nhan và Trần Lôi.

Phương Dịch nhanh chóng gọi điện tới, báo cáo phát hiện mới với mọi người, Lục Trinh khi nghe máy còn mở loa ngoài: " Xem ra hiện tại có thể xác định hung thủ chọn lựa người bị hại từ hoạt động này. "

Phương Dịch ở đầu dây bên kia nói: " Đội trưởng, tôi đã kiểm tra qua rồi, Đồng Trạch Đào và Hàn Thanh là tới đó đăng ký còn Liễu Tâm Nhan và Trần Lôi là đăng ký qua mạng. "

Quý Hạo Nhiên: " Đúng rồi, vừa nãy tôi có hỏi Điền tiên sinh, danh sách những người cuối cùng tham gia sẽ không công bố trực tiếp ra bên ngoài, cho nên biết được danh sách người tham gia chỉ có nhân viên trong trung tâm thôi. "

Quý Hạo Dương nhìn danh sách tên: " Xem ra hung thủ là người đứng ở giữa, nhưng trong danh sách này có tới hơn 40 người. "

Phương Dịch gõ gõ bàn phím vừa trả lời điện thoại: " Trừ đi những nhân viên nữ, có tất cả 25 người. "

Giản Ninh mở miệng nói: " Độ tuổi từ 20 – 30 tuổi. "

Phương Dịch: " Vậy còn 19 người. "

Giản Ninh: " Những người chưa lập gia đình. "

Phương Dịch: " Ách, nói như vậy thì trừ đi 4 người nữa. "

Lục Trinh: " Hiện tại còn 15 người, giờ chúng ta sẽ phân công nhau ra điều tra 15 người này. "

" Được, tôi sẽ gửi danh sách tới di động của mỗi người. " Phương Dịch nói xong liền ngắt điện thoại.

Lục Trinh rất nhanh nhận được tin nhắn của Phương Dịch, anh xem qua tư liệu về 15 người kia, sau đó phân công một ít sang cho Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương.

Sau khi phân một ít sang cho Quý Hạo Dương, anh lại chú ý tới tờ giấy tuyên truyền trong tay cậu: " Quý Hạo Dương, cậu cầm cái gì trong tay đấy. "

Quý Hạo Dương đưa tờ giấy đó cho Lục Trinh: " Đây là tờ giấy nói về hoạt động lần này đó, xem ra rất phong phú, có trò chơi hỏi đáp, thử độ ăn ý giữa các cặp tình nhân, sự thân mật giữa hai người, rồi còn có trò cống bạn gái thi chạy nữa,.. "

Nghe được một nửa, Giản Ninh liền lên tiếng cắt ngang lời cậu: " Từ từ, trò chơi thứ nhất là hỏi đáp sao? "

Quý Hạo Dương vẫn không hiểu ý cô cho lắm: " Ủm, đúng vậy. Đội phó Giản, có vấn đề gì sao? "

Tay cô nhẹ gõ gõ nhịp trên mặt bàn, cô xoay mặt lại đối mặt với mọi người, thanh âm trầm thấp: " Tôi đại khái đoán được quá trình hung thủ tra tấn rồi. "

***

Mí mắt Doãn Từ Hoa run rẩy, anh cảm thấy toàn thân choáng váng, anh chậm rãi mở mắt ra, anh lắc lắc đầu cho đỡ choáng, nhìn phía trước thấy bạn gái mình đang bất tỉnh.

" Mẩn Mẩn! Mẩn Mẩn! " Anh kêu to tên cô, anh muốn xác định xem cô có sao hay không, toàn thân anh lúc này bị buộc chặt trên ghế. Anh giãy dụa một lúc, phát hiện mình không tài nào thoát được, hẩn nhìn xung quanh, giờ anh và bạn gái đang bị vút ở một nhà xưởng. Chỉ có ánh trăng như pha lê từ phía cửa sổ hắt vào: " Mẩn Mẩn! Mau tỉnh đi, Mẩn Mẩn! "

Anh tiếp tục kêu to tên bạn gái mình.

Tựa hồ như nghe thấy tiếng gọi của người yêu, Tống Mẫn hơi nhú mảy, cũng chậm rãi mở mắt, nhẹ giọng gọi một tiếng: "Tử Hoa! "

Doãn Tử Hoa lập tức nói: "Mẫn Mẫn, là anh đây. "

Tống Mẫn rất nhanh phát hiện ra hoàn cảnh lúc này của hai người, người yêu và cô đều bị cột lấy, bốn phía đều là một mảng tối đen, không thể nghe được bất kỳ âm thanh nào khác ở đây: "Chúng ta, chúng ta sao lại ở chỗ này? Trời ạ, sao chúng ta lại bị trói, chúng ta bị bắt cóc sao? " Cô càng nói càng lộ ra vẻ sợ hãi, thanh âm nghẹn ngào, nước mắt cũng thi nhau rơi xuống.

Tuy trong lòng Doãn Tử Hoa vô cùng sợ hãi nhưng anh vẫn nhanh chóng an ủi Tống Mẫn: "Mẫn Mẫn, chúng ta sẽ không sao cả, chờ anh cởi dây trói xong sẽ cứu em. " Anh lại bắt đầu giả vờ, bạn gái anh tuy rằng bị dọa một trận nhưng cũng bắt đầu tìm cách thoát khỏi dây tròng.

Cộp cộp cộp!

Nhà xưởng ban đêm vô cùng trống trải, tiếng bước chân rõ ràng khiến lòng người sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Lựa chọn (6)

Edit: Cài Trắng

Một người đàn ông tiến về phía bọn họ, đứng ở bên cạnh hai người, trên tay hắn còn cầm một tờ giấy.

Doãn Tử Hoa nhìn người đàn ông đang tiến lại gần, anh nhìn về phía người đó hét lên: "Anh, anh là ai? Mau thả bọn tôi ra! "

Người đàn ông đó không nói gì chỉ im lặng quan sát hai người họ.

Doãn Tử Hoa suy nghĩ một chút rồi tiếp tục nói: " Là tổng tiền sao? Chúng tôi có thể cho anh mà, bao nhiêu cũng được. "

" Vâng, được được. " Tống Mẫn nghẹn ngào nói: " Chỉ cần anh thả bọn tôi ra, anh yên tâm, chúng tôi sẽ không báo cảnh sát đâu. "

Người đàn ông đó cúi đầu nhìn tờ giấy trong tay, rồi nói: " Tôi không cần tiền, tôi chỉ muốn cho hai người chơi một trò chơi thôi. "

Doãn Tử Hoa cảnh giác nhìn người đàn ông trước mặt: " Trò chơi, trò chơi gì? "

" Tử Hoa, em sợ. " Tống Mẫn khóc, cả gương mặt cô đều là nước mắt.

Anh lập tức an ủi bạn gái mình: " Mẫn Mẫn, đừng sợ, không có việc gì cả. " Sau đó lại quay lại nhìn người đàn ông đó: " Cái anh nói là trò chơi gì vậy, có thể cởi trói cho bọn tôi trước không? "

Người đàn ông đó lắc đầu: " Không cần, trò chơi này không cần hai người hành động, chỉ cần nói là được, bây giờ, trò chơi bắt đầu. "

***

Quý Hạo Dương nghe Giản Ninh nói xong, liền hỏi: " Quá trình thế nào? "

Giản Ninh giải thích: " Trong vụ án đầu tiên cả hai người bị hại đều có thời gian tử vong giống nhau, trên người có nhiều chỗ bị thương nhưng đều không phải vết thương trí mạng, cho nên tôi nghĩ hai người này là luân phiên bị tổn thương. "

Quý Hạo Nhiên kinh ngạc: " Há? Chính là kiểu hung thủ đâm Đồng Trạch Đào một dao rồi quay sang đâm Hàn Thanh một dao sao, rồi lại quay về đâm Đồng Trạch Đào, cứ thế cho tới khi hai người đó tử vong sao? "

Giản Ninh gật đầu: " Đúng vậy. "

Quý Hạo Dương: " Nhưng điều này liên quan gì tới trò chơi vấn đáp? "

Giản Ninh trả lời cậu: " Hung thủ giống như là chơi cùng họ một trò chơi, nạn nhân là người tham gia còn hung thủ là người đề ra quy tắc trò chơi, hắn sẽ hỏi và nạn nhân là người trả lời. "

" Nếu trả lời sai sẽ bị đâm một dao? " Quý Hạo Dương lần đầu tiên cảm thấy chỉ trả lời câu hỏi thôi mà cũng làm ra được việc kinh khủng như vậy.

" Tôi nghĩ đúng là như vậy. "

Quý Hạo Dương kêu to một tiếng: " Trời ạ, thế này cũng quá hung tàn rồi. "

" Nhưng tôi nghĩ quy tắc của hung thủ không đơn giản chỉ như vậy, từ việc hấn chọn các cặp đôi yêu nhau làm mục tiêu thì có thể thấy mục đích của hấn là khiến cho các cặp đôi kia phải nhìn thấy đối phương bị thương, nhìn người mà mình yêu phải chịu thương tổn. Điều này vừa tra tấn cả tinh thần lẫn thể xác của người bị hại, tra tấn cả hai mặt. Tôi có thể đoán thử quy tắc của hung thủ là như sau, cho một bên trả lời câu hỏi, nếu trả lời đúng thì bản thân phải chịu trừng phạt, còn trả lời sai thì đối phương sẽ phải nhận. "

" Trả lời đúng mà bản thân còn chịu trừng phạt? Điều này có hợp khoa học không thể. " Quý Hạo Dương và Quý Hạo Nhiên không thể nào hiểu nổi cái quy tắc khi gió này, cảm giác khó lòng mà tin được. Mới nghe đáp sai phải chịu phạt thôi chứ chưa nghe tới đáp đúng cũng phải chịu phạt.

Giản Ninh không trực tiếp trả lời vấn đề của hai người, hỏi ngược lại: " Hai người cảm thấy trả lời đúng dễ hơn hay trả lời sai dễ hơn? "

" Đương nhiên là trả lời sai dễ hơn rồi. " Đột nhiên bọn họ lại nhớ tới ý nghĩ của hung thủ: " Đội phó Giản, ý của cô là... "

Lục Trinh thờ dãi: " Nếu một người hy vọng người mình yêu không chịu thương tổn thì sẽ liên tục trả lời sai, sau đó nhận lấy sự trừng phạt của hung thủ, còn nếu hy vọng mình sống sót thì sẽ trả lời đúng. "

Quý Hạo Nhiên cuối cùng cũng nghĩ thôi: " Vậy cho nên mới xảy ra điểm bất đồng giữa vụ đầu tiên và vụ thứ hai. "

Giản Ninh: " Trong vụ án đầu tiên tôi có hướng nghĩ như thế này, vì người kia không muốn để người mình yêu chịu tổn thương cho nên tận lực trả lời sai, mà dưới sự tra tấn của hung thủ, không ai có thể sống sót. "

" Haizz. " Quý Hạo Dương lắc lắc đầu: " Bọn họ trong hai người bọn họ không ai có thể sống, vậy nên tình nguyện chết cùng nhau. "

Lục Trinh: " Cho nên cuối cùng hung thủ cảm nhận của hai người họ đi, hấn ghen ghét thứ tình cảm của hai người họ. "

Giản Ninh gật gù đầu, nói tiếp: " Mà trong vụ án thứ hai, người bạn trai hy vọng mình sống sót, có lẽ hung thủ nhận ra được tâm lý người bạn trai thay đổi cho nên hấn không hỏi cô gái, mà chỉ hỏi bạn trai kia. "

" Cậu ta cứ như vậy gián tiếp giết chết bạn gái mình. " Loại cảm giác này không phải người thường có thể chịu đựng được.

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương đều há hốc mồm, thật lâu không nói được một câu, tựa như bị kích thích tới đờ người.

Một lúc sau, Quý Hạo Dương nói, nghe được trong giọng cậu là sự tức giận: " Hung thủ cũng bị thần kinh quá rồi, sau khi giết chết Liễu Tâm Nhan hấn cũng không giết luôn Trần Lôi, hấn để cậu ta cứ ngồi bên cạnh Liễu Tâm Nhan một tiếng đồng hồ, làm cho hấn bị cảm giác áy náy và sợ hãi tra tấn. " Nói xong, Quý Hạo Dương lại cảm thấy một cổ lạnh lẽo từ sau lưng mình truyền tới.

Quý Hạo Nhiên lại tiếp lời của cậu, nói: " Rồi cuối cùng mới quay lại giết cậu ta, đây đúng là một loại tra tấn tinh thần. "

Lục Trinh: " Cho nên cuối cùng hấn chỉ chặt bỏ ngón tay và mang nhẫn của Liễu Tâm Nhan đi, vì cách làm của Trần Lôi khiến cho hấn chán ghét. "

Quý Hạo Nhiên thờ dãi: " Cho nên cho dù bọn họ lựa chọn thế nào đi nữa thì kết cục vẫn là chết. "

" Nội tâm của hung thủ vô cùng vận vẹo, chỉ cần hấn nhắm mục tiêu là ai thì hấn sẽ không để cho người đó có cơ hội sống sót. " Giản Ninh nhắc nhở bọn họ: " Chúng ta cần nhanh chóng tìm ra hung thủ, nếu không dựa theo tốc độ phạm tội của hấn thì không tới mấy giờ nữa lại có nạn nhân tiếp theo xuất hiện. "

Mấy người Lục Trinh trở lại cục cảnh sát, phân phó cho mọi người liên lạc với 15 người trong danh sách kia. Cuối cùng xác nhận đã liên lạc được với 11 người, còn 4 người thì không thể liên lạc được.

Lục Trinh cùng mọi người bắt đầu tra tư liệu của 15 người kia, tìm ra những đặc điểm giống với phác họa chân dung hung thủ.

Mà Giản Ninh lúc này ngồi đối diện với bọn họ, bắt đầu phác họa chân dung hung thủ: " Hung thủ gần đây có khả năng chịu thương tổn về mặt tình cảm, có thể là bạn gái hoặc vợ phản bội, cuối cùng dẫn tới chia tay hoặc ly hôn. Đây chính là nguyên nhân kích thích hấn, hấn cùng người phản bội hấn chắc là xác định quan hệ từ 1 năm trở lên, và hai người họ hơn kém nhau 1 tuổi, đây chính là nguyên nhân dẫn tới việc hấn chọn lựa mục tiêu. Nguyên nhân phản bội hấn có thể là vì tình hình kinh tế hoặc là tới từ việc người thân trong gia đình làm loạn. Hấn thấy tình cảm của mình đã bị thứ khác phá hủy rồi, cho nên hấn mới đi tìm những cặp đôi có đặc điểm phù hợp với hấn, hấn khảo nghiệm bọn họ, muốn cho bọn họ phải chịu đựng sự đau khổ này. Nếu như một trong hai người có biểu hiện cần mạng sống, không tình nguyện hy sinh vì đối phương, hấn sẽ cảm nhận được sự phản bội. Điều này càng kích thích thần kinh của hấn, cho nên hấn tra tấn càng nhiều hơn, hấn chỉ lấy đi nhẫn của Liễu Tâm Nhan. Hấn chán ghét Trần Lôi, chán ghét việc một bên phản bội. "

Giản Ninh vừa nói xong không bao lâu, Quý Hạo Dương lập tức đứng lên, có chút kích động nói: " Đội phó Giản, hình như tôi tìm được một người phù hợp với điều kiện trên rồi. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Lựa chọn (7)

Edit: Cái Trắng

Người đàn ông đi qua đi lại bên cạnh hai người bọn họ, như đang suy xét gì đó: " Như vậy thì ai sẽ trả lời trước đây? " Hắn nhìn về mặt kinh hoàng của hai người thì vô cùng hưởng thụ, suy xét một chút, hắn đi tới trước mặt Tống Mẫn, chỉ vào cô, nói: " Vậy ưu tiên phái nữ trước đi. Xin mời nghe đề, tác giả quyền là ai? "

Khi người đàn ông đó chỉ vào cô, cô sợ tới mức cả người run rẩy: " Cái gì? Tôi, tôi,... "

Người đàn ông đó dù đang chuẩn bị cái gì đó nhưng vẫn thông dong nhìn cô: " Không biết sao? "

Tống Mẫn vì khẩn trương mà nói to lên: " Từ Hoa, đáp án là gì vậy? "

Doãn Từ Hoa chỉ biết lắc đầu, chỉ vì khẩn trương mà trong đầu anh giờ tất cả đều trống rỗng: " Anh, anh cũng không biết. Em đợi chút để anh nghĩ lại, để anh nghĩ lại. "

Người đàn ông đó tựa hồ như không có tính kiên nhẫn, cảnh cáo bọn họ: " Thời gian không có nhiều đâu, tôi cho hai người 10 giây. " Hắn nói xong liền bắt đầu đếm ngược: " 10, 9, 8 "

Tống Mẫn vừa khóc vừa cố nhớ lại: " , là ai? "

" 7, 6, 5 "

Cô cảm thấy cả người đều gấp gấp, đau khổ: " Ách, là, làm sao bây giờ! Từ Hoa, em không biết gì hết! "

" 4, 3, 2 "

Dưới tình huống cấp bách thì Doãn Từ Hoa đành nói bừa ra một tên: " Mẫn Mẫn, Thác Mễ, Thác Mễ. "

" 1 "

Tống Mẫn hét lên: " Thác Mễ. "

Người đàn ông đó có chút tiếc nuối lắc đầu: " A? Thật đáng tiếc, câu trả lời sai rồi, giờ là lúc phải tiếp nhận trừng phạt. "

Tống Mẫn lúc này hoàn toàn rơi vào đau khổ: " A A A! Không cần! Cứu tôi với! Hu hu hu, Từ Hoa, cứu em. "

Doãn Từ Hoa cũng khóc van xin: " Đừng làm tổn thương cô ấy, tôi cầu xin anh, không cần làm tổn thương cô ấy. "

" Tôi đương nhiên sẽ không làm tổn thương cô ấy. " Người đàn ông xoay người, tay cầm dao hướng về phía đuôi Doãn Từ Hoa: " Bởi vì người phải nhận trừng phạt là cậu đấy. "

" A! " Doãn Từ Hoa thống khổ mà kêu lên, cả khuôn mặt vì đau đớn mà trở nên vặn vẹo, sắc mặt cũng trắng bệch.

" A! " Tống Mẫn ngồi đối diện với anh phải chịu đá kích, đau khổ mà kêu: " Từ Hoa, anh không sao chứ, hu hu, cầu xin anh đấy, không cần làm tổn thương chúng tôi. "

Tiếng kêu la thảm thiết của hai người tựa hồ như làm hắn rất hài lòng. Trên mặt hắn hiện lên ý cười, đây chính là nụ cười nhìn qua cũng có thể thấy vô cùng dữ tợn và biến thái, hắn nói chậm chậm: " Xem ra hai người vẫn chưa rõ quy tắc trò chơi lắm thì phải, nếu như người bị hỏi trả lời đúng, thì người đó bị phạt, còn nếu người bị hỏi trả lời sai thì đối phương sẽ phải chịu phạt. " Hắn nhìn Tống Mẫn, mở miệng nói: " Tiếp theo là câu hỏi thứ hai, vẫn là cô trả lời. "

***

Phát hiện được manh mối, Quý Hạo Dương liền đưa tài liệu cho mọi người xem: " Đội trưởng, đội phó Giản, hai người xem này, người này là Trang Hòa, 28 tuổi, năm trước vừa mới kết hôn, gần đây thì hai người ly hôn, vợ hắn cũng mới 27 tuổi, vừa vặn trùng khớp với đặc điểm hung thủ chọn người bị hại. "

Phương Dịch nhìn qua tên hắn, bổ sung thêm: " Hơn nữa hiện tại vẫn không thể liên lạc được với hắn. "

Lục Trình gật gù đầu, đứng lên, nói: " Bây giờ chúng ta lập tức tới nhà hắn một chuyến. "

Đội hình sự xuất phát đi tới nhà Trang Hòa, người mở cửa là em gái hắn.

Nhìn thấy cảnh sát ngoài cửa thì Trang Thanh hoảng sợ, lắp bắp hỏi: "Cảnh, cảnh sát, đồng chí cảnh sát, mọi người..."

Giản Ninh lên tiếng trấn an cô gái: "Cô gái, cô đừng hoảng sợ, Trang Hòa có ở nhà không?"

Lúc này cảm xúc Trang Thanh mới hòa hoãn được chút: "Không có ở nhà, mấy người, mấy người tìm anh tôi có việc gì không?"

Giản Ninh tiếp tục nói: "Chúng tôi muốn tìm anh cô vì có chuyện muốn biết, cô có biết anh trai mình đã đi không?"

Trang Thanh vẫn có chút khách khí: "Chắc là anh ấy đi quán bar cùng với bạn, thường những lúc ấy thì anh tôi sẽ tắt máy hoặc không nhận điện thoại."

Lục Trinh hỏi: "Vậy cô có biết anh trai mình tới quán bar nào không?"

Trang Thanh lắc đầu: "Chuyện này, tôi cũng không biết, anh tôi cũng chưa bao giờ nhắc tới chuyện này với tôi."

Lục Trinh lập tức gọi điện thoại cho Phương Dịch: "Phương Dịch, tra cho tôi gần nhà Trang Hòa có quán bar nào không."

Phương Dịch lập tức thực hiện: "Đội trưởng, quán bar gần nhà Trang Hòa nhất là quán bar M trên đường XX, cách nhà bọn họ không xa."

Lục Trinh ngắt điện thoại, quay sang hỏi Trang Thanh: "Quán bar M, cô có ấn tượng gì không?"

"Quán bar M." Bỗng nhiên Trang Thanh thấy cái tên này quen quen: "À, tôi nghe anh tôi có nhắc tới quán bar này khi nói chuyện điện thoại."

Lục Trinh, Quý Hạo Dương và Quý Hạo Nhiên dẫn người đuổi tới nơi, đúng là ở chỗ đó Trang Hòa đang uống rượu cùng bạn.

Qua kết quả thẩm vấn, hiềm nghi của Trang Hòa đã được loại bỏ, bởi vì thời điểm hai vụ án trước xảy ra, Trang Hòa đều ở bên ngoài uống rượu cùng với bạn. Mà qua camera theo dõi ở quán bar có thể thấy Trang Hòa không có khả năng xuất hiện ở hai địa điểm kia."

Tìm sai người, mọi người trong đội hình sự ai nấy đều thất vọng: "Trang Hòa không phải hung thủ, nhưng những nhân viên khác chúng ta đều xem qua tư liệu rồi, căn bản là không phù hợp với phác họa chân dung."

Quý Hạo Dương bức bối cào loạn mái tóc: "Nhưng ngoại trừ những nhân viên này thì còn ai có thể tiếp cận danh sách người tham gia."

Giản Ninh cắn cắn môi trầm tư trong chốc lát, rồi cô mở miệng nói: "Ngay từ đầu phạm vi điều tra của chúng ta quá nhỏ, có thể không chỉ nhân viên của trung tâm sáng tạo này, ngay cả những người bên cạnh những nhân viên đó, đều có khả năng được tiếp cận danh sách này."

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lựa chọn (8)

Edit: Cài Trắng

Trang Hòa ngồi trên sofa tiếp nhận sự thẩm vấn của Lục Trinh, Trang Thanh, em gái hắn nấu canh giải rượu cho anh mình uống.

"À, mọi người uống một chút nước ấm đi." Trang Thanh rót mấy cốc nước đưa tới cho mọi người, đồng thời cũng để một cốc ở trước mặt Giản Ninh.

"Cảm ơn." Giản Ninh nói một tiếng cảm ơn, sau đó cô duỗi tay chạm vào bàn, tìm kiếm vị trí của cốc nước.

Trang Thanh chú ý tới hành động của cô, ban đầu là kinh ngạc, rồi cô ấy cầm cốc nước lên đặt vào trong tay Giản Ninh.

Giản Ninh quay sang phía Trang Thanh, khẽ cười: "Cảm ơn cô."

Trang Thanh lắc đầu, rồi lại nghĩ tới cái gì đó, mở miệng hỏi: "Không có gì, cô..." Lời đã tới miệng rồi cô lại không thốt ra được chữ nào.

Giản Ninh đương nhiên biết cô ấy đang muốn hỏi cái gì: "Ừm, mắt tôi không nhìn thấy gì."

"À, hóa ra là như vậy." Trang Thanh xoa xoa tay, do dự một chút liền mở miệng: "Tôi có thể hỏi mấy người một chút không, vụ án đang tra là vụ án gì vậy?"

Giản Ninh uống một ngụm nước ấm, rồi trả lời cô ấy: "Vụ án giết người liên hoàn."

Trang Hòa có chút buồn bực: " Thế thì có liên quan gì tới tôi? "

" Các nạn nhân đều là các cặp đôi yêu nhau hoặc vợ chồng, điểm chung của bọn họ chính là đều đăng ký tham gia hoạt động vào lễ tình nhân ở công ty của Trang Hòa. "

" Há? " Trang Thanh kinh ngạc hô một tiếng, vội dùng tay che miệng lại: " Tại sao lại như vậy chứ? "

Giản Ninh buông cốc nước xuống: " Sao vậy? Có vấn đề gì sao? "

Trang Thanh lắc lắc đầu, không biết là bởi vì khẩn trương hay bị câu nói của Giản Ninh làm cho kinh sợ, cô có chút lắp bắp: " Há? Không có gì, chỉ là tôi cảm thấy kinh ngạc. Không hiểu tại sao hung thủ lại nhắm vào những cặp đôi tới công ty anh tôi đăng ký hoạt động vào lễ tình nhân. "

Giản Ninh: " Hiện tại chúng tôi đang nghĩ tới tình huống trong tay hung thủ có danh sách người tham gia hoặc là đã từng nhìn thấy danh sách đó, sau đó hấn dựa vào danh sách để chọn mục tiêu. "

Ngữ khí Trang Thanh có phần cảm thấy nhặt nhẻo: " Thật, thật là đáng sợ. "

Giản Ninh hơi rũ mắt, cô suy tư trong chốc lát: " Tranh Thanh, cô có biết tờ danh sách những người tham gia hoạt động được anh cô cất ở đâu không? "

Phản ứng đầu tiên của Trang Thanh là sửng sốt, sau đó thanh âm cô ấy như cao lên: " Há? Làm sao tôi biết được anh tôi sẽ cất tờ danh sách đó ở đâu chứ? "

Giản Ninh gật gật đầu, cô cúi đầu uống một ngụm nước.

Theo như lời của Trang Hòa thì tờ danh sách đó được giao cho hấn chỉnh sửa cho nên nó vẫn được lưu trong máy tính của hấn. Rồi còn có cả bản in của danh sách, tan làm hấn đã mang về nhà.

Nhân viên kỹ thuật đang kiểm tra máy tính của Trang Hòa xem nó có từng bị hack hay không, thì Giản Ninh lúc này đi tới bên cạnh Lục Trình, thấp giọng nói ra hai chữ: " Trang Thanh. "

" Há? " Lục Trình lên tiếng, đồng thời anh quay đầu nhìn thấy Trang Thanh đứng bên ngoài với dáng vẻ bất an.

Lúc sau, khi trở về cục cảnh sát, Lục Trình vào văn phòng liền nói với Phương Dịch: " Tra xem lịch sử cuộc gọi gần đây của Trang Thanh. "

Tang Vũ Hân có chút khó hiểu: " Há? Tại sao lại kiểm tra Tranh Thanh, không lẽ đội trưởng nghi ngờ cô ấy là hung thủ sao? "

Giản Ninh lắc đầu: " Cô ta không phải hung thủ, nhưng đối với tờ danh sách đó, cô ta nói không biết là giả. "

Quý Hạo Dương đột ngột xen miệng vào: " Nhưng lúc mà đội phó Giản hỏi cô ấy có biết tờ danh sách không, cô ấy nói không biết mà. "

Giản Ninh giải thích với mấy người họ: " Khi Trang Thanh biết hung thủ cần vào tờ danh sách để chọn lựa mục tiêu, cô ta đã giật mình, so với khi cô ta biết anh trai mình dính tới vụ án này thì phản ứng còn mạnh hơn. Sau đó tôi có hỏi cô ta có biết anh mình cất tờ danh sách ở nơi nào không, cô ta nói " làm sao mà tôi biết được anh tôi cất tờ danh sách đó ở đâu? ". Cô ta lặp lại lời tôi nói, không trực tiếp phủ định nó, bởi vì cô ta đang nói dối, cô ta đã nhìn thấy tờ danh sách đó rồi nhưng không phải là hung thủ, có khả năng chính cô ta là người cung cấp danh sách cho hung thủ. "

Lục Trình gật đầu, nhìn về phía màn hình máy tính của Phương Dịch: " Cho nên tôi cho người tra lịch sử cuộc gọi của cô ấy, sau khi chúng ta chắc chắn cô ấy sẽ gọi điện cho người kia. "

***

Chờ cho cảnh sát đi rồi, Trang Thanh liền trở về phòng mình, đóng cửa lại. Cô lấy di động ra tìm một dãy số, điện thoại mãi vẫn không có người nhận cuộc gọi, cô đi qua đi lại trong phòng, tay đổ đầy mồ hôi.

Vào lúc Trang Thanh đang vô cùng lo lắng thì điện thoại cuối cùng cũng thông, đầu dây bên kia vang lên giọng nói của người đàn ông: " Alo. "

Trang Thanh nhanh chóng nói: " Chu Thông, mau nói cho tôi biết, lần trước anh cần tờ danh sách những người đăng ký tham gia hoạt động vào lễ tình nhân làm gì? "

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh băng: " Tôi nói rồi, không cần cô quan tâm. "

Trang Thanh nghe xong lại càng nóng nảy: " Anh có phải giết người rồi không? Cảnh sát đã tìm tới nhà tôi, anh mau nói cho tôi biết, có phải anh đã giết rất nhiều người không? "

Trang Thanh còn chưa nói xong di động đã bị ngắt: " Alo! Alo! " Cô gấp tới độ hét vào điện thoại hai tiếng, cuối cùng vẫn buông điện thoại xuống.

***

Phương Dịch sau khi tra xong lịch sự cuộc gọi của Trang Thanh, liền kích động: "Đội trưởng, có phát hiện, vừa rồi Trang Thanh có gọi một cuộc đi! Bên trên hiển thị số điện thoại này thuộc về một người đàn ông tên Chu Thông! "

Lục Trinh nghe xong lập tức chỉ huy: "Quý Hạo Nhiên, cậu đưa người tới nhà Trang Thanh, đề phòng nhờ hắn tìm tới Trang Thanh để giết người diệt khẩu. Còn những người còn lại theo tôi tới nhà Chu Thông. "

Mọi người lái xe thật nhanh tới nhà Chu Thông, nhưng đáng tiếc hắn không có ở nhà, Lục Trinh bảo Quý Hạo Dương gọi điện nhắc nhở anh trai mình, bảo Quý Hạo Nhiên để ý một chút.

Mấy người đi vào nhà của Chu Thông, tất cả đều bị cảnh tượng bên trong làm cho ngây người.

"Trời ạ! Chỗ này là chỗ cho người ở sao? Đây là bao lâu rồi không chịu dọn dẹp phòng chứ. " Mùi từ trong phòng bay ra khiến cho mọi người đều bịt mũi lại.

Trong phòng khắp nơi đều là đồ đạc, khắp nơi đều là quần áo hay thậm chí là đồ lót cũng không giặt, bát đĩa chất đống trong bồn rửa chưa được xử lý, có thể thấy được, hắn không tự sắp xếp được cuộc sống của mình.

Lục Trinh nghĩ tới tin tức trước Phương Dịch cung cấp. Chu Thông, 28 tuổi, kết hôn với vợ được một năm thì ly hôn, bởi vì trong hôn nhân có bạo lực gia đình. Sau khi ly hôn thì phần lớn tài sản thuộc về người vợ cũ.

"Đội trưởng, ngón tay và nhẫn. " Quý Hạo Dương tìm thấy ba cái chai, bên trong đó đựng ngón tay và nhẫn của nạn nhân.

Rất nhanh, từ trong mớ hỗn độn Lục Trinh tìm được một tờ giấy, chính là tờ danh sách đã được đóng dấu, trên đó khoanh vào sáu tên

Ở mấy chương trước nhân vật Doãn Tử Ngôn lại có tên trong bản raw là 尹子华 / Doãn Tử Hoa / , nhưng sang tới chương này lại đổi thành 尹子言 / Doãn Tử Ngôn / Minh không biết đây có phải do tác giả cố tình không.

Quý Hạo Dương cuối cùng thấy hai cái tên lạ, liền nói: "Tống Mặc và Doãn Tử Ngôn không lẽ mục tiêu lần sau của hắn? "

Lục Trinh lắc đầu, nhíu mày: "Không, đã trở thành nạn nhân rồi. " Tên của hai người này giống với bốn người trường, đều bị dùng bút đỏ gạch đi rồi.

Anh buông danh sách, lại nhìn thấy trên bàn có tờ giấy trắng, trên đó viết địa chỉ, sau đó còn dùng bút đỏ khoanh tròn nó lại, tờ giấy đã bị nhăn nhúm rồi nên để nhìn rõ cũng phải nhìn thật kỹ.

Lục Trinh cầm giấy, đi ra một bên gọi điện thoại cho Phương Dịch, sau khi điện thoại thông anh liền báo địa chỉ này cho Phương Dịch: "Phương Dịch, mau tra cái địa chỉ này đi. "

Phương Dịch trả lời rất nhanh: "Là nhà của Nghiêm Hiểu Anh. Trời ạ, đội trưởng, đây là nhà vợ trước của Chu Thông. "

"Mau báo đi để cảnh sát qua đó một cách nhanh nhất. "

Đội hình sự cũng nhanh chóng đuổi theo tới đó, lúc trên đường, Giản Ninh nói: "Ngày này hai năm trước là ngày bọn họ đăng ký kết hôn. " Hôm nay là lễ tình nhân, đối với Chu Thông mà nói, thời điểm hạnh phúc nhất của hắn là vào hai năm trước, còn năm nay, cái ngày này trở thành nguyên nhân kích thích hắn, hắn bị hủy hoại hạnh phúc, mà hắn cũng đi hủy hoại hạnh phúc của cả người khác. "

Khi đám người của Lục Trinh tới nhà Nghiêm Hiểu Anh đã thấy Chu Thông đang giằng co cùng với các cảnh sát tới trước.

Lục Trinh lập tức đi tới hỏi: "Hiện tại tình huống như thế nào? "

Vị cảnh sát đó nhìn thấy Lục Trinh liền tường thuật lại: "Có người bị bắt cóc làm con tin, hiện tại trong tay kẻ bắt cóc có cầm dao, hai bên giằng co được hơn mười phút rồi. "

Giản Ninh đi theo Quý Hạo Dương tới đó, rồi nói với Lục Trinh: "Không thể kéo dài thời gian quá lâu, nếu không Chu Thông rất dễ đánh mất lý trí. "

Lục Trinh quay lại nhìn Giản Ninh: "Đúng, Giản Ninh, em với tôi đi vào bên trong, nếu không thể thuyết phục được thì mọi người phải chuẩn bị tốt. "

"Rõ! "

Lục Trinh và Giản Ninh đi vào bên trong, đi tới phòng ngủ hai người liền thấy Chu Thông và Nghiêm Hiểu Anh. Chu Thông đang kề dao vào cổ Nghiêm Hiểu Anh, trên mặt đã bị rạch mấy đường nhân nhật, mà Nghiêm Hiểu Anh sợ hãi tới nỗi cả mặt toàn nước mắt nhưng cũng chẳng dám kêu một tiếng.

Chu Thông lùi một bước, trừng mắt cảnh cáo hai người: "Mấy người đừng có mà tới đây! Nếu không tao sẽ giết con ả này hoặc là cả hai bọn tao sẽ nhào xuống! "

Lục Trinh lập tức trấn an hắn: "Chu Thông, anh đừng xúc động, bọn tôi chỉ đứng ở cửa, sẽ không đi qua đó. "

Chờ cảm xúc của Chu Thông ổn định, Giản Ninh mới mở miệng: "Chu Thông, đó là vợ cũ của anh phải không? "

Hắn cười lạnh: " Phải, chính là con đàn bà độc ác này. "

Giản Ninh chú ý tới ngữ khí của hắn, liền suy đoán: " Hai người ly hôn còn vì một sự việc khác đúng không, có thể nói cho tôi nghe chuyện đó được không? "

" Ha ha. " Hắn càng dùng lực vào con dao, hét to lên với Nghiêm Hiểu Anh: " Nói đi, nói xem lúc đó cô đã làm ra chuyện tốt gì. "

Nghiêm Hiểu Anh khóc lóc: " Là, là tôi sai, là tôi không đúng. "

" Chu Thông, anh cũng không bạo lực gia đình với cô ấy, phải không? "

" Tôi yêu cô ta như vậy, làm sao nhẫn tâm gây tổn thương cho cô ta! Cô ta lừa tôi ngoại tình, một lòng một dạ muốn ly hôn với tôi, sau đó mỗi ngày cô ta đều muốn cãi nhau với tôi, chửi tôi ra tay đánh cô ta. Sau đó tôi không kìm lòng mới đánh cô ta, cô ta dám nói rằng tôi chỉ biết bạo lực gia đình! Tất cả đều là do con đàn bà này nghĩ kế, tôi đối với cô ta tốt như vậy, sao cô ta lại muốn rời khỏi tôi. "

Thanh âm Lục Trinh trở nên lạnh lùng: " Cho nên anh tìm tới những người đang yêu nhau, bức bách xem bọn họ sẽ chọn bản thân hay chọn người mình yêu. "

" Đứng trước những thứ đó thì tình yêu thật yếu ớt, rốt cuộc thì họ vẫn yêu bản thân mình hơn. "

Lục Trinh cắt ngang lời hắn: " Vậy còn anh? Nếu như anh là người lựa chọn, anh sẽ lựa chọn bản thân mình hay là Nghiêm Hiểu Anh? "

Chu Thông nhìn anh, cắn chặt môi, một lời cũng không thể nói ra.

Lục Trinh nhìn thấy biểu hiện của anh, mở miệng: " Xem ra anh vẫn lựa chọn bảo vệ cô ấy. "

" Cô ta không nên đối xử với tôi như vậy! " Chu Thông gầm lên.

Giản Ninh lúc này quay sang hỏi Nghiêm Hiểu Anh: " Nghiêm Hiểu Anh, cô có thấy hối hận không, hối hận vì đã đối xử với anh ta như vậy? "

Nghiêm Hiểu Anh khóc, nói: " Hối hận, vô cùng hối hận. Là tôi sai, tôi không nên đối xử với anh ấy như vậy. Chu Thông, thật xin lỗi. "

Chu Thông nghe thấy cô nói, là cô xin lỗi, tức khắc nước mắt rơi đầy mặt. Cảnh tượng quá khứ hiện lên trong đầu hắn, nội tâm hắn đang giãy dụa.

Giản Ninh: " Chu Thông, anh không đành lòng thương tổn cô ấy. "

" A A A!! " Hắn hét lớn lên, đồng thời buông lỏng tay ra.

Lục Trinh lập tức xông lên chế trụ Chu Thông, thành công cứu được Nghiêm Hiểu Anh.

Căn cứ theo lời của Chu Thông, đội hình sự đã tìm được thi thể của cặp đôi bị hại cuối cùng.

Giống như hai cặp tình nhân bị hại lần trước, Doãn Tử Hoa và Tống Mẫn bị trói chặt toàn thân ở trên ghế. Trên người hai người chỉ toàn là máu và vết thương, ngón tay của cả hai bị chặt bỏ, đầu vô lực cúi xuống.

Tô Duy đang làm bước đầu khám nghiệm tử thi. Lúc này, Giản Ninh lại tới bên cạnh thi thể nữ để làm gì đó.

Lục Trinh thấy hành động kỳ quái của cô, liền hỏi: " Giản Ninh, làm sao vậy? "

Giản Ninh: " Có mùi, là mùi nước hoa. "

Quý Hạo Dương gãi gãi đầu, nghi hoặc nói: " Con gái xịt nước hoa thì có gì kỳ quái đâu. "

Tang Vũ Hân cũng nghe thấy, liền nghiêng người qua nói: " Không đúng, mùi nước hoa này không đúng. "

Quý Hạo Nhiên: " Làm sao vậy? Tiểu Tang, cô cũng cảm thấy không đúng? "

Tang Vũ Hân nhíu mày nói: " Mùi nước hoa này không phải được xịt vào lúc nạn nhân còn sống, mà là sau khi tử vong mới xịt. "

" Cái gì? Sau khi Chu Thông giết cô ấy còn xịt nước hoa? Nhưng những nạn nhân nữ trước trên thi thể không có mùi nước hoa như vậy mà? "

" Không, không phải Chu Thông làm. " Giản Ninh lắc đầu, cô đứng thẳng người lên đối diện với bọn họ: " Là người phụ nữ kia, trên người người phụ nữ đó có mùi nước hoa này. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bản án cũ (1)

Edit: Cái Trắng

Buổi sáng Tang Vũ Hân tới văn phòng, cô vừa bỏ túi xuống liền chạy vào phòng nghỉ pha một cốc cà phê. Lúc pha còn đứng đó ngâm nga hát, khi Giản Ninh đi vào cũng không phát hiện ra.

Giản Ninh đi tới bên cạnh cô, chào hỏi: " Tiểu Tang, chào. "

Tang Vũ Hân lúc này mới phát hiện ra Giản Ninh, quay qua chào hỏi: " A, chào buổi sáng, đội phó Giản. "

Giản Ninh nổi hứng trêu chọc: " Tâm tình cô hôm nay có vẻ không tồi nhì. "

Tang Vũ Hân vuốt vuốt tóc, cười: " Ha ha, đúng là tâm trạng không tồi. "

Giản Ninh cười khê: " Chắc là vì Tô Duy đã nhận hộp chocolate cô tặng rồi đúng không. "

Tang Vũ Hân chớp chớp mắt: " Đội phó Giản, sao chị lại biết được? "

" Vừa rồi trong lúc đi tới văn phòng có gặp Tô Duy, lại ngửi thấy mùi chocolate, hơn nữa cô vừa rồi còn ngâm nga hát, đương nhiên tôi đoán được. "

" Ha ha. " Tang Vũ Hân cười càng vui vẻ hơn, cô nhìn ra cửa, bỗng dừng nghĩ tới cái gì đó, liền quay qua hỏi Giản Ninh: " Đúng rồi, đội phó Giản, đội trưởng hôm qua có nhận được hộp chocolate nào không? "

Giản Ninh gật gật đầu: " Ừ, có nhận. "

Tính tình bát quái của Tang Vũ Hân nhanh chóng bị khơi lên: " Hả? Thật sao? Là ai tặng vậy? "

Giản Ninh nghĩ một lúc, rồi trả lời cô: " Nghe thanh âm thì hình như là một cô gái nhỏ, rất nhiệt tình. "

Tang Vũ Hân vỗ vỗ mặt mình: " Đội trưởng ngày thường cũng không có hoạt động giải trí gì, như thế thì không thể ra ngoài hái hoa ngắt cỏ* được, không lẽ là cô gái nào trong cục mình? "

Giống với kiểu trêu hoa ghẹo nguyệt đó ==))

" Cái gì mà hái hoa ngắt cỏ? " Thanh âm Lục Trinh từ cửa truyền tới.

Tang Vũ Hân sợ tới mức nhảy dựng lên, quay đầu lại thấy Lục Trinh đi vào, cô đành cười ngượng chào anh: " À, đội trưởng, anh tới rồi. "

Lục Trinh hí hóp mắt lại: " Hai người vừa rồi nói xấu sau lưng tôi cái gì thế? "

Tang Vũ Hân nhanh mồm nhanh miệng giải thích: " Không có nói xấu mà, đội phó Giản nói hôm qua đội trưởng nhận được hộp chocolate từ một cô gái nhỏ. "

Lục Trinh cảm thấy chuyện này có gì đó sai sai: " Chocolate đào ở đâu ra vậy, tôi bảo Giản Ninh làm cho tôi ăn cô ấy còn không chịu làm. "

Giản Ninh nghiêm túc nói: " Không phải lúc tan làm, trên đường đi ăn cơm có một cô gái nhỏ đưa hộp socola cho anh sao? "

Lục Trinh nghe xong, giật giật khóe miệng: " Đó là nhân viên tiếp thị sản phẩm mà... "

Tang Vũ Hân há to miệng, vẻ mặt không thể tin được: " Hả? Đội phó Giản, sao chị lại gạt tôi. "

Giản Ninh cảm thấy mình rất vô tội: " Tôi lừa cô mà. "

Tuy rằng không sai thật, nhưng mà: " Đội phó Giản, rõ ràng chị cố ý nói lệch trọng điểm mà, đây không phải chị đang khi dễ tôi sao. "

Đối với việc Tang Vũ Hân làm nũng oán trách mình, Giản Ninh chỉ có thể tỏ ra vô tội, uống hết cả phê liền cầm cốc đi, để lại hai người Lục Trinh và Tang Vũ Hân đứng trong phòng nghỉ.

Sau khi Giản Ninh rời đi, Lục Trinh tiến tới vỗ vai Tang Vũ Hân, nói một câu thật sự thâm thúy: " Tôi nói này Tiểu Tang, cô phải nỗ lực hơn nữa, khi nào cô mới bắt được Tô Duy về tay đây. "

Tang Vũ Hân học theo ngữ khí của anh, quay qua vỗ vỗ vai Lục Trinh: " Tôi nói này đội trưởng, anh cũng phải nỗ lực đấy, khi nào thì đem chị Giản Ninh bắt vào tay đây. "

Lục Trinh cứng họng: "Đang nói chuyện của cô, sao lại lái sang vấn đề của tôi rồi? "

Tang Vũ Hân cười ha ha: "Ha ha, đội trưởng, tôi thấy anh có ý với Giản Ninh mà, có thể ở phương diện phá án năng lực quan sát của tôi không bằng anh, nhưng trên phương diện tình cảm thì năng lực quan sát của tôi mạnh lắm đó. Ngay cả Phương Dịch và bạn gái cậu ta cũng là do tôi tác hợp đấy. "

Lục Trinh cười khê: "Được, năng lực quan sát của cô mạnh, thế sao giờ vẫn chưa giải quyết xong chuyện tình cảm? "

Tang Vũ Hân bĩu môi, sắp khóc tới nơi mắt thôi: "Đội trưởng, anh cũng khi dễ tôi. "

Lục Trinh cười cười, đúng lúc này thì chuông khẩn cấp của cục cảnh sát vang lên. Lục Trinh và Tang Vũ Hân lập tức không cười nổi nữa, từ phòng nghỉ đi ra, Lục Trinh nói to: "Có chuyện gì thế? "

Phương Dịch mở camera theo dõi của cục cảnh sát, thấy được tình huống khẩn cấp: "Đội trưởng, đại sảnh cục cảnh sát có một người đàn ông tiến vào, trên người có bom. "

" Cái gì? " Lục Trinh bước nhanh về phía Phương Dịch, đôi mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, ngữ khí có phần nôn nóng: "Đã liên lạc với chuyên gia gỡ bom chưa? "

Phương Dịch: "Đã đi tới đó rồi. " Chuyên gia gỡ bom mình rất nhanh có mặt tại hiện trường, giờ đã khống chế được tình hình.

Lúc này Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương chạy vọt vào văn phòng, bọn họ vừa thấy Lục Trinh đã nói: "Đội trưởng, người đàn ông mang bom đó nói muốn gặp anh! Nhất định phải gặp được anh! "

Lục Trinh quay đầu lại nhìn bọn họ, nhú mày: "Nói tên, muốn gặp tôi? "

Rất nhanh, người trong cục cảnh sát đã sơ tán hết. Tổ gỡ bom nhanh chóng bao vây xung quanh người đàn ông quần bom, để sẵn sàng bất cứ lúc nào. Mà người đàn ông đó kích động, nhìn mọi người xung quanh cũng chỉ hô to lên: "Tôi muốn gặp Lục Trinh, bảo cậu ta nhanh tới đây! Mau lên! "

Đội hình sự cũng rút lui, chỉ có Lục Trinh muốn chạy tới chỗ người đàn ông đó, thấy thế Giản Ninh liền ngăn anh lại: "Lục Trinh, giờ anh không thể đi. "

Lục Trinh ban đầu muốn để Tang Vũ Hân đưa Giản Ninh đi sơ tán, không ngờ cô lại lên tiếng ngăn anh lại. Anh quay đầu lại nói: "Nhưng người đàn ông đó tới đây nói muốn gặp tôi, hơn nữa cảm xúc anh ta hiện giờ không ổn định, nếu anh ta không thấy tôi ra gặp, kích hoạt cho bom nổ thì sao? "

Giản Ninh liền giải thích cho anh: "Chính là vì hấn muốn gặp anh đấy, tại sao không phải người khác mà lại là anh? Tại sao anh không nghĩ tới, mục tiêu của hấn chính là anh? Hấn chính là muốn cùng anh đồng quy vu tận, nếu là như thế, khẳng định khi anh vừa xuất hiện, hấn sẽ kích nổ bom. "

Đầu óc Lục Trinh lúc này rối loạn, tại sao đột nhiên có một người đàn ông thân quần bom chỉ đích danh muốn gặp anh? Mục đích của hấn là gì hiện tại anh không biết, nhưng giờ cả cục cảnh sát đều rơi vào thế nguy hiểm: "Vậy hiện tại phải làm sao đây? Tổ gỡ bom giờ không có cách nào tới gần người đàn ông này, giờ mà bảo gỡ bom thì không thể thực hiện được. "

Giản Ninh lập tức ra quyết định: "Cho nên trước tiên tôi sẽ đi xuống dưới đó, điều quan trọng nhất bây giờ là làm rõ mục đích hấn tới gặp anh. "

"Em đi xuống? " Thanh âm Lục Trinh nâng lên vài phần, phản ứng đầu tiên của anh là phản đối: "Không được, như thế quá nguy hiểm. "

Giản Ninh: "Tôi sẽ cố gắng làm cho cảm xúc của hấn ổn định. Chờ sau khi biết được mục đích của hấn rồi anh hãy xuất hiện, đó là phương pháp cuối cùng. "

Lục Trinh còn muốn ngăn cản cô nhưng thái độ của Giản Ninh quá kiên quyết: "Giống như anh nói, đây là tình huống khẩn cấp, vậy thì tôi sẽ đi xem. "

Lục Trinh và Giản Ninh đi xuống dưới tầng. Cả dọc đường đi, Lục Trinh không hề buông tay cô ra, lòng bàn tay vì khăn trương mà đỏ mề hôi, xuống tới tầng một Giản Ninh liền rút tay ra: "Tôi đi. "

Lục Trinh vẫn không quên dặn dò cô một câu: "Giản Ninh, cẩn thận một chút. "

Giản Ninh gật gật đầu, đi ra ngoài.

Người đàn ông đứng ở giữa đại sảnh, trên người mang theo lượng bom lớn. Đầu hấn túa rất nhiều mồ hôi, cả thân thể phát run lên, âm thanh tựa hồ cũng run theo: "Lục Trinh đâu? Mau, mau bảo cậu ta tới gặp tôi. "

Giản Ninh nghe giọng người đàn ông, cứ thế đi qua. Tổ gỡ bom thấy cô đi tới liền mặc đồ bảo vệ cho cô rồi mới cho cô tới gần người đàn ông đó.

Giản Ninh dùng thanh âm bình tĩnh hỏi hấn: "Anh muốn gặp Lục Trinh? "

Người đàn ông đó gật đầu mãnh liệt: "Đúng, tôi, tôi muốn gặp Lục Trinh. Ngay lập tức! "

Giản Ninh tiếp tục hỏi: "Vì sao muốn gặp anh ấy? "

" Chính là tôi muốn gặp hân, nhanh lên, không còn nhiều thời gian đâu. " Người đàn ông đó đột nhiên đề thấp âm thanh, như đang tự lẩm bẩm: " Không cần, chờ một chút. "

Hành động kỳ quái của người đàn ông đó khiến Giản Ninh nhú mày, cô hỏi người cảnh sát đứng bên cạnh: " Ở trên tai người đàn ông này có tai nghe không? "

" Có, bên tai trái có. "

Người đàn ông này đã bị người khác khống chế, Giản Ninh âm thầm đưa ra kết luận: " Cái người buột bom lên người anh nói nhất định phải gặp được Lục Trinh sao? "

Người đàn ông trừng lớn mắt, gật gật đầu, có chút kích động mà nói: " Phải, mau bảo cậu ta tới đây đi. "

Giản Ninh: " Để anh ấy ra đây làm gì? "

Mồ hôi trên trán người đàn ông chảy xuống ròng ròng, cả người phát run: " Người đó bảo tôi phải truyền lại cho Lục Trinh một câu, nhất định phải gặp cậu ta và nói. "

Giản Ninh nâng tay lên một chút, Lục Trinh ở phía sau lập tức đi ra, anh đi tới trước Giản Ninh, nói với người đàn ông đó: " Tôi là Lục Trinh, hiện tại tôi ra rồi. "

Người đàn ông đó nhìn thấy Lục Trinh, thờ gấp gấp, nói với người đàn ông ở đầu dây bên kia: " Cậu ta tới, cậu ta tới rồi, muốn tôi nói cái gì đây? "

Đám người Lục Trinh khản trương nhìn động tác của người đàn ông, hân gờ tai nghe xuống, mở loa ngoài. Một giọng trầm thấp già nua từ điện thoại phát ra: " Lục Trinh, vụ án 10 năm trước của bố cậu bắt sai người rồi. "

Lạch cạch, điện thoại bị cắt đứt.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bản án cũ (2)

Edit: Cài Trắng

Sau khi điện thoại bị ngắt thì bom cũng được phá giải, rất nhanh bom đã được gỡ xuống khỏi người người đàn ông đó. Vừa được dạo một vòng quanh quỹ môn quan trở về, người đàn ông trực tiếp xui lợ trên mặt đất, dây thần kinh căng lên này giờ cuối cùng cũng được thả lỏng, hân lấy hai tay ôm mặt, khóc lên thành tiếng.

Mà Lục Trinh đứng đó hết nhìn người đàn ông lại nhìn chiếc điện thoại di động trong tay mình, nửa ngày rồi không có lấy một chút động tĩnh, lời của người đó qua điện thoại vẫn còn văng vẳng quanh tai anh.

" Lục Trinh, vụ án 10 năm trước bố cậu bắt sai người rồi. " Anh đương nhiên nhớ rõ vụ án vào mười năm trước, tuy lúc đó anh mới có 17 tuổi nhưng vụ án đó lại gây chấn động toàn thành phố, mà bố anh lúc đó là người phụ trách vụ án đó.

Trong đầu Giản Ninh lúc này đã nghĩ tới vụ án đó: " Mười năm trước có phải là vụ án liên quan tới bom không? "

Lục Trinh gật đầu, nói: " Đúng, chính là vụ án đó. "

Mười năm trước, trước Tết âm lịch một ngày, vào buổi sáng, chỗ cây cảnh ngay cạnh thùng rác ở một công viên bỗng nhiên nổ mạnh. Điều đó làm cho năm nạn nhân tử vong, đều là những cụ già đi tập thể dục sáng sớm, rất nhiều người khác bị thương.

Lại một ngày sau đó, thùng rác cạnh một trung tâm thương mại bỗng nhiên phát nổ, làm cho ba người lúc đó đi qua tử vong, nhiều người đi đường bị thương. Rồi ngay lúc đó lại có vụ nổ thứ ba xảy ra, khi đó bom đều được đặt ở thùng rác các nơi công cộng, hai quả bom đồng thời nổ vào lúc 9 giờ 11 phút, bom đều được kích hoạt từ xa, dùng di động để điều khiển. Tổng cộng ba vụ phải có tới 21 người tử vong và số lượng người bị thương là trên 50.

Có thể nói đó là vụ án gây chấn động nhất của thành phố S trong mười năm trở lại đây, khi đó đã tạo thành một cuộc khủng hoảng toàn thành phố. Cho nên người đi đường lúc đó đều cất lực tránh xa những khu vực có thùng rác công cộng, sợ bên trong có giấu bom, còn là người nhất gan hay đùa trẻ con nhìn thấy sẽ sợ mà khóc thét lên.

Mà khi đó bố Lục Trinh – Lục Trường Thiên lại là tổ trưởng phụ trách vụ án đó, trong khi phụ trách vụ án này, sau khi có ba địa điểm nổ mạnh thì hung thủ có gửi một tin đến. Trong lá thư đó đều là những chữ cắt ra từ báo và dán vào, nội dung bức thư là đang châm biếm đội cảnh sát cùng với Lục Trường Thiên.

Cho tới lần đặt bom thứ tư, hung thủ liền đem bom đặt ngay cạnh thùng rác ở tiểu khu nhà Lục Trinh, đúng lúc Lục Trinh và Lục Trường Thiên đi qua đó thì bom phát nổ. May thay lúc đó bố anh phản ứng nhanh chóng, và không biết có phải hung thủ cố tình hay không vì sức ảnh hưởng của bom rất nhỏ. Thế nên sau khi bom nổ chỉ khiến Lục Trường Thiên bị thương ở chân và Lục Trinh có mấy vết thương ngoài da. Suy ra, khi đó hung thủ không phải là muốn mạng của Lục Trường Thiên, mà hắn đơn giản chỉ là khiêu khích và uy hiếp ông mà thôi.

"Tôi có thể tùy tiện muốn mạng của ông bất cứ lúc nào." Hung thủ thực sự gửi lời uy hiếp tới cho Lục Trường Thiên.

Không ngờ hung thủ kiêu ngạo như vậy cuối cùng vẫn bị Lục Trường Thiên bắt được, khi đó hung thủ đã khiến ông bị thương và tên hung thủ đó cũng bị mất mất một cánh tay.

Năm đó đã bị phán tử hình.

Lục Trinh vẫn còn nhớ tên hung thủ vụ án đó – Dư Minh. Một cái tên nghe rất đối bình thường nhưng lại là tên hung thủ gây ra vụ án bom nổ liên hoàn.

Lục Trinh lần đầu tiên nhìn thấy hắn là khi hắn bị phán hình phạt, ngoài ý muốn của anh, hóa ra tên sát thủ đó lại là một người trẻ tuổi. Hắn chỉ mới 22 tuổi, là một sinh viên rất có tiếng, chuyên ngành làm là sinh học, nhìn qua chính là một sinh viên nhà nhận. Mà theo như lời giáo sư dạy hắn thì Dư Minh là một người có tính cách hướng nội, dễ ngượng ngùng, nhưng thành tích học tập lại rất tốt. Không gây chuyện với bạn học lại rất lễ phép với thầy cô, hắn không tham gia hoạt động vui chơi nào của trường. So với nó, hắn thích ở trong phòng nghiên cứu làm thí nghiệm hơn, có lẽ bắt đầu từ lúc đó hắn đã chế tạo bom.

Sau đó Lục Trường Thiên phát hiện trong tầng hầm nhà Dư Minh có một phòng chế tạo bom, hắn chính là ở trong một không gian nhỏ hẹp chế tạo bom, thế mà trước khi Dư Minh bị bắt thì không một ai phát hiện ra chuyện này.

Lục Trinh quay đầu lại nói với Giản Ninh tình huống lúc đó: "Lúc ấy bố tôi vẫn là tổ trưởng tổ trọng án, án này là do ông ấy phụ trách, hung thủ cũng là bị ông ấy bắt."

Giản Ninh nói: "Ừm, tôi biết vụ án này, hung thủ là một người sinh viên."

Lục Trinh nhớ ngày đó, thờ dài: "Đó cũng là vụ án cuối cùng bố tôi phụ trách, sau đó thì ông liền từ chức, chủ yếu là vì mẹ tôi. Khi đó Dư Minh đặt bom ở gần nhà tôi, mục tiêu của hắn là bố tôi, tuy lúc đó tôi và bố chỉ bị thương nhẹ nhưng mẹ tôi thì lại không thấy thế. Náo loạn với bố tôi một thời gian thì cuối cùng bố tôi cũng đồng ý lui xuống, thật sự bố tôi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi mẹ tôi." Nói tới mấy câu chuyện cũ này, Lục Trinh không kìm được bật cười.

Rồi anh lại lập tức thu nụ cười lại, tiếp tục nói: "Khi Dư Minh đặt quả bom thứ sáu thì bị bố tôi bắt được, ở tầng hầm dưới nhà hắn cũng đã tìm được dụng cụ chế tạo bom, trên mấy thứ đó đều có dấu vân tay của Dư Minh, hắn cũng thừa nhận việc mình làm. Cho nên vụ án này không còn điều gì đáng ngờ nữa, hung thủ chính là Dư Minh."

Giản Ninh phân tích từ góc độ tâm lý học, nói: "Nói như vậy, người cho rằng Dư Minh không phải hung thủ thì chỉ có bạn bè hoặc người thân của hắn."

Lục Trinh suy nghĩ một chút về hoàn cảnh nhà Dư Minh: "Bố của Dư Minh qua đời khi hắn vừa bước chân vào cổng trường đại học, sau đó hắn luôn sống cùng với mẹ mình, hắn là con một, với họ hàng thân thích cũng không thân thiết, mà hắn cũng chẳng có bạn bè gì cả."

Giản Ninh suy đoán: "Có thể nào có khả năng vào 10 năm trước Dư Minh còn có đồng phạm không? Dư Minh sau khi bị bắt liền bảo vệ người kia, lúc hỏi cung không khai người đó ra."

Lục Trinh: "Nhưng tại sao phải đợi 10 năm sau mới lộ mặt? Đúng rồi, còn hơn mười ngày nữa là tròn 10 năm ngày Dư Minh bị xử tử."

"Cái này là đặc biệt kỷ niệm 10 năm xử tử Dư Minh sao?"

Lục Trinh thờ dài, chẳng có chút manh mối gì. Nếu hôm nay người khoác bom lên người đàn ông này là vì Dư Minh thì chắc chắn hành động của hắn không chỉ dừng ở đây, lần gặp mặt này giống như một lần tuyên bố. Người đó thông qua phương thức này để thông báo với anh, hay cả với bố anh nữa, đây mới chỉ là bắt đầu. Về sau chắc chắn sẽ có nhiều quả bom xuất hiện, khi đó bom chắc chắn sẽ nổ chứ không phải như hôm nay.

***

Người đàn ông bị buộc bom cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, giờ Lục Trinh mới dò hỏi anh.

"Anh tên là gì?" Trên đầu người đàn ông này toàn mồ hôi, Lục Trinh mang khăn lông và nước ấm tới cho hắn lau.

Người đàn ông đó nhận lấy khăn lau lau mồ hôi, rồi lại uống mấy ngụm nước ấm, rồi mới trả lời anh: "Tuồng Khả Vi."

Lục Trinh tiếp tục hỏi: "Trên người anh bị cột bom vào lúc nào? Là ai cột?"

Tuồng Khả Vi lại uống thêm một ngụm nước ấm, bắt đầu nhớ lại quá trình đáng sợ kia: "Vào buổi sáng, tôi giống như mọi ngày đều ra cửa đi làm, sau đó tôi đi tới một con đường nhỏ thì bị ai đó đập tới hôn mê. Tôi cũng không biết là đã có chuyện gì xảy ra, tới lúc tôi tỉnh lại thì tôi phát hiện tôi đang ngồi dưới đất và bị cột bom vào người, hơn nữa lỗ tai tôi được đeo tai nghe không dây. Tôi sợ hãi, muốn đem bom gỡ xuống khỏi người, nhưng dù làm thế nào thì bom cũng không gỡ được, thế nên tôi không dám làm bừa nữa."

Lục Trinh: " Sau đó thì sao? Có người liên lạc với anh sao? "

Tường Khả Vi lập tức gạt đầu: " Đúng, chính là người đàn ông đó. Hắn nói, tôi nhất định phải làm theo những gì hắn chỉ định, nếu không hắn sẽ khiến bom phát nổ. " Nói tới đây, Tường Khả Vi có chút kích động, hiển nhiên sự khủng hoảng này trong thời gian ngắn không thể bình phục ngay được.

Lục Trinh: " Hắn bảo anh trực tiếp tới cục cảnh sát? "

" Đúng vậy, hắn nói hắn cần tôi tới chỗ này, sau đó nhất định tìm được Lục Trinh, rồi, cậu nhất định phải đứng trước mặt tôi và nói chuyện. Những chuyện sau đó thì cậu đều biết cả rồi đấy. "

Lục Trinh xác nhận lại lần cuối cùng: " Cho nên bây giờ anh vẫn không biết được người đã tập kích anh là ai? "

Tường Khả Vi lắc đầu, chắc chắn nói: " Không có, tôi căn bản không biết đằng sau tôi còn có người. "

Lục Trinh vỗ vỗ vai hắn: " Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã phối hợp. " Ngay lúc sau, cảnh sát liền tìm người đã thông tâm lý cho Tường Khả Vi.

Nguy cơ bom nổ đã được loại bỏ, giờ những viên cảnh sát khác bắt đầu di chuyển trở lại vào cục. Cục trưởng Cung lập tức giao vụ án về bom này cho đội hình sự, yêu cầu Lục Trinh phải tra ra được người đứng đằng sau là ai.

Lục Trinh cầm lấy phần bom được loại bỏ, quyết định sẽ trở về hỏi bố anh một chuyện. Nếu như vụ án lần này có liên quan tới vụ án mười năm trước thì bố anh là người hiểu rõ hơn hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bản án cũ (3)

Edit: Cải Trắng

Rất nhanh, hai người đã tới trước cửa nhà bố mẹ Lục Trinh. Anh dừng lại nhắc nhở Giản Ninh một chút: " Giản Ninh, bố tôi là người thường xuyên châm chọc mỉa mai tôi, đối với người khác rất nghiêm khắc, lại thích giáo huấn người khác. Mẹ tôi thì vừa vặn ngược lại, rất, thực sự, dễ sống chung, đối với người khác rất nhiệt tình. "

Giản Ninh gật đầu cười, người một nhà mà như thế này đúng là không tồi.

Đi tới cửa nhà, anh ấn chuông cửa, trước khi cửa nhà mở ra, anh còn nghĩ mẹ sẽ là người mở cửa. Kết quả người mở cửa là bố anh, có khi ông còn cao hơn anh nửa cái đầu, cho dù ông chỉ mặc đồ ở nhà nhưng một chút cũng không xuề xòa.

Bố Lục nhìn người đứng trước cửa, ông khoanh hai tay trước ngực, mặt than đối diện với anh, mở miệng: " À, đồng chí cảnh sát tìm tới cửa nhà tôi có chuyện gì sao? "

"... " Lục Trinh hết nói nổi luôn, lúc sau anh mới chậm rãi mở miệng gọi một tiếng: " Bố. "

Bố Lục lạnh nhạt a một tiếng, rồi lại tiếp tục châm chọc: " Thật khó cho anh, hóa ra vẫn còn nhận ra bố mình đấy. "

Gần đây thật sự bận quá, đã một thời gian rồi Lục Trinh không về qua nhà thăm bọn họ, tự biết đây là vấn đề của mình, đành nhận thua: " Bố, con xin lỗi, dạo này có nhiều vụ án quá, con không có thời gian về nhà. "

" Hừ. " Bố Lục tiếp tục hừ lạnh.

" Là ai tới đấy? Sao ông lại đứng ngoài cửa thế này. " Mẹ Lục nghe thấy bên ngoài ồn ào liền đi ra xem, nhìn thấy con trai mình đứng ở liền vui vẻ: " A, con trai, con về rồi! "

Mẹ Lục chụp lấy bả vai bố Lục, đẩy ông ra phía sau mình, sau đó chống nạnh đứng nói chuyện với ông: " Ông làm cái gì vậy, khó khăn lắm con trai mới tới đây một chuyến, ông lại còn giáo huấn nó. Ông cho rằng trước đây ông hơn nó đấy, còn thường xuyên không trở về nhà luôn, con trai tốt xấu gì cũng gọi điện tới đây, còn ông trước kia một cuộc cũng không gọi, mất hút. "

Bố Lục chép miệng một cái, thực sự không nói được gì.

Mẹ Lục thấy ông thành thật đứng một bên, liền quay đầu lại về phía cửa, lúc này mới chú ý tới người đứng phía sau con trai mình – Giản Ninh, nhìn thấy một cô gái, càng thêm vui vẻ: " A, vị đứng đây là... "

Giản Ninh hơi hơi cúi đầu: "Cháu chào dì, chào chú. "

Mẹ Lục cười tới không khép được miệng, đánh giá Giản Ninh một vòng: "Chào cháu, chào cháu, ai nha, sao con không nói gì cho mẹ biết hết vậy. Nói sớm không phải mẹ sẽ chuẩn bị tốt hơn sao, đồ ăn cũng không mua nhiều. "

Lục Trinh thấy đôi mắt mẹ mình như phát sáng, sợ bà lại làm ra chuyện gì đáng xấu hổ, đành vội vàng giới thiệu Giản Ninh: "Mẹ, đây là đồng nghiệp của con. "

Mẹ Lục nghe xong vẫn rất kích động: "Cũng tốt đấy, làm việc cùng nhau, lại còn có quan hệ cấp trên cấp dưới, trong công việc giúp đỡ nhau nhiều một chút. "

"... "Lục Trinh cảm thấy hình như tư duy của anh và mẹ không bắt sóng với nhau, lập tức thay đổi cách nói: "Mẹ, là đồng nghiệp của con mà. "

Mẹ Lục hiện tại mặc kệ cái gì mà đồng nghiệp với chẳng không phải đồng nghiệp: "Đúng vậy, đồng nghiệp đồng nghiệp, cùng chung một phòng, thế mới chậm rãi bồi dưỡng tình cảm được. "

"Khụ khụ. "Lục Trinh ho khan hai tiếng, anh nhìn về phía Giản Ninh, thấy trên mặt cô chỉ ẩn ẩn ý cười nhàn nhạt, tâm trạng căng thẳng mới buông lỏng, anh lại quay đầu lại nhìn bố mẹ, quyết định nói ra mục đích chuyến đi này: "Thật ra lần này con về nhà là có chuyện liên quan tới vụ án. "

Bố Lục vừa nghe anh nhắc tới vụ án liền không thêm so đo việc anh lâu không về nhà nữa, bộ dáng nghiêm túc: "Vụ án gì thế? "

Lục Trinh lập tức hỏi: "Bố, bố hẳn là còn nhớ vụ án bom nổ 10 năm trước, vụ án của Dư Minh. "

Bố Lục vừa nghe thấy cái tên Dư Minh này, cả người và tâm trạng như thay đổi, trở lại dáng vẻ của mình vào 10 năm về trước: "Đương nhiên là nhớ, vụ án này cả đời này bố khó quên, có chuyện gì sao? Vụ án này có vấn đề gì à? "

Mẹ Lục thấy hai người đứng ở cửa thảo luận vụ án, lập tức cắt đứt lời nói của cả hai: "Tôi nói này, hai người có thể vào trong nhà trao đổi được không, một đám người đứng ngoài cửa thế này thì hay ho gì? Không lạnh à. "

"À, à. "Lục Trinh vội đổi dép đi trong nhà, lại lấy một đôi dép đặt trước mặt Giản Ninh.

Mẹ Lục chú ý tới hành động của Lục Trinh, rồi lại nhìn vào đôi mắt Giản Ninh, trong lòng bà như hiểu ra cái gì đó. Đi tới kéo tay Giản Ninh vào trong nhà: "Cháu tên là gì? "

Giản Ninh trả lời: "Cháu tên Giản Ninh. "

Mẹ Lục vỗ vỗ vào tay cô, nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô: "Ừm, tên này hay, người cũng như tên, thật an tĩnh. "

Mà đằng kia bố Lục khòì đợi được, vừa vào phòng khách một cái là thúc giục anh mau nói: "Mau nói đi, vụ án của Dư Minh làm sao vậy? "

"Sáng hôm nay có một người đàn ông trên người bị buộc bom xông tới cục cảnh sát. "

Mẹ Lục nghe thấy thì cả người đều khẩn trương, quay sang nhìn Lục Trinh: "Cái gì? Vậy hai con có bị thương không? "

Bố Lục thấy phản ứng của bà liền thấy kỳ quái: "Con nó mà bị thương thì giờ còn ngồi ngốc ở đây được hả? "

Mẹ Lục lập tức cãi lại: "Ông thật là, ông không xót con nhưng tôi thì có đấy. "

Bố Lục: "Bà đây là... "

Lục Trinh cười cười, cắt đứt việc cãi vã của hai người họ: "Mẹ, con không sao cả, không có người bị thương, bom cũng không nổ. Bọn con đã điều tra sâu hơn, có người ở đằng sau giật dây người đàn ông đó, muốn người đàn ông buộc bom đó đi tới cục cảnh sát. Rồi nói muốn gặp con, sau đó thì thông qua điện thoại, người đó đã nói với con là "Lục Trinh, vụ án 10 năm trước bố cậu bắt sai người rồi. ", sau đó thì cúp điện thoại. "

Thanh âm bố Lục cao lên: "Sao có thể, mười năm trước bố mất bao nhiêu thời gian mới bắt được hắn, hơn nữa bố còn bắt được hắn ngay tại trận, năm lần nổ bom trước đó, hắn đều thừa nhận là hắn làm. Căn bản là không thể bắt sai người được. "

Lục Trinh biết bố mình mà động tới chuyện này sẽ nóng nảy, bởi vì ông làm cảnh sát lâu như vậy vẫn chưa từng bắt sai người bao giờ, Lục Trinh nói tiếp: "Cho nên con đã chụp lại hình quả bom đó, mang tới cho bố xem, nó có giống với những quả bom 10 năm trước không. "

Bố Lục nói rất nhanh: "Mau đưa đây bố xem nào. "

Lục Trinh lấy ảnh chụp từ túi tài liệu đưa cho ông.

Bố Lục nhìn từng bức ảnh chụp, mày càng lúc càng nhíu chặt, Lục Trinh nhìn thấy biểu hiện của ba mình, bỗng anh có dự cảm chẳng lành: "Bố, không phải là, giống với bom 10 năm trước đấy chứ? "

Bố Lục không nói gì, ông ngồi trên sofa cẩn thận xem từng bức ảnh một, thậm chí còn để nó sát lại để nhìn cho rõ, mày nhíu chặt lại: "Vừa nhìn qua thì

thấy giống nhưng nhìn kỹ thì lại không, Dư Minh chế tác bom so với cái này tinh tế hơn nhiều, bọn họ căn bản không cùng một trình độ. "

Lục Trinh xoa xoa cằm: " Không phải bố đang khen ngợi Dư Minh đấy chứ? "

Bố Lục liếc nhìn anh một cái, nghiêm trang nói: " Tôi đây là ăn ngay nói thật. "

Lục Trinh vừa quan sát sắc mặt của bố, vừa nói: " Bố, có khi nào có khả năng Dư Minh có đồng phạm không, nhưng hẳn lúc đó không lộ mặt. "

" Cái này bố cũng từng suy nghĩ tới, nhưng tính tình Dư Minh quái gở, hơn nữa hẳn lại rất để ý tới sức lực của mình, rất thích tự lực làm việc. "

Giản Ninh nghe bố Lục nói xong liền phân tích đơn giản: " Nếu như nói như vậy thì khả năng hẳn có đồng phạm là rất thấp. Ý thức tự lập của một người lớn như vậy thì sẽ thích hành động một mình, bởi vì bọn họ không thích có người khác can thiệp vào quyết định của mình. Nếu người như vậy mà có đồng phạm thì rất khó hợp tác. "

Bố Lục biểu lộ sự khen ngợi với Giản Ninh: " Đúng, chính là như vậy. Hơn nữa chỗ hẳn chế tạo bom không có người thứ hai lui tới, trong phòng đó cũng không tìm được dấu vân tay thứ hai, từ lịch sử cuộc gọi trong điện thoại hẳn có thể thấy ngoài trường học và gia đình ra hẳn không hề có đồng phạm. "

Lục Trinh im lặng một lúc, rồi nói: " Cho nên người chúng ta cần tìm bây giờ là một người đang giả mạo, một người rất sùng bái Dư Minh, lúc hẳn chế tạo bom có dựa theo thiết kế của Dư Minh. Sau 10 năm từ ngày Dư Minh mất, hẳn muốn thông qua phương thức này để nhớ tới Dư Minh, hoặc là muốn làm mọi người lần nữa nhớ tới Dư Minh. "

Lục Trinh vì muốn nhanh chóng biết được đáp án liền cùng Giản Ninh trở về cục cảnh sát. Mẹ Lục thấy con trai mình lại phải đi, phản ứng đầu tiên của bà là bất mãn: " Tại sao vừa tới mà lại muốn đi rồi, đợi một chút không phải là được ăn cơm trưa rồi sao. Khó lắm con mới về nhà được một lần, ở lại ăn cơm đã rồi đi. "

Lục Trinh giờ cảm thấy rất khó xử, tuy rằng cũng rất muốn ở lại ăn cơm với bố mẹ nhưng hiện tại vụ án vẫn quan trọng hơn. Những lúc thế này thật sự không biết phải từ chối như thế nào. Trong lúc anh còn đang khó xử thì bố Lục đã lên tiếng giải vây: " Giờ không lẽ con còn không biết phân biệt đâu là việc nặng việc nhẹ sao, chẳng lẽ bây giờ là lúc ăn cơm? Nếu làm việc chậm trễ lại khiến xảy ra một vụ bom nổ thì làm sao? "

Mẹ Lục nghe xong liền mất hứng: " Được được, biết ý của con rồi, dù sao mẹ cũng không ép. "

Lục Trinh nhanh chân chạy tới ôm lấy mẹ, trấn an bà một chút: " Mẹ, thực sự vụ án này là tình huống khẩn cấp. Đợi mọi thứ kết thúc rồi con sẽ về ăn cơm với mẹ. "

Mẹ Lục cũng không phải là người nhất định phải ép con mình ở lại bằng được, bà chỉ vỗ vỗ mặt anh một cái: " Được rồi, chỉ cần con không suy nghĩ nhiều là được rồi, à mẹ đưa cái này cho con, cầm lấy trên đường nhớ ăn đó. "

Mẹ Lục lấy từ trong phòng bếp ra một phần thức ăn đưa cho Lục Trinh.

" Được, cảm ơn mẹ. "

Bố Lục đi tới cửa liền quay lại thúc giục anh: " Nhanh lên, chúng ta mau đi thôi. "

" Bố, bố làm gì thế? " Lập tức Lục Trinh trở nên buồn bực.

Bố Lục nghiêm túc trả lời anh: " Cùng mấy đứa đi tới cục cảnh sát chứ sao? " Bộ dáng một chút cũng không nhìn ra là đang đùa giỡn.

" Con trai đi phá án, ông đi theo làm cái gì? " Mẹ Lục vội nói xen vào.

Thái độ của bố Lục xem ra rất kiên quyết: " Vụ án chế tạo bom này không phải có người nói tôi bắt sai người sao, giờ tôi muốn đi xem xem, là ai nói ra lời này. Hơn nữa vụ án này liên quan tới vụ án mười năm trước, tôi là người biết rõ nhất, lần này đi tôi chỉ có giúp con trai mình, nào có rước thêm phiền cho nó... "

" Bố... "

" Làm sao chứ? " Thanh âm bố Lục nâng cao lên, rõ ràng là đang muốn áp bức Lục Trinh.

Mà trên đời này người mà anh sợ nhất chắc chỉ có bố Lục, thấy thế, giọng anh liền dịu đi không ít: " Không có gì, chúng ta mau đi thôi. "

Giản Ninh nghe cuộc đối thoại này liền hiểu được, trong nhà Lục Trinh đứng là bố Lục là người to nhất.

Trên đường trở về cục cảnh sát, Lục Trinh ngồi ở ghế lái, bố Lục ngồi ở ghế bên cạnh, Giản Ninh ngồi ở phía sau. Bố Lục trên đường đi đều cúi đầu đọc tư liệu trong tay, không nói chuyện, điều này khiến cho Giản Ninh và Lục Trinh cũng không dám nói chuyện. Cuối cùng, Lục Trinh vẫn không nhịn được mở miệng nói trước: " Bố, cái kia... "

" Được rồi, lái xe đi, đừng có mà nói chuyện. "

Bố Lục dạy dỗ con trai xong, lại quay xuống nói với Giản Ninh: " Giản Ninh à, cháu mau ăn cái gì đi, bác gái mới chuẩn bị một chút đồ ăn, mau ăn khi

còn nóng đi. " Thanh âm lúc này đã dịu dàng đi không ít.

Lục Trình đang lái xe cũng thở dài một hơi: " Haizz. "

Giản Ninh cầm cái túi đang để bên cạnh mình đặt lên chân, cô mở hộp ra, lấy một miếng bánh bỏ vào trong miệng, mềm mềm bông bông ăn vô cùng ngon. Giản Ninh đem hộp giò lên phía trước: " Chú, chú cũng ăn một miếng đi. "

Bố Lục nhìn liếc qua chỗ đồ ăn một cái: " Không cần đâu, chú không thích ăn đồ ngọt lắm. "

Lục Trình cười: " Bố đừng có mạnh miệng. Ai mà không biết thứ bố thích ăn nhất là đồ ngọt chứ. Giản Ninh à, tôi nói cho em nghe, ba tôi bên ngoài chỉ vì giữ hình tượng mà lúc nào cũng nói tôi không thích ăn đồ ngọt. "

Trên gương mặt ông thoáng để lộ ra sự xấu hổ, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: " Thằng nhóc này đang nói bậy bạ cái gì đấy. "

" Con nói là nói sự thật mà. "

Sau đó, Lục Trình lại nói: " Giản Ninh, tôi cũng muốn ăn một miếng. "

" À. " Giản Ninh nghe thấy lời ăn nói, liền lấy một miếng đưa ra đằng trước.

Rất nhanh, miếng bánh đã có người nhận lấy, sau đó ông còn nói: " Đang lái xe, còn đòi ăn cái gì mà ăn. " Sau đó đem miếng bánh Giản Ninh đưa cho vào miệng.

Lục Trình: "... "

***

Tới cục cảnh sát, ông xuống xe liền hỏi: " Văn phòng đội hình sự có đổi sang chỗ khác không? "

Lục Trình trả lời: " Không, vẫn ở chỗ cũ. "

Ông gật gật đầu, hướng về phía cầu thang bộ mà đi. Lúc đầu Lục Trình còn tưởng ông sẽ đi thang máy, như vậy thì anh với Giản Ninh có thể đi thang bộ với nhau, kết quả lại chẳng giống như những gì anh nghĩ.

Lục Trình: " Bố, bố không đi thang máy sao? "

" Chỉ có mấy tầng thôi mà còn đòi đi thang máy, mấy đứa thanh niên bây giờ đúng là. Lười! " Bố Lục lại bắt đầu tìm được đề tài khác để giáo huấn Lục Trình.

Lục Trình nghe xong lập tức trả lời: " Bố, thế này là bố đang đổ oan cho con đấy. Ngày nào con cũng đi cầu thang bộ với Giản Ninh, hơn nữa người trong đội hình sự ai cũng ngày ngày leo thang bộ. "

Ông lúc này mới gật đầu, xem như là đang khen.

" Nhưng vẫn còn kém nhiều lắm, xem ra ngày thường cường độ luyện tập chưa đủ đâu. "

Lục Trình nghe bố giáo huấn cả một đường, nghe tới nổi tai sắp mọc kén: " Bố, bố tới đây giúp con phá án cơ mà. "

" Thì làm sao? " Bố Lục quay đầu lại nhìn anh.

Giờ thì Lục Trình đề thấp giọng xuống nói: " Không có gì cả, bọn con sẽ tiếp tục tăng cường huấn luyện. "

Giản Ninh ở bên cạnh nghe bố con hai người nói chuyện thì cảm thấy rất thú vị, nhin không được liền cười. Trên đường đi tới văn phòng, bố Lục luôn luôn đi trước bọn họ, quen đường liền đi thẳng tới văn phòng hình sự. Giờ các thành viên trong đội đều đang rất bận, nghe thấy tiếng mở cửa, tới đầu cũng không buồn ngẩng lên.

" Đội trưởng, đội phó Giản, hai người về rồi sao? "

Nói xong, Quý Hạo Dương liền ngẩng đầu lên: " Lục... " Kết quả người cậu thấy lại không phải là Lục Trình, đó là một người đàn ông trung niên, vẻ bề ngoài có vài phần nhìn giống Lục Trình, cậu lập tức nhận ra người đó là ai.

" Chú, chú, chú Lục. "

Câu nói này liền khiến mấy người khác ngẩng hết đầu lên nhìn về phía cửa, sau đó lập tức đứng lên, một đường thẳng tắp, đồng thanh nói: " Chào chú Lục! "

" Chào mọi người! "

Quý Hạo Nhiên: " Không đúng, phải chào là đội trưởng Lục. "

Giây tiếp theo, mọi người trong đội liền đồng thanh chào: " Chào đội trưởng Lục. "

"... "

Lục Trinh trừng mắt, anh mới là đội trưởng mà, được chưa.

Lục Trinh không còn lời nào để nói với mọi người trong đội, anh ho khan hai tiếng rồi nói: " Khụ khụ, Phương Dịch, điều tra thế nào rồi? "

Phương Dịch lắc lắc đầu, cảm thấy rất đáng tiếc: " Con đường đó không được lắp camera, con đường kẻ bên cũng không lắp, thật sự rất khó để biết được ai là người đã lắp bom lên người Trương Khả Vi. "

Bố Lục đứng ở giữa văn phòng đội hình sự, nhìn bao quát tất cả mọi người trong đội, vẻ mặt rất nghiêm túc: " Người chế tạo bom rất có thể là người rất sùng bái Dư Minh, mọi người hiện tại lên mạng tìm kiếm xem dạo gần đây có diễn đàn nào đã nhắc tới Dư Minh không. Xem liệu có người nào muốn tổ chức lễ tưởng niệm cho Dư Minh. "

" Rõ! Đội trưởng Lục! "

Bố Lục tiếp tục đưa ra chỉ thị: " Không giới hạn các trang web sáng tạo, có khả năng những điều này hắn nói trên đó rất được nhiều người hưởng ứng. Hắn chắc chắn đã nghiên cứu về phương pháp chế tạo bom của Dư Minh, cho nên có thể hắn sẽ làm một bài thuyết trình về phương pháp chế tạo bom đó trên các diễn đàn hoặc trang web. "

" Rõ! "

Tất cả mọi người liền lập tức trở về vị trí của mình, bắt đầu công việc. Bố Lục đối với biểu hiện của mọi người liền hài lòng gật gật đầu, giống như ông đã nhìn thấy được tương lai phía trước. Lục Trinh đưa tay đỡ trán, anh cảm thấy mình mà ở gần bố thì ngay cả một chút uy lực cũng không có, tất cả thành viên đội dưới trướng anh đều nghe theo sự sắp xếp của ông. Giản Ninh duỗi tay vỗ vỗ vai anh, như là một sự an ủi. Bố Lục quay lại nhìn vẫn thấy Lục Trinh đang thất thần đứng tại chỗ, liền nói:

" Lục Trinh, cậu còn thất thần ra đấy làm gì? Mau đi điều tra xem gần đây có ai mua hàng với số lượng lớn các chất hóa học hay không. "

Lục Trinh lập tức đứng thẳng dậy: " Rõ!! "

***

" Mẹ, con muốn mua bóng bay. " Một bé gái nhìn thấy cách đó không xa có một chùm bóng bay với đủ hình thù và màu sắc khác nhau, cô bé kéo kéo góc áo mẹ mình, làm nũng.

" Mua bóng bay hả. " Mẹ của bé gái đó cúi đầu nhìn con mình: " Hôm qua không phải vừa mới mua một quả sao, giờ lại còn muốn nữa. "

Cô bé đó bĩu môi, tiếp tục làm nũng với mẹ: " Quả bóng ngày hôm qua mua xìt rồi không bay lên được. Mẹ, mua thêm một quả bóng nữa được không ạ? "

Mẹ cô bé nghĩ nghĩ, sau đó đưa ra một điều kiện: " Vậy giờ mẹ mua cho con một quả bóng, con phải đồng ý com tối nay phải ăn nhiều vào nhé. "

" Vâng vâng, nhất định con sẽ ăn thật nhiều. " Cô bé lập tức gật đầu, ngoan ngoãn đáp ứng điều kiện mẹ đưa ra.

Mẹ cô bé bật cười, xoa xoa đầu cô bé: " Vậy con mau đi chọn một quả bóng đi! "

" Oa! Thật tốt quá!! " Cô bé đó vui vẻ cười cười, cầm lấy tiền mà mẹ cho, thoáng cái đã chạy tới chỗ bán bóng.

" Nhiễm Nhiễm, con chạy chậm lại một chút. "

" Biết rồi, mẹ. "

Ngoài miệng cô bé đồng ý với mẹ nhưng tốc độ ở chân thật sự không giảm bớt tí nào, rất nhanh đã chạy tới chỗ bán. Chủ bán bóng nhìn thấy cô bé chạy lại liền ngồi xổm xuống, thân thiết trò chuyện: " Em gái nhỏ, mua một quả bóng bay nhé. "

Cô bé đó gật gật đầu: " Chú, cháu muốn mua một quả bóng bay, cháu muốn tặng cho mẹ. "

Hắn có chút cảm thấy ngoài dự định: " Mua bóng bay tặng cho mẹ? "

Cô bé đó nghiêm túc giải thích với hắn: " Mẹ cháu gần đây tâm trạng không tốt, cháu muốn để mẹ cháu cười thật tươi. "

" Thật là muốn đứa bé ngoan, mau nói cho chú xem cháu muốn màu gì đây. Màu vàng, màu xanh, màu đỏ, ở đây còn có cả màu hồng phấn nữa. "

" Ừm..." Cô bé nghiên đầu suy nghĩ một chút: " Cháu muốn màu hồng phấn. "

Cô bé không biết là mẹ mình thích bóng bay màu gì nữa, thôi thì cứ chọn theo màu bé thích vậy. Người bán bóng liền lấy ra một quả bóng bay màu hồng phấn trong cả chùm bóng, đưa quả bóng cho đứa bé: "Được rồi, quả bóng bay này cho cháu, chúc cháu và mẹ đều vui vẻ. "

Cô bé nhận lấy bóng bay, rồi đưa tiền cho người bán bóng: "Chú, cháu trả tiền bóng. Cảm ơn chú ạ! " Lúc đi còn rất lễ phép mà tạm biệt: "Tạm biệt chú. "

Cô bé xoay người vội vàng chạy về phía mẹ mình, khoảng cách giữa hai mẹ con càng ngày càng gần: "Mẹ, mẹ. "

"Mau tới đây nào! "

Mẹ cô bé đang đứng nguyên một chỗ chờ cô bé chạy tới. Về mặt cô bé lúc này vô cùng vui vẻ, hưng phấn cầm theo quả bóng mà nói: "Mẹ mẹ, quả bóng.... "

Bùm!

Một tiếng nổ lớn làm chìm tất cả những âm thanh vui vẻ trong công viên, cũng kết thúc tất cả các hình ảnh đẹp đẽ. Mọi thứ dường như hóa tro tàn, cát bụi và đá nhỏ bắn lên, bắn cả vào mặt cô. Sau mấy giây ngẩn ngui mất đi ý thức, cô nhanh chóng mở to mắt ra, làn khói mù mịt cũng nhanh chóng tan ra, cảnh tượng trước mặt khiến cô khiếp sợ không nói nên lời. Hỗn loạn! Mọi người ở xung quanh đều hét lên chói tai. Con gái, con gái của cô!

"Nhiễm Nhiễm! Nhiễm Nhiễm! "

Cô chóng tay đứng dậy, lao đảo đi về phía trước, cô gọi tên con gái của mình, thanh âm đầy nghẹn ngào. Rõ ràng ở đây ban đầu là chỗ con gái cô đứng, sao giờ cô lại không thấy con bé đâu nữa. Tiếng nổ mạnh đó đã khiến con gái cô bị bắn sang một bên, nằm im bất động trên mặt đất. Cuối cùng, cô cũng tìm thấy được con gái mình đang nằm trên mặt đất, thân thể mềm mại này nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đôi mắt ban nãy còn mở to tròn giờ đã nhắm chặt, trên đầu chảy rất nhiều máu, giờ máu còn chảy sang cả quần áo của cô. Không còn một chút sự sống nào nữa rồi! Cô ôm chặt con gái mình trong lòng ngực, dùng tay lau lau đi máu ở trên mặt cô bé, gào khóc:

"Nhiễm Nhiễm! Tỉnh đi con ơi, tỉnh dậy đi, mau mở mắt ra nhìn mẹ này. Nhiễm Nhiễm, đừng có dọa mẹ. "

Nhưng đứa bé nằm trong lòng cô mãi vẫn không trả lời.

"A A A!! "

Cô ngẩng đầu lên, vừa thống khổ vừa tuyệt vọng hét to.

***

Ngày 16 tháng 2 vào lúc chín giờ sáng, công viên Thiên Hòa thuộc thành phố S đã xảy ra một vụ nổ mạnh. Phía bên cảnh sát đã xác nhận bom được đặt trong một thùng rác ở công viên. Hiện đã có một người tử vong, nạn nhân là nam, vụ nổ xảy ra khi hắn đang đứng bán bóng ở ngay gần đấy, bom vừa nổ thì hắn lập tức tử vong. Ngoài ra vụ nổ lần này còn khiến rất nhiều người bị thương, trong đó còn có một đứa bé sáu tuổi bị thương nặng, hiện tại vẫn còn trong tình trạng nguy kịch. Đội hình sự sau khi nhận được thông báo về vụ án đã lập tức tới hiện trường. Nạn nhân tử vong và người bị thương, tất cả đều đã được đưa tới bệnh viện, nhưng nhờ vào những vết máu và chấn động sau vụ nổ để biết được khái quát tình huống lúc đó.

Thùng rác chứa bom hoàn toàn bị phá hủy, tổ chuyên gia gỡ bom đang từng bước tái tạo lại hình dáng quả bom đó. Tang Vũ Hân sau khi đi thăm hỏi những người đã chứng kiến sự việc, liền thở dài: "Theo như những người đã chứng kiến thì họ nói người bán bóng vẫn luôn đứng ở vị trí đó, lần nào bán bóng trong công viên cũng vậy, cách một khoảng rất gần với bom. "

Nguy hiểm ở ngay bên cạnh, vậy mà nạn nhân một chút cũng không biết. Bởi vì đứng quá gần, cho nên khi chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì mạng sống của hắn đã bị cướp đi rồi.

Giản Ninh mở miệng hỏi: "Đứa bé kia thế nào rồi? "

Tang Vũ Hân lắc đầu, mắt có chút ửng đỏ: "Mới vừa đi tới bệnh viện hỏi thăm một chút, vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy kịch. Chỉ là một cô gái nhỏ, vậy mà giờ phải chịu nhiều đau đớn thế này. Mẹ của đứa bé vào thời điểm xảy ra vụ nổ thì cách chỗ đặt bom khá xa nên chỉ bị thương nhẹ, chỉ mong đứa bé không có việc gì. "

Tang Vũ Hân càng nói càng cảm thấy khó chịu, cô oán hận nói: "Hắn ta tới cuối cùng là muốn làm trò gì vậy? "

Lục Trình cau mày, anh đang quan sát tổ gỡ bom làm việc: "Hắn muốn tái diễn những vụ nổ của năm đó, vào mười năm trước vụ nổ bom đầu tiên chính là ở công viên. "

Lần nổ bom ngày hôm nay càng khiến bọn họ chắc chắn hơn về phán đoán của mình. Ngày đó khi quả bom kia không được kích nổ, bọn họ đã sớm biết nếu bọn họ không nhanh tay tra ra hung thủ thì sẽ có một vụ nổ bom thật sự xảy ra, hơn nữa còn rất nhanh.

Giản Ninh bổ sung thêm: "Lần nổ bom này vẫn vào lúc chín giờ mười một phút, cùng thời gian với vụ nổ mười năm trước. "

Trong lúc mấy người đang nói chuyện thì Quý Hạo Nhiên vội vàng chạy tới: "Đội trưởng, tôi vừa mới đi tới phòng điều khiển của công viên, ở xung

quanh chỗ này không có lắp camera. "

Điều này cũng đồng nghĩa với việc, bọn họ không thể nào tìm được đối tượng khả nghi đã đặt bom vào thùng rác.

Giờ Quý Hạo Dương cũng từ một hướng khác chạy tới: "Đội trưởng, tôi đã đi hỏi thăm một chút nhân viên làm việc ở công viên. Họ nói thùng rác ở công viên sau khi hết ngày sẽ được dọn rửa sạch, vậy nên thời gian hung thủ tiếp cận thùng rác là vào khoảng sau lúc đó cho tới chín giờ ngày hôm nay. "

Lục Trinh nghe hai người báo cáo xong thì gật đầu, anh nói với Quý Hạo Nhiên: "Hạo Nhiên, đi tổng hợp video giám sát của công viên này đoạn ghi hình từ đêm qua tới chín giờ sáng nay. "

Quý Hạo Nhiên lập tức nhận lệnh: "Rõ! Đội trưởng! "

"Không, là quan sát tới tận thời điểm bây giờ. " Giản Ninh lập tức lên tiếng: " Vào thời gian bom nổ rất có thể hắn ở xung quanh đây, người đặt bom chắc chắn không thể bỏ qua thời điểm bom nổ rồi, rất có thể hắn sẽ đứng ở đâu đó quan sát. "

Quan sát mọi thứ do hắn mà trở thành bi kịch. Máu, những mảnh vỡ nhỏ, sự hỗn loạn, tiếng kêu thảm thiết, đối với người khác mà nói thì đây chính là địa ngục, còn đối với hắn thì đây là hình ảnh đẹp nhất. Căn cứ vào phân tích của tổ gỡ bom, thì bom nổ ngày hôm nay có những chất hóa học và cấu tạo bên trong giống với quả bom được đưa tới cục cảnh sát, nói cách khác thì là cùng một người chế tạo. Sau khi biết được vụ bom nổ, đặc biệt là vụ nổ xảy ra ở công viên, Lục Trường Thiên càng nhủu mày chặt hơn. Nếu như kẻ chế tạo bom kia muốn tái diễn lại cảnh năm đó, thì quả bom tiếp theo sẽ nổ vào ngày mai. Trung tâm thương mại, thành phố S có rất nhiều trung tâm thương mại, hung thủ sẽ đem bom đặt ở chỗ nào đây?

Từ giờ tới chín giờ sáng mai còn 23 tiếng nữa.

***

Vụ bom nổ lần này ở công viên Thiên Hòa khiến những người đã trải qua vụ bom nổ mười năm trước liên hệ hai vụ án này với nhau. Bởi vì bom đều được đặt ở thùng rác, rồi còn cùng một thời gian bom nổ, hơn nữa vụ nổ đầu tiên đều xảy ra ở công viên, nhiều điểm giống nhau như vậy, cho dù là người muốn phản bác cũng sẽ nghi ngờ. Mà điều bọn họ nghi ngờ hơn cả đó chính là lời nhắn để lại cục cảnh sát hôm đó: Năm đây mọi người đã bắt nhầm hung thủ.

Phương Dịch điều tra trên các trang web và diễn đàn lớn, phát hiện các trang đều có cùng một thông điệp để lại: "Đội trưởng, mọi người mau tới đây xem nào, ở trên các trang mạng khác đều đang sôi nổi bàn luận về vụ án mười năm trước, nói nhầm cảnh sát đã bắt nhầm hung thủ rồi. Dư Minh là người vô tội, cho nên giờ mới lại xảy ra một vụ thảm án. "

Lục Trinh giờ thăm mong nếu bố anh không có mặt ở đây thì tốt rồi. Nếu như mà thấy mọi người bàn tán sôi nổi như vậy, nhất định là sẽ vô cùng tức giận.

"Phương Dịch, cậu mau điều tra xem tin này có phải là do cùng một người phát ra không. "

"Rõ! " Phương Dịch tiếp tục gõ gõ bàn phím.

Đúng lúc này, Tang Vũ Hân đi vào, sắc mặt vô cùng khẩn trương: "Đội trưởng, giờ không riêng gì trên mạng. Rất nhiều người đã gọi điện tới đây, hỏi xem có phải vụ nổ ở công viên có liên quan tới vụ án mười năm trước không. "

Quả nhiên bố Lục nhủu chặt mày, tức giận nói: "Đây chính là một trong những mục đích của kẻ ném bom, làm cho tinh thần nhân dân hoảng loạn. Làm cho bọn họ hoài nghi năng lực của cảnh sát. "

Rất mau, Phương Dịch ngẩng đầu lên từ sau chiếc máy tính: "Đội trưởng, tôi tra được rồi, có một người trong vòng một giờ đồng hồ đã phát ra bốn tin trên các diễn đàn khác nhau. Tôi đã điều tra một chút, IP hình như là ở tiệm net. "

Lục Trinh nói: "Lập tức phái người đi bắt lại. "

Lúc Quý Hạo Nhiên chạy tới tiệm net đó thì thấy có người ngồi ở trước máy tính đã phát tin, đang vô cùng tập trung mà chơi trò chơi, nhìn qua thì người này mới tầm 20 tuổi, đầu nhuộm màu vàng rực. Trong miệng hắn còn ngậm một điếu thuốc, hắn ngồi rung chân chơi máy tính, đây chính là bộ dạng của một thanh niên vô công rồi nghề rảnh rồi, lại còn mang cảm giác giống mấy tên côn đồ. Ở lịch sử trang mạng tra được, Quý Hạo Nhiên đã biết được tên của hắn, anh hô lớn: "Vương Nghiêm. "

Bởi vì đang đeo tai nghe chơi trò chơi rất hăng hái nên tên Vương Nghiêm kia không biết là có cảnh sát tới tìm hắn, vẫn còn đang thực hiện thao tác đánh quái thủ rất nhanh. Quý Hạo Nhiên lập tức tiến tới giật phắt tai nghe của hắn xuống, lạnh giọng gọi tên một lần nữa. Vương Nghiêm bị dọa, động tác trên tay chậm lại, mắt nhìn nhân vật trong trò chơi của mình đã chết. Hắn liền đập bàn phím một cái, miệng ưm xum chửi bới xem là ai đã phá hỏng trò chơi của hắn. Kết quả vừa quay đầu lại hắn đã hoảng sợ, ngoài miệng ngay cả một từ chửi bậy cũng không thể thốt ra: "A, đồng chí cảnh sát, tôi vẫn còn là một thiếu niên mà. "

"Tôi biết cậu là trẻ vị thành niên, mà tôi tới tìm cậu không phải việc này. Nói đi, mấy cái tin này hắn là do cậu gửi đi, đúng không? " Quý Hạo Nhiên lấy ra một tờ giấy, bên trên chính là nội dung được cho là do Vương Nghiêm gửi đi.

Về mặt Vương Nghiêm lập tức trở nên khẩn trương, hắn hơi dịch chuyển tầm mắt, vừa định mở miệng, đã bị Quý Hạo Nhiên đánh gãy lời: "Đừng có vội phủ nhận, mấy cái tin này đều được gửi từ máy tính của cậu, hơn nữa từ sáng tới giờ luôn là cậu dùng máy tính này. Hiện tại hãy trả lời tôi, đây có phải tin

do cậu gửi đi không? "

Vương Nghiêm vừa nghe liền biết mình không thể phủ nhận được, hấn đành ngoan ngoãn nhận tội: " Phải, nhưng tôi chỉ phát ra mấy cái tin này, có gì phạm pháp không? "

Quý Hạo Nhiên lập tức xách hấn đứng dậy khỏi ghế: " Vậy hiện tại cậu mau theo tôi đi tới cục cảnh sát, nói cho mọi người biết tại sao lại gửi ra thông tin thế này. "

Hai cảnh sát đi trước áp giải Vương Nghiêm ra ngoài. Lúc này, Quý Hạo Nhiên quay đầu lại nhìn chủ tiệm net đang cháy mồ hôi lạnh đầy đầu. rồi anh chỉ vào cậu bé ở đằng sau ông chủ đang chơi máy tính: " Đứa trẻ này hấn là còn chưa tới tuổi vị thành niên đâu. "

Ông chủ tiệm net càng thêm luống cuống: " Đồng chí cảnh sát, a, nó.. "

Kết quả của cuộc hành động lần này là bắt được một nghi phạm đang ở trong tiệm net.

Ngồi ở trong phòng thẩm vấn, về mặt Vương Nghiêm vô cùng khản trương, đồng thời hấn cũng cảm thấy mình thật vô tội, chỉ gửi mấy cái tin trên mạng thôi, giờ hấn đã bị đưa vào trong cục cảnh sát ngồi.

Quý Hạo Nhiên gõ gõ xuống mặt bàn: " Vương Nghiêm, mấy cái tin đó cậu gửi đi, tại sao cậu lại muốn gửi đi những tin đó? "

Vương Nghiêm hít hít mũi mấy cái, thành thật trả lời: " Tôi hôm nay nghe được tin tức ở công viên Thiên Hòa xảy ra một vụ bom nổ, sau đó lại nghe được cư dân mạng đồn thổi rằng lần nổ này giống với vụ án mười năm trước. Sau đó, tôi liền gửi một tin lên một diễn đàn, không ngờ là lại có nhiều người vào bình luận như vậy, thế nên tôi tiếp tục gửi lên cả diễn đàn khác. "

Quý Hạo Nhiên cắt ngang lời hấn: " Tôi hỏi, buổi sáng ngày 15 cậu đã ở đâu? "

Vương Nghiêm nghĩ nghĩ, hấn cũng không hiểu sao bọn họ lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời: " Lúc ấy à, tôi ở trong tiệm net đó, tôi ở trong đó suốt từ ngày 14 cho tới tận trưa ngày hôm sau mới đứng lên rời đi. "

Đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Giản Ninh hỏi Lục Trinh: " Anh tin rằng đó là tội phạm gắn bom sao? "

Lục Trinh thờ dãi, lắc đầu: " Không phải cậu ta, những tội phạm liên quan tới bom thường có vẻ ngoài rất nghiêm túc, hơn nữa đối với thời gian đặc biệt nhạy cảm và chính xác. Còn với người này, đừng có nói tới tội phạm liên quan tới bom, ngay cả đồng hồ cậu ta còn không đúng giờ nữa là. "

Tang Vũ Hân ở bên cạnh nói: " Không chỉ có như thế. Đội trưởng, đội phó Giản, tôi đã xem camera giám sát trong tiệm net đó, buổi tối hôm 14 Vương Nghiêm từ quán bar gần đó tới đây ngồi, ngồi tới hơn 11 rưỡi trưa hôm sau mới rời đi. Mà bom đeo trên người Tường Khả Vi là bị buột vào khoảng tám giờ sáng, điều này chứng minh không có khả năng là Vương Nghiêm làm. "

Mới tóm được một nghi phạm, kết quả người ta chẳng liên quan gì tới vụ án cả, điều này đồng nghĩa với việc hung thủ thực sự vẫn còn đang ở ngoài vòng pháp luật, hơn nữa còn có khả năng hấn đã sắp xếp xong địa điểm gây nổ tiếp theo. Mọi người trong đội đều thức trắng nguyên đêm, bố Lục cũng chỉ nghỉ ngơi được mấy tiếng đồng hồ. Phía bên cảnh sát phái ra một lực lượng lớn cảnh sát điều tra những người khả nghi. Giờ đây mỗi một giây một phút đều vô cùng quan trọng, thời gian càng lúc càng tiến gần tới chín giờ có nghĩa là nguy hiểm càng cận kề.

***

" Vâng, mẹ, con đã xin nghỉ nửa ngày rồi. "

Tô Duy ngừng một chút, rồi nói: " Đúng vậy, con sẽ trực tiếp đi tới nghĩa trang. Con không có việc gì đâu, được rồi, con cúp máy nhé. " Anh cắt lại điện thoại vào trong túi áo, một tay khác xách theo một cái túi, từ trong trung tâm thương mại đi ra.

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, giờ là chín giờ tám phút. Đi qua một cái thùng rác, anh nghiêng đầu nhìn, chỉ hy vọng hôm nay không xảy ra một vụ nổ nào cả. Anh nghĩ thầm như vậy, rồi đi thẳng. Đúng lúc này, dư quang trong ánh mắt anh nhìn thấy được một người đàn ông đang đứng ở chỗ bước ngoặt đi vào trong con đường nhỏ gần đó. Hấn mặt một thân đồ màu đen, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai, vành nón được chỉnh xuống rất thấp, cổ áo khoác hấn dựng đứng lên, trên cơ bản là không nhìn được mặt của hấn. Tô Duy không nhìn được thấy vẻ mặt của hấn nhưng anh luôn cảm thấy hấn đang nhìn về phía này.

Chẳng lẽ?

Anh cúi đầu nhìn thoáng qua cái thùng rác bên cạnh. Bên trong có một cái túi đen, không biết là bên trong đựng cái gì. Anh lại nghiêng đầu nhìn về phía bên kia, người đàn ông đó vẫn đứng đó.

Trong nháy mắt anh liền đưa ra một quyết định, anh cúi đầu lấy điện thoại từ trong túi áo. Sau đó anh đi về hướng người đàn ông kia, cách càng lúc càng gần. Bước chân anh càng lúc càng nhanh hơn. Khi anh chỉ còn cách người đàn ông đó tầm chục bước chân thì người đó bỗng quay người đi vào con đường nhỏ.

Là hấn! Nhất định chính là hấn!

Tô Duy ngay lập tức gọi điện thoại cho Tang Vũ Hân, còn nhanh chân đuổi theo người đàn ông đó. Người đàn ông ở phía trước cũng nhanh chân mà

chạy.

Điện thoại vừa mới được kết nối, Tô Duy đã nói ngay: "Trung tâm thương mại Vinh Cảnh, bom được đặt ở cửa trung tâm. Anh hiện đang đuổi theo một người đàn ông khả nghi. "

" Tô Duy. " Tang Vũ Hân gọi, sau đó lập tức lớn tiếng nói: " Đội trưởng, bom được đặt ở cửa của trung tâm thương mại Vinh Cảnh, hiện tại Tô Duy đang đuổi theo một người đàn ông khả nghi. "

" Nhanh lên, mau thông báo cho nhân viên trung tâm sơ tán hết mọi người đi. Lập tức phái cảnh sát qua bên đó đi. Tiểu Tang, lúc như thế này nhớ giữ liên lạc với Tô Duy đây. "

Sau khi thông báo được cho người trong đội thì Tô Duy yên tâm hơn một chút. Anh khóa chặt mục tiêu ở phía trước, tiếp tục đuổi theo người đó. Lúc này bọn họ đã đuổi nhau đi tới cuối con đường nhỏ, người đó lập tức rẽ sang bên trái, anh đuổi theo sát nút. Khi Tô Duy chạy tới nơi, người kia đã sớm biến mất. Người đâu rồi?

Anh nhúu chặt mày, tiến về phía trước vài bước.

" Tao ở phía này này. "

Tô Duy nghe thấy tiếng nhanh chóng quay đầu lại.

Một quyền lập tức tung ra trước mặt anh khiến anh tránh không kịp, trực tiếp ngã xuống đất, kính đeo bị văng sang một bên. Giây tiếp theo, anh nghe được tiếng mắt kính bị giẫm vỡ cùng với tiếng bước chân đang tiến lại gần.

" Tô Duy! Tô Duy! "

***

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương dẫn người đi tới hiện trường vụ nổ, còn Lục Trinh và Giản Ninh thì nhanh chân chạy tới bệnh viện. Ở bên ngoài phòng cấp cứu, Tang Vũ Hân đang đứng ngồi không yên. Lúc hai người tới nơi thì thấy Tang Vũ Hân đang khăn trương đi đi lại lại ở trước cửa phòng cấp cứu.

" Tiểu Tang. "

Lục Trinh đi tới bên cạnh cô, lúc này anh thấy hai mắt Tang Vũ Hân đỏ đỏ, trên gương mặt toàn là nước mắt. Anh vỗ vỗ bả vai cô, thấp giọng nói: " Tình hình của Tô Duy thế nào rồi? "

Tang Vũ Hân nhìn hai người họ, trong lòng đã bình tĩnh hơn không ít. Hình ảnh cô thấy Tô Duy nằm trong vũng máu vẫn không ngừng xuất hiện trong tâm trí cô, kích thích dây thần kinh của cô.

" Đội trưởng, vẫn còn đang trong phòng phẫu thuật. Bác, bác sĩ nói tình huống vô cùng nguy hiểm. Đội trưởng, rất nhiều máu, anh ấy chảy rất nhiều máu. "

Một bên Giản Ninh ôm lấy bả vai cô, nhẹ nhàng an ủi: " Tiểu Tang, không sao cả, Tô Duy sẽ không có việc gì đâu. "

Tang Vũ Hân dựa vào vai Giản Ninh, nghẹn ngào: " Tôi biết, tôi biết. "

Ba người im lặng chờ đợi cho tới khi cuộc phẫu thuật kết thúc. Lục Trinh thì đứng dựa người vào vách tường gần đó, Giản Ninh thì ôm Tang Vũ Hân ngồi trên ghế chờ, chờ cho tới khi đèn màu đỏ của phòng phẫu thuật tắt. Hai tiếng sau, rốt cuộc cuộc phẫu thuật cũng kết thúc.

Cửa phòng phẫu thuật vừa mở ra, ba người đã lập tức đi tới, một vị bác sĩ đi ra, gật gù đầu với ba người họ: " Cuộc phẫu thuật đã thành công, giờ bệnh nhân đã thoát khỏi tình trạng nguy kịch rồi. Hiện tại vẫn còn đang hôn mê, nhưng mọi người yên tâm đi, không còn vấn đề gì rồi. "

" Cảm ơn bác sĩ. "

" Cảm ơn bác sĩ. "

Tang Vũ Hân vốn còn đang kiềm chế cảm xúc của mình, khi cô nghe bác sĩ nói Tô Duy đã thoát khỏi nguy hiểm thì òa khóc không thành tiếng. Giản Ninh liền đưa tay ôm lấy cô, để cô phát tiết mọi cảm xúc ra ngoài.

Giường bệnh nhanh chóng được đẩy ra, Tô Duy được đưa tới phòng hồi sức cấp cứu. Lục Trinh để Tang Vũ Hân ở chỗ này chờ Tô Duy tỉnh lại, còn mình thì đi theo Giản Ninh tới hiện trường vụ án. Rốt cuộc thì bắt được tội phạm gây ra vụ nổ vẫn là quan trọng nhất.

Lần này là một vụ nổ mạnh, nhưng may thay lần này có Tô Duy kịp thời thông báo, hơn nữa bên trung tâm thương mại cũng nhanh chóng cho người sơ tán hết. Vậy nên tới khi quả bom kích nổ thì không gây ra thương vong gì, đây cũng coi như là một may mắn nhỏ. Bom vẫn như cũ được đặt trong thùng rác, nhưng không phải là cửa chính của trung tâm thương mại cho nên không gây ra tổn hại lớn tới trung tâm. Mà cái thùng rác này được đặt ở góc chết của camera nên không thể nào phát hiện được ai là người đã đặt bom. Bất quá, lần này vẫn có phát hiện mới, Lục Trinh và Giản Ninh đi tới địa điểm phát hiện ra Tô Duy. Trên mặt đất lúc này là vết máu loang lổ cùng với mắt kính bị dẫm nát của Tô Duy. Cũng may giờ Tô Duy đã thoát khỏi nguy hiểm.

Quý Hạo Nhiên vừa nhìn thấy hai người họ tới, đầu tiên là hỏi thăm tình hình của Tô Duy: "Đội trưởng, giờ Tô Duy sao rồi? "

Lục Trinh nói: "Phẫu thuật đã kết thúc rồi. Hiện tại đã được chuyển tới phòng hồi sức cấp cứu rồi, thoát khỏi nguy hiểm rồi. Tôi để Tiểu Tang ở đó chăm sóc cậu ấy, lúc nào tỉnh sẽ thông báo cho chúng ta. "

Quý Hạo Nhiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi: "Ôi, thật tốt quá! "

Tầm mắt Lục Trinh di chuyển tới chỗ vết máu, anh hỏi Quý Hạo Nhiên về tình hình điều tra hiện trường: "Hiện tại quan trọng nhất là phải bắt được hung thủ, đã tra ra được manh mối nào hữu dụng chưa? "

Quý Hạo Nhiên ở phía sau bắt đầu nói: "Căn cứ vào tình hình hiện trường có thể suy đoán được rằng, hắn là hung thủ đứng ở bên đường quan sát tình hình bom nổ ở trung tâm thương mại. Sau đó không may bị Tô Duy phát hiện ra, sau đó chạy tới đây, rồi... "

Quý Hạo Nhiên tạm dừng một chút rồi nói tiếp: "Đội trưởng, tuy rằng ở chỗ thùng rác không ghi được hình ảnh hung thủ nhưng ở dọc đường này lưu lại dấu vết của hung thủ, Phương Dịch nói có khả năng sẽ bắt được hung thủ sớm thôi. "

Lục Trinh: "Được, chúng ta trước tiên trở về cục cảnh sát trước. "

Kết quả, quả nhiên là camera ở đây đã quay lại được hung thủ, tuy chỉ là một bóng dáng lướt qua nhưng cũng đủ cung cấp manh mối cho cảnh sát.

Quý Hạo Nhiên nhìn hình ảnh người đàn ông trong camera, suy đoán một chút: "Người này có thể là cao 1m75, dáng người trung bình. "

"Từ từ, thông qua phần mềm này có thể chúng ta sẽ có số liệu chính xác hơn. " Phương Dịch di con chuột làm một số thao tác: "Cao 1m77, cỡ giày là 42. "

Quý Hạo Nhiên gật gù đầu: "Không tồi, không tồi, tốt xấu gì thì giờ cũng đã nắm được một chút tin tức. "

Nhưng trong đoạn video này chỉ có thể quay được bóng lưng, không thể thấy được mặt.

"Đáng tiếc là không quay được tới mặt hung thủ, chỉ cần một bên mặt thôi cũng được rồi mà. Nhưng mà có khi Tô Duy lại nhìn thấy được mặt hắn rồi đấy. "

"Hy vọng cậu ta nhanh nhanh tỉnh lại, giờ điều chúng ta có thể làm không có gì khác ngoài chờ đợi. Phải biết rằng vụ nổ tiếp theo không còn cách xa đâu. "

Lục Trinh nói xong liền quay về phía Giản Ninh nói tiếp: "Giản Ninh, em có ý kiến gì không? "

Giản Ninh chậm rãi mở miệng: "Tôi đang suy nghĩ tới một vấn đề. "

Quý Hạo Dương lập tức hỏi: "Đội phó Giản, là vấn đề gì vậy? "

Tất cả mọi người đều quay qua nhìn Giản Ninh. Giản Ninh nói: "Liệu có phải phương hướng chúng ta điều tra ngay từ ban đầu đã sai. "

Mọi người nghe xong đều cảm thấy kinh ngạc: "Lẽ nào lại như thế? "

Giản Ninh tiếp tục nói: "Chúng ta hiện tại đều cho rằng đối tượng cần bắt giữ là một người rất sùng bái Dư Minh, tại sao chúng ta lại cho là như vậy? "

Quý Hạo Nhiên nói: "Bởi vì hắn nói rằng Dư Minh vô tội, hơn nữa sau khi Dư Minh mất được mười năm thì hắn lại dùng cách này để nhớ tới Dư Minh. Đối với cách Dư Minh chế tạo bom thì vô cùng hiểu biết. Cho nên mọi người đều cho rằng đây là việc mà một người ngưỡng mộ ai đó sẽ làm. "

Giản Ninh gật đầu nói: "Đúng vậy, chính là như vậy đấy, cho nên trong đầu chúng ta lập tức hình thành một kiểu tư duy. B chỉ có thể sinh ra từ A, cho nên chúng ta vẫn luôn coi đó là điều đúng, nhưng thực ra đó chính là sai lầm, không đúng. Chúng ta vẫn luôn chỉ suy xét tới một khả năng này, khoảng nghĩ của chúng ta quá hẹp, thế nên chúng ta chỉ thu được kết quả như thế này. "

Phương Dịch nghe xong, cảm thấy nghi ngờ: "Nhưng nếu như hung thủ không phải người sùng bái Dư Minh, vậy thì sao những điều hắn làm đều liên quan tới Dư Minh. Cho dù là bom hay địa điểm cũng đều bắt chước Dư Minh. "

"Nhưng nếu đây là mục đích của hắn thì sao? Hắn dẫn dắt hướng suy nghĩ của chúng ta, khiến chúng ta luôn tìm kiếm một người sùng bái Dư Minh, và lúc đó thì hung thủ luôn ở trong trạng thái an toàn. "

Quý Hạo Nhiên và Quý Hạo Dương nghe xong, ngạc nhiên kêu lên một tiếng.

"Nói như vậy thì Dư Minh chỉ là vỏ bọc nguy trang thôi? Thật ra hung thủ và Dư Minh ngay cả một chút quan hệ cũng không phải, chẳng phải là người mà hắn sùng bái. "

Nhưng Giản Ninh lại lắc đầu: "Không, cũng không hắn là không có quan hệ. Hung thủ lựa chọn Dư Minh không phải do ngẫu nhiên, hắn vô cùng hiểu Dư Minh, bao gồm cả thời gian đặt bom, địa điểm, rồi cả cách chế tạo bom. Có thể nhìn ra được hắn rất nghiêm túc nghiên cứu về cách tạo bom của

Dur Minh. "

Quý Hạo Dương không hiểu, nói tới nói lui không phải vẫn quay về điểm ban đầu sao: " Đó không phải là nói về việc hấn rất sùng bái Dur Minh sao? "

Lục Trinh nghĩ tới một số điều khác, anh phủ nhận ý nghĩ của Quý Hạo Dương: " Không, không chỉ có một cách nghĩ này. "

Giản Ninh: " Đúng vậy, vẫn còn một loại khả năng nữa. "

***

Mọi người ở đây vẫn còn chưa hiểu rõ: " Đội phó Giản, rốt cuộc là loại khả năng nào vậy? "

Giản Ninh không có trả lời ngay, mà lại hỏi: " Năm đó vụ án bom nổ của Dur Minh, mọi người cảm thấy người đặc biệt chú ý tới vụ án này là người như thế nào? "

Phương Dịch nói: " Cảnh sát, giới truyền thông, và nhân dân. "

Giản Ninh gật đầu nói: " Nhưng dân chúng là một nhóm người rất đặc biệt, họ có thể là người bị hại, hoặc là gián tiếp liên quan tới. "

Quý Hạo Nhiên cùng Quý Hạo Dương đồng thời kêu lên: " Đội phó Giản, không lẽ người cô nhắc tới là người nhà của nạn nhân? "

Giản Ninh gật đầu lần thứ hai: " Không sai. Năm đó, những vụ do bom gây ra đã khiến cho ba mươi người tử vong, hơn mấy trăm người bị thương. Đặc biệt là người nhà của những nạn nhân đã tử vong, bọn họ nhất cử nhất động đều quan tâm tới tiến triển vụ án. "

Quý Hạo Dương nhún mày lắc đầu, không hiểu: " Không đúng chứ, bọn họ đáng lẽ phải vô cùng căm hận Dur Minh mới đúng. Chính hấn là người đã giết chết người nhà của bọn họ, sao người đó có thể bắt chước kẻ thù của mình mà gây ra án mạng? "

Giản Ninh: " Đây là một loại tâm lý vô cùng kỳ quái. Khi một người nào đó quá chú ý tới một người khác hấn sẽ đi nghiên cứu người kia, tư liệu về người kia. Nói đi cũng phải nói lại, trải qua sự việc này cũng chính là một nguyên nhân, Dur Minh bị hấn tay sau, có rất nhiều chuyên gia tâm lý học nghiên cứu về tâm lý như của hấn. Hấn cho rằng hành vi của mình bây giờ là đang thanh tẩy xã hội, rửa sạch những vết nhơ bản trong xã hội. Bởi vì hấn cảm thấy xung quanh cuộc sống của chúng ta là đầy rẫy những hành động không thể kiểm chế được bản thân. Chẳng qua là bọn họ che giấu rất giỏi, sẽ không để người khác phát hiện ra. Ví dụ như một người thầy giáo luôn được mọi người rất mực kính trọng thật ra lại rất thích lên quay hình ảnh quấy rối các học sinh. Hay một người đàn ông bề ngoài vô cùng nghiêm túc làm việc thì về nhà thường xuyên bạo lực với vợ. "

Lục Trinh nghe xong còn bổ sung thêm: " Cho nên lúc đó là hấn tùy ý chọn lựa chỗ để, nhưng chỗ hấn đặt lại là thùng rác, là bởi vì hấn cảm thấy những thứ hấn nên làm nó là những thứ rác rưởi. "

" Đúng vậy, hấn cảm thấy những người thực sự tốt sẽ không chết. "

Tất cả mọi người đều hít một hơi sâu: " Trời ạ, đây là suy nghĩ gì của hấn vậy. Ba mươi người kia chẳng qua chỉ là không may đặt chân tới nơi đó, hấn đâu biết được là họ tốt hay xấu đâu. "

Giản Ninh: " Suy nghĩ của Dur Minh thực ra rất cực đoan, nhưng lại rất dễ làm ảnh hưởng tới người khác. Nếu hấn chỉ là đơn thuần đặt bom để uy hiếp thì đã không gây nên sức ảnh hưởng lớn, nhưng vấn đề là ở chỗ, hành động của hấn lại nói lên suy nghĩ này. "

Đầu óc Quý Hạo Dương xoay vòng vòng: " Cho nên là có người tán thành với cách nghĩ này của Dur Minh? Được rồi, điều này đúng là có khả năng, nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy điều này lý nào lại liên quan tới người nhà của các nạn nhân? "

Giản Ninh quay về phía cậu, hỏi: " Nhưng nếu người nhà nạn nhân cũng có những suy nghĩ cực đoan như Dur Minh thì sao? "

Quý Hạo Dương ngạc nhiên, cậu trừng lớn mắt: " A, có nghĩa là người nhà của nạn nhân đó cũng như thế, bề ngoài là một vẻ chính trực, nghiêm túc nhưng đằng sau đó lại một vẻ mặt khác. Một vẻ mặt mà người khác chưa thể nhìn thấy, chỉ có một mình người đó trải qua. "

Giản Ninh gật đầu: " Đúng vậy, cho nên hấn mới nghiên cứu về Dur Minh. Mà càng làm hấn càng tán đồng với cách làm của Dur Minh, hấn đối với Dur Minh là có cảm tình, từ căm hận chuyển sang đồng cảm. Người nhà của nạn nhân cũng chẳng phải người tốt đẹp gì, hấn cũng có thể bị nổ chết, nếu như vậy thì sự việc có khác gì sao, giờ thì hấn có thể tiếp tục làm công việc Dur Minh làm. "

Đây không phải là bắt chước, mà là kéo dài thời gian hành động.

Phương Dịch hỏi: " Giờ chúng ta phải làm thế nào để tìm được hấn đây. "

Lục Trinh kết hợp suy nghĩ với tấm hình được ghi lại, đưa ra suy đoán: " Trong số ba mươi nạn nhân tử vong có thể bắt đầu tìm kiếm về người nhà nạn nhân, giới tính nam. Độ tuổi khoảng từ 25 – 35 tuổi, dựa theo thời gian thì vào mười năm trước người tử vong có thể là mẹ hoặc bố hấn. Thế này thì có thể loại trừ đi rất nhiều người, mọi người bắt đầu tiến hành điều tra đi. "

Tất cả các thành viên đội đều dốc sức điều tra những người có điều kiện phù hợp. Lục Trinh thì gọi điện thoại cho Tang Vũ Hân đang ở bệnh viện.

" Tiểu Tang, tình hình Tô Duy hiện tại thế nào rồi? "

"Được, tôi biết rồi. Nếu xảy ra chuyện gì thì nhớ gọi cho tôi đây. "

Vừa cúp điện thoại thì Giản Ninh hỏi: " Thế nào rồi? Vẫn còn chưa tỉnh sao? "

Lục Trinh thờ dãi: " Chưa, bác sỹ nói chắc phải mấy tiếng nữa. "

Giản Ninh nhẹ nhàng chạm vào cánh tay anh: " Anh yên tâm, nếu như hôm nay thuận lợi thì chắc chắn sẽ khoanh vùng được hung thủ. "

Lục Trinh nhủ mảy mủi đầu suy nghĩ: " Đúng vậy, ngày mai rất có thể lại thêm một vụ bom nổ nữa. Nếu như hôm nay không bắt được người, rất có thể tình huống ngày mai sẽ nguy hiểm. "

Giản Ninh lại nói: " Nhưng điều tôi lo lắng bây giờ là, rất có thể hắn sẽ ra tay với anh. "

Lục Trinh đưa tay chỉ vào chính mình, có hơi kinh ngạc: " Tôi? Tại sao chứ? "

Giản Ninh giải thích: " Năm đó vụ nổ thứ tư là nhằm vào bố anh, vậy rất có khả năng lần này hắn sẽ nhằm vào anh. "

Lục Trinh không để ý chuyện này lắm: " Không sao cả, chỉ cần hôm nay chúng ta bắt được hắn là tốt rồi. "

" Ừm. "

Mong là như vậy.

***

Hơn một tiếng sau, bỗng nhiên Quý Hạo Nhiên kêu to: " Đội trưởng, đội phó Giản, tôi tìm được một người phù hợp với điều kiện nêu trên. "

Mọi người ngay lập tức vây lấy chỗ Quý Hạo Nhiên: " Mau đọc tư liệu về hắn đi. "

" Tổng Hải Xuân, 29 tuổi, bố của hắn mười năm trước trong vụ nổ bom thứ hai đã qua đời. Một năm trước, mẹ của hắn cũng qua đời, một tháng trước thì bị công ty đuổi việc, hiện tại thất nghiệp ở nhà. Hắn ở ngay trong thành phố này, mọi điều kiện khác đều phù hợp. "

Lục Trinh nhanh chóng đưa ra quyết định: " Đúng là rất phù hợp, lập tức đi tới nhà hắn điều tra đi. "

Đội hình sự và đội gỡ bom rất nhanh đã có mặt tại nhà Tổng Hải Xuân, nhưng trong nhà hắn thì không có một bóng người. Quả nhiên đúng như Giản Ninh dự đoán, trong phòng chế tạo bom của hắn có một cái rương. Bên trong là một số lượng lớn tài liệu, tất cả đều là về Du Minh và liên quan tới vụ án mười năm về trước. Ở bên trong đóng đồ vật này, Quý Hạo Dương còn phát hiện ra một bức ảnh chụp, cậu lập tức đưa cho Lục Trinh xem.

" Đội trưởng, anh đang xem này, ở đây là ảnh chụp bố của Tổng Hải Xuân, ông Tổng Kiến Tường, nhưng người phụ nữ bên cạnh lại không phải mẹ hắn. "

" Tổng Kiến Tường lúc đó đã ngoại tình. Hạo Dương, cậu bảo Phương Dịch điều tra thử xem, lúc mà ông ấy bị đánh bom thì có người phụ nữ này không. "

" Rõ. " Quý Hạo Dương lập tức lấy điện thoại gọi cho Phương Dịch, rồi gửi cho hắn ảnh chụp.

Quả nhiên, khi bom nổ thì Tổng Kiến Tường đang ở bên cạnh người phụ nữ này, ông ta tử vong tại chỗ, còn người phụ nữ này thì lại may mắn sống sót. Tuy rằng bị bỏng nghiêm trọng, nhưng vẫn còn sống.

Lúc này tổ trưởng tổ gỡ bom đi tới chỗ Lục Trinh, cau mày: " Đội trưởng Lục, tình hình không ổn, chúng tôi phát hiện ra ở chỗ này có hai quả bom đã hoàn thành. "

Lục Trinh nghe xong liền hiểu được điều không ổn mà hắn đang nói: " Tổng cộng có năm vụ nổ bom. Đã có hai vụ xảy ra, hắn còn ba quả bom nữa, giờ ở đây chỉ có hai quả. Xem qua Tổng Hải Xuân đã mang một quả bom đi đặt rồi. "

Quý Hạo Nhiên nói: " Có nghĩa là hiện tại hắn đang ở bên ngoài, hơn nữa còn cầm theo một quả bom. "

Lục Trinh: " Cho nên chúng ta phải nhanh chóng xác định được địa điểm hắn đặt bom. Mười năm trước địa điểm xảy ra vụ nổ thứ ba chính là cửa của một ngân hàng. "

Quý Hạo Nhiên: " Thành phố S có nhiều ngân hàng như vậy, hắn sẽ đi ngân hàng nào để đặt bom đây? "

" Nếu như năm địa điểm nổ bom này hắn đã lên kế hoạch từ trước thì hắn hẳn đã quan sát kỹ địa điểm đó. Mọi người thử xem xem trong phòng làm việc của hắn, liệu hắn có viết lại địa điểm không. "

Hoặc có thể hắn sẽ đánh dấu ở trên bản đồ thành phố. Lục Trinh nhanh chóng cầm bản đồ thành phố lên đọc: " Ngân hàng XX, nằm ở trên đường XXX. Lập tức di chuyển tới đó mau, mọi người hãy hành động thật cẩn thận, đừng để cho hắn phát hiện ra, bằng không có thể hắn sẽ kích nổ bom. "

Vì đảm bảo tính an toàn nên những cảnh sát chấp hành nhiệm vụ đều đổi sang trang phục bình thường. Cũng không đi xe cảnh sát tới địa điểm đó. Vài người cảnh sát còn cải trang thành nhân viên dọn vệ sinh để đứng lùm rúc kiểm tra xem thùng rác ở trước cửa ngân hàng liệu có đặt bom không. Nhưng kết quả thu về là không kiếm được vật gì có chứa chất gây nổ, nhưng mà vì sự an toàn, ngân hàng đó tạm thời phải đóng cửa.

" Xem ra hần còn chưa đặt bom ở đây. "

Tất cả mọi người ở hiện trường đều vào vị trí sẵn sàng để chờ Tổng Hải Xuân xuất hiện, nhưng không ngờ hần lại xuất hiện trước mặt cảnh sát bằng một cách khác.

***

" Đội trưởng. " Sau khi phát hiện ra Tổng Hải Xuân, Quý Hạo Dương liền gọi bộ đàm với Lục Trinh.

" Tổng Hải Xuân đã xuất hiện, hơn nữa hần còn bắt cóc một người làm con tin. "

Lục Trinh lập tức thông báo cho mọi người: " Tất cả mọi người chú ý, nghi phạm đã xuất hiện, hơn nữa trong tay nghi phạm có con tin. "

Lúc này trong bộ đàm lại truyền tới tiếng của kêu đầy ngạc nhiên của Quý Hạo Nhiên: " Đội trưởng, ôi trời ạ, đó là đội phó Giản. "

Lục Trinh nghe thấy Quý Hạo Nhiên gọi một tiếng đội phó Giản thì anh bỗng trở nên căng thẳng.

" Hạo Nhiên, tình huống ở đó như thế nào? "

Quý Hạo Nhiên nhìn người đang đứng cách đó không xa, lần nữa nói với Lục Trinh: " Đội trưởng, đội phó Giản chính là con tin trong tay Tổng Hải Xuân! Đội phó Giản bị hần bắt cóc rồi. "

" Sao có thể? "

Lục Trinh nhanh chóng đá bay cửa xe ra, anh nhìn thấy Tổng Hải Xuân đã đi tới trước cửa ngân hàng, hần đang cầm dao kề vào cổ con tin, mà con tin hần bắt chính là một cô gái trẻ tuổi được cho Giản Ninh. Nhưng mà, sau khi con khiếp sợ qua đi, anh lại bình tĩnh phát hiện ra vấn đề. Người con tin kia không phải là Giản Ninh, chỉ là lớn lên nhìn giống Giản Ninh mà thôi, hai người họ khác nhau ở chỗ, cô là người mù, còn con tin lại có hai mắt sáng vô cùng rõ ràng.

Lục Trinh lập tức trấn an tinh thần của đội viên: " Không phải Giản Ninh đâu. "

Quý Hạo Dương tròn tròn mắt: " Há? Không phải đội phó Giản sao? Nhưng nhìn thế này trông rất giống mà. "

Lục Trinh tuy rằng cũng cảm thấy nghi ngờ nhưng việc giải cứu con tin giờ quan trọng hơn rất nhiều: " Trước tiên đừng có quan tâm vấn đề này, cứu con tin quan trọng hơn. Mau sơ tán mọi người xung quanh đi. "

Tổng Hải Xuân lúc này đã đứng ở trước cửa ngân hàng, giờ vây quanh hần có rất nhiều cảnh sát và xe cảnh sát, tất cả đều đang chờ đợi thời cơ để cứu con tin. Tổng Hải Xuân nhìn thấy cảnh sát đang từng bước bao quanh mình, đột nhiên dùng tay cởi khóa áo khoác con tin ra, có thể nhìn thấy được bom đang buộc trên người con tin.

" Không được tới đây, trên người nó tôi đã cột bom. "

Chuyên gia đàm phán bắt đầu nói chuyện qua loa với hần: " Tổng Hải Xuân, giờ cậu đang bị mọi người vây quanh, đừng có làm chuyện xằng bậy. Giờ mà cậu kích nổ bom thì ai cũng chịu thiệt. "

Hần lại nói lớn: " Bảo Tường Anh tới đây, bảo bà ta tới đây. "

Tường Anh chính là tính nhân của bố Tổng Hải Xuân, cảnh sát sợ hần gây thương tổn cho bà nên đã phái người tới bảo vệ. Cuối cùng để ổn định cảm xúc của hần, mọi người đồng ý thực hiện theo yêu cầu của hần: " Tổng Hải Xuân, bọn tôi có thể đưa Tường Anh tới trước mặt cậu. Nhưng giờ cậu phải hủy bom trên người cô gái đó đi. "

Tổng Hải Xuân đương nhiên là không đáp ứng: " A, mấy người cho rằng tôi bị ngốc sao! Nếu bây giờ tôi hủy bom, chắc chắn các người sẽ bắt tôi lại, hoặc là trực tiếp đánh gục tôi. "

Chuyên gia đàm phán tiếp tục nói: " Tổng Hải Xuân, bọn tôi đã đáp ứng yêu cầu của cậu thì cậu cũng nên phối hợp với chúng tôi chứ. Trên tay cậu vẫn còn có dao mà, nên trước tiên hãy hủy bom đi. "

Tổng Hải Xuân vẫn kiên trì tới cùng: " Chờ mấy người đưa Tường Anh tới đây thì chúng ta nói chuyện, mấy người mà nói nhảm nhiều tôi sẽ lập tức kích nổ bom. "

Vì không thể chọc giận hần nên bọn họ không khuyên hần tháo bom nữa. Chuyên gia đàm phán có hỏi hần xem hần có yêu cầu gì không, hần đều bảo không cần, hiển nhiên không nghĩ tới việc cho người khác có cơ hội tiếp cận mình. Lục Trinh ở một bên quan sát tình huống của Tổng Hải Xuân, sau đó an bài cho mấy người cảnh sát: " Trước tiên cứ đưa Tường Anh tới đây, nhưng đừng để bà ta tới gần đây, cũng đừng để Tổng Hải Xuân nhìn thấy. Bằng

không dưới tình trạng bây giờ, rất có thể hắn sẽ kích hoạt bom. "

" Rõ. "

Cứ như vậy, trong lúc chờ đợi Tường Anh được đưa tới đây, Lục Trinh liền lấy điện thoại gọi cho Giản Ninh. Bởi vì người nữ kia lớn lên giống Giản Ninh y như đúc khiến anh cảm thấy rất kỳ quái. Điều này làm cho anh nghi ngờ, không biết con tin phía trước có phải là cô không.

" Giản Ninh, em mau tới đây một chút đi, ở đây con tin bị Tống Hải Xuân bắt cóc là một người phụ nữ giống hệt em. "

Vốn đang chú ý tới tình huống bên đó, Giản Ninh nghe xong liền ngăn người: " Được, tôi lập tức qua đó đây. "

Phương Dịch lập tức lái xe đưa Giản Ninh đi tới hiện trường. Hắn đi tới bên cạnh đội trưởng, nhìn qua khe cửa thấy được con tin ở đằng kia, kinh ngạc vạn phần: " Trời ạ, giống nhau y như đúc, thật sự là bắt nạt người không biết nhận diện khuôn mặt như tôi mà. "

Giản Ninh không thể nhìn thấy, chỉ có thể hỏi hai người: " Thật sự nhìn rất giống tôi sao? "

Lục Trinh nói: " Ủ, trừ đôi mắt ra, còn lại đều rất giống. "

" Vậy rất có khả năng đây là người phụ nữ chúng ta luôn tìm kiếm. "

Người kia rốt cuộc là có quan hệ gì với cô, rất nhanh cô có thể biết được đáp án thôi.

Lục Trinh bắt đầu nói xuống phía dưới: " Nếu là như vậy thì mỗi vụ án gần đây đều có cô ấy tham gia. "

Bắt đầu từ vụ án tự sát ở trường học cho tới giờ thì trở thành con tin, rốt cuộc là cô ta có mục đích gì đây?

Giản Ninh: " Chuyện này cứ để cứu cô ấy ra rồi nói tiếp, hiện tại tình hình như thế nào? "

" Tống Hải Xuân muốn gặp tình nhân của bố hắn, là Tường Anh, chính là một trong những người bị thương ở vụ án mười năm trước. Bà ấy đang trên đường tới đây. "

Giản Ninh gật gật đầu, trong lòng cô có chút bất an. Không phải cô lo lắng vì giờ người phụ nữ kia xuất hiện, mà cô nhớ tới cô ta từng không chế tâm lý mấy tên hung thủ vụ án trước, giờ rất có khả năng chính cô ta đang khống chế Tống Hải Xuân. Như vậy thì tình hình bắt cóc này sẽ càng trở nên phức tạp hơn.

Đương trong lúc cô đang lo lắng thì một tình huống khác đã xảy ra, xe đưa Tường Anh tới đây đã xảy ra tai nạn xe cộ, Tường Anh chết rồi.

" Cái gì? Tường Anh chết rồi? Vậy còn mấy người cảnh sát kia thì sao? Được, tôi biết rồi. "

Lục Trinh ngắt điện thoại, anh thở dài lắc đầu: " Quá không bình thường, đang yên lành thì lại xảy ra tai nạn xe cộ. "

Phương Dịch thực sự rất sốt ruột: " Vậy bây giờ phải làm sao, người Tống Hải Xuân muốn gặp là Tường Anh, nhưng bà ta lại tử vong rồi. "

Mấy người cảnh sát ở đây đối diện với tình huống này thì có chút không phản ứng kịp, mà lúc này Tống Hải Xuân ở đó lại nói to: " Tường Anh đâu? Có phải bà ta đã chết rồi không? "

Phương Dịch: " Làm sao hắn có thể biết được chuyện này? "

Tin tức Tường Anh tử vong vẫn chưa được truyền ra ngoài, chỉ có mấy người bọn họ đứng đây là biết thôi. Giản Ninh lúc này lại hỏi: " Lục Trinh, người con tin nữ đó có phải đã nói chuyện với Tống Hải Xuân rồi không? "

Nhưng bọn họ đứng cách nhau một khoảng, nên cũng không thể nhìn rõ ràng mọi chuyện.

" Không có để ý tới, nhưng là một con tin thì cô ấy biểu hiện quá kỳ lạ. Một chút cũng không khẩn trương, ngược lại có khi còn bình tĩnh hơn cả Tống Hải Xuân. "

" Đúng vậy. "

Phương Dịch ở một bên cũng cảm thấy kỳ quái, cảm giác như dao kề cổ và bom trên người cô ấy chẳng có chút uy hiếp nào.

" Chuyện Tường Anh chết khẳng định là có âm mưu. "

Giản Ninh vừa dứt lời, bỗng nhiên Tống Hải Xuân cười ha ha: " Ha ha ha, Tường Anh chết rồi, cuối cùng người phụ nữ đáng chết đó cũng đã chết. "

Sau đó mọi người liền không phản ứng kịp những chuyện tiếp theo xảy ra, hắn buông con tin ra, sau đó tự đâm dao về phía mình. Mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, cảnh sát muốn ngăn cũng không ngăn được. Tống Hải Xuân giờ đã nằm trên mặt đất, quần áo hắn nhuộm một màu máu, trên mặt hắn cũng không có một chút đau khổ nào, vẻ mặt tươi cười. Một tiếng sau, Tống Hải Xuân tử vong, nguyên nhân chết là do tự sát.

***

Một người đã thực hiện hai vụ nổ bom, hơn nữa lại còn bắt cóc con tin rồi còn buột bom lên người con tin, nhưng cuối cùng lại chọn cách tự sát. Thật sự là những cảnh sát có mặt ở hiện trường không thể ngờ được là sự tình lại biến đổi nhanh như vậy. Con tin thành công được cứu sống, Lục Trinh liền mang cô ta trở về cục cảnh sát lấy khẩu cung.

Người phụ nữ lớn lên có diện mạo giống Giản Ninh này tên là Ôn Nhã, bố mẹ ruột không rõ là ai, lớn lên trong cô nhi viện. Khi cô ta lên hai tuổi thì được một cặp vợ chồng nhận nuôi, năm 21 tuổi thì bố mẹ nuôi cô ta xảy ra tai nạn giao thông và tử vong. Sau đó cô ta sống một mình, trở thành một bác sĩ tâm lý.

Phương Dịch nhìn đồng hồ trên máy tính: "Cô gái này là trẻ mồ côi, sinh cùng năm với Giản Ninh, đây chắc không phải là chị em song sinh với cô ấy chứ?"

Lục Trinh gãi gãi đầu, xong anh lắc đầu: "Vấn đề là giờ chúng làm thế nào để xác nhận chuyện này đây? Giờ cô ấy tốt xấu gì cũng được coi là nạn nhân, giờ không lẽ tìm tới cô ấy nói có khả năng cô ấy có một người chị gái, rồi đưa cô ấy đi xét nghiệm DNA sao?"

Phương Dịch quay đầu lại nhìn anh: "Đội trưởng...sao anh lại có cái suy nghĩ táo bạo như vậy?"

Lục Trinh đập một cái vào đầu hấn: "Nói linh tinh, thế cậu không cảm thấy hai người đó lớn lên giống nhau tới kỳ lạ sao?"

Quý Hạo Dương gật gật đầu: "Kỳ quái, rất kỳ quái."

Lục Trinh lại tiếp tục nói: "Hơn nữa thân phận của Ôn Nhã rất khả nghi, kể từ sau khi Giản Ninh tới đội chúng ta, mỗi một vụ án sau đó đều có một người phụ nữ tham gia vào. Hơn nữa còn rất giống cô ấy, hơn nữa còn tự xưng là một bác sĩ tâm lý."

Quý Hạo Dương vỗ đầu một cái: "Nếu là như vậy, rất có khả năng người phụ nữ đấy chính là Ôn Nhã đó."

Đầu bị đập một cái, Phương Dịch cảm thấy mình rất vô tội mà xoa xoa đầu: "Ai da, đừng đập vào đầu tôi chứ."

"Ồ, hóa ra là đập vào đầu cậu à, thả nào đầu tôi không đau."

Lục Trinh vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề kia, căn bản là không để ý tới mấy người bọn họ, tiếp tục nói: "Nếu như người phụ nữ kia thật sự là Ôn Nhã thì lại có một vấn đề khác. Vì sao lần này cô ấy lại lựa chọn xuất hiện trước mặt chúng ta, hơn nữa còn với thân phận là người bị hại, chuyện Tống Hải Xuân chết có liên quan gì tới cô ấy không."

Quý Hạo Dương tỉ tay lên người Phương Dịch: "Không thì để đội phó Giản gấp cô ấy một lần đi?"

Lục Trinh lại lắc đầu: "Bây giờ không được, chờ tôi ghi chép lại tình hình rồi nói tiếp.""

Anh cảm thấy nhất định phải điều tra Ôn Nhã thật rõ ràng, để xem cô ta có phải là một người nguy hiểm hay không.

Ra khỏi văn phòng, Lục Trinh đi tới phòng nghỉ. Lúc này Ôn Nhã đang ngồi trên sofa trong phòng ngủ, cốc nước đặt trên mặt bàn, cô ta vẫn duy trì sự bình tĩnh hết như lúc bị bắt cóc vậy. Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Trinh không thể không cảm thán, thực sự là lớn lên rất giống Giản Ninh. Lúc cô ta rũ mắt ngồi uống nước, trông càng giống hơn. Nghe thấy tiếng động, Ôn Nhã buông cốc nước xuống, cô ta ngẩng lên liền thấy anh đi vào, Ôn Nhã nở một nụ cười nhàn nhạt.

Lục Trinh đi qua chỗ cô ta, ngồi đối diện: "Ôn tiểu thư, chào cô. Tôi là đội trưởng đội hình sự, Lục Trinh."

Ôn Nhã: "Chào anh. Cảm ơn anh hôm đó đã tới cứu tôi."

Lục Trinh lập tức nói vào vấn đề chính mà anh tới đây: "Đây là điều chúng tôi nên làm. Giờ thì làm phiền cô một chút, phối hợp cùng tôi làm xong phần ghi chép này."

Ôn Nhã gật đầu mỉm cười: "Được. Không thành vấn đề."

"Cô ở chỗ nào thì đừng phải người đàn ông đã bắt cóc cô, vào lúc mấy giờ?"

"Thật ra anh ta là một người bệnh nhân của tôi." Câu trả lời của Ôn Nhã lại nằm ngoài dự kiến của anh.

"Bệnh nhân?" Nhưng mà vì sao Tống Hải Xuân lại cố tình bắt cóc cô ta chứ?

Ôn Nhã tiếp tục nói qua tình huống cho anh nghe: "Không sai, tôi là một bác sĩ tâm lý. Nhà tôi có mở một phòng tư vấn tâm lý, trước kia Tống Hải Xuân từng tới chỗ tôi để tìm sự tư vấn. Cho nên có thể coi là một bệnh nhân của tôi."

Lục Trinh: "Hắn đi tới phòng khám của cô mấy lần?"

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì là hai lần, hôm nay là lần thứ hai."

Lục Trinh: " Cho nên hôm nay hấn ở trong phòng khám tâm lý bắt cóc cô? "

Cô ta gật đầu: " Đúng vậy, không sai. Bởi vì phòng khám của tôi không lớn, bình thường chỉ có tôi và một người trợ lý, người trợ lý đã bị Tống Hải Xuân đánh thuốc mê. Sau đó anh ta liền dùng dao uy hiếp tôi, buột bom vào người tôi, sau đó thì đưa tôi đến cửa ngân hàng. "

Lục Trinh gật đầu, hỏi tiếp: " Tôi muốn hỏi một chút, Tống Hải Xuân tìm cô tư vấn là về vấn đề gì? "

" Về bố anh ta và một người tình nhân, anh ta vẫn luôn cho rằng mẹ mình bị hại chết là do bố và ả tình nhân gây nên. Mà bố anh ta thì trong vụ nổ mười năm trước đã qua đời, còn ả tình nhân thì may mắn không chết nhưng lại bị thương nặng, anh ta vẫn cảm thấy bà ấy chưa chịu sự trừng phạt. "

" Vậy hấn có nhắc tới việc gì liên quan tới bom với cô không? "

Ôn Nhã uống một ngụm nước, chậm rãi nói: " Anh ta nói hy vọng có thể khiến cho những người ác trên thế giới này phải chịu sự trừng phạt, tư tưởng của anh ta rất cực đoan. Nhưng mà tôi cũng không nghĩ tới anh ta lại gây ra vụ án bom nổ. "

" Tống Hải Xuân vào lúc bắt cóc cô có nói chuyện với cô hay gọi điện thoại cho ai không? "

" Không. " Cô ta lắc đầu.

Lục Trinh quan sát biểu cảm của Ôn Nhã, nhưng anh không thấy dấu vết cho rằng cô ta đang nói dối: " Vậy cô có hiểu biết nhất định với hấn, cô cho rằng vì sao hấn lại lựa chọn tự sát? "

" Anh ta nói giờ thì bố và tình nhân của bố đều đã chết, anh ta cảm thấy thỏa mãn rồi, cho nên đối với anh ta thì đây là một sự giải thoát. "

Lục Trinh cảm thấy đã không còn điều gì cần phải hỏi nữa, liền nói: " Được, cảm ơn cô đã phối hợp với chúng tôi. "

Lúc này, Ôn Nhã lại nói: " Khoan đã, lúc trước tôi thấy ở bên các anh có một nữ cảnh sát nhìn rất giống tôi. Có thể cho tôi gặp cô ấy được không? "

" Vì sao? "

" Lúc mấy người nhìn thấy tôi không cảm thấy kỳ lạ sao? Tôi với cô ấy lớn lên rất giống nhau, hơn nữa tôi là trẻ mồ côi, giờ vẫn không biết được bố mẹ mình là ai, tôi vẫn luôn đi tìm bố mẹ ruột. Giờ thì tôi đang nghĩ tới một loại khả năng. "

Lục Trinh đứng là không nghĩ tới Ôn Nhã lại đưa ra yêu cầu như vậy, anh nghĩ nghĩ một chút: " Để tôi đi nói với cô ấy một tiếng. "

" Cảm ơn. "

Lục Trinh từ phòng nghỉ đi ra thì đã thấy Giản Ninh đứng ở cửa, anh đóng cửa lại: " Thật là không nghĩ tới, cô ấy đưa yêu cầu muốn gặp em, nói là cảm thấy em và cô ấy lớn lên rất giống nhau. Hiện tại tôi vẫn không biết được liệu cô ấy có phải là người phụ nữ kia không. Nếu thế thì cô ấy không nên xuất hiện ở đây, còn hiện tại cô ấy có mục đích gì hay không thì chúng ta không biết. "

Giản Ninh nói thẳng: " Để tôi vào trong đó nói chuyện với cô ấy. "

" Có cần tôi theo em vào trong không? " Đối với người phụ nữ kỳ lạ bí ẩn này, anh vẫn cảm thấy lo lắng.

Giản Ninh lại thấy không cần thiết phải vậy: " Không cần, giờ chúng ta đang ở trong cục mà. Nếu có chuyện gì thì tôi sẽ gọi anh. "

Lục Trinh giúp Giản Ninh mở cửa, mắt thấy cô đã đi vào bên trong mới đóng cửa phòng nghỉ lại. Sau đó anh gọi điện thoại cho Quý Hạo Nhiên, bảo hấn dẫn người đi tới phòng khám của Ôn Nhã.

Mà ở trong phòng nghỉ, Giản Ninh ngồi xuống xong thì Ôn Nhã đã cất tiếng chào trước: " Chào cô. "

" Cô muốn gặp tôi. " Giản Ninh nghe thấy thanh âm của cô ta, liền quay mặt về hướng đó: " Giọng nói của cô thực sự nghe rất quen. "

Ôn Nhã nghiêng đầu nhìn cô: " Giản Ninh, cô cảm thấy chúng ta lớn lên giống nhau là vì nguyên nhân gì chứ? "

Giản Ninh nhàn nhạt mở miệng trả lời cô ta: " Tôi không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng những vụ án trước hình như đều có cô tham gia vào đúng chứ? Vụ án nữ sinh ở trường học tự sát, trò chơi truy đuổi, chứng bệnh hoang tưởng ở người, mưu sát các cặp tình nhân, và còn cả vụ án bom nổ này nữa. Vụ lần trước cũng là cô đem nhốt vào trong một cái tủ. "

Ôn Nhã lại cười: " Đội phó Giản, cô nói lời này là có ý gì? Trong vụ án lần này tôi là một người bị hại. "

Giản Ninh vẫn lạnh lùng nói: " Những vụ án lần trước đều có người nói họ đã nhìn thấy một người phụ nữ rất giống tôi, hơn nữa giọng nói cũng giống. "

" Chỉ vì điều này thôi sao? Cô cũng làm gì có chứng cứ gì? " Về mặt Ôn Nhã chỉ để lộ sự tươi cười như trước.

Giản Ninh: " Đúng là không có. "

Ôn Nhã đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Giản Ninh: " Tôi hiện tại có thể đi rồi chứ? "

Tối lúc Giản Ninh đi ra, Lục Trinh vẫn còn đang đứng chờ ở cửa. Thấy cô đi ra, việc đầu tiên là anh quan sát sắc mặt của cô.

" Có tin tức tốt, Tô Duy tỉnh rồi, người đâm cậu ấy đúng là Tống Hải Xuân. Còn em thì sao rồi? "

" Chắc chính là cô ấy, nhưng chúng ta hiện tại không có chứng cứ. "

Lục Trinh thở dài: " Giờ chỉ có thể phải người theo dõi cô ấy thôi, chúng ta giờ sẽ tìm chứng cứ. "

Hai người đi về phía văn phòng, Lục Trinh thấy từ cửa văn phòng xuất hiện một chồng hồ sơ di động. Khóe miệng Lục Trinh giật giật, anh nhìn xuống thì thấy bên dưới có hai cái chân, xoay người thêm cái nữa thì mới phát hiện đây thực ra là một cô gái.

Lục Trinh dường như bị dọa một phen: " Ôi mẹ ơi, có người có sức lực như này sao. "

Giản Ninh không biết là chuyện gì đang xảy ra: " Làm sao thế? "

" Có một cô gái đang dọn mấy thùng hồ sơ trong văn phòng chúng ta. "

Hai người đi vào văn phòng thì đã thấy cô gái đó đặt thùng hồ sơ xuống đất rồi, sau đó còn đang đứng chỉnh chỉnh cái quần.

Lục Trinh: "... "

Phương Dịch: " Đội trưởng và đội phó Giản về rồi sao? "

Cô gái kia lập tức cúi đầu 90 độ, nói: " Chào đội trưởng! Chào đội phó Giản! "

Lục Trinh bị làm cho kinh ngạc, xong anh nói: " Đây ra một lực sĩ thế này. "

Phương Dịch liền tiến tới giới thiệu: " Tô Duy mới tìm một trợ lý, chính là cô ấy đấy. "

" Tôi tên là La Lị. "

Lục Trinh: " La Lị? Ủm, nhớ rồi. "

Quý Hạo Dương lúc này đi vào: " A, thế giờ chúng ta lại có thêm một người đẹp pháp y rồi. "

Anh trai cậu tiến tới vỗ vai cậu, nói: " Đừng có mà nhớ thương người ta đấy, đây là bạn gái của Đường Dật bên tổ trọng án. "

Lục Trinh: " Bạn gái Đường Dật? Giờ tên nhóc đó cũng có bạn gái rồi? "

" Đội trưởng, người ta dù gì cũng hơn 20 tuổi rồi, có cũng là bình thường mà. "

Lục Trinh liếc mắt nhìn bọn họ một cái: " Tôi biết, nhưng mà, sao các cậu lại để một cô gái dọn dẹp đồ như thế này? "

La Lị lớn tiếng kêu: " Đội trưởng, không sao cả, sức tôi lớn mà. Đừng nói là ôm đồng hồ sơ này, tôi ôm một người lên có khi còn được. "

" Ha ha ha, tôi bắt đầu nghi ngờ không biết là Đường Dật ôm cô ấy hay cô ấy ôm Đường Dật nữa. "

La Lị lập tức nói: " Tôi đi ôm anh ấy đó. "

Mọi người ở đây đều phì cười.

Ở trong cục giải quyết xong một số việc thì Giản Ninh và Lục Trinh rời khỏi cục cảnh sát, đi tới bệnh viện thăm Tô Duy.

Lục Trinh đi tới bên cạnh Giản Ninh, anh suy nghĩ một chút rồi mở miệng thử dò hỏi: " Giản Ninh, em nói em tới cả Đường Dật cũng có bạn gái rồi. "

Giản Ninh gật đầu: " Ủm, làm sao vậy? "

Lục Trinh nhỏ giọng nói: " Thì là, tôi tới giờ vẫn chưa có bạn gái mà. "

" Ủm, vậy anh cố gắng lên nhé. " Bộ dáng Giản Ninh vẫn bình tĩnh như trước.

Lục Trinh nói bằng cách đơn giản hết mức có thể: " Giản Ninh, em có cảm thấy chúng ta hợp nhau hay không? "

Giản Ninh dừng lại, xoay mặt đối mặt với anh. Anh sợ Giản Ninh cho rằng anh đang trêu đùa, còn bổ sung thêm: " Tôi là đang nói thật... "

Nhưng còn chưa nói xong thì: " Ninh Ninh. "

Ninh Ninh?

Lục Trinh quay đầu lại liền nhìn thấy một người đàn ông dáng người cao gầy, mặc một thân tây trang đi tới chỗ hai người họ. Chẳng lẽ... Ninh Ninh là đang gọi Giản Ninh sao?

Lục Trinh quay về thì thấy Giản Ninh đang nhú mi.

"Em có quen người đó sao?"

Giản Ninh gật gật đầu, hiển nhiên cô không biết hắn sẽ xuất hiện ở đây.

"Sao lại gọi tên em thân mật như vậy? Cái gì mà Ninh Ninh?"

"Mấy năm trước, anh ấy cũng nói mấy lời hết như những gì anh vừa nói đấy?"

"Hả?" Lục Trinh lập tức cảnh giác, anh quay đầu lần nữa nhìn người đàn ông kia, nhìn thế nào cũng cảm thấy không thuận mắt.

Người đàn ông đó đi tới trước mặt bọn họ: "Ninh Ninh, đã lâu không gặp."

Giản Ninh chỉ đơn giản gật đầu.

"Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi."

Lục Trinh vẫn không nói gì, anh tôn trọng ý kiến của Giản Ninh.

Giản Ninh gật đầu: "Được."

Sau đó, cô quay lại nói với Lục Trinh: "Lục Trinh, anh đi về trước đi."

"Ừm, được, có cần lát nữa tôi quay lại đón em không?"

"Không cần đâu."

"Được." Lục Trinh đột nhiên cao giọng nói thêm một câu nữa: "Vậy được, tôi ở nhà đợi em về nhé."

Đối với hành động ấu trĩ này của anh, Giản Ninh chỉ có thể mỉm cười.

Lục Trinh đi rồi, Hàn Lỗi mới hỏi: "Bạn trai em sao?"

Giản Ninh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, cô nói: "Chúng ta đi tới quán cà phê bên cạnh ngồi đi."

Hàn Lỗi thấy cô không trả lời vấn đề của mình thì cũng không miễn cưỡng, đi song song bên cạnh cô tới quán cà phê.

"Ninh Ninh, hiện tại em sống có tốt không?"

Giản Ninh: "Khá tốt."

"Bố của em..."

"Hiện tại không thể tới tìm tôi được."

"À." Im lặng một lúc, đột nhiên Hàn Lỗi nói: "Đúng rồi, anh sắp kết hôn."

Giản Ninh nhanh chóng mở miệng: "Chúc mừng anh."

Hắn bất đắc dĩ cười một tiếng: "Em đúng là một chút cũng không thay đổi, em không hỏi đây là một người như thế nào sao?"

"Hắn là một người rất phù hợp với anh."

"Cũng không thể nói rõ là có hợp hay không, anh muốn để cho hai người gặp mặt một lần." Đang nói, bỗng Hàn Lỗi vẫy vẫy tay về hướng cửa: "Cô ấy tới rồi."

"Hàn Lỗi." Người phụ nữ kia tươi cười đi về chỗ bọn họ, rồi nhìn tới Giản Ninh: "À, hóa ra người bạn mà anh nói chính là cô ấy sao."

Giản Ninh nghe thấy thanh âm này, trong lòng sùng sốt.

Giản Ninh cho dù có nghĩ tới vợ chưa cưới của Hàn Lỗi bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không ngờ được lại là người phụ nữ có diện mạo giống hệt mình

– Ôn Nhã. Giờ đây người phụ nữ này thường xuyên xuất hiện bên cạnh, cho dù là trong vụ án hay là liên quan tới bạn bè cô, đây rốt cuộc là do trùng hợp hay là cố tình đây?

Hàn Lỗi cũng kinh ngạc không kém: "Sao vậy? Hai người đã gặp nhau rồi sao? "

Ôn Nhã ngồi xuống bên cạnh Hàn Lỗi: "Đúng vậy, vừa rồi trong cục cảnh sát em có gặp Giản Ninh rồi. "

Hàn Lỗi: "À, vậy sao? Vẫn là nên giới thiệu một chút, cô ấy là Ôn Nhã, là vợ chưa cưới của anh. Hai bọn anh quen nhau ở nước ngoài, lúc đầu anh cũng rất hoảng loạn vì hai người lớn lên thật sự rất giống nhau, nhưng sau đó thì nhận ra tính cách hai người rất khác nhau. "

Ôn Nhã cười khê: "Đúng vậy. Hàn Lỗi cũng thường xuyên nhắc về cô với tôi, nhưng không nghĩ tới cách chúng ta gặp mặt nhau lại như thế này. "

Giản Ninh trong đầu vẫn còn vô số câu hỏi, nhưng ngoài miệng chỉ đáp: "Tôi cũng thấy vậy. "

Cùng lúc đó, ở trên đường ngoài cục cảnh sát, Lục Trinh gặp được Mộc Cửu và Lam Hiểu Nhã. Lục Trinh nhìn bụng Mộc Cửu dường như đã rõ hơn so với lúc trước, chủ động tiến tới chào: "À, là hai người sao, em gái Mộc Cửu tại sao lại đi ra ngoài vào lúc này? "

Lam Hiểu Nhã xoa xoa đầu Mộc Cửu: "Cô ấy muốn ăn đồ ngọt, đội trưởng thì đang bận nên tôi đưa cô ấy đi ăn. "

Mộc Cửu đứng bên cạnh không chút thương tiếc châm chọc Lam Hiểu Nhã: "Chị Hiểu Nhã, chị còn ăn nhiều hơn em đó. "

Lam Hiểu Nhã xấu hổ ho khan hai tiếng, lập tức nói lảng sang chuyện khác: "Khụ khụ, cái gì nhỉ, đội trưởng Lục đi ra ngoài làm gì thế? "

Lục Trinh trả lời: "Tôi tới bệnh viện thăm Tô Duy. "

"Cậu ấy chắc không sao đâu. "

"Ừm, bác sỹ nói nghỉ ngơi một thời gian là ổn rồi. "

Bình thường Lục Trinh và Giản Ninh đi đâu cũng đi với nhau, giờ thì lại chẳng thấy Giản Ninh đâu. Mộc Cửu hỏi: "Chị Giản Ninh đâu rồi? "

Lục Trinh khẽ thờ dài một cái, bất đắc dĩ nói: "Ở quán cà phê bên cạnh cục cảnh sát. "

Mộc Cửu lập tức nhận ra sự biến hóa trong cách nói của anh, một phát châm đúng vào chỗ đau: "Cùng với người đàn ông khác? "

Lục Trinh quả thực là phục cô luôn: "Tôi nói này, sao cái gì cô cũng biết thế. "

Mộc Cửu lại còn bổ thêm một nhát dao nữa: "Hơn nữa người đàn ông này còn thích Giản Ninh. "

Lục Trinh lập tức bật ngón tay cái lên với cô.

Lam Hiểu Nhã cười ha ha: "Mộc Cửu nhà chúng ta là ai chứ, cô ấy tới cả mặt khẩu điện thoại của từng người đều có thể đoán ra được. Lại nói nữa, sắc mặt của anh thế này, tôi tôi còn đoán được. "

Lam Hiểu Nhã đột nhiên như nghĩ ra cái gì, vỗ tay một cái: "Đội trưởng Lục, có muốn chúng tôi giúp một tay hay không? Vừa hay giờ không có việc gì làm, tôi với Mộc Cửu đi quan sát người đàn ông kia cho anh? "

Lục Trinh vốn dĩ đã không yên tâm, giờ nghe Lam Hiểu Nhã nói vậy dĩ nhiên là cao hứng: "Vậy thì tốt quá, nếu có việc gì thì gọi điện thoại cho tôi nhé. "

Mộc Cửu gật gù đầu, sau đó chào tạm biệt Lục Trinh. Cô kéo tay Lam Hiểu Nhã đi về phía quán cà phê đó: "Chị Hiểu Nhã, thực ra là chị đang muốn hóng chuyện phải không? "

"Ha ha, không thể nói như thế được, đây là một công đôi việc đó. Một là được hóng chuyện, hai là giúp đội trưởng Lục, ba là quan sát người đàn ông kia có vấn đề gì không, chúng ta... "

Mộc Cửu không chút do dự cắt ngang lời Lam Hiểu Nhã: "Chị nói tận tới ba vấn đề đấy. "

Lam Hiểu Nhã: "... "

Hai người đi tới bên ngoài quán cà phê, họ nhìn thấy Giản Ninh đang ngồi sát bên cạnh cửa sổ, đối diện cô ấy là một người đàn ông đẹp trai, và bên cạnh người đàn ông đó cũng là Giản Ninh?! Đây là tình huống gì thế này? Cô cảm thấy hình như là cô bị hoa mắt mất rồi, bằng không sao có thể nhìn thành hai Giản Ninh chứ.

Đôi mắt Lam Hiểu Nhã vẫn nhìn chăm chăm vào bên trong, cô chọc chọc Mộc Cửu: "Mộc Cửu, em thấy mấy người đang ngồi đó. "

Mộc Cửu: "Ba người đó. Chị Giản Ninh, một người đàn ông và một người phụ nữ trông rất giống chị ấy. "

"Giản Ninh có chị em song sinh sao? Nhưng hình như đâu nghe nói tới đâu. " Lam Hiểu Nhã vuốt vuốt cằm, mắt vẫn nhìn vào tình hình bên trong.

Tôi lúc cô lấy lại được tinh thần thì sớm đã thấy Mộc Cửu đi vào trong quán cà phê: "Mộc Cửu...A! Từ từ chờ chị với."

Hai người chọn một chỗ ngồi đối diện với chỗ Giản Ninh, quan sát mấy người kia nói chuyện. Lam Hiểu Nhã nhìn chăm chăm vào Ôn Nhã, cô thật sự nghiêm túc suy nghĩ, sau đó cô gửi một tin nhắn cho Lục Trình. Sau đó rất nhanh cô nhận được tin trả lời, đọc xong cô cười, nụ cười này chẳng mang ý tốt gì cả, cô ngoắc ngoắc tay với Mộc Cửu: "Mộc Cửu à, chị nói cho em nghe cái này..."

Cô nói bên tai Mộc Cửu vài câu, Mộc Cửu nghe xong gật gật đầu.

Ôn Nhã lúc này lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho Giản Ninh: "Giản Ninh, hôn lễ của chúng tôi cô nhất định phải tham gia đấy."

Giản Ninh không gật đầu cũng chẳng từ chối, cô ta đem tới cho cô cảm giác hơi không thoải mái. Cô muốn nhắc nhở Hàn Lỗi một chút nhưng không biết có nên nói hay không, giờ trong tay bọn họ vẫn chưa có chứng cứ gì. Đúng lúc này thanh âm của Mộc Cửu truyền tới tai cô.

"Chị Giản Ninh."

Cô quay mặt về phía có thanh âm đó, cười một cái: "Mộc Cửu."

Lam Hiểu Nhã cũng lên tiếng: "Đội phó Giản, còn có cả tôi nữa."

Giản Ninh nghe xong liền nhận ra đó là ai, cô nói: "Hiểu Nhã."

Mắt Mộc Cửu nhìn về phía người phụ nữ ngồi ở phía đối diện, sau đó Mộc Cửu ngồi xuống bên cạnh Giản Ninh: "Chị Giản Ninh, đây là chị em của chị sao?"

Ôn Nhã nhìn Mộc Cửu, thay Giản Ninh trả lời: "Không phải. Hai người chúng tôi chỉ lớn lên trông giống nhau thôi."

Ôn Nhã vừa mới nói xong bỗng Lam Hiểu Nhã tiến gần lại để quan sát cô ta: "À, đương nhiên là không phải rồi, nhưng nếu như không phải chị em, thì lớn lên làm sao giống nhau được."

Mộc Cửu ở một bên vờ như không biết: "Chị Hiểu Nhã, sao chị lại nói như thế?"

Lam Hiểu Nhã chỉ mấy cái vào mặt cô ta: "Bởi vì cô ta phẫu thuật thẩm mỹ đó, nhưng mà cũng phải nói lại, đội phó Giản xinh đẹp như vậy, đây cũng là điều dễ hiểu thôi."

Ôn Nhã đột nhiên cười, cũng không phủ nhận câu nói vừa rồi: "Sao cô có thể nhìn ra tôi phẫu thuật thẩm mỹ?"

Lam Hiểu Nhã: "Vị tiểu thư này..."

Mộc Cửu: "Chị Hiểu Nhã, không nên gọi người khác là tiểu thư."

Lam Hiểu Nhã: "Ồ, ngại quá, chị gái này, tôi là pháp y."

Thấy Lam Hiểu Nhã và Mộc Cửu kẻ xướng người họa, Ôn Nhã cũng không bức mình: "Tôi đúng là có phẫu thuật, nhưng không phải là để thay đổi khuôn mặt mà là để khôi phục khuôn mặt. Trước kia tôi từng bị tai nạn giao thông, là như vậy đấy."

Hàn Lỗi gật gật đầu, cầm lấy tay Ôn Nhã: "Đúng vậy, cái đó tôi cũng biết."

Lam Hiểu Nhã không nghĩ tới Ôn Nhã sẽ giải thích như vậy: "À, thì ra là như vậy, thật xin lỗi."

Ôn Nhã nhẹ nhàng cười: "Không có vấn đề gì, cô hiểu lầm như vậy cũng dễ hiểu thôi."

Sau đó, cô ta lại quay về phía Giản Ninh: "Nhưng mà có chuyện này tôi đành làm phiền Giản Ninh rồi. Tôi luôn muốn tìm bố mẹ ruột của mình, nếu có thể thì hy vọng cô sẽ giúp tôi tìm được bọn họ."

Nói xong câu này, cô ta cùng Hàn Lỗi đứng dậy rời khỏi quán cà phê.

Lam Hiểu Nhã giờ ngồi xuống đối diện Giản Ninh và Mộc Cửu, hỏi hai người: "Hai người có tin vào lời cô ta nói không?"

Giản Ninh gật đầu, Mộc Cửu cũng mở miệng nói: "Khi cô ta nói những lời đó không có biểu hiện là đang nói dối."

Lam Hiểu Nhã: "Cho nên là cô ta nói thật hả? Cùng một thế giới mà lại có chuyện người giống người như vậy sao?"

Mộc Cửu: "Câu cuối cùng cô ta nói là có ẩn ý."

Giản Ninh gật đầu, nói: "Câu cuối cùng Ôn Nhã nói là hy vọng tôi có thể giúp cô ta tìm được một bố mẹ ruột. Có lẽ sau khi tìm được họ rồi, mọi chuyện sẽ sáng tỏ."

Chương 38: Bản án cũ (4)

Edit: Cái Trắng

Buổi tối lúc Giản Ninh về nhà đã thấy Lục Trinh về rồi.

Lục Trinh quan sát sắc mặt cô, không thể phát hiện ra cái gì: "Về rồi à."

"Ừm." Giản Ninh lên tiếng, thay dép lê đi vào trong nhà: "Tình huống của Tô Duy thế nào rồi."

Lục Trinh trả lời: "Nhìn tinh thần xem ra không tệ lắm, rốt cuộc cũng có Tang Vũ Hân chăm sóc cậu ta, tôi còn để cho cậu ta nghỉ ngơi thật tốt rồi hẳn làm việc, dù sao bây giờ cũng có trợ lý cậu ta ở đây. Đúng rồi, em, cái kia..." Lục Trinh chủ yếu là quan tâm tới người đàn ông chiều nay tới tìm Giản Ninh, đúng lúc đó thì Lam Tiêu Nhã và Mộc Cửu tới tìm anh nói cái này, kết quả chẳng nói gì cả, thật sự là hết nói nôi.

Giản Ninh lại nói: "Buổi chiều tôi gặp được Ôn Nhã."

Lục Trinh không nghĩ tới cô lại gặp phải người phụ nữ tên Ôn Nhã kia, kinh ngạc nói: "Lại đụng phải? Tình huống khi đó như thế nào?"

Giản Ninh ngồi trên ghế sofa, chậm rãi uống một ngụm nước, rồi nói: "Buổi chiều người đàn ông tới tìm tôi là vị hôn phu của Ôn Nhã."

Đầu tiên anh cảm thấy tình địch biến mất rồi, rồi lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, anh cầm cốc nước ngồi trên sofa, nhún mày nói: "Chỉ như vậy? Sao gần đây những chuyện xảy ra đều liên quan tới Ôn Nhã?"

Tầm mắt Giản Ninh nhìn về phía trước: "Chính là như vậy, Ôn Nhã nói trước đó đúng là cô ta có phẫu thuật thẩm mỹ. Lam Tiêu Nhã bên tổ trọng án cũng đã xem qua, hơn nữa Ôn Nhã còn nói thêm rằng trước đó cô ta từng bị tai nạn xe cộ, cho nên phẫu thuật chỉ là muốn khôi phục lại diện mạo ban đầu, điều này thì chúng ta không có chứng cứ trực tiếp."

"Phẫu thuật thẩm mỹ à." Lục Trinh xoa xoa cằm: "Phương Dịch đã tra tư liệu về Ôn Nhã, cũng có thể chứng minh được lời cô ta nói, nhưng càng như vậy thì cô ta càng có nhiều điểm đáng ngờ."

Giản Ninh gật gù đầu: "Tôi cảm thấy vẫn nên bắt đầu điều tra từ thân thế của Ôn Nhã."

"Ừm ừm." Lục Trinh tỏ vẻ tán thành: "Cái này, Giản Ninh, chủ đề chiều nay của chúng ta..."

Giản Ninh nghiêng đầu: "Chủ đề gì cơ?"

Lục Trinh nắm chặt tay lại, thanh âm bỗng dịu dàng hơn hẳn: "Chính là cái mà lúc ra khỏi cục cảnh sát tôi đã nói với em."

Giản Ninh nhàn nhạt nói: "À."

Trầm mặc hai giây, Lục Trinh hít một hơi sâu, lần nữa nói ra: "Giản Ninh, anh thích em, thật sự." Nói xong lại thấy Giản Ninh nhìn mình, cô không nói gì cả, anh sợ cô cho rằng đây là anh nói đùa, cuối cùng còn giải thích, nói năng tới là lộn xộn: "Bằng không chúng ta làm trắc nghiệm kiểm tra nói dối đi."

Giản Ninh nghe được câu cuối cùng liền bật cười: "Tôi không phải là không tin anh, nhưng là lần đầu tiên nghe có người tỏ tình như thế này."

Lòng bàn tay Lục Trinh giờ toàn là mồ hôi: "Anh khẩn trương mà, vậy là trước kia có rất nhiều người tỏ tình với em rồi?"

Ngược lại Giản Ninh lại rất bình tĩnh và thoải mái: "Nhưng mà khi biết mất tôi không thể nhìn thấy liền bỏ cuộc."

Lục Trinh lập tức nhấn mạnh: "Anh không như vậy mà."

"Tôi biết, thế nên cảm ơn anh." Giản Ninh cười nhạt.

Trong lòng Lục Trinh bỗng giác trầm xuống: "Đừng, đừng nói cảm ơn, thật giống như em đang phát thẻ người tốt cho anh." Đột nhiên cảm thấy mình bị từ chối.

"Vậy thì anh làm bạn trai em đi."

Vốn đang tự mình gặm nhấm vết thương lòng nên phản ứng của Lục Trinh có hơi chậm: "Ừm ừm? Há? Bạn trai?" Sau khi nghe rõ liền hỏi lại Giản Ninh một câu, hai mắt trừng lóe: "Giản Ninh, em đồng ý rồi?"

Giản Ninh không trả lời, cô ngẩng đầu lên chuẩn bị đứng dậy: " Em đói bụng, em muốn đi nấu cơm. "

" Em đừng nhúc nhích, hôm nay anh sẽ nấu cơm. " Lục Trình hưng phấn từ sofa nhảy dựng lên, chạy nhanh tới nhà bếp, mở tủ lạnh ra.

Giản Ninh nghe thấy động tĩnh phía sau, khước miệng khẽ nhếch lên.

Năm phút đồng hồ sau đó.

Khước miệng Giản Ninh giật giật: " Lục Trình, đừng hát nữa, lạc tông rồi. "

***

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người trong đội hình sự đều cảm nhận được sự hạnh phúc vui vẻ lan tỏa ra từ người đội trưởng đội hình sự, tựa hồ như vừa xảy ra một sự việc gì đó đặc biệt tốt. Mọi người quay sang quan sát Giản Ninh, chẳng phát hiện ra điều gì bất thường cả.

Lục Trình và Giản Ninh vừa đi vào văn phòng thì bên ngoài đã nhao nhao lên hóng chuyện.

Quý Hạo Nhiên: " Mọi người có cảm thấy tâm tình đội trưởng nhà chúng ta rất tốt không. "

Quý Hạo Dương: " Đâu chỉ là tốt đâu, chói lóa muốn mù mắt luôn rồi. Bình thường đội trưởng nhà chúng ta có hơi ngốc, còn hôm nay thì đặc biệt ngốc. "

Phương Dịch: " Hân là vừa nhận được một tin tức tốt, nhớ đâu là trúng giải đặc biệt rất lớn thì sao? "

La Li: " Khác thường như vậy, không phải là dựng cả tới chứ? "

" Hoặc có thể là hết dựng cả rồi. "

*Giống kiểu con gái có ngày đèn đỏ là di cả tới thì đây là đang trêu Lục Trình nên gọi luôn là " dựng cả "=))

Mọi người nghe thấy thanh âm quen thuộc, liền đồng loạt quay đầu về phía cửa.

Quý Hạo Nhiên gọi to: " Tang Vũ Hân. "

Quý Hạo Dương: " Sao cô lại tới đây? "

Phương Dịch: " Đúng vậy, sao cô không ở trong bệnh viện chăm sóc Tô Duy đi, còn chạy tới cục làm gì? " Mọi người đều phản ứng rất mãnh liệt.

Tang Vũ Hân cười cười đi vào, tâm tình không tồi: " Mẹ Tô Duy thấy tôi vất vả quá nên muốn tôi trở về nhà nghỉ ngơi, tôi lại quá nhàn rồi, thế nên chạy tới đây chơi. "

Quý Hạo Dương trêu ghẹo cô: " Ô, quan hệ với mẹ chồng tương lai không tồi nha. "

" Đương nhiên... " Giọng nói của Tang Vũ Hân tràn ngập sự hạnh phúc: " Đúng rồi, thiếu chút nữa tôi quên luôn việc quan trọng, bên ngoài có người lớn lên nhìn giống đội phó Giản ghê. "

Vừa nghe liền biết Ôn Nhã tìm tới cửa: " Há? Người phụ nữ đó tới đây? Chúng ta có tìm cô ta đâu, cô ta tới đây làm gì? "

Quý Hạo Dương chạy đi thông báo cho Giản Ninh và Lục Trình.

Lục Trình cùng Giản Ninh đi ra khỏi văn phòng, đúng lúc anh liếc mắt liền thấy Tang Vũ Hân: " Sao cô lại tới đây? "

Tang Vũ Hân lại giải thích thêm lần nữa: " Tô Duy giờ đang có mẹ anh ấy chăm sóc, tôi rảnh nên tới đây, đội trưởng, ngữ khí này của anh giống như rất ghét bỏ tôi. "

Lục Trình cười cười xua tay: " Tôi không có ghét bỏ cô, cô có thể trở về nghỉ ngơi một ngày mà. "

" Nhàn rồi không chịu nổi. " Rồi Tang Vũ Hân quay sang nói với Giản Ninh: " Đội phó Giản, cô ta nói muốn gặp chị đấy. "

Giản Ninh gật đầu nói: " Đưa cô ta tới phòng nghỉ đi. "

Giản Ninh không nghĩ tới ngày hôm sau Ôn Nhã lại tìm tới cô, cho nên giờ cô không nghĩ ra nguyên nhân vì sao Ôn Nhã lại tới tìm mình.

Lần này vẫn như cũ, Giản Ninh đi vào, Lục Trình đứng chờ ở cửa.

Ôn Nhã ngồi trên sofa nhìn thấy Giản Ninh đi vào, liền mở miệng: " Đội phó Giản, chúng ta lại gặp nhau rồi. " Trong thanh âm còn mang theo ý cười.

Giản Ninh đi vào, cô ngồi xuống, mở miệng hỏi: " Ôn tiểu thư tới cục cảnh sát tìm tôi có chuyện gì sao? "

Ôn Nhã lại hỏi ngược lại cô: " Vậy cô đoán xem lần này tôi tới tìm cô về việc gì? "

Giản Ninh ghét nhất chính là cách nói chuyện như này, cô hỏi thẳng: " Tôi không thích suy đoán mấy sự việc này, tôi hy vọng Ôn tiểu thư không nên làm lãng phí thời gian của hai chúng ta. "

Ôn Nhã cười cười: " Vậy thì tôi cứ việc nói thẳng vậy, lần này tôi tới đây là muốn làm giám định DNA hai chúng ta. "

Giản Ninh trên mặt biểu hiện sự bình tĩnh nhưng trong lòng cô đã sớm nổi sóng: " Với tôi? "

Ôn Nhã nói lý do: " Cô không hiểu kỳ sao, chúng ta vì sao lớn lên giống nhau như này. "

Giản Ninh lắc đầu: " Không tò mò, cô muốn xác định cái gì? "

Ôn Nhã chống cằm, đôi mắt nhìn thẳng vào Giản Ninh, không nhanh không chậm nói: " Sau khi có kết quả là biết ngay thôi, tôi hy vọng cô sẽ đồng ý, bởi vì đằng sau chắc chắn còn giấu một chân tướng nào đó, có liên quan tới cô và tôi. Tôi nghĩ cô sẽ rất vui lòng muốn biết tới nó. "

Lục Trinh chờ ở cửa, mười phút sau, anh liền thấy Ôn Nhã đi ra: " Đội trưởng Lục, tôi đi trước đây. "

Lục Trinh gật gù đầu, lần nữa anh nhìn vào phòng nghỉ, Giản Ninh đi ra.

***

Hôm nay là ngày lấy được báo cáo xét nghiệm DNA, Lục Trinh đưa Giản Ninh tới chờ kết quả xét nghiệm DNA. Ôn Nhã cũng sẽ tới.

" Đội trưởng Lục, Giản Ninh. "

" Chào cô, Ôn tiểu thư. "

Chào hỏi xong ba người cũng không nói gì nữa. Đợi được một lúc thì lấy được kết quả xét nghiệm DNA, Giản Ninh đưa bản báo cáo cho Lục Trinh: " Anh xem đi. "

" Ôn tiểu thư... " Lục Trinh tiếp nhận báo cáo, xong quay qua nói với Ôn Nhã.

" Không có gì, đội trưởng Lục cứ xem trước đi. " Cho dù là về mặt hay giọng nói của Ôn Nhã thì cô ta luôn mang cho người khác cảm giác mình đã biết kết quả.

" Được, vậy tôi sẽ mở ra. "

Lục Trinh rút từ trong túi tài liệu ra tờ giấy có kết quả xét nghiệm DNA, anh lựa đọc kết quả phản huyết thống.

Thấy được kết quả, anh liền nói: " Không có quan hệ huyết thống. "

" Cái gì? "

Nghe được sáu từ kia, sắc mặt Ôn Nhã liền biến đổi. Toàn bộ sự khiếp sợ đều thể hiện hết trên mặt cô ta.

" Sao có thể? " Ngữ điệu của Ôn Nhã cũng trở nên sắc bén hơn.

" Ôn tiểu thư, cô tự mình xem đi, trên tờ giấy này viết như vậy đây. "

Ôn Nhã vội vàng tiếp nhận tờ giấy báo cáo, cô trừng lớn mắt nhìn vào phần kết quả. Giống như lời Lục Trinh đã nói, trên tờ báo cáo đó đã ghi là không có quan hệ huyết thống.

" Sao kết quả lại thành như vậy! Không, chắc chắn có sai sót, chắc chắn có nhầm lẫn ở đây. "

Giản Ninh bình tĩnh mở miệng nói: " Ôn tiểu thư, lần trước tới đây lấy máu là cả tôi và cô cùng đi. Nơi này là có các thiết bị chuyên nghiệp, chắc chắn sẽ không nhầm được, tôi và cô không có bất cứ quan hệ huyết thống gì cả, đây chính là kết quả. "

Ôn Nhã ngẩng đầu nhìn cô, vẫn không thể nào nhận được kết quả thế này: " Tại sao? Tại sao lại trở thành như vậy? Không thể nào lại biến thành như thế này được. "

" Chính là như vậy. " Giản Ninh nói: " Ôn Nhã, tên thật của cô là Lữ Mộng. Mẹ của cô chưa kết hôn đã mang thai cô, bố cô thì không nhận con. Sau đó mẹ cô đưa cô trở lại bệnh viện, rồi họ đưa cô vào trại trẻ mồ côi. Năm sau, cô được bố mẹ nuôi nhận nuôi, khi lên tới đại học thì cô gặp tai nạn giao thông. Bố mẹ nuôi bỏ cô, cô thì mất hết trí nhớ và không nhớ được khuôn mặt của mình. Cô được đưa tới Mỹ để chữa trị, sau khi về nước thì cô đã sở hữu khuôn mặt như thế này, mà bác sỹ trị liệu cho cô không ai khác chính là chồng chưa cưới của cô. "

" Cô đang nói cái gì vậy? "

Lục Trinh giải thích: " Ôn tiểu thư, à không, phải là Lữ tiểu thư. Chúng tôi đã tra ra được thân phận của cô rồi. "

Giản Ninh tiếp tục nói: " Hàn Lỗi nói anh ta sẽ giúp cô tìm lại được mình là ai. Anh ta nói tôi và cô là chị em ruột, nhưng bọn họ lại nuôi người tàn tật như tôi và vứt bỏ cô. Những thứ đó đều do anh ta bịa đặt ra, anh ta phẫu thuật chỉnh hình cho cô có khuôn mặt giống y hệt tôi, để cô tin rằng chúng ta thật sự là chị em ruột. Dĩ nhiên cô trở thành một quân cờ trong tay anh ta. "

" Cái gì? Không thể nào, anh ấy không có khả năng lừa gạt tôi, nhất định là mấy người đang nói bừa. "

" Nói bừa? Giờ đã cầm trong tay bản báo cáo xét nghiệm rồi, những gì bây giờ cô được nghe đều là sự thật. Muốn cô tin ngay lập tức là điều không thể, nhưng cô thử nghĩ lại xem. Có vụ án nào là anh ta tự tay làm không, câu trả lời là không, tất cả đều do cô làm. Cô chẳng qua chỉ là một quân cờ trong tay anh ta, là người chết thay mà thôi. Tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ những tài liệu anh ta nói với cô. "

Lục Trinh lấy từ trong túi ra một tập tài liệu, Ôn Nhã nhận lấy tập tài liệu đó. Cô ta mở ra xem, bên trong tất cả mọi chuyện đều được viết một cách rất rõ ràng. Ôn Nhã sau khi xem xong, cười lạnh nói: " Mấy người muốn làm gì? Khuyến tôi nên đi đầu thú sao? "

Giản Ninh: " Nhận tội, rồi chỉ ra những điều Hàn Lỗi đã làm, nhưng xét một khía cạnh nào đó thì cô cũng có thể coi như là nạn nhân. "

Ôn Nhã lại cười: " Nếu tôi nhận tội, tại sao tôi phải chỉ ra cả những lỗi của anh ấy? Dù gì thì anh ấy cũng như mang tội cho tôi một cuộc sống mới. "

Giản Ninh nói một câu liên chọc trúng chỗ ngứa của cô ta: " Để cô trở thành người thay thế của tôi sao? Cô căn bản không phải người như vậy, cô có thể có một cuộc sống khác. Nhưng giờ cô có khác nào một người đang sống lại cuộc đời tôi không, thế thì có chỗ nào giống một cuộc sống mới. "

Giản Ninh nói quả thật quá thẳng: " Anh ta làm như vậy chỉ vì bản thân mình thôi, anh ta muốn trả thù tôi, chẳng qua anh ta không nghĩ tới việc tự mình ra tay. Cô cảm thấy sau khi anh ta xong việc, anh ta sẽ không vứt bỏ cô sao? "

Ôn Nhã buông thõng hai tay xuống, tờ xét nghiệm DNA rơi xuống mặt đất, cô ta cười khê, nhìn thẳng vào đôi mắt Giản Ninh: " Vậy cô cảm thấy tại sao tôi phải tin lời cô nói chứ? "

" Cô là một người thông minh, mà hiện tại chúng tôi đã nắm giữ được bằng chứng phạm tội rồi. Giờ cô có thể đưa ra lựa chọn của mình, hoặc là tự mình gánh vác tất cả, hai là chỉ ra những tội lỗi của anh ta. "

" Cô thật sự... Rốt cuộc cuộc sống của tôi có ý nghĩa gì đây chứ, mấy năm nay tôi cố gắng là vì cái gì chứ, ha ha... " Ôn Nhã vui mặt vào trong hai bàn tay của mình.

Sau đó cô ta vén mái tóc lên, bỏ tay xuống, đôi mắt cô ta long lanh nước, nhưng cô ta cắn răng để không cho nước mắt chảy ra ngoài: " Giản Ninh, cô thẳng. "

Sau đó cô ta nói ra một cái địa chỉ: " Ở trong kết sắt ở đây có chứng cứ mà mấy người muốn có, nếu như đây không phải cuộc đời của tôi, thì tôi sống có ích gì chứ? "

Cũng trong ngày hôm đó, Hàn Lỗi trên đường tới sân bay bỏ trốn đã bị cảnh sát hình sự bắt được.

Đêm đó sau khi kết thúc vụ án, Lục Trinh và Giản Ninh lên xe đi về nhà. Lục Trinh ngồi bên ghế lái, anh đưa mắt nhìn túi hồ sơ đang nằm trong tay Giản Ninh.

Lục Trinh hỏi: " Là báo cáo kiểm tra DNA này sao? "

" Ừm, đúng là cái đó. "

Lục Trinh nghĩ nghĩ một chút, rồi hỏi Giản Ninh: " Em không muốn nói cho cô ấy biết sao? "

Giản Ninh lắc lắc đầu, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: " Có những bí mật cứ vĩnh viễn chôn vùi nó đi. "

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Phiên ngoại

Năm năm sau.

Hai đứa bé tầm 3,4 tuổi đi tới bên cạnh giường của em bé sơ sinh, bé trai nhìn lớn hơn một chút mở to đôi mắt đen láy ra nhìn em bé. Em bé mới sinh ra gương mặt vẫn còn hồng hồng, đề thấp giọng xuống, nói: " Sao em ấy lại bé như này ạ? "

Người bị hỏi là một bé gái nhìn nhỏ hơn, tóc ngắn được buộc hai bên, cô bé mặc một cái váy hồng nhạt, bộ dáng lớn lên nhìn thật giống như một cô búp bê xinh đẹp, nhưng biểu tình cô bé lúc này có chút bất đắc dĩ. Cô bé liếc nhìn bé trai kia, mở miệng nói: "Anh khi còn nhỏ cũng bé như vậy mà. "

Không nghĩ tới bé trai này lại là một người ham học hỏi như thế, cậu bé càng hỏi nhiều hơn: "Làm sao mà em biết được hay vậy? "

Cô bé đó tặng cho cậu một ánh mắt đầy khinh bỉ: "Đây là điều rất bình thường mà, ngu ngốc. "

Bị nói là ngốc, cậu lại chẳng có vẻ gì là không cao hứng cả, ngược lại cậu nhớ tới lời mẹ dặn, làm người không thể cứ mãi bình thường được, vì thế: "Thế tại sao em ấy lại bé như này? "

"... "

Hôm nay sau khi về nhà, Lục Trinh liền ôm con gái Tiểu Du lại hỏi, hỏi cô bé cảm thấy Tàn Lạc như thế nào. Tàn Lạc là con của Mộc Cửu và Tàn Uyên.

Lục Tiểu Du không chút suy nghĩ liền nói luôn: "Hỏi quá nhiều vấn đề. " Trong giọng nói còn thấy hơi hơi ghét bỏ.

Lục Trinh: "Trẻ nhỏ mà ham học như thế là tốt, chứng minh là rất hiếu học. "

Lục Tiểu Du: "Nhưng mà anh ấy lớn lên đẹp trai đấy. "

Hai câu kia cô bé nói ra, Lục Trinh thực sự không còn gì để nói. Giản Ninh ở một bên kéo kéo tay con gái mình: "Vậy Tàn Lạc với Tống Dật Thanh, con thích ai hơn? " Tống Dật Thanh là bạn học cùng lớp mẫu giáo với Lục Tiểu Du, thường xuyên bám lấy cô bé, cho cô bé đồ ăn ngon.

Nghĩ một chút, lập tức Lục Tiểu Du nói ra đáp án: "Tàn Lạc. "

"Tại sao lại chọn Tàn Lạc? "

"Bởi vì anh ấy lớn lên đẹp trai ạ. "

Lục Trinh: "... " Sao con gái anh lại mê một vẻ bề ngoài như này.

Mấy tháng sau, Lục Tiểu Du và Tàn Lạc một lần nữa tới thăm con của Tô Duy và Tang Vũ Hân, là bé Tô Vũ Đông. Em bé lớn lên càng ngày càng đáng yêu, là một thành viên trong hiệp hội thích vẻ bề ngoài như Lục Tiểu Du thì đây là một điều hết sức tốt, cô bé ngồi trên giường chơi với em bé suốt. Em bé thấy thế cười rất đôi vui vẻ, Tiểu Du cũng vui vẻ, còn hôn chóc một cái vào má bé.

Tàn Lạc ở bên cạnh thấy Lục Tiểu Du hôn một cái vào má em bé, đột nhiên cậu nhớ tới lần trước cậu đi ra ngoài cùng với mẹ.

Một ngày nọ, cậu với mẹ nắm tay nhau đi trên đường, lúc đứng chờ đèn xanh để sang đường, Tàn Lạc liền nhìn thấy một cặp đôi trẻ đứng ngay cạnh đang hôn nhau, vì thế đứa bé tò mò này liền hỏi mẹ: "Mẹ, vì sao hai người họ lại ở chỗ này thom nhau? "

Sắc mặt Mộc Cửu không hề thay đổi: "Bởi vì hai người họ rất thích nhau. "

Cậu bé tò mò ngẩng đầu lên: "Giống như bố với mẹ sao? "

"Ừm, đúng. "

"Thế tại sao khi bố mẹ đi ra ngoài lại không thom nhau? "

"Thế không lẽ bọn họ là bố mẹ con sao? "

"Không phải ạ. "

"Đúng vậy. "

Giao lưu không đầu không cuối kiểu này, cậu chẳng hiểu gì cả.

Mộc Cửu thay đổi một phương pháp khác: "Mẹ với bố con chỉ có một lần duy nhất thom nhau trước mặt mọi người. "

Em bé tò mò: "Khi nào ạ? "

"Lúc tổ chức hôn lễ. "

"Tại sao lại làm như vậy ạ? "

"Bởi vì những người nhìn thấy đều đưa tiền. "

Em bé tò mò lại nhìn về phía cặp đôi kia: " Vậy sao cô chú kia vẫn làm mà không có ai đưa tiền? "

" Bởi vì nơi này không phải là chỗ thích hợp để thom nhau, không cần thiết phải để ý người ngoài. "

Nhớ tới lời mẹ nói, Tần Lạc liền kéo kéo tay áo Lục Tiểu Du, nghiêm túc nói: " Mẹ anh nói trước mặt người ngoài là không được thom nhau. "

Lục Tiểu Du nhìn cậu: " Anh cũng chẳng phải người ngoài. "

Tần Lạc chớp chớp đôi mắt to, lấy ngón tay tự chỉ vào bản thân: " A? Vậy anh là người trong nhà sao? "

Lục Tiểu Du vỗ vỗ vai Tần Lạc, cậu cao hơn cô một chút, thế nhưng cô bé vẫn rất khí phách nói: " Người trong nhà? Được rồi, nhìn thấy anh đẹp như này, vậy anh làm người trong nhà em đi, sau này em sẽ che chở cho anh. "

HOÀN 3

Bạn đang đọc truyện *Tâm Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.